

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Roman Dünyası

BİR
NUMARA
ÇOKSATAR

SOPHIE
KINSALLA

Ayakkabı bağımlısı Becky Bloomwood'u çok seveceksiniz!

Alışverişkolik

ve
evlilik

Aurora

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ARTEMİS
çık-lit

Becky artık bir film kahramanı!

2009 Şubat itibarıyla *Alışverişkolik* de bir Hollywood aşanesi oldu!

Dünya tarihinde ilk kez Becky Bloomwood'un hayatında ne varsa süt limandı. Bir alışveriş danışmanına dönüşerek hayallerindeki işe kavuşmuştu. Başka insanların parasını harcayıp bir de üstüne maaş alıyordu. Erkek arkadaşı Luke ile Manhattan'da muhteşem bir evde oturuyordu. Hatta ortak bir hesapları bile vardı. Hoş, Miu Miu bir etek ev gideri sınıfına girer mi girmez mi konusunda henüz fikirbirliğine varamamışlardı, ama olsun.

Derken Luke evlenme teklif etti. Ve birdenbire her şeyiyle süt liman olan o hayat keşmekeşe dönüştü. Becky'nin annesi, kızının İngiltere'de, Oxshott'ta evlenmesini ve kendisine ait olan eski moda, fırfırlı gelinliğini giymesini istiyordu. Luke'un sosyetik annesi ise, son derece birinci sınıf, şık ve aşırı pahalı bir New York düğünü yapmanın peşindeydi. New York Filarmoni'yi bile ayarlamayı düşünüyordu. Anlayın.

Becky arkasına yaslanıp karar vermek zorunda olduğunun farkındaydı. Ama doğrusu, pasta tatmalar, gelinlik denemeler ve çeşitli mağazalarda hediye listeleri oluşturmalar gerçekten de feci eğlenceliydi. Saat tıkır tıkır işliyor, okyanusun iki tarafında da planlar son hız devam ediyordu. Becky çok geçmeden başının fena halde dertte olduğunu keşfedecekti.

**Alışverişkolik Becky'nin başını bu bölümde bağlıyoruz.
Neye mal olursa olsun.
İnsan hayatta bir kere evlenir, değil mi?**

ISBN: 978-605-0058-68-0

ARTEMİS

ALİŞVERİŞKOLİK ve EVLİLİK

SOPHIE KINSELLA

İngilizce'den Çeviren: Bige Turan

ARTEMİS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SECOND UNION BANKASI

300 WALL STREET
NEW YORK NY 10005

Bayan Rebecca Bloomwood
Apt B
251 W 11. Sokak
New York
NY 10014

7 Kasım 2001

Sayın Bayan Bloomwood,

Yeni ortak hesap no: 5039 2566 2319

Bay Luke J Brandon ile yeni ortak hesabınızın açıldığını haber vermekten memnuniyet duyarız. Ekte açıklama bilgilerinin olduğu bir belge yer alıyor. Şahsınıza ayrı bir zarfta da bir bankamatik kartı gönderilecek.

Second Union Bankası olarak, müşterilerimize bireysel yaklaşımımızla gurur duyarız. Herhangi bir sorunuz olduğunda lütfen benimle kişisel olarak iletişime geçmekten çekinmeyin, elimden geldiğince yardımcı olurum. Hiçbir sorun, benim için çok ufak değildir.

Saygılarımla

Walt Pitman
Müşteri Hizmetleri Başkanı

SECOND UNION BANKASI

300 WALL STREET

NEW YORK NY 10005

Bayan Rebecca Bloomwood

Apt B

251 W 11. Sokak

New York

NY 10014

12 Aralık 2001

Sevgili Bayan Bloomwood,

9 Aralık günü Bay J Luke Brandon ile ortak hesabınız hakkında gönderdiğiniz mektup için teşekkür ederiz. Banka ve müşteri arası ilişkinin dostluk ve işbirliğine dayanması gerektiği konusunda sizinle hemfikirim ve sorunuzu cevaplamak adına belirtiyorum, en sevdiğim renk kırmızı.

Ne var ki, üzülerek söylüyorum, elinize geçecek banka hesap ayrıntılarındaki maddelerin kelimelerini değiştirmem mümkün değil. Özellikle bahsettiğiniz madde, bir sonraki banka harcama ayrıntınızda 'Prada, New York' olarak yazacaktır, 'benzin faturası' şeklinde değiştirilmesi imkânsızdır.

Saygılarımı sunarım

Walt Pitman
Müşteri Hizmetleri Başkanı

SECOND UNION BANKASI

300 WALL STREET
NEW YORK NY 10005

Bayan Rebecca Bloomwood
Apt B
251 W 11. Sokak
New York
NY 10014

7 Ocak 2002

Sevgili Bayan Bloomwood,

4 Ocak günü Bay J Luke Brandon ile ortak hesabınız hakkında gönderdiğiniz mektup ve ikolatalar için teşekkürler, ancak çikolataları kabul edemiyorum. Her bir minik alıveriin çetelesini tutmanın çok zor olduğunu kabul ediyorum ve aranızda 'küçük bir anlaşmazlık doğduğuna' da çok zldm.

Maalesef, önerdiğiniz üzere evinize gönderilen faturayı ikiye bölmek, yarısını size, yarısını Luke Brandon'a yollamak ve bunu 'ufak sırrımız olarak saklamak' mümkün değil. Tüm gelir ve giderler ortak tutulacaktır.

Hesabınıza 'ortak hesap' denmesinin sebebi de budur.

Saygılarımla,

Walt Pitman
Müşteri Hizmetleri Başkanı

Tamam. Panik yok. Başarabilirim. Kesinlikle mümkün. Sadece ufak bir manevraya bakar, birazcık sola, azıcık kaldır, sertçe ittir... Hadi ama ya. New York'ta bir taksiye bir kokteyl barı sığdırmak ne kadar zor olabilir ki?

Cılalı ahşap dolabı daha da sıkı kavıyorum, derin bir nefes alıp ıkınarak tekrar yükleniyorum ama boşuna. Greenwich Village'da açık bir gün, gökyüzü masmavi, hava dış macunu gibi ve verdiğiniz her nefeste dumanlar çıkıyor, insanlar atkılarına sarınmış geziyor. Fakat ben kan ter içindeyim. Yüzüm domates gibi kızarmış, saçlarım yeni Cossack şapkamın altından yüzüme düşmüş ve yolun karşı tarafındaki Jo-Jo's kafenin cam kenarında oturan insanların beni büyük bir keyifle izlediğinin farkındayım.

Ama pes etmeyeceğim. İşe yarayacak, biliyorum.

Yaramak zorunda çünkü hemen sokağın köşesinde oturuyorum ve dolgun bir nakliyat parası ödemeye hiç niyetim yok.

"Sığmayacak." Taksi şoförü kafasını camdan dışarı uzatıp gayet ciddi bir ifadeyle bana bakıyor.

"Sığacak! İlk iki ayağını soktum bile..." Çaresizce itiyorum. Diğer iki bacağı da bir şekilde *zorla* sokabilsem. Bir köpeğı veterinerine götürmekten farksız.

"Artı, arabamın sigortası yok," diye ekliyor şoför.

"Önemli değil! Zaten gideceğimiz yer iki sokak ötede. Ben yol boyunca dolabı tutarım. Bir şey olmaz." Taksi şoförü kaşlarını kaldırıyor ve kapkara bir kürdanla dişlerini karıştırıyor.

"O şeyin yanına bir de kendini sokacağını mı sanıyorsun?"

"Araya sıkışıveririm! Yapacağım bir şekilde!" Hüsrana içinde kokteyl barını bir kere daha itiyor ve ön koltuğı biraz daha zorluyorum.

"Hey! Arabama en ufak bir hasar verirsen, ödersin."

"Üzgünüm," diyorum nefes nefese. "Tamam, bak, baştan başlayacağım. Galiba yanlış açıdan denedim."

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde, kokteyl barının sokabildiğim kısmını taksiden çekip çıkarıyor ve kaldırırma koyuyorum.

"Hem bu ne ki böyle?"

"1930'lardan kalma bir kokteyl barı! Bak, ön kısmı iniyor..." Öndeki dili çekiyorum ve büyük bir gururla, dolabın içindeki art deco aynalı bölmeyi gösteriyorum. "Bardaklar buraya konuyor... içinden iki tane de kokteyl karıştırıcı çıkıyor.

Hayranlık dolu bir tavırla elimi dolabın üstünde gezdirim. Dolabı Arthur's Antika'nın vitrininde gördüğüm an, ona sahip olmam gerektiğini anlamıştım. Yani, Luke ile artık eve daha fazla mobilya almama konusunda anlaştığımızı biliyorum -ama bu farklı tabii. Gerçek bir kokteyl dolabı, tıpkı Fred Astaire ve Ginger Rogers filmlerindekilerden! Ak-

şamlarımıza tamamen yeni bir boyut katacak. Her gece Luke ile martini kokteylleri yapıp eski şarkılar eşliğinde dans edecek ve güneşin batışını seyredeceğiz. Tam da 30'lardaki gibi olacak! O büyük eski gramofonlardan da bir tane alır, 45'likler toplamaya başlarız, ben de muhteşem vintage çay partisi elbiseleri giyerim.

Belki de insanlar her akşam kokteyl içmek için bize uğrar. Biz de eğlenceli suarelerimizle ün salarız. Hatta *New York Times* bizi haber yapar! Evet! *Kokteyl saatleri, West Village'da yeniden moda oldu. Stil sahibi İngiliz çift Rebecca Bloomwood ve Luke Brandon, evlerinde...*

Tıkırt diye bir sesle taksinin kapısı açılıyor ve kafamı kaldırınca hafiften şaşırarak şoförün indiğini görüyorum.

"Ah, teşekkürler," diyorum minnetle. "Biraz yardım çok iyi olur. İpiniz varsa arabanın tepesine de bağlayabiliriz..."

"İp yok. Bağlamak da yok." Yolcu koltuğunun kapısını çat diye kapatıyor ve dehşet dolu gözlerimin önünde dönüp kendi koltuğuna yerleşiyor.

"Öyle çekip gidemezsin! Yasalara aykırı! Beni götürmek zorundasın. Belediye Başkanı öyle diyor!"

"Belediye Başkanı kokteyl dolaplarıyla ilgili bir şey beyan etmedi." Şoför gözlerini devirip motoru çalıştırıyor.

"İyi de ben nasıl eve döneceğim?" diye bağıryorum yılmayarak. "Bekle! Geri dön!" Ama taksi gümbürdeyen motoruyla sokağın ortasında yol almaya başlıyor ve ben kaldırımda kalakalıyorum, dolabıma yaslanıp şimdi ne yapacağımı düşünüyorum.

Tamam. Saksıyı çalıştır. Belki de eve kadar kendim taşıırım. O kadar uzak değil.

Kollarımı iki yana kocaman açıp barın iki tarafını tutmayı başarıyorum. Yavaşça yerden kaldırıp bir adım atıyorum

-ve hemen dolabı yere bırakıyorum. Ufff, amma da ağırmış. Galiba bir belimi incittim.

Tamam, olabilir, taşıyamayabilirim. Yine de eve kolayca götürmenin bir yolu olmalı. Eğer ayaklardan ikisini üç santim ilerletirsem... sonra diğer ikisini...

Sol taraf ileri... Sağ taraf ileri...

Önemli olan ne kadar mesafe katettiğim değil, istikrarlı bir şekilde ilerlemem. Çok geçmeden eve varırım zaten.

Pofuduk paltolu iki yeniyetme kız yanımdan geçerken kıkırdıyorlar ama tepki veremeyecek kadar meşgulüm.

Sol taraf ileri... Sağ taraf ileri...

"Affedersiniz," diye tiz, saldırgan bir ses geliyor arkamdan. "Kaldırımı tıkamayı keser misiniz lütfen?" Arkamı dönüyorum ve beysbol şapkalı, spor ayakkabılı bir kadının elinde farklı boy ve ölçülerde on tasmalı köpekle bana doğru yaklaştığını görünce gözlerim yuvalarından fırlıyor.

Aman tanrım. Anlamadığım şey şu, insanlar neden *kendi* köpeklerini kendileri gezdiremiyor? Yani, madem yürümeyi sevmiyorsunuz, o zaman kedi beslesenize? Ya da bir akvaryum dolusu tropikal balık alsanıza?

Şimdiyse hepsi üstümde başımda. Havlayıp hırlıyor, tasmalarının el verdiği ölçüde kıpırdaşıyorlar... ve inanmıyorum! Kanişlerden biri arka ayağını kokteyl dolabıma doğru kaldırıyor!

"Yapma sakın!" diye tiz bir çığlık atıyorum. "Şu köpeği çek hemen!"

"Buraya gel Flo," diyor kadın ve köpeklerini çekiştirerek geçerken bana nefret dolu bir bakış fırlatıyor.

Ah, çaresiz durumdayım. Ne kadar ilerlediğime bakar mısınız? Arthur's Antika'nın vitrininin sonuna bile ulaşamadım ve bittim.

"Eh," diyen bir ses duyuyorum. "Belki de eve gönderilmesini tercih edeceksiniz?"

Arkamı dönüp bakıyorum ve Arthur's Antika'nın sahibi Arthur Graham'ı dükkânının kapısına dayanmış, beni izlerken görüyorum.

"Emin değilim." Hiç sıkıntım yokmuş gibi havalara girmeye çalışarak kokteyl barına yaslanıyorum. Sanki daha bir sürü seçeneğim varmış gibi, mesela kaldırımda böyle dikilmek gibi. "Muhtemelen."

"Yetmiş beş dolara, Manhattan'da her yere."

'Ama ben Manhattan'dan uzakta değilim ki!' diye inlemek istiyorum. Evim hemen şu köşeyi dönünce!

Arthur, hiç istifini bozmadan gülümsüyor. Kazanacağını farkında.

"Tamam." Sonunda mağlubiyeti kabulleniyorum. "İyi fikir."

Arthur kot pantolonlu bir adamı çağırıyor, adam da sinir olmuş havalara girerek gelip dolabı sanki kartonmuşçasına rahatça kaldırıyor -ben de arkalarından sıcak, kalabalık dükkâna giriyorum ve tekrar etrafıma bakınmaya başlıyorum, hoş, daha on dakika önce de buradaydım. Ne yapayım, buraya *bayılıyorum*. Ne tarafa baksanız, isteyeceğiniz bir şey karşınıza çıkıyor. Mesela şu oymalı sandalye ve elle boyanmış, kadife şal... ah, şuradaki muhteşem dede satatine bakın! Buraya her gün yeni şeyler geliyor.

Tabii her gün uğradığımdan değil.

Sadece... anlarsınız ya. Tahmin yürüttüm.

"Olağanüstü bir seçim," diyor Arthur, kokteyl barını işaret ederek. "Sahiden de zevklisiniz." Bana gülümsüyor ve fişe bir şeyler yazıyor.

"O kadar emin değilim," diye yanıtlıyorum, alçakgönüllüce omuz silkerek.

Gerçi sanırım, gerçek şu ki, bu işlerden iyi anlıyorum. Eskiden annemle her pazar *Antiques Road Show* izledim, bazı şeyler kapmış olmam doğal.

"Çok iyi parça," diyorum bilgiççe, altın varak çerçeveli bir aynaya bakıp kafamı sallayarak.

"Ah, evet," diyor Arthur. "Modern tabii ki..."

"Tabii ki," diye ekliyorum çabucak.

Modern olduğunu elbette anladım. Ben sadece *modern olduğunu göz önüne alarak* iyi bir parça olduğunu belirtmek istemiştim.

"Dolabınızı tamamlamak için 1930'lardan bar eşyaları ilginizi çeker mi?" Arthur kafasını kaldırıp bakıyor. "Kokteyl bardakları... karaflar... Hoş parçalarımız var."

"Aaah, evet!" Adama sırtıyorum. "Kesinlikle!"

1930'lardan kalma kokteyl bardakları! Yani antikaya sahip olabileceksen kim iğrenç modern bir kadehte martini içmek ister ki?

Arthur üstünde 'Koleksiyoncular' yazan, büyük deri defterini çıkarıp açıyor ve koltuklarını kabarıyor. Ben bir koleksiyoncuyum! Ben bir yetişkinim!

"Bayan R. Bloomwood... 1930'lardan kalma bar eşyaları. Telefonunuz bende var, elimize bir şey geçtiğinde sizi arayacağım." Arthur sayfaya göz gezdiriyor. "Aynı zamanda Venedik vazolarıyla da ilgilendiğinizi görüyorum burada."

"Ah! Eee... evet."

Venedik vazosu koleksiyonu yaptığımı unutmuşum. Hatta koleksiyonumun ilk parçasının nerede olduğunu da bilmediğim söylenemez.

"Aynı zamanda 19. yüzyıl köstekli saatleri..." Listede parmağını gezdiriyor. "İçki karıştırıcıları... Oyali yastıklar..." Kafasını kaldırıp bakıyor. "Listedekilerin hepsi hâlâ geçerli mi?"

"Şey..." Boğazımı temizliyorum. "Dürüst olmak gerekirse artık köstekli saatlerle *fazla* ilgilenmiyorum. Ya da karıştırıcı şeylerle."

"Anladım. Viktoryen reçel kaşıkları?"

Reçel kaşığı mı? Ne diye bir yığın eski reçel kaşığı isteyeyim ki canım?

"Bakın ne diyeceğim?" diyorum düşünceli düşünceli. "Sanırım sadece 1930'lardan kaima kokteyl malzemeleri yeterli olacak. Hakikaten iyi bir koleksiyon yapacağım."

"Bence çok akıllıca." Arthur bana gülüyor ve listedeki maddeleri silmeye başlıyor. "Sonra görüşürüz."

Dükkândan sokağa çıktığımda hava buz gibi ve kar taneleri düşmeye başlıyor. Oysa ben tatminkâr bir şekilde ısıtılmış parlıyorum. Ne müthiş bir yatırım yaptım. 1930'lardan hakiki bir kokteyl dolabı -ve yakında bar malzemeleri koleksiyonumla dolabı tamamlayacağım! Kendimle gurur duyuyorum.

Şimdi, ben ne için sokağa çıkmıştım?

Hah, tamam. İki kapuçino.

Luke ve ben bir yıldır New York'ta birlikte yaşıyoruz ve evimiz Batı On-birinci Sokak'ta, gerçekten hoş, yapraklı, şirin bir bölgede. Bütün evlerin minik, süslü balkonları ve ön kapılara çıkan taş merdivenleri var, yolun iki tarafı ağaçlıkları. Tam karşımızda bir caz piyanisti oturuyor ve yaz akşamları Luke ile komşularla ortak kullandığımız çatıkatındaki terasa çıkıp minderlere oturuyor, şarap içerek onu dinliyoruz. (En azından, bir kere yaptık.)

Eve girerken apartmanın girişinde bize gelen bir yığın zarfla karşılaşıyorum ve çabucak göz atıyorum.

Sıkıcı...

Sıkıcı...

İngiliz *Vogue*! Hah!

Sıkıcı...

Ah. Beşinci Cadde, Saks depo kartı faturam.

Zarfa bir an bakıyorum, sonra oradan alıp çantama sokuyorum. Saklamakla falan alakası yok. Luke'un görmesine gerek olmadığı için. Geçen gün dergide 'Gereğinden Fazla Bilgi Şart Mı?' başlıklı çok güzel bir yazı okudum, diyor ki, partnerinize gün içinde başınıza gelen her bir olayı en ufak ayrıntısına kadar anlatıp kafasını şişirmek yerine gündelik şeyleri bir süzgeçten geçirmelisiniz. Eviniz, sığınağınız olmalı ve herkesin *her* şeyi bilmesine gerek yok. Ki, düşününce insana gayet mantıklı geliyor.

Ben de son dönemde süzgeçimi kullanıyorum. Sadece sıkıcı, gündelik detaylar süzgeçte kalıyor... Mesela, depo kartı faturam ya da bir çift ayakkabıya ödediğim gerçek fiyat... Biliyor musunuz, teori doğru olmalı çünkü ilişkimizde büyük fark yarattı.

Postanın geri kalanını kolumun altına sıkıştırıp merdivenleri çıkmaya başlıyorum. İngiltere'den mektup gelmemiş ama zaten gelmesini bekleyemezdim. Ne de olsa bu gece... bilin bakalım ne oluyor? Eve dönüyoruz! En yakın arkadaşım Suze'un düğünü için! İple çekiyorum.

Suze, Tarquin ile evleniyor, nişanlısı çok şeker bir çocuk ve küçüklükten beri tanışıyorlar. (Aslında Tarquin, Suze'un kuzeni. Ama ilişkileri yasal. Kontrol ettirdiler.) Düğün Hampshire'da, Suze'un anne babasının evinde olacak ve şampanya su gibi akacak, atlı arabayla gelecekler... ve hepsinden de ötesi, ben nedime olacağım!

Aklıma gelince bir an içim sızlıyor. xNasıl da dört gözle bekliyorum, anlatamam. Sadece nedime olmayı değil; Su-

ze'u görmeyi, evime, anneme, babama kavuşmayı. Dün kafama dank etti de, altı aydan fazla bir zamandır İngiltere'ye gitmemişim, birdenbire gerçekten çok uzun bir zamanmış gibi geldi bana. Babamın golf kulübü başkanı seçilmesini kaçırdım, hayatının olayıydı. Kilisedeki Siobhan'm paraları çalıp Kıbrıs'a kaçması skandalini kaçırdım. En kötüsü de, Suze'un nişanını kaçırdım -gerçi iki hafta sonra yüzüğünü göstermek için New York'a geldi ama olsun.

Kafama takmıyorum aslında çünkü ben de burada çok mutluyum. Barneys'deki işim mükemmel ve West Village'da yaşamak da harika. Minicik sokaklarda yürümek, cumartesi sabahları Magnolia Pastanesi'nden minik pastalar almak ve pazardan geçerek eve dönmek harika. Temelde, burada, New York'ta sahip olduğum her şeyi çok seviyorum. Belki sadece Luke'un annesi hariç.

Ama yine de. İnsanın evi gibisi yoktur derler.

İkinci kata ulaştığımda evimizden müzik sesleri yükseldiğini duyuyorum ve içimde beklentiyle dolu bir heyecan hissediyorum. Danny içeride demek ki, çalışıyor. Artık bitirmiştir herhalde! Elbisem hazır!

Danny Kovitz üst katımızda, erkekkardeşinin dairesinde oturuyor ve New York'a taşındığımdan beri en yakın arkadaşım oldu. Kendisi muhteşem bir moda tasarımcısı, gerçekten yetenekli -daha patlama yapamadı, o kadar.

Eh, doğrusu, henüz hiçbir başarı yakalayamadı. Moda okulundan mezun olduktan beş yıl sonra bile hâlâ büyük patlamasını bekliyor. Ama Danny'nin de hep dediği gibi, moda tasarımcısı olarak isim yapmak, aktör olarak ünlenmekten bile zor. Eğer doğru insanları tanımıyorsan ya da baban eski Beatle üyesi değilse, unut gitsin. Onun adına

çok üzüldüyüm çünkü gerçekten başarılı olmayı hak ediyordum. Böylece Suze benden nedimesi olmamı ister istemez, ben de Danny'den elbisemi tasarlamasını istedim. Harika olansa, Suze'un düğünü zengin, önemli davetlilerle dolup taşacak. Böylece de umut ediyordum ki, birçok insan bana elbisemin kimin tasarımı olduğunu soracak, ardından da laf kulaktan kulağa yayılacak ve Danny ünlü olacak!

Ne yaptığını görmeye can atıyorum. Bana önceden gösterdiği eskizlerin hepsi şahaneydi ve tabii ki, elde dikilen bir elbise, askıdan alınanlardan çok daha fazla işçilik ve ayrıntı gerektiriyor. Mesela elbisenin gövde kısmı, işlemeli, balenli bir korsaj olacak -ve Danny, gelin ve nedimelerin burçlarını temsil eden taşlar kullanarak korsajın üstüne ufak bir aşk düğümü motifi işlemeyi önerdi; son derecede orijinal bir fikir.

Tek endişem, içimdeki mini minnacık kaygıcık, düğünün iki gün sonra olması ve daha elbiseyi üstüme denememiş ya da görmemiş olmam. Bu sabah, akşam İngiltere'ye gideceğimi hatırlatmak için Danny'nin kapısını çaldım ve saniyeler sonra sendeleye sendeleye kapıyı açtığımda öğle yemeğine kadar bitirmiş olacağına söz verdi. Bana her zaman fikirlerinin son ana kadar mayalanmasını beklediğini, sonra da bir son dakika adrenalini ve coşkuyla inanılmaz derecede hızlı çalıştığını söyledi. Çalışma tarzı böyleymiş ve şu ana kadar son teslim tarihini bir ke-re bile kaçırmamış.

Kapıyı açıp neşeyle, "Merhaba!" diye sesleniyordum. Cevap gelmeyince her tür amaca hizmet eden oturma odamızın kapısını itiyordum. Radyoda bangır bangır Madonna çalıyor, televizyonda MTV açık ve Danny'nin robot köpeği koltuğun kenarında yürüyor.

Ve Danny dikiş makinesinin üstüne yığılmış, altın rengi ipekten bulutun arasında uyuyor.

"Danny?" diyorum yıkılarak. "Hey, uyan!"

Danny irkilerek yerinden fırlıyor ve ince suratını ovuşturuyor. Kıvrık saçları karışmış, solgun mavi gözleri bu sabah kapıya baktığı zamankinden de çok kanlanmış. Sıka bedeni eski püskü gri bir tişörtün içinde ve yırtık kotundan kemikli dizi fırlamış, haftasonunda geçirdiği paten kazasından kalan yarası gözüküyor. Sakalları çıkmış on yaşında bir çocuk gibi.

"Becky!" diyor, uyku mahmuru haliyle. "Selam! Burada ne arıyorsun?"

"Burası benim evim. Unuttun mu? Elektriğin kesildiği için burada çalışıyordun."

"Ah, evet." Şaşkın şaşkın etrafına bakıyor. "Doğru ya."

"İyi misin?" Endişeyle onu süzüyorum. "Kahve getirdim."

Ona bir fincan uzatıyorum ve Danny iki koca yudum içiyor. Sonra da gözleri elimdeki zarflara kayıyor ve ilk kez uyanıyor.

"Hey, o İngiliz *Vogue* mu?"

"Hıı... evet," diyorum, dergiyi uzanamayacağı bir yere koyarak. "Eee, elbise nasıl gidiyor?"

"Harika gidiyor! Her şey kontrol altında!"

"Üstüme deneyebilir miyim?"

Bir sessizlik oluyor. Danny önündeki altın rengi ipek kümesine sanki hayatında hiç kumaş görmemiş gibi bakıyor.

"Henüz değil, olmaz," diyor sonunda.

"Ama birazdan hazır olacak, değil mi?"

"Tabii ki! Kesinlikle." Dikiş makinesinin pedalına basıyor ve makine tıkr tıkr çalışmaya başlıyor. "Biliyor musun?" diyor gürültünün arasında. "Bir bardak su ilaç gibi gelirdi."

"Hemen getiriyorum!"

Mutfağa koşuyorum, musluğu açıp soğuk akmasını bekliyorum. Bu binanın tesisatı biraz garip ve biz de tamir ettirmesi için Bayan Watts'in, yani ev sahibinin eline mahkûmuz. Ama kadın kilometrelerce uzakta, Florida'da oturuyor ve hiç umrunda değil. Onun dışında ev muhteşem. Dairemiz, New York standartlarına göre muazzam, yerleri tahta ve şöminesi, bir de yerden tavana kadar pencereleri var.

(Tabii ki annemle babam kalmaya geldiklerinde pek etkilendirilmediler. Bir kere neden müstakil bir evde oturmadığımızı anlayamadılar. Sonra mutfağın niye bu kadar küçük olduğuna bir mana veremediler. Ardından da, bahçemizin olmayışı ne kadar yazıkmiş, komşumuz Tom'un çeyrek dönümlük arazisi olan bir eve taşındığını biliyor muymuşum? Cidden. New York'ta çeyrek dönümün olsa, biri çıkıp on bloklu site yapardı.)

"Tamam! Eee, nasıl-" diyerek oturma odasına giriyorum ve kalıyorum. Dikiş makinesi susmuş, Danny, Kogwe'umu almış, okuyor.

"Danny!" diye sızlanıyorum. "Elbisem ne olacak?"

"Şunu gördün mü?" diyor Danny, sayfayı dürterek. "'Hamıştı Fargle'ın koleksiyonu geleneksel yeteneğini ve zekâsını gösteriyor,'" diye dışından okuyor. "Nasıl yani, daha neler! Adamda yetenek sıfır. Sıfır. Okulda aynı sınıftaydık, biliyor musun? Benim fikirlerimden birini çalmıştı-" Kafasını kaldırıp bana bakıyor ve gözlerini kısıyor. "Söyle Barneys'den sipariş alıyor mu?"

"Eee... bilmiyorum," diye yalan söylüyorum.

Danny'nin tek takıntısı Barneys'den sipariş almak. Dünyada istediği tek şey. Ve de sırf kişisel alışveriş danışmanı olarak çalışıyorum diye, onu satın alma müdürüyle tanıştırmam gerektiğini sanıyor.

Aslında satın alma müdürüyle görüşme ayarlamıştım. İlk seferinde Danny görüşmeye bir hafta geç geldi ve kadın Milana gitmişti. İkinci görüşmede de Danny ona bir ceket gösteriyordu ve kadın üstüne denemeye kalkınca bütün düğmeleri kopup yerlere saçıldı.

Aman tanrım. Ben de kalkmış, ondan elbisemi dikmesini istiyorum, ne sanıyordum ki?

' Danny, sadece söyle. Elbisem hazır olacak mı?"

Uzun bir sessizlik oluyor.

"Bugün mü hazır olması gerekiyor?" diyor Danny sonunda. "Yani gerçek anlamda bugün mü?"

"Altı saat sonra uçağa biniyorum!" Sesim tiz bir cırtlama şeklinde yükseliyor. "Yani kilise koridorunda yürümeme..." Duraklayıp kafamı iki yana sallıyorum. "Bak, canını sıkma. Başka bir şey giyerim."

"Başka bir şey mi?" Danny, *Vogue'u* elinden bırakıp bana boş gözlerle bakıyor. "Ne demek başka bir şey?"

"Şey..."

"Beni *kovuyor* musun?" Sanki ona on yıllık evliliğimiz sona erdi demişim gibi bakıyor. "Plandan azıcık geri kaldığım için?"

"Seni kovduğum yok! Ama yani, elbisesiz nedime olmam da mümkün değil takdir edersin ki!"

"Tamam da başka ne giyeceksin?"

"Şey..." Beceriksizce parmaklarımla oynuyorum. "Gardırobumda yedek bir elbisem vardı..."

"Kimin tasarımı?"

"Eee... Donna Karan," diyorum, bir suçlu gibi ezilerek.

"Donna Karan ha?" İhanetin yansımasıyla çınlıyor sesi. "Donna Karan'ı bana tercih ediyorsun demek?"

"Tabii ki etmiyorum! Ama yani, en azından elbise orada hazır, dikişleri bitmiş..." Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Benim elbisemi giy."

"Danny-"

"Benim elbisemi giy! Lütfen!" Kendini yere atıp dizlerinin üstünde bana doğru yürüyor. "Hazır olacak. Bütün gün ve gece çalışırım."

"Bütün gün ve gece çalışacak vakit yok! Yaklaşık... İç saatimiz var."

"O zaman o üç saatin hakkını veririm. Yaparım!"

"Sahiden üç saat içinde balenli, dantelli korseli bir elbiseyi sıfırdan dikip bitirebilir misin?" diyorum, kulaklarıma inanamayarak.

Danny kızarıp bozariyor.

"Eee... o zaman... tasarımı bir kez daha gözden geçirsek..."

"Hangi bağlamda?"

Birkaç saniye parmaklarını sehpaye vuruyor, sonra kafasını kaldırıyor. "Düz beyaz bir tişörtün var mı?"

"Tişörtüm mü?" Hüsrânımı gizleyemiyorum.

"Muhteşem olacak. Söz veriyorum." Dışarıda apartmanın önüne bir kamyonet yanaşiyor ve Danny camdan dışarı bakıyor. "Hey, yine antika mı aldın?"

Bir saat sonra aynada kendime bakıyorum. Altın rengi ipekten yapılma, yerlere kadar sürünen, bol bir etek ve üstüne de beyaz tişörtümü giymiş vaziyetteyim, sadece tişörtüm şu an tanınmayacak halde. Danny manşetlerini yırttı, üstüne boncuklar dikti, kıvrım kenarlarını en baştan dikti ve olmayan yerlerine çizgiler ekleyerek tişörtü hayatımda gördüğüm en gözücü bluzaya dönüştürdü.

"Çok sevdim." Danny'ye gözlerimin içi gülerek bakıyorum. "Bayıldım! Dünyadaki en havalı nedime olacağım!"

"Gayet güzel, değil mi?" Danny öylesine omuz silkiyor ama onun da halinden memnun olduğu gözümünden kaçmıyor.

Kokteylimden bir yudum daha alıyorum ve bardağın dibini görüyorum. "Enfes. Bir tane daha içelim mi?"

"İçinde ne vardı?"

"Eee..." Kokteyl barına sıraladığım şişelere gözlerimi kısararak bakıyorum. "Emin değilim."

Kokteyl dolabını merdivenlerden çıkarıp eve sokmaları biraz uzun sürdü. Doğrusunu söylemek gerekirse hatırladığımdan azıcık büyükmüş ve koltuğun arkasındaki dar girintiye sığacağından emin değilim, oraya koymayı planlamıştım da. Olsun, gene de harikulade görünüyor! Odanın tam ortasında gururla duruyor ve şimdiden kullanmaya başladık bile. Dolap gelir gelmez Danny yukarı çıkıp erkekkardeşi Randall'ın içki dolabını karıştırdı. Ben de mutfakta içecek namına ne bulduysam getirdim. İkimiz de birer margarita ve balyoz devirdik, sonra da votka, portakal suyu ve içinden kaşık kaşık M&M yediğimiz Bloomwood adlı icadımızdan içtik.

"Bluzu bir çıkarsana. Omzunu biraz daha daraltmak istiyorum."

Üstümdekini çıkarıyorum, ona uzatıp kazağımı alıyorum ve hiç tevazu göstermeye zahmet etmiyorum. Yani, bu Danny sonuçta. Bir iğneyi ipliğe geçiriyor ve tişörtün kıvrım kenarlarını büzerek dikmeye başlıyor. "Eee, kuzeniyle evlenen şu garip arkadaşın," diyor, "ne iş?"

"Onlar garip değil!" Bir an tereddüt ediyorum. "Şey, belki Tarquin biraz garip diyebilirim. Ama Suze hiç garip değildir. Benim en yakın arkadaşım!" Danny tek kaşını kaldırıyor.

"Eee, evlenmek için kendi ailelerinin dışında birilerini bulamamışlar mı? Yoksa şöyle mi olmuş, 'Bakalım, annemin başı bağlı... kardeşim, çok şişman... köpek... ı-ıh, tüyleri boğazıma kaçıyor...' "

"Kes şunu!" İstemesem de gülüyorum. "Sadece bir anda birbirleri için yaratıldıklarını farkettiler."

"*Harry, Sally ile Tanışınca*'daki gibi." Film fragmanı sesi takınıyor. "Arkadaştlar. Aynı genlere sahiptirler."

"Danny..."

"Tamam." Susup ipliği çekiyor. "Eee, ya sen ve Luke?"

"Ne olmuş bize?"

"Evlenecek misiniz dersin?"

"Ben... hiç bilemiyorum!" diyorum, yanaklarımın hafif kızardığını hissederek. "Hiç düşünmedim."

Ki tamamen doğru.

Eh. Tamam, tamam. *Bütünüyle doğru* değil. Belki de arada bir aklımdan şöyle bir geçirivermişimdir. Belki bir iki kez sırf nasıl görüldüğüne bakmak için not defterime 'Becky Brandon' diye karalamışım. *Martha Stewart Düşünlerinin* sayfalarını karıştırmış da olabilirim. Sırf meraktan canım.

Ayrıca belki de, Suze'un Tarquin'le evlendiği ve ikisinin Luke ve benden daha kısa bir süredir çıktıkları düşünceyi de aklıma gelmiştir.

Ama bilirsiniz işte. Önemli değil. Düşüne derneğe pek düşkün değilimdir ben. Hatta Luke bugün teklif etse, cevabım hayır olurdu.

Eee... Tamam, evet olurdu galiba.

Ama mesele şu ki, öyle bir şey olmayacak. Luke 'daha uzun bir süre' evliliği düşünmüyor. Üç yıl önce *Telegraph*'a verdiği bir röportajda söylemiş bunu, gazete kupürü dosyasında bulmuştum. (Tabii ki karıştırdığımı sanmayın, sadece

lastik arıyordum o sırada.) Haber esasında işleriyle ilgiliydi ama özel hayatı hakkında da bir şeyler sormuşlardı ve sonra da resminin altına, *Brandon: Evlilik ajandamda en alt sırada* yorumunu yazmışlardı.

E bana uyar. Benim de ajandamda en alt sırada.

Danny elbiseyi tamamlarken ben de biraz ev işi yapıyorum. Açıkça anlatmam gerekirse, kahvaltı tabağını lavaboya koyup suyla ıslatıyorum, tezgâha bezle bir kere dokunuyorum, sonra da baharatlıkları renklerine göre sıraya diziyorum. Çok tatmin edici bir iş. Tıpkı eskiden keçeli kalemlerimi renklerine göre dizişim gibi.

"Birlikte yaşamak zor mu peki sizin için?" diyor Danny, kapıya gelip beni seyrederken.

"Yo." Şaşırarak bakıyorum. "Niye ki?"

"Arkadaşım Kirsty, erkek arkadaşıyla aynı evde yaşamayı denemişti. Felaket. Bütün gün sadece kavga ediyorlardı. İnsanlar nasıl başarıyor anlamıyorum, diyordu."

Kimyon kavanozunu yenibaharın yanına koyuyorum (yenibahar da ne?) ve ukala bir havaya giriyorum. Gerçek şu ki, birlikte yaşadığımızdan bu yana Luke ile en ufak bir problemimiz olmadı. (Belki bir tek banyoyu boyadığım ve yeni takım elbisesine altın rengi yıldız sürüldüğü zaman. Ama o sayılmaz çünkü Luke'un da sonradan kabul ettiği üzere, aşırı tepki göstermişti ve mantıklı olan biri duvar boyasının kurumamış olduğunu anlardı.)

Şimdi durup düşününce ne kadar kıyafet satın aldığım konusunun da kırk yılda bir tartışmaya açıldığını hatırlıyorum. Luke şans eseri bir iki kez dolabı inceleyip sabrı taşmışçasına iç geçirmiş ve "Bunların hiçbirini bir kere bile giyecek misin?" diye sorgulamış olabilir.

Hatta belki de Luke'un kaç saat çalıştığı hakkında da atışmış -pardon, açıkyürekli bir konuşma yapmış olabiliriz. Luke kendi çok başarılı PR şirketini, Brandon İletişim'i yönetiyor, Londra'da ve New York'ta şubeleri var ve sürekli genişliyor. Luke işini çok seviyor ve ben de onu, toplamda bir ya da ikiye geçmeyecek kez, işini benden daha çok sevmekle suçlamış olabilirim.

Ama diyeceğim o ki, biz kafamızdakileri konuşarak paylaşabilen, olgun, esnek bir çiftiz. Son günlerde öğle yemeğine çıktık ve uzun uzun konuştuk, sonuçta ben biraz daha az alışveriş yapmaya çalışacağıma dair söz verdim, Luke de iş saatlerini kırmaya çalışacağına söz verdi. Sonra Luke ofise döndü ve ben de akşam yemeğimizi almak için kendimi Dean and DeLuca'ya attım. (Ve şu enfes sızma zeytinyağını ve organik sıkmalık portakalları keşfettim, bir ara bir tarif bulup onları kullanmalıyım.)

"Birlikte yaşamak emek ister," diyorum bilgece. "Esnek olmalısın. Almayı bildiğin gibi, vermeyi de bilmelisin."

"Gerçekten mi?"

"Ah, evet. Luke ve ben kazancımızı paylaşıyoruz, sorumlulukları paylaşıyoruz... Her şey bir ekip işi. Sonuçta, hiçbir şeyin bekâr günlerdeki gibi yürümesini bekleyemezsin. Birbirine *uyum sağlamak* zorundasın."

"Gerçekten mi?" Danny ilgileniyor. "Peki sence kim daha çok uyum sağlıyor? Sen mi, Luke mu?"

Bir an düşünüyorum.

"Söylemesi zor aslına bakarsan," diyorum. "Sanırım iki taraf da eşit yapıyor."

"O halde... buradaki eşyalar." Danny kalabalık daireyi gösteriyor. "Çoğu onun mu, yoksa senin mi?"

"İı..." Etrafıma bakıyorum, aromaterapi mumlarımı, vintage dantelli yastıklarımı ve dergi tomarlarımı inceliyorum.

Zihnim bir saniyeliğine Luke'un Londra'daki tertemiz, minimal dairesine yolculuk ediyor.

"Biliyorsun..." diyorum sonunda. "İkimizden de bir şeyler var..."

Yalan değil. Yani, yatak odasında da Luke'un dizüstü bilgisayar duruyor.

"Önemli olan, aramızda bir sürtüşme yok," diye devam ediyorum. "Bir kişi gibi düşünüyoruz her şeyi. Adeta tek vücut olmuşuz."

"Harika," diyor Danny, meyve kâsesinden bir elma alırken. "Çok şanslısınız."

"Biliyorum, öyleyiz." Sır verirmiş gibi ona bakıyorum. "Biliyorsun, Luke ile ikimiz o kadar uyumluyuz ki, bazen aramızda... altıncı his gibi bir şey olduğunu seziyorum."

"Sahi mi?" Danny bana dimdik bakıyor. "Ciddi misin?"

"Ah, evet. Ne diyeceği içime doğuyor ya da yanımda *olduğunda* onu hissediyorum..."

"Star Wars'daki 'güç' gibi mi?"

"Herhalde." Umursamazca omuz silkiyorum. "Özel yetenek gibi bir şey. Çok fazla irdeleniyorum-"

"Selamlar, Obi won Kenobi," diyor arkamızda derin bir ses ve Danny ile ikimiz yerimizden sıçırıyoruz. Arkamı dönüyorum, karşımda Luke, son derece eğlenen bir ifadeyle gülerek kapıda dikiliyor. Yüzü soğuktan al al olmuş ve koyu renk saçlarında kar taneleri duruyor, aynı zamanda o kadar uzun ki, oda birden küçülüyor sanki.

"Luke!" diye heyecanlanıyorum. "Bizi korkuttun!"

"Affedersiniz," diyor Luke. "Varlığımı hissedersin diye düşündüm."

"Evet. Şey. Aslında bir şey hissettim de..." diyorum, yılmayarak.

"Tabii ki hissettin." Beni öpüyor. "Selam Danny."

"Selam," diyor Danny de ve Luke'un lacivert kaşmir pal-tosunu çıkarışını, ardından her zamanki usta, kendine gü-venen hareketlerle manşetlerinin düğmelerini çözüp krava-tını gevşetişini izliyor.

Bir keresinde birbirimize çok kızdığımız bir gün, Danny bana, "Yoksa Luke şampanya şişesini açtığı gibi mi seviş-iyor?" demişti. Ve her ne kadar carlasam, ona vursam ve onu ilgilendirmedigini söylesem de, aslında ne demek istediğini anlamıştım. Luke hiçbir zaman sakarlık etmez, tereddüde düşmez ya da aklı karışmaz. Her zaman tam olarak ne iste-diğini bilen bir havası vardır ve hep istediğini alır, ister şam-panya şişesini düzgünce açmak olsun, ister yeni bir müşte-riyi kazanmak olsun, ister yatakta ikimizin...

Eh. Her neyse. Sadece birlikte yaşamaya başladığımız-dan bu yana o konuda ufkumun genişlediğini söylemekle yetineyim.

Şimdi de zarfları alıyor ve kısaca göz atıyor. "Eee, sen nasılsın Danny?"

"İyiym, sağol," diyor Danny, elmasını ısırp. "Finans dünyası nasıl? Bugün kardeşimi gördün mü?" Danny'nin er-kek kardeşi Randall da bir finans şirketinde çalışıyor ve Lu-ke bir iki kere onunla öğle yemeğine çıkmıştı.

"Bugün görmedim, hayır," diyor Luke.

"Tamam, o zaman görünce," diyor Danny, "ona kilo mu aldın, diye sor. Öyle sıradan bir şekilde. Sadece de ki, 'Ee-e Randall, bu aralar iştahın yerinde galiba.' Hatta sonra da yemeğiyle ilgili bir yorum yap. Şişmanladım paranoyası ya-şıyor da. Çok komik."

"Kardeş sevgisi işte," diyor Luke. "Ne güzel, değil mi?" Mektuplara göz atmayı bitiriyor ve hafifçe kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Becky, ortak hesabımızın faturası gelmedi mi?"

"Eee... yo. Daha gelmedi." Ona güven dolu bir gülüş çakıyor. "Herhalde yarın gelir!"

Aslında doğru değil. Banka hesabımızın faturası dün geldi ama alıp doğruca iç çamaşırı çekmeceme sakladım. Bazı maddeler beni endişelendiriyor, o yüzden durumu iyileştirmek adına bir şeyler yapabilir miyim diye bakmak istiyorum. Durum şu ki, Danny'ye anlattıklarımın karşın, ben şu ortak hesap olayını biraz hileli buluyorum.

Beni yanlış anlamayın. Parayı paylaşmak güzel. Hatta, elimi vicdanıma koyarak söyleyebilirim ki, Luke'un parasını paylaşmayı *seviyorum*. Gerçekten içimi ısıtıyor! Sadece damdan düşer gibi, 'Bloomingdales'da harcanan şu yetmiş dolarla ne alındı?' diye sorması ve hatırlayamamam hoşuma gitmiyor. Böylece de yepyeni bir taktik ve cevap geliştirdim; son derece basit ve akıllıca.

Taktiğim: Faturanın üstüne bir şey dökmek, böylece okuyamayacak.

"Ben duş alacağım," diyor Luke, zarfları toplayıp. Tam odadan çıkmışken duruyor. Yavaşça arkasını dönüyor ve kokteyl dolabına, sanki ilk kez görüyormuş gibi bakıyor.

"Bu ne?" diyor yavaşça.

"Kokteyl barı!" diyorum şen şakrak.

"Nereden çıktı?"

"O mu... uı... aslında. Bugün aldım."

"Becky..." Luke gözlerini kapıyor. "Daha fazla ıvır zıvır yok diye anlaştığımız."

"İvır zıvır değil ki bu! 1930'lardan kalma, hakiki bir antika! Her gece müthiş kokteyller hazırlayabiliriz!" Yüz ifadesi beni biraz geriyor, o yüzden kekelemeye başlıyorum. "Bak, daha fazla mobilya alınmayacak dediğimizi biliyorum. Ama

bu farklı. Yani böylesine eşsiz bir parçayı görünce almadan olmaz!"

Büzüşüp dudağımı ısıyorum. Luke yavaşça dolaba doğru yürüyor. Elini tezgâhında gezdiriyor, sonra bir karıştırıcı alıyor, dudakları sımsıkı kapalı.

"Luke, eğlenceli olur diye düşündüm! Hoşuna gider dedim. Dükkândaki adam zevkli olduğumu söyledi..."

"Zevkli olduğunu," diye tekrar ediyor Luke, inanamayarak.

Nefesimi tutup çığlık atıyorum çünkü Luke karıştırıcıyı havaya fırlatıyor ve yere düşüp kırılmasını bekleyerek yüzümü buruşturuyorum -Luke'sa düzgünce tutuyor karıştırıcıyı. Tekrar havaya fırlatıyor, döndürüyor ve kolunu savunuyor; Danny ve bense ağzımız açık bakıyoruz.

İnanmıyorum. Tom Cruise ile beraber yaşıyorum.

"Bir yaz barmenlik yapmıştım," diyor Luke, gülümseyerek.

"Nasıl yapıldığını bana da öğretsene!" diye bağıyorum heyecanlanarak. "Ben de yapmak istiyorum!"

"Ben de!" diyor Danny. Diğer karıştırıcıyı alıp sakarca sallıyor ve bana atıyor. Tutmaya çalışıyorum ama koltuğa düşüyor.

"Beceriksiz!" diye dalga geçiyor Danny. "Hadi Becky. Düşünde buketi tutma alıştırması yapman lazım."

"Hayır!"

"Evet, lazım. Sıradaki gelin olmak istiyorsun ya, yanılıyor muyum?"

"Danny..." Rahatça kahkaha atmaya çalışıyorum.

"İkiniz kesinlikle evlenmelisiniz," diye devam ediyor Danny, hançer gibi bakışlar fırlattığını görmezden gelerek. Kokteyl karıştırıcısını alıp bir elinden diğerine atıp tutmaya

başlıyor. "Mükemmel. Halinize baksanıza. Birlikte yaşıyorsunuz, birbirinizi öldürmek istemiyorsunuz, akraba değilsiniz... Sana *şahane* bir gelinlik dikebilirim..." Aniden yoğun bir bakışla karıştırıcıyı elinden bırakıyor. "Dinle Becky. Söz ver, eğer evlenirsen, gelinliğini ben dikeceğim."

Korkunç. Eğer Danny susmazsa, Luke ona baskı yapıyor sanacak. Hatta Danny'ye konuyu açmasını tembihlediğimi bile zannedebilir.

Dengeyi yeniden kurmalıyım. Hem de hemen.

"Aslında ben evlenmek istemiyorum," dediğimi duyuyorum. "En azından önümüzdeki on yıl."

"Gerçekten mi?" Danny hayretler içinde kalıyor. "İstemiyorsun?"

"Öyle mi?" Luke yorumlayamadığım bir ifadeyle kafasını kaldırıp bakıyor. "Hiç farkında değildim."

"Değil miydin?" diye cevaplıyorum, gayet umarsız konuşmaya çalışarak. "Eh, artık biliyorsun!"

"Neden on yıldan önce evlenmek istemiyorsun?" diye soruyor Danny.

"Ben... ımm..." Boğazımı temizliyorum. "Öncelikle yapmak istediğim çok şey var. Kariyerime odaklanmak istiyorum ve... potansiyelimi keşfetmek... ve eee... öncelikle kendimi iyice tanımak ve... tam anlamıyla oturmuş kişilikli bir insan olmak istiyorum."

Susup duruyorum ve Luke'un allak bullak bakışıyla karşılaşıyorum.

"Anlıyorum," diyor, kafa sallayarak. "Evet, bence çok mantıklı." Kokteyl karıştırıcısına bakıyor, sonra elinden bırakıyor. "Ben gidip toplanayım."

Bir dakika ya. Benimle aynı fikirde *olmaması* gerekiyordu.

Ertesi sabah yedide Heatrow Havaalanfna varıyor ve kiralık arabamıza biniyoruz. Suze'un anne babasının Hampshire'daki evine doğru yol alırken sulanmış gözlerimle karlı manzarayı seyrediyorum, çitler, boş toprak araziler, küçük köyler... Sanki hepsini ilk defa görüyorum. Manhattan'dan sonra her şey çok minik ve nedense... şirin görünüyor insana. Hayatımda ilk kez Amerikalılar'ın, İngiltere'deki her şeye niçin 'ilginç' dediklerini anlayabiliyorum.

"Şimdi ne taraftan?" diyor Luke, küçük bir kavşağa daha geldiğimizde.

"Immm, buradan sola dönülüyordu. Eee... yani sağa. Yok, yok, sola."

Araba sapağa girerken ben de çantamı karıştırıp davetiye zarfını arıyorum, kesin adresi kontrol etmem lazım.

Sör Gilbert ve Leydi Cleath-Stuart

Mutlu günlerinde sizleri de aralarında görmekten...

Gösterişli, kıvrık elyazısına büyülenmişçesine bakakalıyorum bir an. Tanrım, Suze ve Tarquin'in evlendiklerine hâlâ inanamıyorum.

Yani, elbette *inanıyorum*. Ne de olsa tam bir senedir çıkıyorlar ve Tarquin de bir zamanlar Suze ile paylaştığım daireye taşınmış durumda -gerçi ikisi de vaktinin çoğunu İskoçya'da geçiriyor. İkisi de çok şeker ve rahat tipler ve herkes muhteşem bir çift olacaklarında hemfikir.

Ama sadece arada bir, hani dikkatimi vermediğim zamanlarda beynimde bir çılgılık, "Neee? Suze ile Tarquin mi???" şeklinde kopuyor.

Yani Tarquin eskiden Suze'un garip, inek tipli kuzeniydi. Yıllar yılı, hep o üstünde fi tarihinden kalma ceketiyle köşede dikilen ve topluluk içinde Wagner ezgileri mırıldanan, acayip elemandı. İskoçya'daki şatosunun güvenli topraklarından nadiren dış dünyaya adım atardı -ve attığı zamanlarda da beni hayatımın en berbat randevusuna götürdü (hoş, o konuyu artık hiç açmıyoruz).

Fakat artık o... şey, Suze'un erkek arkadaşı. Hâlâ biraz garip ve hâlâ ninesinin ördüğü yün kazakları giyiyor. Hâlâ hafiften sıyırmış. Ama Suze ona âşık ve önemli olan da bu.

Aman tanrım, daha şimdiden ağlarsam rezil olurum. Kendimi toplamalıyım.

"Harborough Hail," diye okuyor Luke, yıkık dökük bir çift taş kaidenin önünde durup. "Burası mı?"

"Imm..." Burnumu çekiyorum ve ciddi havalara bürünüyorum. "Evet. Burası. Arabayı içeri sür bakalım."

Daha önce Suze'un evine defalarca geldim ama ne kadar nefes kesici olduğunu her seferinde unutuyorum. İki yanı ağaçlıklı, uzun bir yoldan geçip garaja giriyoruz. Ev kocaman, gri renkte ve çok eski duruyor, önünde sarmaşık kaplı sütunları var.

"Güzel ev," diyor Luke, ön kapıya doğru yürürken. "Kaç yıllık?"

"Bilmem," diyorum belli belirsiz. "Senelerdir Suze'un ailesine ait işte." Zili çalmak için ipi çekiyorum, belki tamir ettirmişlerdir diye şansımı denemek istiyorum ama belli ki, çalışmıyor. Ağır tokmakla kapıya iki kere vuruyorum ve ona da cevap verilmeyince kapıyı itip devasa taş antreye adımımı atıyorum, şömüne ateşi önünde, yerde yaşlı bir Labrador uyuyor.

"Merhaba?" diye sesleniyorum. "Suze?"

Birden Suze'un babasının da alevlerin karşısında, kocaman bir sallanan sandalyede uyukladığını farkediyorum. Doğrusu Suze'un babası beni biraz korkutuyor. Onu uyandırmayı hiç istemem.

"Suze?" diyorum, daha sessizce.

"Bex! Ben de bir ses duydum diyordum!"

Kafamı kaldırıp bakıyorum ve merdivenlerin başında Suze'u görüyorum, üstünde ekoseli bir sabahlık, sarı saçları omuzlarına dökülmüş ve yüzünde heyecanlı bir gülümsemeyle duruyor.

"Suze!"

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp ona sımsıkı sarılıyorum. Ayılırken ikimizin de gözlerinin yaşarmamak için sıkmaktan kızarmış olduğunu görüyorum ve titrek bir kahkaha atıyorum. Tanrım, Suze'u ne kadar özlemişim farkında bile değilim.

"Odama çıkalım!" diyor Suze, elime vurarak. "Gel de gelinliğimi gör!"

"Gerçekten güzel mi?" diyorum heyecanla. "Resimde olağanüstü görünüyordu."

"Mükemmel işte! Artı, Rigby and Peller'dan, gelmiş geçmiş en havalı korseyi aldım, *mutlaka* görmelisin... bir de şu olağanüstü külotları..."

Luke boğazını temizleyince ikimiz de o tarafa bakıyoruz.

"Ah!" diyor Suze. "Affedersin Luke. Mutfakta kahve var, gazeteler, kitaplar var, şu tarafta." Koridoru gösteriyor. "İstersen pastırmalı yumurta yiyebilirsin! Bayan Gearing hazırlar."

"Bayan Gearing tam benlik bir kadın sanırım," diyor Luke gülerek. "Sonra görüşürüz."

Suze'un odası aydınlık ve havadar, bahçeye bakıyor. Yanlış anlamayın, 'bahçe' diyorum ama evin arkasından başlayan yaklaşık on dönümlük yeşillik, sedir ağaçları ve bir göletle son buluyor -Suze üç yaşındayken az kalsın orada boğuluyordu. Ayrıca sol tarafta duvarlarla çevrili bir gül bahçesi var, içi çiçek tarhları, çakıl taşlı yürüme yollarıyla dolu ve Tarquin, Suze'a orada evlenme teklifi etti. (Galiba dizlerinin üstüne çökmüş ve ayağa kalktığı anda bütün o minik çakıl taşları pantolonuna yapışıp kalmış. Son derece Tarquin'lik bir hareket.) Sağda eski bir tenis kortu ve biçilmemiş çimlik bir arazi görülüyor, çimlerin bittiği noktadaki çitlerin arkası köyün mezarlığı. Şimdi pencereden bakarken evin arka tarafına kurulan ve dalgalanarak yükselen kocaman bir çadır görüyorum, aynı zamanda üstü örtülü bir yürüme yolu yapılıyor, tenis kortlarından geçip kilisenin girişine kadar uzanacak.

"Kiliseye buradan yürümeyeceksiniz, değil mi?" diyorum, ansızın Suze'un Emma Hope ayakkabılarını düşünüp endişelenerek.

"Hayır, şaşkın! Ben atlı arabayla geliyorum. Ama isteyen misafirler çıkışta eve kadar yürüyebilir, ayrıca yolda sıcak viski dağıtan garsonlar olacak."

"Tanrım, muazzam olacak!" diyorum, kot pantolonlu adamların yere kazık çakmaya çalışmalarını izlerken. Ve

kendime rağmen, içimdeki kıskançlığı bastıramıyorum. Ben de hep böyle muhteşem bir düğün yapabilmeyi hayal etmiştir, atlar, arabalar, hulahoplar.

"Biliyorum! Harika olmayacak mı sence de?" diye yüzü aydınlanarak sırtıyor Suze. "Şimdi dişlerimi fırçalamalıyım..."

Banyoda gözden kayboluyor ve ben de onun tuvalet masasına doğru yürüyorum, aynanın kenarına düğün davetiyesini sıkıştırmış. Saygıdeğer Susan Cleath-Stuart ve Saygıdeğer Tarquin Cleath-Stuart. Vay be. Bazen Suze'un ne kadar asil olduğunu unutuyorum.

"Ben de bir unvan istiyorum," diyorum, Suze elinde diş fırçasıyla odaya dönünce. "Kendimi çok ezik hissediyorum. Nasıl unvan sahibi olunuyor?"

"Ah, hayır, istemezsin," eliyor Suze burnunu kışkırtarak. "Saçmalık bunlar. İnsanlar sana 'Sevgili Hanımefendi' diye mektup gönderiyor."

"Olsun. Çok havalı bence. Ben ne olabilirim?"

"Eee..." Suze saçının dalgalarını kabartıyor. "Dam Becky Bloomwood."

"Sanki doksan üç yaşındaymışım gibi oldum," diyorum şüpheli şüpheli. "Şuna ne dersin... Becky Bloomwood MBE?¹ Şu MBE'leri almak kolay, değil mi?"

"Çocuk oynucağı," diyor Suze, büyük bir güvenle. "Endüstri sektörüne falan bir hizmet ettiğinde alabiliyorsun. İstersen seni aday gösteririm. Bırak bunları da hadi, bana elbiseni göster!"

"Tamam!" Bavulumu yatağa koyuyorum, kilidini açıyorum ve Danny'nin tasarımını çıkarıyorum. "Ne düşünüyor-

1 MBE: Member of the Order of the British Empire. İngiltere Kralı ya da Kraliçesi tarafından ülke yararına büyük bir başarıya imza atmış insanlara Buckingham Sarayı'nda verilen unvan. (C.N.)

sun?" Büyük bir gururla üstüme tutup altın rengi ipeği havaya savuruyorum. "Oldukça havalı, değil mi?"

"Muhteşem!" diyor Suze, gözleri yuvalarından fırlayarak. "Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim!" Omuzdaki işlemlere dokunuyor. "Nereden aldın? Barneys'de bulduğun mu bu?"

"Hayır, bunu Danny yaptı. Hatırladın mı, hani sana diyordum ya bana elbise tasarlıyor diye?"

"Evet, doğru." Suze yüzünü buruşturuyor. "Danny kim-di?"

"Üst kat komşum," diye hatırlatıyorum. "Tasarımcı olan. Hani merdivenlerde rastlamıştık?"

"Hı, evet," diyor Suze, kafa sallayarak. "Hatırlıyorum."

Ama söyleyişinden anlıyorum hatırlamadığını.

Onu suçlayamam -Danny'yi iki dakika gördü sadece. Danny, Connecticut'a anne babasını ziyarete gidiyordu ve Suze da o sırada uçaktan yeni inmişti, iki kelime konuştular denemez. Olsun gene de. Suze'un Danny'yi tanımaması garibime gidiyor, aynı şekilde Danny'nin onu tanımaması da öyle, ikisi de benim için bu kadar önemli yerlere sahipken. Sanki iki farklı hayatım var ve New York'ta kaldıkça aradaki boşluk büyüyor.

"Tamam, şimdi de benimki," diyor Suze, heyecandan yerinde duramayarak.

Gardırop kapısını açıyor ve pamuklu bir giysi kılıfının fermuarını indiriyor -içinden tek kelimeyle olağanüstü bir gelinlik çıkıyor, kadife ve ipekten dikilmiş ve geleneksel bir şekilde uzun kollu, kuyruğuysa metrelerce.

"Aman tanrım, Suze," diyorum, nefesim kesilerek ve boğazım kuruyarak. "Akıl almaz derecede güzel olacaksın. Evlendiğine hâlâ inanmıyorum! 'Bayan Cleath-Stuart.'"

"Ah, sakın öyle deme bana!" diyor Suze, yine burnunu kırıstırarak. Annem gibi oluyorum. Ama gerçekten, aileden biriyle evlenmenin pratik bir yanı da var," diye ekliyor, dolabı kapatarak. "Çünkü eski soyadımı kullanmaya devam edip aynı zamanda da onun soyadını almış oluyorum. Böylece imzama S C-S diye atmaya devam edebilirim." Karton bir kutu alıp içinden üstünde kıvrımlı desenler olan bir fotoğraf çerçevesi çıkarıyor. "Baksana, yeni koleksiyonumdan bir örnek-"

Suze'un kariyeri, fotoğraf çerçeveleri tasarımcılığı, çerçeveleri dünya çapında satılıyor ve geçen sene işi geliştirip fotoğraf albümü, paket kâğıdı ve armağan kutularına da başladı.

"Bütün tema deniz kabuğu şekilleri," diyor gururla. "Beğendin mi?"

"Çok güzelmiş!" diyorum, yuvarlak şekillerin üstünde parmaklarımı dolaştırarak. "Nereden geldi bu fikir aklına?"

"Aslına bakarsan Tarkie'den esinlendim! Bir gün yürüyüşe çıkmıştık ve o da eskiden, çocukken deniz kabuğu koleksiyonu yaptığını ve doğadaki muhteşem şekilleri anlatıyordu... O anda bir ampul yandı beynimde!"

Suze'un yüzüne bakıyorum, ılık ılık; birden Tarquin'le ikisini kumluk bir yerde, üstlerinde Scotch House'tan yün kazaklarıyla el ele yürüyüş yaparken hayal ediyorum.

"Suze, Tarquin ile çok mutlu olacaksın," diyonum, içim ısınarak.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Zevkle kızarıyor. "Sahi mi?"

"Kesinlikle. Yani, baksana şu haline! Resmen ışık saçıyorsun!"

Doğru da. Daha önce farketmemiştim ama Suze eski halden oldukça farklı görünüyor. Hâlâ aynı parıltıyı ve

çıkık elmacık kemiklerine sahip ama yüzü daha bir yuvarlak ve yumuşak. Hâlâ incecik ama alt kısmında bir doluluk... Hani neredeyse diyeceğim ki...

Bakışlarım vücudunda aşağılara kayıyor ve donakalıyor.
Bir dakika.

Hayır. Yok canım...

Hayır.

"Suze?"

"Efendim?"

"Suze, sen?.." Yutkunuyorum. "Yoksa... hamile misin?"

"Hayır!" diyor kararlı bir sesle. "Tabii ki değilim! Cidden, nereden çıkarıyorsun bilmem ama-" Göz göze geliyoruz, susup omuz silkiyor. "Ah, tamam ya, evet, hamileyim. Nereden bildin?"

"Nereden mi bildim? Bir kere şeyinden... yani, baksana, hamile *görünüyorsun.*"

"Hayır, görünmüyorum! Kimse tahmin etmedi."

"Tahmin etmişlerdir. Kör olmak lazım!"

"Hayır, değil!" Suze karnını içine çekip aynada kendine bakıyor. "Gördün mü? Bir de Rigby and Peller'ımı giydim mi..."

Aklım almıyor. Suze hamile!

"Eee -yani sır mı bu? Anneler bilmiyor mu?"

"Ah, hayır! Kimse bilmiyor. Tarkie bile." Yüzünü buruşturuyor. "Düğün gününde hamile olmak biraz hilebazlık gibi, sence de öyle değil mi? Ben balayı bebeğiymiş gibi yaparım diyordum."

"Ama en az üç aylık varsın sen."

"Dört aylık. Haziranda doğuruyorum."

Bakakalıyorum.

"E o halde nasıl balayı bebeğiymiş gibi yapacaksın?"

"Şey..." Bir saniye düşünüyor. "Belki biraz erken doğmuştur."

"Dört ay erken mi?"

"Kimse çakmaz! Annemle babamın ne kadar mesafeli olduğunu biliyorsun."

Evet, doğru. Bir keresinde sene sonunda Suze'u yatılı okuldan almaya gelmişler -gayet hoş bir hareket olabilirmiş ama sadece, Suze iki sene önce okuldan mezun olmuş.

"Ya Tarquin?"

"Ah, o zaten ne kadar sürdüğünü bile bilmiyordur," diyor Suze, havalı havalı. "Eskinden koyun yetiştiriyordu, onların gebeliği beş ay sürüyor. İnsanlar da aynı derim." Saç fırçasına uzanıyor. "Biliyorsun, bir kere ona kızların günde iki kere çikolata yemeleri gerektiğini, yoksa bayıldıklarını söylemişim de inanmıştı."

Suze en azından bir konuda haklı. Korsesini sıktığı zaman karnındaki çıkıntı belli değil. Hatta düğün sabahı tuvalet masasının önünde oturmuş, birbirimize heyecanla sırtırtırken *benden* bile ince görünüyor ve bence bu haksızlık.

Mükemmel bir iki gün geçirdik birlikte, rahatlayıp gevşedik, eski filmleri seyrettik ve bitmek bilmez bir Kitkat oburluğu yaşadık. (Suze zaten iki kişilik besleniyor ve benim de enerjiye ihtiyacım var.) Luke yanında iş getirmişti ve vaktinin çoğunu kütüphanede geçirdi ama bir kereliğine de olsa, umursamadım. Suze ile vakit geçirebilmek çok hoş. Tarquin ile ikisinin Londra'dan satın aldıkları daire hakkında çok şey duydum, balayım geçirecekleri Antigua'daki otelin resimlerini gördüm ve dolabındaki yeni giysilerin büyük bir kısmını denedim.

Evde büyük bir koşturmacadır gidiyor, çiçekçiler, yemek şirketi, her dakika gelen akrabalar. En tuhafıysa aile-

den kimsenin rahatı kaçmıyor. Suze'un annesi burada kaldığım iki gün boyunca ava çıktı ve babası da çalışma odasında. Çadırı, çiçekleri ve diğer her şeyi, evdeki hizmetlileri Bayan Gearing düzenledi -ve o bile son derece rahat görünüyor. Suze'a nasıl olduğunu sorduğumda omuz silkip "Ne bileyim ben, büyük partiler vermeye alışkınız," dedi.

Dün gece Suze'un ve Tarquin'in İskoçya'dan gelen akrabalarının şerefine büyük bir içki partisi verildi ve en azından o anda herkesin düğünden söz etmesini bekliyordum. Ama ne zaman birine çiçekleri gösterip heyecanlandırmaya çalışsam ya da ne kadar romantik olduğu yorumlarını yapсам boş bakışlarla karşılandım. Yalnızca Suze, Tarquin'in ona düğün hediyesi olarak bir at alacağını söylediğinde bütün suratlar canlandı ve bildikleri at cinsleri, satın aldıkları atlar, genç bir ahbablarının Suze'un beğenebileceği kestane rengi bir atı olduğu hakkında konuşmaya başladılar.

Yani cidden. Nedime elbisemin modelini soran olmadı.

Her neyse, umrumda değil çünkü zaten harika görünüyor. İkimiz de harika görünüyoruz şu an. İkimiz de şahane bir makyaj uzmanının elinden çıktık ve saçımız gevşek topuz yapıldı. Fotoğrafçı 'sözde' doğal pozlarımızı yakaladı, ben Suze'un gelinliğinin düğmelerini iliklerken çekti (hatta tam üç kere çözüp ilikletti ve sonunda kollarım kopmuştu). Şimdiyse Suze altı aile tacı arasında seçim yapmaya çalışırken 'imm'liyor ve 'ah'lıyor, bense şampanyamı yudumluyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için işte.

"Ya annen?" diyor kuaför Suze'a, yüzüne düşen perçemleri kenara tuttururken. "Ona da fön çekelim ister mi?"

"Emin değilim," diyor Suze, yüzünü buruşturarak. "Öyle şeylere merakı yok."

"Ne giyecek?" diye soruyorum.

"Tanrı bilir," diyor Suze. "Eline geçen ilk elbiseyi herhalde." Göz göze geliyoruz ve empati dolu bir yüzle bakıyorum. Dün gece Suze'un annesi altında bir kloş etek, üstünde de yün, desenli bir kazakla ve önüne taktığı dev pırlanta broşuyla katıldı içki davetine. Yanlış anlaşılmasın, Tarquin'in annesi ondan da beterd. Suze'un stil duygusunu nereden kaptığını çok merak ediyorum doğrusu.

"Bex, gidip korkunç bir çay daveti elbisesi giymediğinden emin olur musun lütfen?" diyor Suze. "Seni dinler, dinleyeceğini biliyorum."

"Şey... tamam," diyorum kuşkululu bir şekilde. "Denerim."

Odadan çıkarken Luke'un, çizgili takım elbisesiyle kordorda yürüdüğünü görüyorum.

"Çok güzel olmuşsun," diyor gülümseyerek.

"Öyle mi?" Kendi etrafımda dönüyorum. "Çok hoş bir elbise, değil mi? Ve üstüme tam oturuyor."

"Ben elbiseye bakmıyordum," diyor Luke. Gözleri şeytani bir parıldamayla çakıyor ve ben de zevkten dört köşe göz kırpyorum. "Suze müsait mi?" diye ekliyor. "Ona şans dilemek istiyorum."

"Ah, evet," diyorum. "İçeri gir. Hey Luke, asla tahmin edemezsin!"

İki gündür Luke'a, Suze'un bebeğini söylememek için kendimi zor tutuyorum ve işte sözcükler ağzımdan dökülüyor.

"Neyi?"

"Suze..." Ah tanrım, ona söyleyemem, olmaz. Suze beni öldürür. "Suze... çok güzel bir gelinlik giydi," diye tamamliyorum saçmalayarak.

"İyi!" diyor Luke, bana garip garip bakarak. "Çok şaşırdım. Neyse, ben girip hemen konuşayım. Sonra görüşürüz."

Dikkatlice Suze'un annesinin odasına süzülüyorum ve kapıyı yavaşça tıklıyorum.

"Efendiiim?" diye güdüyor bir ses karşılık olarak ve kapıyı Suze'un annesi Caroline bir çalımla açıyor. Upuzun bacaklarıyla, uzun boylu bir kadın, gri saçlarını sıkı topuz yapmış ve yüzü soğuktan kurumuş; beni görünce gülüyor.

"Rebecca!" diye patlatıyor ve kol saatine bakıyor. "Geç kalmadım, değil mi?"

"Henüz değil!" Ben de kibarca gülümseyip deniz mavisi svitşört, binici pantolonu ve binici çizmesinden oluşan kıyafetini süzüyorum. O yaşta bir kadına göre, taş gibi fiziği var. Suze'un nasıl bu kadar zayıf olduğuna şaşmamak gerek. Bakışlarım odada dolaşüyor ama herhangi bir elbise ya da şapka kutusu göremiyorum.

"Eee Caroline... Bugün ne giyeceksin, merak ettim. Gelinin annesi olarak!"

"Gelinin annesi mi?" Bana dümdüz bakıyor. "Tanrım, galiba öyleyim. Hiç böyle düşünmemiştim."

"Evet! Peki... bugün için özel bir giysi hazırladın mı?"

"Giyinmek için daha erken değil mi?" diyor Caroline. "Çıkmadan önce sırtıma bir şey geçiriveririm."

"Eh, seçmene yardım edeyim mi?" diyorum, kararlı bir sesle ve gardıroba yürüyorum. Kapıyı açıyorum ve tam şok olmaya hazırlanırken hayretler içinde çenem düşüyor.

İnanmıyorum. Hayatımda gördüğüm en seçkin giysi koleksiyonu. Binici takımları ve balo elbiseleri, otuzlardan kalma parçalar, Hint sarileri ve Meksikalı paçoları arasında kendine yer bulmaya çalışıyor... Ayrıca da sıradışı bir kabile takısı serisi.

"Bu giysiler!" diye nefesim kesiliyor.

"Biliyorum." Caroline boşverircesine bakıyor. "Bir yığın eski çöp."

"Eski *çöp* mü? Tanrım, New York'ta bir vintage mağazasında bunlardan birini bulsan..." Kenarları kurdeleli, uçuk mavi bir elbiseyi çekiyorum. "Şahane bir şeymiş."

"Beğendin mi?" diyor Caroline şaşırarak. "Al senin olsun."
"Alamam."

"Canım kızım, ben istemiyorum ki."

"Ama duygusal değeri... yani hatıralarınız-"

"Hatıralarımın hepsi burada." Kafasına vuruyor yavaşça. "Orada değil." Giysileri inceliyor, sonra da deri bir kordonla bağlanmış, sımsıkı bir şapka çıkarıyor. "İşte bunu çok severim mesela."

"Onu mu?" diyorum, biraz coşkulu görünmeye çabalayarak. "Şey o-"

"Bana bir Masai şefi vermişti, kaç sene önce. Bir fil sürüsü görmek için tan yeri ağarırken arabada gidiyorduk, bir kabile şefi arabamızı durdurdu. Kabileden bir kadın doğum yaptıktan sonra ateşlenmiş. Ateşini düşürmeye yardım ettik ve kabile bizi hediyeye boğdu. Sen Masai Mara'ya gitmiş miydin, Rebecca?"

"Eee... hayır. Ben hiç-"

"Şu küçük şeye de bayılırım." Caroline işlemeli bir çanta çıkarıyor. "Konya'da bir sokak pazarından almıştım. Nemrut Dağı'na çıkmadan önce son paket sigaramla değiş tokuş ettim. Türkiye'yi gördün mü?"

"Hayır, oraya da gitmedim," eliyorum, kendimi yetersiz hisseleler. Tanrım, ne kadar seyahat-sizim. Zihnimi arayıp tarıyorum, onu etkileyecek bir gezi bulmaya çalışıyorum ama sanırım benimkiler ufak tefek kalıyor. Birkaç kez Fransa, İspanya, Girit... Sanırım hepsi bu kadar. Ben neden heyecan verici bir yere gitmemişim ki? Neden Moğolistan dağlarına tırmanmamışım?

Bir keresinde Tayland'a gidecektim mesela. Ama sonra Fransa'ya gitmeye karar verdim ve biriktirdiğim parayı bir Lulu Guinness el çantasına harcadım.

"Ben çok fazla seyahat etmedim," diye itiraf ediyorum isteksizce.

"Ah, o zaman etmelisin canım!" diye gümbürdüyor Caroline. "Ufkunu genişletmelisin. Hayatı gerçek insanlardan öğrenmelisin. Dünya üstünde en sevdiğim dostlarımdan biri Bolivyalı bir köylü kadındır. Llanos ovalarında mısır yetiştiriyoruz birlikte."

"Vay canına."

Şömine rafındaki küçük bir saat, buçuk olduğunu gösteren bir çınlama çıkarıyor ve bir anda bir yere varmadığımızı fark ediyorum.

"Her neyse, düğün kıyafeti düşündün mü?"

"Sıcak ve renkli bir şey olabilir," diyor Caroline, kırmızı-lı sarılı kalın bir panço'ya uzanarak.

"Eee... Bence bu uygun olmaz..." Ceketler ve elbiseler arasında elimi gezdiriyorum ve birden kayısı rengi bir elbise parlıyor. "Ah! Çok hoş." Elbiseyi çıkarıyorum ve inanmıyorum. Balenciaga.

"Benim meşhur firar üniformam," diyor Caroline hatırlatıcısına. "Orient Express'le Venedik'e yolculuk ettik, ardından Postojna mağaralarını keşfe çıktık. O bölgeyi bilir misin?"

"Bunu giymelisin!" diyorum, sesim heyecandan cırtlایarak. "Göz kamaştıracaksın. Ve düğünde kendi kaçış elbiseni giymek çok romantik olacak!"

"Bence de eğlenceli olabilir." Elbiseyi kaldırıp kıpkırmızı, soğuktan çatlamış elleriyle kendine tutuyor, ellerini gördükçe her seferinde içim tuhaf oluyor. "Üstüme olur herhal-

de, değil mi? Şimdi, şurada bir yerde bir şapka olacaktı..." Elbiseyi bırakıyor ve rafı karıştırmaya başlıyor.

"Suze adına çok seviniyor olmalısın," diyorum, elle yapılmış, fildişi bir aynayı alıp incelerken.

"Tarquin çok iyi bir çocuk." Suze'un annesi dönüp gaga gibi burnuna vuruyor büyük bir güvenle. "İyi bir sermaye."

Doğru söylüyor. Tarquin ülkenin en zengin on beşinci insanı, ya da öyle bir şey. Ama Suze'un annesinin bu konuyu açması beni şaşırtıyor.

"Şey, evet..." diyorum. "Gerçi Suze'un paraya çok ihtiyacı yok ama..."

"Ben paradan sözetmiyorum ki!" Bana bilen bir bakış fırlatıyor ve ne demek istediğini birden çıkarıyorum.

"Ah!" derken şiddetle kızardığımı hissediyorum. "Doğru! Anladım!"

"Bütün Cleath-Stuart erkekleri aynıdır. Hatta bununla ünlüler. Ailede bir boşanma bile yok," diye ekliyor, kafasına yeşil keçe bir şapka geçirerek.

Tanrım. Bundan böyle Tarquin'e daha farklı bir gözle bakacağım.

Caroline'i yeşil keçe şapkasından vazgeçirip şık bir siyah şapka takmaya ikna etmem epey vaktimi alıyor. Koridordan geçerek Suze'un odasına geri yürürken aşağıdaki holde tanıdık sesler duyuyorum.

"Bunu herkes bilir. Şap hastalığını posta güvercinleri yaydı."

"Güvercinler mi? Yani tüm Avrupa'daki büyükbaş hayvanları telef eden bu büyük hastalığın bir avuç zararsız güvercin yüzünden bulaştığını mı söylüyorsun?"

"Zararsız mı? Graham, onlar haşerat!"

Annemle babam! Parmaklıklara doğru koşuyorum ve işte oradalar, şöminenin yanında dikiliyorlar. Babam çizgili bir takım elbise giymiş, kolunun altına da yuvarlak şapkasını almış; annemin üstünde de lacivert bir ceket ve çiçekli bir elbise var, ayrıca kırmızı şapkasıyla pek uyumlu olma-yan kırmızı ayakkabılar giymiş.

"Anne?"

"Becky!"

"Anne! Baba!" Merdivenleri koşarcasına inip ikisine de aynı anda sarılıyorum ve o çok iyi bildiğim Yardley'nin talk pudrası ve tüvit kokusunu içime çekiyorum.

Bu yolculuk her dakika daha da heyecanlanıyor benim için. Annemle babamı en son dört ay önce beni ziyarete New York'a geldikleri zaman görmüştüm. O zaman bile Everglades'i gezmek için Florida'ya gitmeden önce üç gün kalmışlardı.

"Anne, harika görünüyorsun! Saçını mı değiştirdin?"

"Maureen aralara gölge attı," diyor annem, memnun görünerek. "Bu sabah da makyajımı yapması için Janice'e uğradım. Biliyorsun, makyaj kursuna gitti. Artık gerçek bir uzman!"

"Evet... belli oluyor!" diyorum cılızca, annemin yüzündeki bariz allık fırçası darbelerine ve simlere bakarak. Belki yanlışlıkla-bilerek birazını silebilirim.

"Eee, Luke burada mı?" diyor annem, ıslıl ıslıl gözlerle etrafa bakarak, adeta fındık arayan bir sincaba benziyor.

"Ortalıkta geziniyordu," eliyorum -ve annemle babam bakışıyor.

"Ama burada yani, değil mi?" Annem gergin bir kahkaha atıyor. "Aynı uçağa bindiniz?"

Anne, merak etme. Luke burada. Gerçekten."

Annem gene de ikna olmuyor -onu suçlayamam. En son katıldığımız düğünde ufak bir kaza olmuştu da. Luke gelmedi ve çok çaresizdim... sonra da ben... m...

Şey. Sadece minik bir beyaz yalan söyledim. Yani orada olabilirdi, kalabalığa karışmıştı belki. Ve eğer o aptal grup fotoğrafını çektiymeseydik, kimse bir şey anlamayacaktı.

"Bayan Bloomwood! Merhaba!"

İşte Luke ön kapıdan içeri giriyor. Şükürler olsun.

"Luke!" Annem hakikaten de rahatlayarak gülüyor. "Buradasın! Graham, buradaymış!"

"Tabii ki burada!" diyor babam, gözlerini devirerek. "Nerede olacak sanıyordun? Ayda mı?"

"Nasılsınız Bayan Bloomwood?" diyor Luke gülerek ve annemi yanağından öpüyor.

"Luke, bana artık Jane demelisin. Daha önce de söylemiştim."

Annemin yüzü mutluluktan pespembe oluyor ve sanki Luke aniden bir duman bulutuna dönüşüp ortadan kaybolmuş gibi onun kolunu sıkıyor. Luke bana hafifçe gülümüyor ve ben de ona mutlulukla sırtıyorum. Bu günü ne kadar uzun zamandır bekliyorum, sonunda yaşıyoruz işte. Adeta Noel gibi. Hatta Noel'den de güzel. Açık duran ön kapıdan bakınca düğün davetlilerinin, takım elbiseleri ve şık şapkalarıyla karların arasında yürüdüğünü görüyorum. Uzaklarda kilisenin çanları çalıyor ve heyecan dolu, güzel olaylara gebe bir atmosfer var.

"Yüzü kızaran gelinimiz nerede?" diyor babam.

"Buradayım," diyen Suze'un sesi duyuluyor. Hep birlikte kafamızı kaldırıyoruz ve orada işte, merdivenlerden kuğu gibi süzülüyor, elinde de nefes kesici bir gül ve sarmaşık buketi tutuyor.

"Ah Suzie," diyor annem ve eliyle ağzını kapatıyor. "Ah, o elbise! Ah... Becky! Sen de çok-" Yumuşayan gözlerle bana dönüyor ve ilk kez elbisemi inceliyor. "Becky... sen bunu mu giyeceksin? Donarsın!"

"Hayır, donmam. Kilisenin içi ısıtılacak."

"Çok güzel, değil mi?" diyor Suze. "Çok sıradışı."

"Ama sadece bir tişört!" Annem beğenmeyerek yakasını çekiştiriyor elbisemin. "Ayrıca şu fırfırlı kısım nedir? Sanki dikişi bitmemiş gibi!"

"Bana özel dikildi," diye açıklıyorum. "Tek kelimeyle eşsiz bir elbise bu."

"Eşsiz mi? Diğerleriyle aynı elbiseyi giymen gerekmiyor mu?"

"Diğerleri yok ki," diye açıklıyor Suze. "Rica edebileceğim tek kişi Tarquin'in ablası Fenny'di. Ama o da bir daha nedime olursa, evlenme şansını yok edeceğini söyledi. Ne derler bilirsiniz. 'Üçte keramet vardır.' Eh, o da yüz kere nedime olmuştur! Ayrıca da Londra'da çalışan birinde gözü var, o yüzden risk almak istemiyor."

Kısa bir sessizlik. Annemin zihninin çalışma temposunu sezebiliyorum. Ah, tanrım, *lütfe*n sakın-

"Becky, tatlım, sen kaç kere nedime olmuştun?" diye soruyor, gayet sıradan bir tavırla. "Malcolm Amcan ve Sylvia Teyze'nin düğünü vardı... Ama o kadar, değil mi?"

"Bir de Ruthie ile Paul'un düğünü," diye ekliyorum.

"Orada nedime değildin ki," diye yapııştırıyor annem. "Sen orada... çiçek taşıyan kızdın. Demek ki, iki kez, bugünü de sayarsak, iki."

"Anladın mı Luke?" diye sırtıyor babam. "İki kez."

Cidden ya, ne biçim annem babam var?

"Şey, her neyse!" diyorum çabucak konuyu değiştirmeye çalışarak. "Eee... ııı..."

"Tabii ki Becky'nin öyle bir şey düşünmeden önce daha en az on yılı var," diyor Luke, sohbeti koyulturcasına.

"Ne?" Annem kaskatı kesiliyor ve gözleri bir bana, bir Luke'a ve tekrar bana kayıyor. "Ne dedin?"

"Becky evlenmeden önce en az on yıl beklemek istiyor," diyor Luke. "Öyle değil mi Becky?"

Hayretler içinde kalmanın sessizliğini yaşıyoruz hep birlikte. Yüzümün ısındığını hissediyorum.

"Immm..." Boğazımı temizliyorum ve kayıtsızca gülüyorum. "Evet... evet, doğru."

"Gerçekten mi?" diyor Suze, gözleri yuvalarından fırlıyor ve bana bakakalıyor. "Hiç bilmiyordum! Neden ki?"

"Şey için... imm... potansiyelimi keşfetmek için," diye mırıldanıyorum ama anneme bakmaya cesaretim yok. "Ve... gerçek kimliğimi öğrenmek için."

"Gerçek kimliğini öğrenmek için mi?" Annemin sesi tizliğe doğru yükseliyor. "On yıla ne gerek var canım? Ben sana on dakikada gösteririm!"

"Ama Bex, on yıl sonra kaç yaşında olacaksın?" diyor Suze, alnını buruşturarak.

"Tam olarak on koca yıl olması şart değil," diyorum, biraz gevelediğimi farkederek. "Yani... belki sekiz de yeterli olur."

"Sekiz mi?" Annemin gözyaşlarına boğulmak ister gibi bir hali var.

"Luke," diyor Suze, kaygılanarak. "Sen bunu biliyor muydun?"

"Geçen gün konuştuk," diyor Luke, rahatça gülümseyerek.

"Ama hiç anlamıyorum," diye ısrar ediyor Suze. "Peki ya-"

"Zaman?" diye kibarca sözünü kesiyor Luke. "Haklısın. Artık gitmeliyiz. Saat ikiye beş var."

"Beş mi var?" Suze birden telaşlanıyor. "Gerçekten mi? Ama ben daha hazır değilim! Bex, çiçeklerin nerede?"

"Eee... senin odanda galiba. Bir yere koymuştum..."

"Hemen al! Babam nereye kayboldu ya? Ah, tanrım, bir sigara içmeliyim-"

"Suze, sigara *içemezsin!*" diyorum dehşet içinde. "Unuttun mu yoksa, zararlı-" derken susuyorum.

"Elbisesi için mi?" diye öneriyor Luke yardımseverce.

"Evet. Üstüne... kül düşürebilir."

Çiçeklerimi Suze'un banyosunda bulduğumda ve rujumu tazeleyip aşağı indiğimde holde sadece Luke kalmış.

"Annenler gitti," diyor. "Suze bizim de gitmemizi söyledi. O da babasıyla at arabasında gelecekmış. Sana bir palto buldum," diyor, kuzu postu bir şey uzatarak. "Annen haklı, bu kılıkta dışarıda yürüyemezsin."

"Tamam," diye kabul ediyorum, hiç istemeden. "Ama kilisede çıkarırım."

"Elbisenin arkasının açık olduğunun farkında mısın bu arada?" diyor Luke, bana ceketini uzatırken.

"Gerçekten mi?" Kederli kederli bakıyorum. "Berbat mı görünüyor?"

"Çok hoş görünüyor." Hain bir gülümseme oluşuyor Luke'un yüzünde. "Ama belki nikâhtan sonra arkasını bir çengelli iğneyle tutturursun."

"Kahretsin Danny ya!" Kafamı iki yana sallıyorum. "Donna Karan'la yetinmeliydim."

Luke ile birlikte tentenin altındaki yürüme yolunda ilerlerken hava durgun, sessiz ve güneş bulutların arkasından çıkıyor. Çınlayan çanların sesi kısılıp tek bir ince çınlamaya dönüşüyor ve ortalıkta dolaşan garson dışında bahçede kimse kalmamış. Herkes kilisede hazır bekliyor olmalı.

"Az önce hassas bir konu açıtıysam üzgünüm," diyor Luke, kiliseye doğru yürürken.

"Hassas?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hı, o mu? Hiç hassas bir konu değildir!"

"Annen biraz üzgün görünüyordu da..."

"Annem mi? Yok canım, hiç umursamaz. Hatta... dalga geçiyordu o!"

"Dalga mı geçiyordu?"

"Evet!" diyorum, kendimi savunurcasına. "Şaka yani."

"Anladım." Ben yerdeki paspasta hafif tökezleyince Luke koluma giriyor. "Yani hâlâ evlenmeden önce sekiz yıl beklemekte kararlısın."

"Kesinlikle." Başım la onaylıyorum. "En az sekiz sene."

Bir süre daha sessizlik içinde yürüyoruz. Uzaklarda at nalı sesini duymaya başlıyorum, demek ki Suze'un faytonu harekete geçti.

"Ya da belki de altı," diye ekliyorum. "Hadi bilemedin beş. Yani duruma göre değişir."

Uzun bir sessizlik daha oluyor, sadece yumuşak ayak seslerimiz duyuluyor. Aramızda garip bir hava büyüyor sanki ve Luke'a bakmaya cesaret edemiyorum. Boğazımı temizleyip burnumu ovuşturuyorum, havayla ilgili bir yorum yapmak üzereyim.

Kilisenin giriş kapısına varınca Luke bana bakmak için dönüyor -ve birden her zamanki şaşkın ifadesi yüzünden siliniyor.

"Cidden Becky," diyor. "Gerçekten beş sene beklemek istiyor musun?"

"Ben... bilemiyorum," diyorum şaşırarak. "Sen?"

Aman tanrım. Aman tanrım. Belki de bana... Belki de Luke-

"Ah! İşte nedime!" Papaz sundurmanın altından koşuyor ve Luke'la ben yerimizden fırlıyoruz. "Koridorda yürümek için bütün hazırlıklar tamam mı?"

"Ben eee... sanırım," diyorum ve Luke'un bana baktığı-nın farkındayım. "Evet."

"Güzel! İçeri girseniz iyi olur," diye ekliyor papaz, Luke'a dönerek. "Büyük anı kaçırmak istemezsiniz!"

"Hayır," diyor Luke duraklayıp. "Hayır, istemem."

Omzuma bir öpücük konduruyor ve başka bir şey de-meden içeri giriyor, ben de arkasından seyrediyorum, hâlâ allak bullak vaziyetteyim.

Yani şimdi biz az önce... Luke'un söylemeye çalıştığı şey...

Sonraysa at nallarının sesi duyuluyor ve hayal dünyam-dan uyanıyorum. Arkamı dönüp bakınca Suze'un faytonu-nun masallardan fırlamış bir araba şeklinde gelişini görüyö-rum. Suze'un duvağı rüzgârda uçuşuyor ve Suze onu izle-mek için duran insanlara adeta ışık saçarak gülüyor, onu hiç bu kadar güzel görmemiştim.

Cidden ağlamak gibi bir planım yoktu. Hatta dikkatimi da-ğıtmak için bir yöntem bile geliştirmiştim: Fransız aksanıyla alfabeyi sondan başa sayacaktım. Fakat Suze'un, gelinliğin kuyruğunu düzeltmesine yardım ederken bile gözlerim nemleniyor. Kilise müziği çalarken ve ağır adımlarla, kala-balık kiliseye girerken orgun temposunun iki vuruşunda bir ses yükseldikçe burnumu çekmek zorunda kalıyorum. Suze babasının kolunu sımsıkı tutuyor ve gelinliğinin kuyruğu taş zeminde sürünüyor. Ben de arkalarındayım, topuk sesi çıkarmamaya çalışırken bir taraftan da kimse elbisemin ar-kasının çok açık olduğunu farketmez diye umuyorum.

En öne ulaşıyoruz ve Tarquin sağdııcıyla bekliyor. Gene her zamanki gibi uzun ve ince, suratı bana hâlâ bir rakunu andırıyor ama itiraf etmeliyim ki, üstündeki kilt ve önüne astığı keseyle oldukça göz alıcı görünüyor. Ve şu anda da Suze'a o kadar büyük bir aşk ve hayranlıkla bakıyor ki, istemesem de burnumun içi sızlamaya başlıyor. Kısa bir an kafasını çeviriyor, göz göze geliyoruz ve gergince gülüyor - ben de ona utanarak gülüyorum. Dürüst olmak gerekirse Caroline'in söylediği şeyi unutmam mümkün değil, ne zaman Tarquin'e baksam aklıma gelecek.

Papaz 'Sevgili çocuklar' konuşmasına başlıyor ve ben de zevk içinde biraz gevşiyorum. Her bir kelimenin tadını çıkaracağım. Adeta en sevdiğim filmin başlangıcını izliyor gibiyim, başrolünde de iki en yakın arkadaşım oynuyor.

"Susan, bu adamı kocan olarak kabul ediyor musun?" Papazın çalı gibi kapkalın kaşları var ve sanki cevabın hayır olmasından korkuyormuşçasına her seferinde sorarken kaşlarını kaldırıyor. "Hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek onu sevecek, ona saygı duyacak, hayatının sonuna kadar ona sadık kalacak mısın?"

Bir sessizlik oluyor -sonra Suze, "Evet," diyor, su kadar berrak bir sesle.

Keşke nedimeler de bir şey söyleseydi. Çok uzun olmasına gerek yok, kısa bir 'Evet' ya da 'Onaylıyorum' tarzı bir cümlecik.

Suze ve Tarquin'in el ele tutuşması gereken bölüme gelince Suze buketini bana veriyor ve ben de fırsattan istifade arkama dönüp insan topluluğuna bakıyorum. İçerisi ağzına kadar dolmuş, hatta herkese oturacak yer yok. Bir sürü kiltli ve keseli adam; kadife takımlar giymiş kadınlar; Fenny ve Londra'lı arkadaşları -hepsi de anlaşılan Philip Treacy giy-

miş. Bir de annem var, babama sokulmuş, elinde bir mendil. Kafasını kaldırıp beni görüyor ve ona gülümsüyorum - fakat annemin karşılığı, bir daha hıçkırıklara boğulmak oluyor.

Önüme dönüyorum, Suze ve Tarquin diz çökmüşler, papazsa monoton bir sesle sözlerine devam ediyor. "Tanrının birleştirdiğini kimse ayırmasın."

Suze'a bakıyorum, yüzünde güller açarak Tarquin'e gülüyor. Tamamıyla vurulmuş. Artık ona ait. Ve hiç beklenmedik bir şekilde birdenbire kendimi bomboş hissediyorum. Suze artık evli. Her şey değişti.

Buradan taşınıp New York'a gideli bir yıl oluyor. Orada geçirdiğim her dakikayı seviyorum. Tabii ki seviyorum. Fakat bilinçaltımda, anlıyorum ki, hep bir şeyler ters giderse bırakır gelirim, diye düşünmüşüm. Ne olursa olsun, Fulham'a dönebilir ve Suze ile eski hayatıma devam edebilirim. Ama artık... yapamam.

Suze'un artık bana ihtiyacı yok. Başka birini buldu ve hayatında ilk sırada o gelecek. Papazın kutsamak için elini Suze ve Tarquin'in başına koyuşunu izliyorum -ve birlikte yaşadığımız onca günü düşününce boğazım kuruyor. Para biriktirmek için berbat bir körili yemek pişirdiğim ve Suze'un, ağzı baharattan yansa da 'çok lezzetli' deyip durduğu günü. Kredi limitimi arttırması için banka temsilcimi başlan çıkarmaya çalışması. Ne zaman başımı derde soksam, Suze yanımdaydı.

Ve artık hepsi sona erdi.

Ansızın ufak bir güvenceye ihtiyaç duyuyorum. Arkamı dönüp çabucak sıralarca insana göz atıyor ve Luke'un şuralını arıyorum. Birkaç saniye onu göremiyorum ve yüzümdeki güven dolu gülümseme sabit kalsa da, nedense içimde

saçma sapan bir panik yükseliyor, sanki okulda unutulduğunu anlayan bir çocuk gibiyim; herkesin anne babası almaya gelmiş, benimki hariç.

Ta ki birden onu görene dek. Arkalarda bir sütunun yanında dikiliyor, upuzun boylu, esmer ve güven verici Luke'un gözü üstümde. Sadece bana bakıyor, başka kimseye değil. Ve ben de ona bakarken rahatlıyorum. Benim de bir yerim yurdum var; sorun yok.

Kilisenin avlusuna çıkıyoruz, çanların sesi arkamızda kalıyor ve bir grup insan kutlamak ve alkışlamak için dışarıda, yolda toplanıyor.

"Tebrikler!" diye bağırıp Suze'a sımsıkı sarılıyorum. "Sana da tebrikler Tarquin!"

Tarquin'in yanında hep bir parça tuhaf olurum. Ama artık onu Suze'la -ve evli- gördüğüm için o tuhafılık eriyip gidiyor.

"Gerçekten çok mutlu olacağınızı biliyorum," diyorum samimice ve Tarquin'i yanağından öpüyorum, biri kafamızdan aşağı konfeti atarken ikimiz de kahkahayla gülüyoruz. Misafirler, kavanozdan dökülen şekerler gibi grup grup kiliseyi terkecliyor, sohbet ediyorlar, kahkahalar atıyorlar, yüksek sesle birbirlerine sesleniyorlar. Suze ve Tarquin'in çevresini kuşatıyor, öpüşüyor, sarılıyor, tokalaşıyorlar; ben de o sırada Luke nerede diye merak ederek yanlarından uzaklaşıyorum.

Bütün avlu insan doluyor, ister istemez Suze'un akrabalarından bazılarını inceliyorum. Babaannesi elinde bastonuyla kiliseden ağır ağır çıkıyor, arkasında da çizgili takını elbiseli, görev bilinciyle dolu genç bir erkek var. İri gözlü, soluk tenli, dev şapkalı genç bir kız kucağında süs köpeği

taşıyor ve arka arkaya sigara içiyor. Kilisenin giriş kapısında birbirine tıpatıp benzeyen, kiltli bir grup erkek dikiliyor ve aklıma Suze'un, sonunda ikiz kız çocuğu olana kadar altı oğlan doğuran teyzesinden bahsedışı geliyor.

"Al. Giy üstüne." Luke'un sesi birden kulağıma fısıldıyor ve arkamı dönünce elinde deri ceketini görüyorum. "Donu-yorsundur."

"Merak etme, iyiyim!"

"Becky, yerler karlı," diyor kararlı bir sesle ve ceketini om-zuma asıyor. "Çok güzel bir düğün," diye ekliyor.

"Evet." Ona dikkatlice bakıyorum ve acaba merasim-den önceki sohbetimize bir şekilde geri dönebilir miyiz, diye merak ediyorum. Fakat Luke'un gözü, Suze ve Tarquin'de, ikisi şu anda meşe ağacının altında fotoğraf çek-tiriyor. Suze tam anlamıyla mutluluktan ışıltıyor, Tarqu-in'in de ondan geri kalır yanı yok, sanki havaifışeklerin al-tında gibiler.

"Çok tatlı biri," diyor Luke, kafasıyla Tarquin'i işaret ede-rek. "Biraz garip ama iyi."

"Evet. Öyle. Luke-"

"Bir kadeh sıcak viski ister misiniz?" diye lafımı kesiyor garsonun biri, elinde tepsiyle gelerek. "Ya da şampanya?"

"Sıcak viski," diyorum minnet duyarak. "Teşekkürler." Birkaç yudum içip sıcaklık içime yayılırken gözlerimi kapa-tıyorum. Keşke ısı ayaklarıma kadar inse, çünkü itiraf edi-yorum, donuyorlar.

"Nedime!" diye sesleniyor Suze birden. "Bex nerede? Fo-toğraf için lazımsın!"

Gözlerimi açıyorum.

"Buradayım!" diye bağıriyorum, ceketini omuzlarımdan aşağı atarak. "Luke, içkimi tutar mısın?"

Kalabalığın arasında koşturup Suze ve Tarquin'e ulaşıyorum. Ne gariptir ki, herkes bana bakıyor ve artık hiç üşümüyorum. En ışık saçan gülüşümü çakıp çiçeğimi düzgünce tutuyorum ve fotoğrafçıyı dinleyip Suze'la kol kola giriyorum, iki poz arasında da annemle babama el sallıyorum, kalabalıkta ön sıralara gelmişler.

"Yavaş yavaş eve geçmemiz gerek," diyor Bayan Gearing, Suze'a. "İnsanlar üşüyor. Çekime içeride devam edersiniz."

"Tamam," diyor Suze. "Ama önce Bex ve beni birkaç poz yalnız çekin."

"İyi fikir!" diyor Tarquin hemen ve büyük bir rahatlıkla yanımdan ayrılıp babasıyla konuşmaya gidiyor, adam da Tarquin'in aynısı, sadece kırk iki yaşındaki hali. Fotoğrafçı birkaç pozumuzu çekiyor, sonra da film değiştirmek için duruyor. Suze garsondan bir bardak viski alırken ben de elbisem ne kadar açık diye anlamak için çaktırmadan sırtıma bakıyorum.

"Bex elinle," diye fısıldıyor bir ses kulağıma. Etrafıma bakıyorum ve Suze'un ciddi yüzüyle karşılaşıyorum. O kadar yakınlaşıyor ki, göz kapağındaki her bir sim zerreciğini görebiliyorum. "Sana bir şey sormam gerek. Gerçekten evlenmeden önce on yıl beklemeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Şey... hayır," diye itiraf ediyorum. "Pek sayılmaz."

"Ve Luke'un doğru insan olduğuna inanıyorsun? Sadece... dürüst olalım. Aramızda."

Uzun bir sessizlik oluyor. Arkamda birinin konuşmasını duyuyorum. "Evet, evimiz oldukça moderndir. 1853'lerden kalma, sanırım yapı malzemesi..."

"Evet," diyorum nihayet, yanaklarımın pespembe olduğunu hissederek. "Evet. Bence öyle."

Suze birkaç saniye daha bakıyor bana -sonra aniden bir karar vermiş gibi görünüyor. "Tamam!" diyor, viski bardağını elinden bırakıp. "Buketimi fırlatacağım."

"Ne?" Şaşkınlık içinde ona bakıyorum. "Suze, saçmala-ma. Buketini şimdi fırlatamazsın!"

"Evet, fırlatabilirim! İstedğim zaman fırlatırım."

"Ama balayma çıkarken fırlatman gerekiyor!"

"Bana ne," diyor Suze inatla. "Bir saniye daha bekleyemeyeceğim. Şimdi fırlatıyorum."

"Ama en *sonunda* yapman gerekiyor."

"Gelin kim? Sen misin, ben mi? Sonuna kadar beklersem eğlencesi kaçacak! Şimdi, git şu ilerde dur bakayım." Bu-yurgan bir tavırla bir kar kümesini işaret ediyor. "Çiçeğini de yere koy. Elinde bir şey olursa, buketi yakalayamazsın! Tarkie?" Sesini yükseltiyor. "Buketimi fırlatıyorum. Tamam mı?"

"Tamam!" diye cevap veriyor Tarquin de neşeyle. "İyi fikir!"

"Hadi Bex!"

"Cidden! Tutmak istemiyorum!" diyorum, biraz geveleyerek.

Ama galiba tek nedime benim, böylece de çiçeklerimi çimenliğe bırakıp bana söylenen noktaya gidiyorum.

"Bunun resminin çekilmesini istiyorum," diyor Suze fotoğrafçıya. "Luke nerede?"

Hafif garip bir durum varsa o da şu, kimse yanıma gelmiyor. Herkes dağıldı. Birdenbire Tarquin ve sağdıcının insanların kulağına bir şeyler fısıldadığı dikkatimi çekiyor ve sonunda bütün davetliler yüzlerinde bir gülümsemeyle dönüp bana bakıyor.

"Hazır mısın, Bex?" diye sesleniyor Suze.

"Bekle!" diye bağıyorum. "Yeterince insan yok! Bir sürü kız olması lazım, yan yana durmamız..."

Kendimi aptal gibi hissediyorum, tek başıma dikilmişim. Suze çok yanlış yapıyor. Hiç düğüne gitmedi mi daha önce?

"Bekle Suze!" diye bağıyorum tekrar ama çok geç.

"Yakala Bex!" diye haykırıyor. "Yakalaaaa!"

Buket havada döne döne uçuyor ve ben de yakalamak için atlıyorum. Beklediğimden daha büyük ve ağır ve bir saniye sadece aklım başımdan gitmiş gibi bakıyorum, gizliden gizliye sevinçliyim, bir yandan da Suze'a sinirliyim.

Sonra gözlerim çiçeğe takılıyor. Ve ufak bir zarf görüyorum. *Becky'ye.*

Bana gönderilmiş bir zarf, Suze'un buketinin içinde?

Şaşkın şaşkın Suze'a bakıyorum ve o da parıl parıl bir yüzle zarfı işaret ediyor kafasıyla.

Titreyen ellerle zarfı tutuyorum. İçinde potluk yapan bir şey var. Bu bir...

Bu bir yüzük, pamuğa sarılmış bir yüzük. Luke'un elyazısıyla bir mesaj yazılmış. Ve diyor ki...

Diyor ki, Benimle...

İnanamayarak bakıyorum, kendime hâkim olmaya çalışıyorum ama nabzım beynimde atıyor sanki.

Başım dönüyor, o sırada Luke yaklaşıyor, insanların arasından çıkıyor, yüzü ciddi ama bakışları sıcacık.

"Becky-" diye başlıyor ve avludaki insanlar nefesini tutuyor. "Benimle-"

"Evet! Ev-veeeeet!" Daha ağzımı açtığımı farkedemeden avludan neşe dolu, hevesli bir ses yükseliyor. Tanrım, o kadar duygu doluyum ki, sesim bile benim sesim gibi değil. Hatta benim değil de sanki...

Annemin sesi.

İnanmıyorum.

Arkamı dönünce dehşet içinde elini ağzına yapıştırıyor. "Affedersin," diye fısıldıyor ve millet yarılıyor.

"Bayan Bloomwood, şeref duyardım," diyor Luke, göz çevresi kırışarak. "Ama siz zaten evlisiniz."

Sonra tekrar bana bakıyor.

"Becky, beş yıl beklemem gerekse beklerim. Ya da sekiz -hatta on." Duraklıyor ve o sırada konfetileri savuran rüzgâr dışında çıt çıkmıyor. "Ama umarım bir gün -daha yakın zamanda olması tercihimdir- benimle evlenerek beni mutlu edersin?"

Boğazım kuruyor. Konuşamıyorum. Başımı sallıyorum ve Luke elimi tutuyor. Parmaklarımı açıyor, zarftan yüzüğü çıkarıyor. Kalbim yerinden fırlayacak. Başından beri bu anı planlıyor olmalı. Hem de hiçbir şey demedi.

Yüzüğe bakıyorum ve gözlerim doluyor. Antika bir pırlanta, altından yapılma. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Mükemmel.

"İzin verir misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum ve yüzüğü yavaşça parmağıma geçirilişini izliyorum. Tekrar bana bakıyor, gözleri her zamankinden de şefkat dolu; beni öpüyor ve alkışlar kopuyor.

İnanmıyorum. Nişanlandım.

Tamam. Nişanlanmış olabilirim ama kendimi kaptırmayacağım.
Kesinlikle.

Biliyorum, bazı kızlar evrendeki en büyük düğünü planlayacağım diye başka hiçbir şey düşünemeyip kafayı yiyor... ama ben onlardan değilim. Bunun hayatıma hükmetmesine izin vermem. Yani, önceliklerimizi bir sıraya dizeyim. En önemli şey, gelinlik, ayakkabılar ya da hangi çiçeği tuttuğumuz değil, doğru mu? Önemli olan, ömür boyu sürececek bir sadakat yemini etmek.

Nemlendiricimi sürerken duruyorum ve eski yatak odamdaki aynada yansıyımama bakıyorum. "Ben, Becky," diye mırıldanıyorum ağırbaşlı bir tavırla. "Ben Rebecca. Luke'u kocalığa kabul ediyorum."

İşte bu tarih kadar eski sözler insanın omurgasından aşağı bir titreme salmıyor mu?

"Seni kocalığıma... kocalığa kabul ediyorum. Daha iyi ve daha zengin günler için..."

Şaşkın şaşkın kaşlarımı çatarak susuyorum. Kulağa pek doğru gelmiyor. Yine de zaman yaklaştıkça rolüme ısınırım.

Önemli olan yeminlerdir, başka bir şey değil. Abartıya kaçmaya gerek yok. Basit, sade bir seremoni. Kavga gürültüye, hulahlolara falan gerek yok. Yani Romeo ve Jülyet, badem ezmeli, talaş börekli büyük bir düğüne gerek duymadı, değil mi?

Hatta belki de gizlice evlenmeliyiz, tıpkı onlar gibi! Birdenbire Luke ve benim gecenin kör karanlığında ufacık, taş bir şapelde İtalyan bir papazın önünde diz çökmüş halimizi gözümde canlandırıyorum. Tanrım, çok romantik olurdu. Ardından Luke her nedense benim öldüğümü düşünürdü ve intihar ederdi, sonra ben de ederdim ve inanılmaz derecede trajik olurdu, herkes bunu aşk için yaptılar derdi ve bütün dünya bizi örnek alıp...

"Karaoke?" Luke'un, yatak odasının dışından gelen sesi beni uyandırıp gerçeğe döndürüyor. "Şey, mümkün olabilir..."

Kapı açılıyor ve Luke bana bir fincan kahve uzatıyor. İkimiz Suze'un düğününden beri annemlerin evinde kalıyoruz ve onu kahvaltı sofrasında en son gördüğümde annemle babama, aya inişlerin gerçekleşip gerçekleşmediği konulu tartışmalarında hakemlik yapıyordu.

"Annen düğün için muhtemel bir tarih belirledi bile," diyor. "Sen ne dersin bilmem, acaba-"

"Luke!" Onu susturmak için bir elimi havaya kaldırıyorum. "Luke. Yavaş adımlar atalım, olur mu?" Ona kibarca gülüyorum. "Yani daha yeni nişanlandık. Önce bir şu haberi sindirelim. Tarih belirlemede acele etmeye hiç gerek yok."

Aynaya bakıyorum, kendimi oldukça yetişkin hissediyorum ve kendimle gurur duyuyorum. Hayatımda bir kere olsun, acele etmiyorum, aşırı heyecana kapılmıyorum.

"Haklısın," diyor Luke, bir saniye durup. "Gerçekten haklısın. Ve annenin teklif ettiği tarih de acele etmek olur."

"Sahi mi?" Düşünceli düşünceli kahvemden bir yudum içiyorum. "Eee... sadece merakтан... ne zaman olsun dedi?"

"22 Haziran. Bu yıl." Luke başını iki yana sallıyor. "Çılgınlık hakikaten de. Birkaç ay sonrası."

"Delilik!" Gözlerimi deviriyorum. "Yani, acelemiz yok, değil mi?"

22 Haziran. Cidden! Annem gibi biri nasıl böyle?..

Gerçi... Yine de sanırım yaz düğünü, teoride iyi.

Bizi bu yıl evlenmekten *alıkoayan* bir engelimiz de yok aslında.

Ve eğer hazıranda evleneceksek, benim şimdiden gelinlik bakmaya başlamam gerek. Duvak denemeye başlayabilirim. Gelin dergileri okumaya başlayabilirim! Evet!

"Öte yandan," diye ekliyorum gayet sıradan, "ertelememiz için gerçek bir sebep de yok, öyle değil mi? Yani mademki karar verdik, bir anlamda hemen... yapalım gitsin. Niye oyalanalım ki?"

"Emin misin? Becky, kendini baskı altında hissetmeni istemem-"

"Sorun değil. Eminim. Hadi hazıranda evlenelim!"

Evleniyoruz! Çok yakında! Yaşasın! Aynanın ucundan kendimi görüyorum -sevinçten ağzım kulaklarıma varmış.

"O zaman ben de anneme 22'si derim." Luke düşüncelemi bölüyor. "Çok sevineceğini biliyorum." Kol saatine göz atıyor. "Hatta, ben çıksam iyi olur."

"Ah evet," diyorum, biraz coşkulu görünmeye çalışarak. "Evet, geç kalmak istemezsin."

Luke, günü annesi Elinor ile geçiriyor, annesi İsviçre'ye giderken Londra'ya uğramış. Tatilinin görünürdeki sebebi

birkaç arkadaşıyla birlikte kalıp 'dağ havasının tadını çıkarmak.' Elbette hepimizin de bildiği gibi, bir milyonuncu kez yüzünü gerdirmeye gidiyor esasında.

Sonra da bugün öğleden sonra annem, babam ve ben, çay içmek için Claridges'da onlarla buluşuyoruz. Herkes Elinor'un da burada olması ne büyük şans, böylece iki aile tanışabilecek diye seviniyor. Ama ne zaman aklıma gelse, midem alabora oluyor. Luke'un babası ve üvey annesi olsa -ikisi de çok şekerler ve Devon'da yaşıyorlar- sorun değildi. Ama onlar da daha yeni Avustralya'ya gitti çünkü Luke'un babasından olan kızkardeşi oraya taşındı ve bizim düğünümüze kadar da dönmezler artık. Böylece de Luke'u temsil etmek için geriye bir tek Elinor kaldı.

Elinor Sherman. Müstakbel kayınvalidem.

Tamam... Böyle düşünmeyelim şimdilik. Bugünü atlatalım gitsin.

"Luke..." Duraklıyorum ve doğru kelimeleri arıyorum. "Sence nasıl olacak? Annelerimiz ilk kez tanışacak ya? Bilirsin işte, annen... ve benim annem... Demek istediğim, birbirlerine çok benzemiyorlar ya."

"Bir şey olmaz! Harika anlaşacaklar. Eminim."

Cidden neden sözettiğim hakkında en ufak bir fikri yok.

Luke'un, annesine tapıyor olması iyi bir özellik, biliyorum. Oğlanlar, annelerini sevmeli, biliyorum. Ve Luke'un küçükken annesini neredeyse hiç görmediğini ve kaybettiği zamanı telafi etmeye çalıştığını da biliyorum... ama gene de... Elinor'a *nasıl* bu kadar düşkün olunabilir?

Alt kata, mutfağa iniyorum, annem tek eliyle sofrayı toplarken diğer eliyle de telefona sarılmış muhabbet ediyor.

"Evet," diyor. "Doğru. Bloomwood, B-l-o-o-m-w-o-o-d. Oxshott, Surrey. Faksla göndereceksiniz, değil mi? Teşekkürler."

"Güzel." Telefonu elinden bırakıp bana sırtıyor. "*Surrey Posta* ilan verdim."

"Bir ilan *daha* mı? Anne, kaç tane oldu?"

"Sadece standart sayıda!" diyor savunmaya geçerek. "*Times*, *Telegraph*, *Oxshott Herald* ve *Esher Gazette*."

"Ve *Surrey Post*?"

"Evet. Demek ki... sadece beş."

"Beş!"

"Becky, bir kere evleniyorsun!" diyor annem.

"Biliyorum. Ama cidden..."

"Şimdi, dinle beni." Annem kızarmış. "Sen bizim tek kızımız, Becky ve hiçbir masraftan kaçınmayacağız. Hayallerinin düğününe sahip olmanı istiyoruz. Gerekirse ilan, gerekirse çiçekler, Suzie'ninki gibi bir at arabası... Ne istiyorsan olsun."

"Anne, ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum," diyorum beceriksizce. "Luke ve ben de harcamalara katkıda bulunacağız."

"Saçmalık!" diye kestirip atıyor annem. "Bir daha duy-mak istemiyorum."

"Ama-"

"Her zaman günün birinde bir düğün masrafımız olma-sını bekledik. Kenara para atıyorduk, özellikle de son bir-kaç senedir."

"Sahi mi?" Anneme bakakalıyorum, birden hislerini ka-barıyor. Annemle babam bunca zamandır düğün için para biriktiriyormuş ve tek kelime etmediler. "Ben... hiç bilmi-yordum."

"Evet, tabii. Sana söyleyecek halimiz yoktu ya! Şimdi!" Annem doğruca işkadını havasına bürünüyor. "Luke sana tarih belirlediğimizi söyledi mi? Biliyorsun, kolay olmadı! Her yer dolu. Ama kiliseden Peter'la konuştum, iptal edilen bir düşün varmış ve bizi cumartesi günü saat üçe sıkıştırabilirmiş. Yoksa kasıma kadar beklemek zorunda kalacağız."

"Kasım?" Yüzümü buruşturuyorum. "Hiç düşünsel bir dönem değil."

"Kesinlikle katılıyorum. Ben de ona hemen bizi yazmasını söyledim. Takvime de notumu düştüm. Bak."

Buzdolabındaki takvimi elime alıyorum, üstünde her ay Nescafe'yle yapılan farklı bir tarif var. Ve elbette haziran ayının sayfasını açtığımda kalın keçeli kalemle yazılmış 'BECKY'NİN DÜĞÜNÜ' notunu okuyorum.

Yazıya bakarken içim ürperiyor. Gerçekten de oluyor işte. Gerçekten de evleniyorum ben. Evcilik oynamıyoruz burada.

"Ayrıca da büyük çadırla ilgili birkaç fikrim var," diye ekliyor annem. "Derginin birinde çok güzel, çizgili bir çadır gördüm ve içimden, 'Becky'ye göstermeliyim,' dedim..."

Arkasına uzanıp bir tomar kuşe kâğıtlı dergi alıyor. *Brides. Modern Bride. Wedding and Home* gibi evlilik dergileri. Hepsi de cafcıflı, iştah açıcı ve davetkâr, bir tabak krema- lı çörek gibiler.

"Tanrım!" diyorum, açgözlüce birini kapmamak için kendimi zor tutarak. "Ben daha bu gelinsel şeylerden hiçbirini okumadım. Nasıl olduklarını bile bilmiyorum!"

"Ben de öyle," diyor annem hemen, ustalıkla birinin sayfalarını karıştırırken. "Adamakıllı bilmiyorum yani. Sadece arada bir göz attığım olmuştur, o da bir tek reklamları için..."

Parmaklarım derginin üstünde gezerken tereddüt ediyorum. Artık bunları *sahiden* okuyabildiğime inanamıyorum. Açık açık! Rafın dibine girip başım önümde tabaktan kurabiye çalarcasına suçluluk duyarak kaçamakça bakışlar atmak ve biri beni görecektir mi diye saklanmak zorunda değilim.

Alışkanlık öyle bir yerleşmiş ki, kıramıyorum. Parmağım da nişan yüzüğü olmasına rağmen, hâlâ ilgimi çekmiyormuş gibi yapıyorum nedense.

"Arada bir kısaca göz atılabilir bence de," diyorum gayet sıradan. "Bilirsin işte, temel bilgiler için... Ne var ne yok haberdar olmak amacıyla..."

Ah, aman ya. Annem dinlemiyor bile zaten, ben de sanki bütün gelin dergisi çeşitlerinin her birini baştan sona satır satır okuyup hatmetmeyecekmiş gibi yapmayı bırakabilirim. Mutluluk içinde koltuğa gömülüp *Brides*'i elime alıyorum ve devam eden on dakika boyunca annemden de benden de çıt çıkmıyor, sadece resimleri incelemekle meşgulüz.

"İşte!" diyor annem birden. Annem dergisini bana doğru çeviriyor ve gümüş rengi beyaz çizgili bir çadır görüyorum. "Hoş değil mi?"

"Çok güzelmış." Bakışlarım nedimelerin elbiselerinin üstünde geziniyor ve gelinin buketi... Sonraysa gözüm derginin tarihine takılıyor.

"Anne!" diye haykırıyorum. "Geçen senenin dergisi bu! Geçen sene gelin dergileriyle işin neydi?"

"Bilmem!" diyor annem kaçamakça. "Şey... Herhalde doktora gittiğimde bekleme odasından falan almışımdır, elimde kalmıştır. Neyse. Herhangi bir fikir edindin mi?"

"Şey... Bilmiyorum," diyorum belli belirsiz. "Sanırım ben sade bir şey istiyorum."

Bembeyaz bir gelinlik ve parıltılı bir duvak içindeki halim zihnimde canlanıyor birden... Yakışıklı prensim beni bekliyor... İnsanlar bizi alkışlıyor...

Tamam, kes. Abartmayacağım demiştim. Kararımdan caymam.

"Katılıyorum," diyor annem. "Şık ve zevk sahibi bir şey istiyorsun. Ah, baksana, altınla kaplanmış üzümler. Biz de yapabiliriz!" Bir sayfa çeviriyor. "Bak, ikiz nedimeler! Ne şeker duruyorlar! İkizi olan bir arkadaşın var mı, tatlım?"

"Hayır," diyorum üzülererek. "Sanmıyorum. Ah, özel bir düğün geri sayım saati de almıyormuş. Bir de düğün ajandası, ayrıca da özel anıları yazmak için ona takım bir günlük. Sence onlardan da alsam mı?"

"Kesinlikle," diyor annem. "Almazsan, sonra keşke alsaydım dersin." Dergisini elinden bırakıyor. "Becky, sana söyleyeceğim tek şey, hiçbir şeyden kısmamak gerektiği. Unutma, sadece bir kere yapacaksın-"

"Merhabaaa?" Arka kapı tıklatılınca kafamızı kaldırıyoruz. "Benim, benim!" Janice'in parlak gözleri camın arkasından bakıyor ve bize el sallıyor. Janice yan komşumuz ve kendimi bildim bileli tanırım onu. Şu anda da üstünde tırkuaz rengi, çiçekli bir elbise var, aynı tonda göz farı sürmüş ve kolunun altına bir dosya sıkıştırmış.

"Janice!" diye bağırıyor annem. "İçeri gel, kahve içiyoruz, sana da koyalım."

"Çok iyi olur," diyor Janice. "Tatlandırıcım da yanımda." İçeri girip bana sarılıyor. "İşte gelin kızımız da burada! Becky, canını benim, tebrik ederim!"

"Teşekkürler," diyorum, utangaçça sırtarak.

"Şu yüzüğe bakın!"

"İki karat," diyor annem anında. "Antika. Aile yadigârı."

"Aile yadigârı!" diye tekrar ediyor Janice, nefesi kesilerek. "Ah Becky!" Eline gelin dergilerinden birini alıp hasretle iç geçiriyor. "İyi de New York'ta yaşarken düğün organizasyonunu nasıl yapacaksın?"

"Becky'nin hiçbir şeyi düşünmesine gerek yok," diyor annem kararlıca. "Her şeyi ben hallederim. Zaten geleneksel düğün olacak."

"Eh, yardıma ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun," eliyor Janice. "Tarih belirlediniz mi?"

"22 Haziran," diyor annem, kahve makinesinin gürültüsü arasında. "St Mary's'de saat 3'te."

"Saat 3'te!" diyor Janice. "Harika." Dergiyi yerine koyup birden bana ağırbaşlı bir bakış atıyor. "Şimdi Becky'cim. Söylemek istediğim bir şey var. İkinize de."

"Öyle mi?" diyorum, ne diyeceğini biraz anlayarak. Annem de kahvedenliği elinden bırakıyor. Janice derin bir nefes çekiyor.

"Düğün makyajını yapmak benim için bir zevk olur. Sen ve diğerlerinin."

"Janice!" diye bağıyor annem, zevkten dört köşe olarak. "Ne kadar düşüncelisin! Bir düşün Becky. Profesyonel makyaj!"

"Eee... mükemmel!"

"Kursta öyle çok şey öğrendim ki, bütün hilelere vakıfım. Bir sürü kitabım var, oradaki resimlere bakarak stilini seçebilirsin. Hatta yanımda getirdim, bakın!" Janice dosyasını açıyor ve sanki makyajlarını yetmişlerde yaptırmışlar gibi görünen bir sürü kadınla dolu kartları çevirmeye başlıyor. "Bu uygulamanın adı Mezuniyet Balosu Prensesi," diyor nefes nefese. "Burada da Işıltılı Bahar Gelini var, ekstra dolgun su geçirmez maskarayla... Ya da daha dramatik bir şey istersen Kleopatra var?"

"Harika!" diyorum cılız bir sesle. "Belki zamanı gelince bakarım..."

Ölürüm de Janice'e elletmem yüzümü.

"Pastayı da Wendy'ye yaptıracaksınız, değil mi?" diye soruyor Janice, annem kahvesini önüne getirirken.

"Ah, sorgusuz sualsiz," diyor annem. "Maybury Caddesi'nde oturan Wendy Prince," diye ekliyor bana. "Hatırlarsın, babanın emeklilik partisi pastasını yapmıştı, üstünde çim biçme makinesi olan? O kadın kremadan harikalar yaratıyor!"

Pastayı da gayet iyi hatırlıyorum. Parlak kreması cart yeşildi ve çim biçme makinesi de kibrit kutusundan yapılmıştı ve kibritlerin markası incecik boyanın altından okunuyordu.

"Biliyor musunuz, burada da çok nefis pastalar var," diyorum, *Brides'*m bir sayısını hassasça kaldırarak. "Londra'daki özel bir pastaneden. Belki oraya da bir göz atmalıyız."

"Ah, ama hayatım, Wendy'ye yaptırmalıyız!" diyor annem şaşırarak. "Yoksa çok üzülür. Kocasına inme indi, biliyor muydun? O şekerden güller kızcağızı hayata bağlayan tek şey."

"Ah, tamam," diyorum, vicdan azabıyla dergiyi masaya koyarak. "Bilmiyordum. Şey... tamam o zaman. Çok hoş olacağından eminim."

"Tom ve Lucy'nin nikâh pastası çok beğenilmişti," diye iç geçiriyor Janice. "Hatta şu anda bizdeler, onlar da birazdan seni tebrik etmek için uğrar herhalde. İnanabiliyor musunuz, onlar evleneli bir buçuk yıl oldu bile!"

"Öyle mi?" Annem kahvesini yudumlayıp kısaca kafa sallıyor.

Tom ve Lucy'nin evliliği, ailemizde hâlâ kapanmamış bir yara diyebilirim. Yani, Janice ve Martin'i severiz, o yüzden onlara bir şey demedik ama dürüst olmak gerekirse, Lucy'ye pek ısınmadık.

"Onlarda herhangi bir gelişme var mı?" Annem belirsiz, üstü kapalı bir cümle kuruyor. "Hani bir aile olmak gibi bir müjde?" diye ekliyor fısıldayarak.

"Henüz yok." Janice'in gülüşü bir an titreşiyor. "Martin ve ben, öncelikle baş başalıklarının *tadını çıkarmak* istediklerini düşünüyoruz. Çok mutlu bir genç çiftler. Birbirlerinin ağzının içine bakıyorlar! Ve tabii ki, Lucy'nin kariyeri var-"

"Tabii, tabii," diyor annem de doğrularcasına. "Gerçi *çok* da uzun beklememekte fayda var..."

"Evet, biliyorum," diye onaylıyor Janice de. İkisi de dönüp bana bakıyorlar ve bir anda lafı nereye getirdiklerini çakıyorum.

Tanrı aşkına ama ya, daha dün nişanlandım! Bana da bir nefes aldırın!

Bahçeye kaçıyorum ve kahvemi yudumlayarak dolaniyorum. Dışarıda karlar erimeye başlamış ve yeşilliklerle güller ara ara ortaya çıkmış. Çakıl taşlı yolda adımlarımı yavaş yavaş atarken yeniden bir İngiliz bahçesinde olmak ne güzel diye düşünüyorum, hava azıcık soğuk olsa bile. Manhattan'da böyle bahçeler yok. Central Park var, arada bir karşınıza çiçekli meydanlar da çıkıyor ama tarlalı, çiçek tarlılı ve meyve ağaçlı tam teşekküllü bir İngiliz bahçesiyle kıyaslanamaz.

Sarmaşık güllerinden yapılan kameriyeye varıyorum ve eve uzaktan bakıyorum, acaba çimenliğin ortasında çadır

nasıl olurdu diye hayal ederken yandaki bahçeden konuşma sesleri çalınıyor kulağıma. Martin mi, diye merak ediyorum ve tam kafamı çitlerin üstünden uzatıp "Merhaba!" diye seslenecekken karların arasından bir kadın sesi net bir şekilde duyuluyor:

"Frijiti tanımla! Çünkü bana sorarsan-"

Aman tanrım. Lucy. Ve kızgın galiba. Cevaben bir mırıldanma oluyor, Torn dur bu da.

"Sen de uzmansın tabii, değil mi?"

Mırıl, mırıl.

"Ah, dur biraz ya!"

Çaktırmadan çitlere yanaşıyorum ve çaresizce iki tarafın da ne söylediğini duymayı diliyorum.

"Ya evet, belki biraz daha kendimize ait bir hayat si'rseydik, sen kırk yılda bir, bir şeyler ayarlasaydın, belki öyle kahrolası bir rutine sıkışmasaydık..."

Tanrım. Lucy'nin sesi taramalı tüfek gibi. Şimdi de Tom savunmaya geçerek sesini biraz yükseltiyor.

"Çıkıp... gittik ya... şikâyet etmekten başka bir şey yapmadın ki... birazcık çaba gösterseydin..."

Çat!

S.ktir. *S.ktir.* Bir dala bastım.

Bir saniye koşmayı tasarlıyorum. Ama çok geç, kafaları çitin üstünde belirliyor; Tom stres içinde ve pespembe olmuş, Lucy de sinirden davul gibi gerilmiş.

"Ah, merhaba!" diyorum, gayet rahat görünmeye çalışarak. "Nasılsınız? Ben de... m___biraz dolaşıyordum... ve... mendilimi düşürdüm..."

"Mendilini mi?" Lucy şüpheli şüpheli yere bakıyor. "Ben mendil göremiyorum."

"Şey... ııı... Eee... evlilik nasıl?"

"İyi," diye kestirip atıyor Lucy. "Tebrikler bu arada."

"Teşekkürler."

Garip bir sessizlik oluyor ve gözlerimle Lucy'nin kıyafetini süzüyorum, önce bluzunu (siyah polo yaka, muhtemelen M&S), pantolonunu (Earl Jeans, bayağı da havalıymış) ve son olarak da botlarını (dantelli ve topuklu, Russel & Bromley) inceliyorum.

Her zaman yaptığım bir şeydir, insanların giysilerini inceleyen ve moda sayfası gibi hepsini beynimde listelerim. Bunu yapan bir tek benim sanıyordum. Ama sonra New York'a taşındım -ve bir baktım, orada herkes yapıyor. Cidden herkes. Biriyle ilk tanıştığınızda, ister sosyetik bir kadın olsun, ister kapıcı olsun, sizi hızlıca, baştan ayağa, üç saniye süzüyorlar. Daha merhaba bile demeden üstünüzdeki kıyafetlerin son kuruşuna kadar ne kadar tuttuğunu hesapladıklarını görebiliyorsunuz. Ben buna tepeden-tırnağa Manhattan bakışı diyorum.

"New York nasıl?"

"Muhteşem! Gerçekten heyecan verici... İşimi de seviyorum... Tam yaşanılabilir bir yer!"

"Ben hiç gitmedim," diyor Tom üzülerek. "Balayında oraya gitmek istemiştin."

"Tom, gene başlama," diyor Lucy keskince. "Tamam mı?"

"Belki seni ziyarete gelirim," diyor Tom. "Haftasonu gelebilirim."

"Eee... evet! Olabilir! İkiniz de gelirsiniz..." derken cümlemin sonuna doğru sesim zayıflıyor çünkü Lucy gözlerini deviriyor ve uzun adımlarla eve yürüyor. "Neyse, sizi gördüğüme sevindim ve evlilik size... eee... size yaramış."

Çabucak mutfağa koşuyorum, duyduklarımı anneme anlatmak için can atarken bir de bakıyorum, içerisi bomboş.

"Hey anne!" diye sesleniyorum. "Tom'la Lucy'yi gördüm!"

Merdivenleri koşarcasına çıkıyorum ve annem tavanarasına merdiven dayamış, yukarıdan aşağıya kocaman, kaba-rık, beyaz plastik bir torba çekiştiriyor.

"O ne?" diye soruyorum, indirmesine yardım ederek.

"Hiçbir şey söyleme," diyor annem, heyecanını bastırma-ya çalışarak. "Sadece..." Elleri titreye titreye plastik kılıfın fermuarını açıyor. "Bak!"

"Senin gelinliğin!" diyorum ağzım açık kalarak, annem de beyaz fırırlı danteli torbadan çıkarıyor. "Sakladığını bil-miyordum!"

"Tabii ki sakladım!" İncecik beyaz kâğıtları eliyle itiyor. "Otuz yaşında ama hâlâ ilk günkü kadar yeni. Şimdi Becky, sadece bir düşünce ama..."

"Ne düşüncesi?" diyorum, annemin, gelinliğin kuyruğu-nu açmasına yardım ederek.

"Belki üstüne olmaz bile..."

Yavaşça kafamı kaldırıp anneme bakıyorum. Aman tan-rım. Ciddi.

"Aslında, üstüme olacağını hiç sanmıyorum," diyorum, gayet sıradan konuşarak. "Eminim sen benden çok daha za-yıftın! Ve... kısaydın."

"İyi de aynı boydayız!" diyor annem, hayretler içinde. "Ah, hadi ama, dene bir kerecik!"

Beş dakika sonra, annemin yatak odasındaki aynada kendime bakıyorum. Kat kat fırırla sarılmış bir sosis gibi-yim. Gelinliğin gövdesi sımsıkı ve dantelli, kolları ve boyun kısmı kırışık. Kalçalarım dardır oturuyor ve tüllü bir kuy-rukla yere dökülerek son buluyor.

Hayatımda daha cesaret kırıcı bir şey giymemiştim.

"Ah Becky!" Kafamı kaldırıyorum ve tüm dehşetikle, anemnin gőzyařları içinde olduğunu gőruyorum. "Çok aptalım!" diyor, gülerek ve gözlerini silerek. "Sadece... küçük kızım, benim giydiğim gelinlikle..."

"Ah anne..." İçten bir şekilde anneme sarılıyorum. "Bu gerçekten... çok güzel bir elbise..."

Peki ya, ama giymeyeceğim, kısmını nasıl ekleyeceğim?

"Sana da tam oldu," diye yutkunuyor annem ve kâğıt mendil arıyor. "Yine de senin kararın sonuçta." Burnunu siliyor. "Eğer sana olmadığını düşünüyorsan... söyle. Gücenmem."

"Ben... şey..."

Aman tanrım ya.

"Düşünürüm," diyebiliyorum sonunda ve anneme abuk sabuk gülüyorum.

Gelinliği kılıfına geri yerleştirip öğle yemeği için sandviç hazırlıyoruz, sonra da oturup annemle babamın yeni kablo-lu televizyonunda *Changing Rooms*'un eski bölümlerini izliyoruz. Sonra da saat daha erken olmasına rağmen, yukarı çıkıp Elinor'la randevumuz için hazırlanmaya başlıyorum. Luke'un annesi, her zaman son derece temiz pak ve düzgün görünen Manhattan kadınlarından ve ben de özellikle bugün, şıklıkta onunla aynı seviyede olmak niyetindeyim.

Kendime Noel hediyesi aldığım DKNY elbiseyi, yeni bir çorap ve büyük indirimden aldığım yeni Prada ayakkabılarımı giyiyorum. Sonra dış görünüşümü dikkatlice inceliyorum, leke ya da kırışık var mı diye bakıyorum. Bu kez yakalanmayacağım. Elinor'un X ışn-lı gözlerinin yakalayacağı tek bir iplik ya da buruşuk bir nokta bile olmayacak.

Tam iyi göründüğüme kanaat getirmişken annem odaya dalıyor. O da şık bir mor Windsmoor etek ceket takımı giymiş, yüzü beklentiyle ısl ısl.

"Nasıl görünüyorsun?" diyor ufak bir kahkaha atarak. "Claridges için yeterince şık mıyım?"

"Çok güzel görünüyorsun, anne! O renk sana çok yakışmış. Bir dakika sadece..."

Bir kâğıt mendil alıp nemlendiriyorum ve annemin yanaklarına dokunduruyorum zira Janice'in allık dünyasına kazandırdığı yeni porsuk görünümünü uygulamış.

"İşte. Mükemmel."

"Teşekkürler canım!" Annem dolabın kapağındaki aynadan kendine bakıyor. "Evet, güzel oldu. Sonunda Luke'un annesiyle tanışıyoruz."

"Mmm," diyorum, yorum yapmaksızın.

"Bence çok iyi dost olacağız. Düğün hazırlıklarında da sık sık bir araya geleceğiz... Biliyor musun, karşı köşede oturan Margot, damadının annesiyle o kadar sıkı fıkı oldu ki, tatilleri birlikte geçiriyorlar. Diyor ki, kızını kaybetmemiş, yeni bir arkadaş kazanmış!"

Annem gerçekten çok hevesli. Tanrım. Onu acı gerçeğe hazırlamamın bir yolu var mıdır?

"Elinor da bence çok tatlı birine benziyor, Luke'un anlatıklarına bakarak söylüyorum. Annesine çok düşkün!"

"Evet, öyle," diye kabul ediyorum, gıcık olarak. "Fazlasıyla hem de."

"Bana bu sabah annesinin yaptığı hayır işlerini anlatıyordu. Altın kalpli bir kadın olmalı!"

Annem gevelemeye devam ederken ben kopuyorum ve babasıyla birlikte bize geldiklerinde Luke'un üvey annesi Annabel'le yaptığım bir konuşmayı hatırlıyorum.

Annabel'e hayranım. Elinor'dan çok farklı, çok yumuşak ve sessiz biri ama gülümsediğinde yüzü aydınlanıyor. Luke'un babasıyla birlikte Devon'un sahile yakın, hareketsiz bir mahallesinde yaşıyorlar; onlarla daha fazla vakit geçirebilmeyi çok isterdim gerçekten. Ama Luke, on sekiz yaşındayken evden ayrılmış ve oraya neredeyse hiç gitmek istemiyor. İşin aslı, Luke'un, dünyayı fethetmek yerine yerel bir avukat olmakla yetindiği için babasının, onun hayatını mahvettiğini düşündüğünü tahmin ediyorum.

New York'a geldikleri zaman, Annabel'le bir gün öğleden sonra yalnız kalmıştık. Central Park'ta dolaştık, oradan buradan sohbet ettik ve sanki her konuyu konuşabilirdik. Ben de böylece derin bir nefes alıp her zaman merak ettiğim şeyi sordum -Luke'un, Elinor'a bu kadar hayran olmasına nasıl katlandığını sordum ona. Yani, tamam, Elinor biyolojik annesi ama Luke'u Annabel büyütmüş. Hastayken ona Annabel bakmış, ödevine o yardım etmiş ve her gece yemeğini o pişirmiş. Şimdiyse bir kenara itilmiş.

Bir saniye Annabel'in yüzünde acı ifadesi gördüm. Ama sonra gülüp Luke'u anladığını söyledi. Luke'un küçüklüğünden beri gerçek annesini tanımak için yanıp tutuştuğunu ve nihayet annesiyle vakit geçirebilme fırsatı elde ettiğini ve bunun tadını çıkarmasını istediğini söyledi.

"Senin de masal perin gelse?" dedi bana. "Aklın karışmaz mıydı? Bir an için dünyadaki herkesi unutmaz mıydın? Luke'un da öz annesiyle bu zamana ihtiyacı var."

"Ama o masal perisi değil!" diye karşı çıktım. "O zalim, yaşlı cadı!"

"Becky, Elinor onun öz annesi," dedi Annabel, kibar bir sitemle. Sonra da konuyu değiştirdi. Elinor'u çekiştirmedi bile.

Annabel bir azize.

"Luke büyürken birbirlerini görememeleri çok yazık," diyor annem. "Ne trajik bir hikâye." Luke evden çıkmışken bili' sesini alçaltıyor. "Luke bana bu sabah annesinin onu Amerika'ya götürmeyi ne kadar istediğini anlattı. Ama Amerikalı kocası izin vermemiş! Zavallı kadın. Perişan olmuştur. Öz çocuğunu bırakıp gittiği için!"

"Eh, evet, belki," diyorum, içimde ufak bir isyan yükselirken. "Bir farkla... Gitmek *zorunda* değilmiş, değil mi? Madem o kadar perişandı, neden yeni kocasına nerede oturacaklarını söylememiş?"

Annem bana şaşırarak bakıyor.

"Çok acımasızsın, Becky."

"Ah... evet, galiba." Omuz silkip rujumu alıyorum.

Daha başlamadan kurcalamaya gerek yok. O yüzden de gerçek düşüncelerimi dile getirmeyeceğim, yani Elinor'un, PR şirketi New York'ta başarılı olana kadar Luke'a doğru dürüst ilgi göstermediğini söylemeyeceğim. Luke hep annesini etkilemek için debeleniyordu -hatta şirketi genişletip New York'ta şube açmasının temeldeki nedeni de buydu, tabii asla kabul etmez. Fakat Elinor onu görmezden geldi hep, öküz kadın işte, ne zaman ki Luke büyük anlaşmalara imza attı ve gazetelerde adı çıktı, o zaman kafasına dank etti oğlunun işe yarayacağı. Noel'den önce de Elinor kendi hayır kuruluşunu kurdu -Elinor Sherman Vakfı- ve Luke'u yönetici yaptı. Sonra da açılış için büyük bir öğle yemeği verdi -ve bilin bakalım kim yorgunluktan canı çıkana kadar günde yirmi beş saat çalışıp ona yardım etti ve Noel'i bitkinlikten kılını kıpırdatamayacak halde geçirdi?

Yine de Luke'a tek kelime edemem. Bir kere konuyu açtığımda olduğu gibi savunmaya geçti ve annesiyle sorunun olduğunu (ki doğrudur) ve Elinor'un, vaktinin büyük bir

kısmını yardıma ihtiyacı olanlara el uzatmakla geçirdiğini söyledi, daha ne istiyormuşum?

Ben de buna bir cevap bulamadım.

"Muhtemelen çok yalnız bir kadındır," diye devam ediyor annem. "Zavalılık, bir başına. Küçük dairesinde yaşıyordun Ona arkadaşlık edecek bir kedisi var mı?"

"Anne..." Elimi başıma koyuyorum. "Elinor 'küçük dairede' oturmuyor. Park Caddesi'nde dubleks bir çatıkati daireesine sahip."

"Dubleks mi? Nasıl yani?" Annem empati dolu bir bakış atıyor. "Aaa, apartman dairesi hiç müstakil evin yerini tutar mı ama?"

Ah, pes ediyorum. Hiçbir anlamı yok.

Claridges'ın lobisine giriyoruz ve içerisi çaylarını içen, iki dirhem bir çekirdek insanlarla dolu. Gri ceketli garsonlar, yeşil beyaz porselen demliklerle dolaşüyor, herkes neşeli sohbetler ediyor, Luke ve Elinor'u göremiyorum. Etrafıma bakarken ansızın umutlanıyorum. Belki de burada değillerdir. Belki de Elinor gelememiştir! Biz de gidip ailece güzel bir çay içeriz! Tanrıya şükür-

"Becky?"

Arkamı dönüyorum ve yüreğime bir şey oturuyor. İşte oradalar, köşedeki koltukta. Luke annesini gördüğü zaman-ki gibi ağzı kulaklarında, Elinor'sa kenarları kürklü, pötikareli bir takım giymiş, koltuğun ucunda oturuyor. Saçları sımsıkı, cilalanmış bir kasktan farksız ve soluk renk çorapların içindeki bacakları daha da incelmış sanki. Kafasını kaldırıyor, son derece ifadesiz bir suratla bakıyor ama gözünün içindeki ışıktan, annemle babama tepeden-tırnağa Manhattan bakışını fırlattığını anlıyorum.

"O mu?" diye fısıldıyor annem şaşkınlıkla, ceketlerimizi verirken. "Tanrım! Çok... gençmiş!"

"Hayır, değil," diye mırıldanıyorum. "Bir sürü şey yaptırmış." Annem bir saniye kavrayamayarak bakıyor, sonra jeton düşünüyor.

"Yani... yüzünü mü *gerdirmiş*?"

"Bir kere de değil. O yüzden konudan uzak dur, tamam mı?"

İkimiz de babamın paltosunu vermesini bekliyoruz ve annemin zihninin çalıştığını yüzünden okuyabiliyorum; aldığı yeni bilgiyi bir yerlere yerleştirmeye çalışıyor.

"Zavallı kadın," diyor birden. "Berbat bir şey olmalı. Bu kadar güvensiz yaşamak. Amerika böyle işte, eminim."

Koltuklarına yaklaştığımızda Elinor'un dudağı üç milimetreye genişliyor, yani gülümsemeye eşdeğer bir mimik yapıyor.

"İyi günler Rebecca. Tebriklerimi sunarım. Çok beklenmedik bir nişan haberi."

Bu ne demek şimdi?

"Çok teşekkürler!" diyorum, zoraki gülerek. "Elinor, annemle babamı tanıştırmak istiyorum, Jane ve Graham Bloomwood."

"Nasılsınız efendim?" diyor babam, dostane bir gülüşle ve elini uzatıyor.

"Graham, öyle kazık gibi dikilme!" diye haykırıyor annem. "Artık aile sayılırız!" Ve onu durdurumama mahal vermeden şaşkınlık içindeki Elinor'u kucaklıyor. "Seninle tanıştığımıza çok sevindik, Elinor! Luke bize senden çok bahsetti!" Annem ayrılınca Elinor'un gömleğini buruşturduğunu farkediyorum ve ister istemez kıkırdıyorum.

"Ne hoş, değil mi?" diye devam ediyor annem oturunca. "Çok görkemli!" gözleri parlayarak etrafa bakıyor. "Şimdi,

ne alıyoruz? Bir fincan çay mı, yoksa kutlamak için daha sert bir Şey mi?"

"ay sanırım," diyor Elinor. "Luke..."

"Ben gidip halledeyim," diyor Luke, yerinden fırlayarak.

Tanrım, Luke'un annesinin yanında takındığı Şu tavırdan nefret ediyorum. Diğerk zamanlar son derece güçlü ve kendine güveni sağlamdır. Ama Elinor'layken sanki kadın büyük bir uluslararası kuruluşun has başkanymıŐ da, Luke da minicik bir yeymiŐ gibi davranıyor. Daha bana merhaba bile demedi.

"Şimdi Elinor," diyor annem. "Sana ufak bir Şey getirdim. Dn gördüm ve almadan duramadım."

Annem altın rengi kâğıda sarılı bir paket çıkarıp Elinor'a uzatıyor. Elinor kaskatı parmaklarıyla kâğıdı soyuyor ve içinden mavi bir not defteri çıkartıyor, üstünde gümüş rengi simli harflerle 'Erkek Annesi' yazıyor. Elinor, sanki annem ona bir fare ls vermiş gibi bakıyor deftere.

"Bende de 'Kız Annesi' yazan var!" diyor annem, zafer kazanmış gibi. antasına uzanıp defterin takımını çıkartıyor, onunki pembe renk. "Bunlara 'Anne'nin Plan Takımı' deniyor! Menlilerimizi, davetli listemizi yazmamız için yerler var... Renk kutucukları... Ve kumaş örnekleri için plastik cepler mevcut... Böylece koordine bir Şekilde alıŐabiliriz! Bu da yeni fikirler sayfası... Ben birkaç not düştüm, senin de eklemek istediğin Şeyler varsa... Ya da ayrı bir fikrin varsa... Diyeceğim o ki, mümkün olduğunca çok katkıda bulunmanı istiyoruz." Annem Elinor'un elini sıvazlıyor. "Hatta, birkaç günlüğüne gelip bizde kalırsan bizi çok sevindirirsin, birbirimizi daha yakından tanırız..."

"Benim programım oldukça dolu maalesef," diyor Elinor, buz gibi bir gülüşle, o sırada Luke elinde cep telefonuyla yeniden ıkageliyor.

"Çayları söyledim. Ve... Az önce çok hoş bir telefon görüşmesi yaptım." Bastırdığı gülümsemesi yüzünden belli; etrafına bakıyor. "Northwest Bankası'nı müşteri listemize eklemiş bulunuyoruz. Yepyeni bir departman açmayı düşünüyoruz. Muazzam olacak."

"Luke!" diye haykırıyorum. "Harika bir haber bu!"

Luke neredeyse senelerdir Northwest Bankası'na kur yapıyordu ve geçen hafta onları başka bir ajansa kaptırdığını itiraf etmişti. Kısacası, bu haber müthiş.

"Aferin Luke," diyor babam.

"Harikulade, tatlım!" diye lafa giriyor annem.

Tek kelime etmeyen biri varsa, o da Elinor. İlgilenmiyor bile ve Hermes çantasını karıştırıyor.

"Sen ne düşünüyorsun, Elinor?" diyorum bilerek. "Müjdeli haber, değil mi?"

"Umarım, vakıf çalışmalarını sekteye uğratmaz," diyor Elinor ve çat diye çantasını kapatıyor.

"Hayır," diyor Luke rahatça.

"Tabii ki; Luke'un vakıf çalışmaları gönüllü," diye belirtiyorum tatlı tatlı. "Ancak bu, onun kendi işi."

"Elbette." Elinor bana taş gibi bakıyor. "Eh, Luke, eğer vaktim yok diyorsan-"

"Tabii ki vaktim var," diyor Luke, bana sinir olduğunu gösteren bir bakış fırlatarak. "Hiç sorun olmaz."

Mükemmel. Şimdi ikisi de bana uyuz oluyor.

Annemse bu konuşmayı hafiften bir şaşkınlıkla izliyor; çayı gelince rahatlıyor ve ifadesi gevşiyor.

"Şifa niyetine bu çay!" diye seviniyor annem, garson masamıza bir demlik ve parlak bir pasta koyunca. "Elinor, çayını koyabilir miyim?"

"Bir dilim alır mısınız?" diye soruyor babam, samimi bir şekilde Elinor'a. "Üstüne krema?"

"Sanmıyorum." Elinor hafiften büzüşüyor, sanki krema partikülleri havada uçuşup bünyesine girebilirmiş gibi. Çayından bir yudum içiyor, sonra kol saatine bakıyor. "Ben gitmeliyim maalesef."

"Ne?" Annem allak bullak oluyor. "Hemen mi?"

"Luke, arabayı getirebilir misin?"

"Tabii," diyor Luke, fincanını kafasına dikip.

"Ne?" Şimdi de bakakalma sırası bende. "Luke, ne oluyor?"

"Annemi havaalanına bırakacağım," diyor Luke.

"Neden? Neden taksi çağırılmıyorsun?"

Cümleyi tamamlarken kabalık ettiğimi de farkediyorum - ama cidden ya. Sözde hoş bir aile toplantısı olacaktı bu. Geleli üç saniye oldu.

"Luke ile konuşmam gereken bir mevzu var," diyor Elinor, çantasını alıp. "Arabada tartışacağız." Ayağa kalkıp eteğindeki hayali kırıntıları silkeliyor. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor anneme.

"Ben de!" diye atılıyor annem neşeli neşeli, son bir arkadaşça çaba sarfederek. "Seninle tanışmak zevkti, Elinor! Becky'den telefonunu alırım, ne giyeceğimizi konuşuruz! Pişti olmak istemeyiz, değil mi?"

"Elbette," diyor Elinor, annemin ayakkabılarına bakarak. "Hoşçakal Rebecca." Elinor babama başıyla selam veriyor. "Graham."

"Hoşçakal Elinor," diyor babam, dışından kibar bir tonlamayla ama içinden hiç de etkilenmediğini biliyorum. "Sonra görüşürüz, Luke." Kapıdan çıkıp gittiklerinde babam kol saatine bakıyor. "On iki dakika."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor annem.

"Bize bu kadar zaman ayırdı."

"Graham! Eminim ki kadın bilerek..." Annem cümlesini tamamlayamıyor çünkü gözü paket kâğıdının arasında masada kalmış 'Erkek Annesi' defterine takılıyor. "Elinor dü-#ün plan defterini unutmuş!" diye bağırıyor, defteri kapıp. "Becky, koş ver hemen."

"Anne..." Derin bir nefes alıyorum. "Doğrusu hiç zahmet edemem. Bence o kadar ilgisini çekmiyor..."

"Onun yardımına bel bağlamayalım," diyor babam. Arkasına yaslanıp not defterini eline alıyor.

"Ah, anladım." Annem çayını yudumlarken söyleyecek iyi bir şey bulmaya çalıştığının farkındayım.

"Eh... herhalde karışmak istemiyor," diyor sonunda. "Anlaşılabilir bir durum."

Ama o bile kendi söylediğine inanmıyor. Tanrım, Elinor'dan nefret ediyorum.

"Anne, hadi çayımızı bitirelim," diyorum. "Sonra da indirme bir göz atarız, ne dersin?"

"Olur," diyor annem duraklayıp. "Evet, öyle yapalım! Madem söyledin, aklıma geldi, yeni eldiven alabilirim." Çayından bir yudum içip neşeleniyor. "Ya da belki de güzel bir çanta."

"Çok eğleniriz," deyip kolunu sıkıyorum. "Biz bize oluruz."

Franton, Binton ve Ogleby

Hukuk Danışmanları

Suit 503, 739 Üçüncü Cadde

New York, NY 10017

Bayan Rebecca Bloomwood
Apt B
251 W 11. Sokak
New York
NY 10014

11 Şubat 2002

Sayın Bayan Bloomwood,

Bay Luke Brandon ile nişanınızdan dolayı sizi tebrik etmekten kıvanç duyuyoruz, ilanı *New York Times*'ta gördük. Hayatınızın en mutlu günlerini yaşıyorsunuz ve size en içten iyi dileklerimizi gönderiyoruz.

Bu dönem boyunca bir sürü istenmeyen, hatta tatsız teklife boğulacağınızın farkındayız. Ne var ki biz, eşsiz ve kişisel bir hizmet sunuyoruz, dikkatinizi çekeriz.

Boşanma avukatları olarak biz, 30 yılı aşkın deneyimimizle iyi bir avukatın ne kadar fark yaratacağının bilincindeyiz. Elbette ki Bay Brandon ile o aşamaya gelmeyeceğinizi umut ediyoruz. Ancak olur da, gelerseniz aşağıdakiler uzmanlık alanımızdır:

- **Evlilik öncesi** anlaşma düzenlemek
- **Nafaka** belirlenmesi
- **Mahkeme emri** çıkarma
- **Bilgi** elde etme (şirketimizin özel dedektifinin de yardımıyla)

Bizimle hemen bağlantı kurmanızı beklemiyoruz. Sadece bu mektubu diğer düğün notlarınızın arasına yerleştirin ve ihtiyacınız olursa, nerede olduğumuzu bulursunuz.

Yeniden tebrikler!

Ernest P Franton
Büro Ortaklarından

Sonsuz Huzur Mezarlığı Melekleri
Westchester Hills, Westchester County
New York

Bayan Rebecca Bloomwood
Apt B
251 W 11. Sokak
New York
NY 10014

13 Şubat 2002

Sevgili Bayan Bloomwood,

Hay Luke Brandon ile nişanınızdan dolayı sizi tebrik etmekten kıvanç duyarız, ilanı *New York Times*'ta. gördük. Hayatınızın en mutlu günlerini yaşıyorsunuz ve size en içten iyi dileklerimizi gönderiyoruz.

İki dönem boyunca bir sürü istenmeyen, hatta tatsız teklife boğulacağınızın farkındayız. Ne var ki biz, eşsiz ve kişisel bir hizmet sunuyoruz, dikkatinizi çekeriz.

Fark. yaratan bir düğün hediyesi

Nikâh davetlilerinize, birbirinize olan sevgiyi göstermenin, birbirinize yan yana mezarlık arazisi hediye etmekten daha iyi bir yolu olabilir mi? Kılı kırk yarararak hazırlanan bahçelerimizin dinginliği ve huzuru içinde siz ve kocanız sonsuz uykunuzda yan yana yatabilirsiniz, ebediyen.*

Huzur Bahçeleri'nde iki kişilik bir mezar yeri şu anda özel fiyatla satılıyor, sadece 6500 \$. Bunu da düğün hediyeleri listenize eklemeye ne dersiniz -ve sevdikleriniz size sonsuza dek baki kalacak bir hediye versin?**

Yeniden tebriklerimizi sunar, ömür boyu mutlu ve huzurlu bir evlilik dileriz.

HankHamburg
SatışYöneticisi

- * Boşanma duaimunda, araziniz mezarlığın iki uç noktalarına alınabilir.
- ** Hamburg Aile Cenaze İşleri Şirketi, mezarlık alanını değiştirme ve yenileme imtiyazını elinde tutar, 30 gün öncesinden haber vermek kaydıyla araziniz üzerinde değişiklik yaptırabilirsiniz (bkz. Ek madde ve koşullar).

Salak Elinor kimin umurunda?
Onun yardımı olsa da, olmasa da biz çok güzel bir düğün yapacağız. Annemin de dediği gibi, Elinor kendi kaybeder ve o gün geldiğinde kutlamaların bir parçası olmadığı için çok pişmanlık duyacak. Claridges'dan çıktıktan sonra bayağı bir dolaştık. Önce Selfridges indirimine yollandık ve annem kendine çok tatlı bir çanta buldu, ben de yeni bir dolgunlaştırıcı rimel aldım, babamsa her zaman ki gibi gidip bir yerde bir bira içti. Sonra da hep birlikte dışarıda akşam yemeği yedik ve eve döndüğümüzde neşemiz yerindeydi, çok eğlenmiştik.

Ertesi gün Janice kahveye geldiğinde ona olayı anlattık; bizim adımıza çok sinirlendi ve eğer Elinor makyajını bedava yaptıracağını sanıyorsa, fena halde yanılıyormuş! O sırada babam bize katıldı ve süt kremasına sanki ona saldıracakmış gibi bakarak nefis bir Elinor taklidi yaptı, hepimiz gülmekten yarıldık -ta ki Luke alt kata inene ve komik olan nedir diye sorana kadar, biz de radyoda bir espriye gülüyormuş numarası yapmak zorunda kaldık.

Luke ve annesi konusunda ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Bir yanım bana dürüst olmam gerektiğini söylüyor. Annesinin bizi ne kadar üzdüğünü ve annemin ne kadar kırıldığını söylemeliyim. Ama şöyle bir sorun var: Zaten daha önceden onunla Elinor hakkında dürüstçe konuşmayı birkaç kere denedim; hep büyük bir tartışmayla sona erdi. Şu anda da hakikaten hiç tartışma yaşamak istemiyorum, ne güzel nişanlanmışız, mutlu mutlu dolaşıyoruz ortalıkta.

Çünkü zaten Elinor dışında her şey mükemmel. Düşüncemi kanıtlarcasına uçakta New York'a dönerken *Wedding and Home*'ün 'Evliliğe Hazır Mısınız?' testini yaptım ve en yüksek puanları aldık! Cevapta şöyle yazıyordu: "Tebrikler! Sadık ve birbirini seven bir çiftsiniz, sorunlarınızın üstesinden gelmeyi başarıyorsunuz. İletişim hattınız açık ve hemen hemen her konuda aynı fikirdesiniz."

Tamam, arada birkaç soruda hile yapmış olabilirim. Mesela, "Düğününüzün en çok hangi kısmını iple çekiyorsunuz?" sorusuna cevap olarak a) Ayakkabılarımı seçmek, şık-kını işaretleyecekken son anda c) Ömür boyu sadakat yemini etmek, seçeneğini görünce a) yerine onu seçtiğim için on puan kazandım.

Ve en azından d) Pasta'yı seçmemiştim.

"Becky?"

"Efendim?"

Bir saat önce eve vardık ve Luke posta kutumuzda biriken zarflara göz atıyor. "Ortak hesabımızın dökümünü görmedin, değil mi? Bankayı aramam gerekecek."

"Ah, gelmişti. Affedersin, sana söylemeyi unutmuşum."

Yatak odasına koşup hesap dökümünü sakladığım yerden çıkarırken başıma geleceklerin bilincindeyim.

Düşünüyorum da, o testte finansal sorular da vardı. Sanırım b) Benzer giderlerimiz ve harcamalarımız var, para aramızda sorun değil, seçeneğini seçmiştim.

"Al bakalım," diyorum rahatça, Luke'a kâğıdı uzatırken.

"Şu hesap bakiyemizin neden çok yüksek geldiğini bir türlü anlayamıyorum," diyor Luke. "Ev giderlerimiz her ay düzenli olarak artamaz ki..." Luke kalın beyaz tipeksle kaplı sayfaya eğiliyor. "Becky, hesap dökümü neden tipeks içinde?"

"Biliyorum!" diyorum, özür diler gibi. "Üzgünüm. Şişe masadaydı, ben de bazı kitapları kaldırıyordum ve... şişe ters dönüp dökülüyordu."

"Ama bir şey okumak imkânsız!"

"Öyle mi?" diyorum masumca. "Ah, çok yazık. Neyse canım, boşver. Olur böyle şeyler..." Tam kâğıdı elinden çekip alacakken Luke birden gözlerini kısıyor.

"Şurada ne yazıyor bakayım..." Tırnağıyla hesap dökümünü kazıyor ve koca bir kurumuş tipeks parçası yere düşüyor.

Kahretsin. Geçen ayki gibi ketçap kullanmalıydım.

"Miu Miu. Tam tahmin ettiğim gibi. Becky, Miu Miu'nun burada işi ne?" Gene kazıyor ve tipeks parçaları kar gibi yağmaya başlıyor.

Aman tanrım. Sakın şeyi görme-

"Sephora... ve... Faturanın neden yüklü geldiği belli!" Bana sabrı taşmış gibi bakıyor. "Becky, biz bu hesabı ev giderlerimizi karşılamak için açtık. Miu Miu etek almak için değil!"

Tamam. Kaç ya da savaş.

Hiç yılmadan kollarımı göğsümde kavuştump başımı dik tutuyorum.

"Demek... etek bir ev gideri değil. Öyle mi eliyorsun?"

Luke bana dümdüz bakıyor.

"Tabii ki öyle diyorum!"

"Eh, o halde bir sorun var demektir. Belki de ikimiz tanımlamalarımızı netleştirsek iyi olur."

"Anladım," diyor Luke, hafiften dudağı kıvrılarak. "Yani sen şimdi bir Miu Miu eteği, ev giderleri sınıfına sokuyorsun?"

"Eee... evet! Sonuçta etek de 'evde' durmuyor mu?"

Belki çok sağlam dayanağım olmayabilir.

"Ve her neyse," diye devam ediyorum. "Günün sonunda, ne farkedez? Ne önemi var ki? Sağlıklıyız, birlikteyiz, hayatın... güzelliğini yaşıyoruz. Hayatta bunlar önemlidir. Para pul değil. Banka hesapları değil. Gündelik, ruh sıkıcı ayrıntılar değil." Elimi havada boşver dercesine sallıyorum, adeta Oscar konuşması yapıyorum. "Hepimiz bu gezegende misafiriz Luke. Zamanımız kısıtlı. Günün birinde sona ulaştığımızda hangisi daha önemli olacak? Bir kâğıt parçasında yazan bir rakam mı, yoksa iki insan arasındaki sevgi mi? Birkaç sayının doğru yazıldığını bilmek mi, olmak istediğin insan olabilmek mi?"

Konuşmamı sonlandırırken zekâ pırlıttımdan boğulmak üzereyim. Gözlerim karararak bakıyorum, Luke'un da gözlerinin dolduğunu görmeyi ve bana, "Haklısın," diye fısıldamasını umuyorum.

"Çok dokunaklıydı," diye gevrek gevrek gülüyor. "Gene de kayda geçmesi için belirtmek isterim ki, bana göre 'ev giderleri', bu evin geçinelirilmesi ve yaşamımızı sürdürmek için birlikte harcadığımız paradır. Gıda, yakıt, temizlik malzemesi vesaire bu sınıfa girer."

Tamam!" diye omuz silkiyorum. "Eğer senin dar... açıklığı kısıtlı tanımın buysa, bana uyar."

Kapı çalıyor ve açmamla karşımda Danny'yi koridorda dikilirken buluyorum.

"Danny, bir Miu Miu etek, ev gideri midir?"

"Kesinlikle," diyor Danny, oturma odasına girerken.

"Gördün mü?" Luke'a kaşlarımı kaldırıyorum. "Ama neyse, biz senin tanımlamana göre yaşayalım."

"Eee, duydunuz mu?" diye soruyor Danny, somurtukça.

"Neyi duyduk mu?"

"Bayan Watts evini satıyor."

"Ne?" Kalakalıyorum. "Ciddi misin?"

"Kira kontratı bittiği anda kapının önündeyiz."

"Yapamaz bunu!"

"Evin sahibi o. İstedğini yapar."

"Ama..." Keder içinde Danny'ye bakıyorum. Sonra Luke'a dönüyorum, evrak çantasına bir şeyler koyuyor. "Luke, duydun mu? Bayan Watts evi satıyormuş!"

"Biliyorum."

"Biliyor *muydun*? Ve bana söylemedin mi?"

"Kusura bakma. Söyleyecektim." Luke hiç oralı değil.

"Ne yapacağız?"

"Başka bir yere taşınacağız."

"Ama ben taşınmak istemiyorum. Burayı seviyorum!"

İçim sızlayarak odaya bakıyorum. Son bir yıldır Luke ile mutlu olduğumuz yer burası. Buradan kopmak istemiyorum.

"Peki bana ne olacağını duymak ister misin?" diye soruyor Danny. "Randall kız arkadaşıyla ev tutuyormuş." Panik içinde Danny'ye bakıyorum.

"Seni sokağa mı atıyor?"

"Öyle de denebilir. Evin giderlerine katkıda bulunmamı, yoksa kendime yeni bir yer aramam gerektiğini söyledi."

Danny ellerini havaya kaldırıyor. "Koleksiyonumu tamamlayamazsam, öyle bir şey mümkün olmayacak. Kendime bir karton kutu bulsam yeridir."

"Peki eee... yeni koleksiyonun nasıl gidiyor?" diye soruyorum, gayet sıradan.

"Biliyorsun, tasarımcı olmak görüldüğü kadar kolay değil," diye savunmaya geçiyor Danny. "Ha deyince yaratıcılık gelmiyor. Her şey ilham meselesi."

"Belki de bir işe girersin," diyor Luke, paltosunu alırken.

"İşe girmek mi?"

"Tasarımcıya ihtiyacı olan mağazalar vardır, ne bileyim, Gap mesela?"

"Gap?" Danny bakakalıyor. "Sence hayatımın geri kalanını *polo tişört* çizerek mi geçirmeliyim? Hımm, iki düğme şuraya, yakası hafif kalkık... Bu mu heyecanlandıracak şimdi beni?"

"Biz ne yapacağız?" diyorum, ifadesiz bir sesle Luke'a.

"Danny konusunda mı?"

"Evimiz konusunda!"

"Bir yer buluruz," diyor Luke güven verircesine. "Aklıma gelmişken, annem bugün seninle öğle yemeği yemek istiyor."

"Döndü mü?" diyorum burularak. "Yani... dönmüş!"

"Operasyonu ertelemek zorunda kalmışlar." Luke biraz cık somurtuyor. "İsveç polisi annem oradayken klinik hakkında soruşturma başlatmış ve tüm işlemler durdurulmuş. Uzun lafın kısıası... saat birde, La Goulue'de?"

"Tamam," diye hevessizce omuz silkiyorum.

Sonra kapı Luke'un arkasından kapanırken kendimi biraz kötü hissediyorum. Belki de Elinor değişmiştir. Belki de eskiyi unutup yeni bir sayfa açmak ve düğün organizasyonuna dahil olmak istiyordur. Hiç belli olmaz.

Gerçekten çok soğukkanlı olmaya ve yalnızca, "Yolculuk nasıldı?" diye soranlara nişanlı olduğumu söylemeye karar vermiştim.

Fakat iş gerçeğe dönünce Barneys'e girer girmez elimi havaya kaldırıp "Bakın!" diye bağırmaktan kendimi alamıyorum.

Birlikte çalıştığım Erin şaşkınlık içinde kalıyor, parmaklarına bakıyor ve sonra elini ağzına götürüyor.

"Aman tanrım! Aman tanrım!"

"Biliyorum!"

"Nişanlandın mı? Luke'la?"

"Evet, tabii ki Luke'la! Hazıranda evleniyoruz!"

"Ne giyeceksin?" diye soruyor, nefesi kesilerek. "Çok kıskandım! Yüzüğüne yakından bakmalıyım! Nereden aldınız? Ben nişanlanacağım zaman doğruca Harry Winstons'a gideceğim. Ve bırak bir aylık maaşı, en az üç senelik..." Susup yüzüğü inceliyor. "Vay canına."

"Luke'un aile yadigarı," diyorum. "Büyükannesinden kalma."

"Ah, evet. Yani... yeni mi?" Biraz yüzü düşüyor. "Şey, evet..."

"Yüzük... vintage," diyorum ve tekrar neşeleniyor.

"Vintage! Vintage yüzük! Ne kadar şahane bir fikir!"

"Tebrikler Becky," diyor patronum Christina ve sıcacık gülümsüyor. "Luke ile çok mutlu olacağınıza eminim."

"Yüzüğü parmağıma deneyebilir miyim?" diyor Erin. "Hayır, hayır! Özür dilerim. Unut gitsin. Sadece... vintage bir yüzük!"

İlk müşterim Laurel Johnson mağazaya girdiğinde Erin'in gözleri hâlâ yüzüğümde. Laurel özel jet kiralayan bir şirketin başı ve en sevdiğim müşterilerimden biri, hoş, bana sü-

rekli mağazadaki her şeyin aşırı pahalı olduğunu, şirketin başı olmasa aynılarını K-mart'tan çok daha ucuza alacağını söyler durur ama olsun.

"Ne görüyorum?" diyor, paltosunu çıkarıp kıvrıkcık saçlarını savururken.

"Nişanlandım!" diye sırtıtıyorum.

"Nişanlandın!" Yanıma gelip yüzüğü karanlık, zeki bakışlarla inceliyor. "Umarım mutlu olursunuz. Olacağınızdan eminim. Eminim kocan çükünü, stajyer olarak işe aldığı ve ona bu kadar huşu veren bir adamla daha önce hiç tanışmadığını söyleyen o sarışından uzak tutacak kadar akıllıdır. *Huşuymuş*. Soruyorum sana. Daha önce hiç bu kadar aptalca bir-" Cümlelerin tam ortasında susup eliyle ağzını kapatıyor. "Kahretsin."

"Boşver," diyorum onu rahatlatarak. "Kışkırtıldın."

Laurel, yeni bir karar alarak eski kocasından ya da onun metresinden bahsetmeyeceğine söz verdi çünkü terapisti Hans ona, bunun sağlıklı olmadığını söylemiş. Maalesef sözünü tutmakta zorlanıyor. Tabii ona hak vermiyor değilim. Eski kocası tam bir domuzmuş.

"Hans geçen hafta bana ne dedi, biliyor musun?" diyor, ben soyunma kabinimin kapısını açarken. "O kadın hakkında söylemek istediğim her şeyin listesini yapmamı -sonra da listeyi yırtıp atmamı- söyledi. Böylece özgürleşecekmişim."

"Ah, evet," diyorum. "Yaptın mı peki?"

"Evet, her şeyi yazdım," diyor Laurel. "Sonra da kadına gönderdim."

"Laurel!" diyorum, kahkaha atmamak içi kendimi tutarak.

"Biliyorum. Biliyorum. Hans hiç memnun olmadı. Ama kadının ne kaltak bir şey olduğunu bilseydi..."

Bugün Laurel ne istediğini hatırlayana ve ben gidip ona uygun parçaları getirene kadar önce çilek olayını baştan dinlemiş, Madison Bulvarı'ndaki kavgaya gelmiştik.

"Hiç bu kadar rahatladığımı hatırlamıyorum," diyor Laurel, ipek gömleğe kollarını geçirirken. "Ona vurduğum sırada, o yuvarlak yüzünde oluşan şok ifadesi! Daha önce hiçbir kadını dövmemiştim! Mükemmeldi!" Laurel diğer kolunu da gömleğe sokuyor ve meşum bir cırt sesi duyunca yüzümü buruşturuyorum.

"Parasını öderim," diyor Laurel, bir saniye duraksamadan. "Tamam, başka neyiniz var?"

Bazen Laurel'in, kıyafetleri sırf onlarla savaşmak için dediğini düşünüyorum.

"Bu arada eski kocama ne dediğini söylemiş miydim?" diye ekliyor. "William. Kulağa Bill'den daha hoş geliyor-muş. Adamın gerçek adı Bill, tanrı aşkına!"

"Evet, işte ceket de burada..." diyorum dikkatini dağıtmaya çabalayarak. "Nasıl buldun?"

Laurel ceketini giyip aynada kendine bakıyor.

"Görüyor musun?" diyor sonunda. "Mükemmel oldu. Neden başkalarına da gittiğimi anlamıyorum. Bunu alıyorum. Şu gömleklerden bir tane daha koy. Yırtık olmayandan." Mutlu mutlu iç geçiriyor. "Sana geldikten sonra hep kendimi daha iyi hissediyorum, Becky. Neden, bilmiyorum."

"Orası bir gizem," diyorum sırtarak ve defterime notumu düşünüyorum.

Kişisel alışveriş danışmanı olarak çalışmanın en iyi yanlarından biri, müşterilerinizle gerçekten yakınlaşabilmeniz. Hatta bazıları hakikaten arkadaşınız gibi oluyor. Laurel ile ilk tanıştığımda kocasından yeni boşanmıştı. Hem kocasına, hem de kendine kızgındı ve kendisine güveni nere-

deyse sıfırdı. Şimdi övünmek gibi olmasın ama ona kocasının da geleceği, o büyük gala gecesinde giymesi için kursuz Armani elbiseyi bulduğumda -aynada kendine bakışını, çenesini kaldırıp tekrar çekici bir kadın gibi duruşunu izlerken- sahiden de hayatında bir fark yarattığımı düşünmüştüm.

Laurel gündelik giysilerini giymeye başlarken ben de elimde bir yığın giysiyle soyunma kabininden çıkıyorum.

"Bunu giymem mümkün değil," diye boğuk bir ses geliyor Erin'in kabininden.

"Eğer üstünüze bir denerseniz-" dediğini duyuyorum Erin'in.

"O rengi hiç giymediğimi bilirsin!" Kadın sesini yükseltiyor ve donakalıyorum.

İngiliz aksanı.

"Daha fazla zaman harcamayacağım! Bana giyemeyeceğim şeyleri getirmeye devam ederseniz-"

Sırtımda minicik örümcekler gezinmeye başlıyor, aşağı ve yukarı. İnanmıyorum. Bu o olamaz-

"Ama yeni bir görünüm istediniz!" diyor Erin çaresizce.

"İstediğim şeyi verebileceğiniz zaman beni arayın."

Ve kılımı kıpırdatmama vakit kalmadan kabinden çıkıyor, her zamanki gibi uzun, sarışın ve titiz, dudakları ki-birli bir tebessümle kıvrılıyor. Saçları dümdüz, kafasına yapışmış ve mavi gözleri kıvılcımlar saçıyor, dünyanın en tepesindeymiş gibi bir havası var.

Alicia Billington.

Kaltak Alicia Uzun-bacak.

Göz göze geliyoruz -ve sanki vücuduma elektrik veriliyor. Terzi elinden çıkma, gri pantolonumun içinde bacaklarımın titrediğini hissediyorum. Alicia Billington'ı bir yıldan

uzun zamandır görmemiştim. Artık başa çıkabilmeliyim onunla. Fakat sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi. Tüm tartışmalarımız ve konuşmalarımızın anıları taptaze. Bana yaptıklarının acısı. Luke'a yapmaya çalıştığı şey.

Yeni muhabir olduğum günlerde o da bir PR kızıyken takındığı aynı patronumsu havayla bana bakıyor. Her ne kadar kendime o günden bu güne çok büyüdüm; başarılı bir kariyeri olan güçlü bir kadını ve hiçbir şey kanıtlamaya ihtiyacım yok deyip dursam da... içten içe büzü-lüp sindiğimi hissediyorum. Kendini hep ezik hisseden, ne zaman ne diyeceğini bilemeyen o genç kıza dönüşüyorum.

"Rebecca!" diyor Alicia, çok eğleniyormuş gibi beni sü-zerek. "Ah, ne tesadüf!"

"Merhaba Alicia," diyorum ve bir şekilde kibarca, "Nasılsın?" demeye kendimi zorluyorum.

"Bir mağazada çalıştığını duymuştum ama şaka sandım." Kısa bir kahkaha atıyor. "Ama... buradasın işte. Gayet iyi anlıyorum şimdi."

'Ben mağazada çalışmıyorum sadece!' diye bağırarak is-tiyorum deli gibi. Kişisel alışveriş danışmanıyım! Uzmanlık isteyen bir meslek dalı! İnsanlara yardımcı oluyorum!

"Hâlâ Luke ile birlikteisin, değil mi?" Bana alayla karışık endişeli bir bakış atıyor. "Şirketi sonunda kendini topladı mı? Çok zor günler geçirdiğini duydum."

Bu kadına inanamıyorum. Luke'un şirketini baltalamaya çalışan kendisiydi. Ona rakip bir PR şirketi kurup iflas eden de kendisiydi. Erkek arkadaşının bütün parasını batıran, sonra da kefaletini babasına ödetmek zorunda kalan bu kadının ta kendisiydi.

Şimdiyse kalkmış, sanki kazanan oymuş gibi davranıyor.

Birkaç sefer yutkunuyorum, doğru cevabı bulmaya çalışıyorum. Ben Alicia'dan daha değerliyim, biliyorum. Mükemmel kibar ama aynı zamanda da zeki cevabı yapıştırmayı becermeliyim. Ama nedense o cevap gelmiyor aklıma.

"Ben de New York'ta yaşıyorum," diyor Alicia havalı havalı. "O yüzden yeniden görüşeceğimizi umuyorum. Belki bana bir çift ayakkabı satarsın." Bana son bir patronumsu gülüş atıp Chanel çantasını omzuna astığı gibi mağazayı terk ediyor.

O gidince bir sessizlik çöküyor.

"O *kimdi* öyle?" diyor Laurel sonunda, yarı giyinmiş vaziyette soyunma kabininden çıkarak.

"O giden... Kaltak Alicia Uzun-bacak'tı," diyorum, allak bullak halde.

"Bence daha çok Kaltak Alicia Koca-kıç'tı," diyor Laurel. "Her zaman söylerim, İngiliz bir kaltak kadar kaltağı yoktur." Bana sarılıyor. "Boşver. O kadın her kimse seni kıskanıyor."

"Teşekkürler," diyorum ve başımı ovuşturuyorum, kafamı toplamaya çalışıyorum. Ama doğrusu hâlâ bir savaş gazisi modundayım. Alicia'yı bir daha göreceğim aklımın ucundan geçmiyordu.

"Becky, çok üzüldüm!" diyor Erin, Laurel kabine geri girdikten sonra. "Alicia ile tanıştığınızı bilmiyordum."

"Ben de onun, senin müşterin olduğunu bilmiyordum!"

"Çok sık gelmez." Erin somurtuyor. "Hayatımda bu kadar yaygaracı biriye tanışmadım. Eee, sizin hikâyeniz ne?"

Ah, hiçbir şey, elemek istiyorum. Sadece beni gazetelere rezil etti, Luke'u neredeyse batırıyordu ve onunla tanıştığım ilk andan itibaren bana hep sürtükçe davrandı. Anlatmaya değmez.

"Mazimiz var işte," diyorum sonunda.

"Onun da nişanlı olduğunu biliyor muydun? Peter Blake ile. Eski zenginlerden, parayı bulmuş."

"Hiç anlamıyorum." Kaşlarımı çatıyorum. "Geçen sene bir İngiliz'le evlenmemiş miydi? Ed... bilmem ne?"

"Evlendi! Ama evlenmedi. Aman tanrım, olayı duymadın mı?" Bir iki müşteri özel alışveriş danışmanlığı bölümünün yakınlarından geçerken Erin sesini alçaltıyor. "Nikâhı kıydılar ve yemek yiyorlar -o sırada Peter Blake başka birisiyle çıkageliyor davetli olarak. Alicia'nın, onun geldiğinden haberi yokmuş ama kim olduğunu öğrendiği saniye, adama kancayı takmış. Böylece sohbet etmeye başlamışlar, işi ilerletmişler -ama *bildiğin* ilerletmişler... Fakat Alicia ne yapabilir ki, evlenmiş!" Erin'in yüzü zevkten dört köşe oluyor. "Böylece papaza gidip nikâhın geçersiz kılınmasını istemiş."

"Ne?"

"Nikâhın geçersiz kılınmasını istemiş ya! Kendi düğününde! Demiş ki, daha birlikte olmamışlar, o yüzden nikâh sayılmazmış!" Erin boğulacak gibi kakhaha atıyor. "İnanabiliyor musun?"

Cevaben duygusuzca gülmekten kendimi alamıyorum.

"Alicia ne yapsa inanırım."

"Her zaman istediğini almış, öyle diyor. Anlaşılan, düğünleri de acayip olacakmış. Ama kadın tam bir canavar. Mesela nedimelerden birine zorla burnunu yaptırmasını salık vermiş, çiçekçileri New York'taki bütün dükkânları tek tek dolaşıyormuş... Düğün organizasyoncusu kafayı yemek üzereymiş! Senin düğün organizasyonunu kim yapıyor?"

"Annem," diye cevaplıyorum ve Erin'in gözleri yuvalarından fırlıyor,

"Annen düğün organizasyoncusu mu? Hiç bilmiyordum!"

"Hayır, salak!" diye kıkırdıyorum ve neşem yerine geliyor. "Düğün hazırlıklarıyla annem ilgileniyor. Her şey onun kontrolü altında."

"Ah, anladım." Erin başıyla onaylıyor. "Eh, muhtemelen böylesi daha kolay oluyordur. Ona da çok iş kalmıyordun"

"Evet. Zaten çok sade olacak. Bana şans dile!" diye ekliyorum ve ikimiz de gülüyoruz.

Saat tam birde La Goulue'ye gidiyorum ama Elinor daha gelmemiş. Bana gösterilen masaya oturup onu beklerken sodamı yudumluyorum. Restoran her zamanki gibi dolu, çoğunlukla da abiye giyinmiş kadınlar var. Dört bir yanımda sohbetler havada uçuşuyor, pahalı dişlerin ve mücevherlerin ışıltısı göz kamaştırıyor ve ben de utanç duymadan kulak misafiri olmaya koyuluyorum. Hemen yanımdaki masada kalın göz kalemi çekmiş, dev broşlu bir kadın şöyle diyor: "Bu günlerde yüz bin dolardan az bir paraya ev döşemek mümkün değil."

"Ben de Edgar'a dedim ki, '*Ben* de insanım,'" diyor diğer tarafımdaki kızıl saçlı bir kadın. Arkadaşı da kereviz sapını çiğneyerek ona meraklı gözlerle bakıyor.

"O ne dedi peki?"

"Tek bir oda, otuz bin dolar."

"Dedi ki, 'Hilary,'-"

"Rebecca?"

Edgar'ın cevabını kaçırdığıma hayıflanarak kafamı kaldırıp bakıyorum ve Elinor'un masaya yaklaştığını görüyorum, üstünde kocaman siyah düğmeli, krem rengi bir ceket ve elinde ona takım sapsız bir çanta var. Ne gariptir ki, yalnız değil. Büyük Coach çanta taşıyan, kestane rengi, parlak topuzlu bir kadınla birlikte.

"Rebecca, seni Robyn de Bendem ile tanıştırayım," diyor Elinor. "New York'un en iyi düğün organizatörlerinden."

"Ah," diyorum şaşırarak. "Şey... Merhaba!"

"Rebecca," diyor Robyn, ellerimi tutup gözlerime derin bir bakış atarak. "Nihayet tanıştık. Çok mutluyum. *Çok* mutluyum!"

"Ben de!" diyorum, onunla aynı hevesli tonlamayla konuşmaya çalışarak ve aynı anda da beynimi tarayarak. Elinor, düğün organizatörüyle tanışmak gibi bir şeyden bahsetmiş miydi? Haberim olmalı mıydı?

"Ne kadar güzel bir yüz!" diyor Robyn, ellerimi bırakmadan. Her bir karemi süzüyor ve ben de ona karşılık veriyorum. Kırklarında galiba, ela gözlerine kusursuz bir makyaj uygulanmış, elmacık kemikleri çıkık ve geniş gülümsemesi inci gibi dişlerini sergiliyor. Coşkusu adeta bulaşıcı fakat bir adım geri atıp her tarafımı incelerken beni resmen alıcı gözüyle değerlendiriyor.

"Ne kadar genç, taze bir görünüm. Hayatım, senden olağanüstü bir gelin olacak. O gün ne giyeceğin belli mi?"

"Eee... gelinlik?" diyorum aptallaşarak ve Robyn gülmekten yerlere yatıyor.

"Ne espri anlayışı!" diye bağılıyor. "Siz İngiliz kızlar! Çok haklıymışsın," diye ekliyor Elinor'a dönüp, Elinor da neza-ketle kafa sallıyor.

Elinor haklı mıymış? Hangi konuda?

Benim hakkımda mı konuşmuşlar?

"Teşekkürler!" diyorum, alçakgönüllü bir adım atarak. "Oturalım mı?" Masaya bakıyorum.

"Hadi bakalım!" diyor Robyn, sanki duyduğu en dahiyane teklifi etmiş gibi. "Öyle yapalım." Oturduğunda yakasında sırf pırlantadan yapılma, birbirine geçmiş iki alyans-tan oluşan bir broş taktığına dikkat ediyorum.

"Beğendin mi?" diyor Robyn. "Kızlarının düğününü yaptıktan sonra Gilbrook'lar hediye etti. Ah, ne *telaştı* ama! Zavallı Bitty Gilbrook'un son dakikada tırnağı kırılmıştı da manikürcüsünü helikopterle getirtmek zorunda kalmıştık..." Anılar denizinde kaybolmuş gibi duraklıyor, sonra birden atılıyor. "Demek şanslı kız sensin!" Bana aydınlık bir ifadeyle gülünce ben de ona gülüyorum ister istemez. "Şanslı, şanslı kız. Söyle bakalım, her anının tadını çıkarıyor musun?"

"İıı-"

"Ben hep ne derim biliyor musun, nişanlandıktan sonraki ilk hafta en paha biçilmez dönemdir. Son zerresine kadar *zevkine* varmalısın."

"Aslında biz nişanlanalı iki hafta oluyor-"

"Zevkine var," diyor Robyn, parmağını kaldırarak. "Kendini kaptır. Ben hep derim ki, o anılar sana ait, başkası onları yaşayamaz."

"Eee, tamam!" diyorum ben de sırtarak. "Kendimi kaptırırım o zaman."

"Başlamadan önce," diyor Elinor, "sana bir tane şunlardan vermeliyim." Çantasına elini sokup masaya bir davetiye koyuyor.

Bu ne?

*Bayan Elinor Sherman bu mutlu gecesinde
sizleri de yanında görmeyi diler...*

Vay canına. Elinor bir nişan partisi veriyor. Bizim için!

"Vay!" Kafamı kaldırıyorum. "Şey... teşekkürler. Nişan partimiz olacağını bilmiyordum!"

"Luke ile bu konuyu tartıştık."

eğlencesini çıkaramazlar! Sen ele o kızlardan biri mi olmak istiyorsun?"

"Hayır!" diyorum panikle.

"Tamam! Tabii ki istemezsin!" Robyn arkasına yaslanıyor ve sanki sınıfa sonunda iki artı iki işlemini kavratmış bir öğretmen gibi bakıyor. "Rebecca, seni o yükten kurtaracağım. Başağrıları, ağır işler ve durumun stresini ben üstleneceğim... Ah, işte şampanyamız!"

Belki de haklı olduğu bir nokta vardır, diye geçiriyorum içimden, garson şampanyayı üç flüt bardağa koyarken. Belki de ufak bir yardım müthiş bir fikir. Ancak annemle nasıl aynı anda hareket edip ortaklık kuracak...

"Ben en yakın arkadaşın olacağım, Becky," diyor Robyn, neşeli neşeli. Düğün günü gelip çatığında seni en yakın arkadaşından *daha iyi* tanıyor olacağım. İnsanlar metotlarının gelenek dışı olduğunu söyler. Ama sonuçları görünece..."

"Robyn bu şehirde eşsizdir," diyor Elinor, şampanyasından içerken, Robyn de bana gülmeye devam ediyor.

"O halde temel konulardan başlayalım," diyor Robyn ve deri ciltli, büyük bir defter çıkarıyor. "Düğün 22 Haziran'da..."

"Evet."

"Rebecca ve Luke..."

"Evet."

"Plaza Otel'de..."

"Ne?" Bakakalıyorum. "Hayır, orada değil."

"Hem tören, hem de yemek orada olacak diye tahmin ediyorum?" Elinor'a bakıyor.

"Sanırım," diyor Elinor da, başıyla onaylayarak. "Öylesi çok daha kolay."

"Affedersiniz-"

"O halde seremoni Teras Salonu'nda?" Bir saniye bir şeyler karalıyor. "Sonrasında da yemek balo salonunda. Hari-kulade. Kaç kişilikti?"

"Bir dakika!" diyorum, elimi defterine koyarak. "Neden bahsediyorsunuz siz?"

"Senin düğününden," diyor Elinor. "Oğlumla evlendiğin günden."

"Plaza Otel'de," diyor Robyn, ağzı kulaklarında. "İstediğin tarihte orayı ayarladığın için ne kadar şanslı olduğunu belirtmeme hiç gerek yok! Şansımıza düğününü iptal eden benim bir müşterimdi, ben de hemen boş günü kapıverdim..."

"Ben Plaza Otel'de evlenmiyorum ki!"

Robyn keskince Elinor'a bakıyor ve endişeyle alnı kırışıyor.

"John Ferguson'la konuştun sanıyordum?"

"Konuştum," diye cevaplıyor Elinor. "Dün konuştuk hat-ta."

"Güzel! Çünkü biliyorsunuz ki, vakit nakittir. Beş aydan kısa bir sürede Plaza Otel'de düğün hazırlamak? Birçok düğün organizasyon şirketi imkânsız diye kestirip atardı. Ama ben onlardan değilim. Bir keresinde üç günde düğün organize ettim ben. Üç günde! Tabii ki sahilde olduğu için biraz farklıydı-"

"Ne demek Plaza'da yer ayrıldı?" Sandalyemde dönüyorum. "Elinor, biz Oxshott'ta eveniyoruz. Sen de biliyorsun."

"Oxshott?" Robyn kaşlarını çatıyor. "Ben orayı bilmiyorum. Şehir dışında mı?"

"Birtakım taşrasal düzenlemeler yapılmıştı," diyor Elinor, başından savarcasına. "Kolaylıkla iptal edilebilir."

"Taşrasal değil!" Öfkeyle Elinor'a bakıyorum dik dik. "Ayrıca da iptal edilemezler!"

"Biliyor musunuz, burada bir gerilim seziyorum," diyor Robyn, aynı parlaklıkla. "O yüzden birkaç yeri arayacağım..." Cep telefonunu çıkarıp restoranın başka bir tarafına geçiyor ve Elinor ile birbirimize bakarak kalıyoruz. Sakinliğimi korumaya çalışarak derin bir nefes alıyorum.

"Elinor, ben New York'ta evlenmeyeceğim. Kendi evimde evleneceğim. Annem hazırlıklara başladı bile. Sen de biliyorsun!"

"İngiltere'de adı sanı duyulmamış bir arka bahçede evlenemezsiniz," diyor Elinor gevrek gevrek. "Sen Luke'un kim olduğunu biliyor musun? *Benim* kim olduğumu biliyor musun?"

"Ne ilgisi var?"

"Vasat bir zekâya sahip birine göre, oldukça naifsin." Elinor şampanyasından bir yudum içiyor. "Düğününüz hepimizin hayatındaki en önemli toplumsal olay. Adam gibi yapılmalı. Masraftan kaçınmaksızın. Plaza'da nikâh yaptırmak çok zordur. Şunu kafana soksan iyi olur."

"Ama annem hazırlıklara başladı bile diyorum!"

"O zaman hazırlık yapmayı bırakabilir. Rebecca, annen düğünle ilgili yorucu işlerin sırtından kalkmasından memnuniyet duyacaktır. Konuşmaya bile gerek yok, tüm masrafları ben karşılıyorum. Annem davetli olarak katılabilir."

"Annem herhangi bir davetli gibi katılmak istemez! Kızının düğünü bu! Ev sahibi olmak istiyor! Düğünü kendi hazırlamak istiyor!"

"Evet!" Şen şakrak bir ses lafımızı bölüyor. "Sorun çözüldü mü?" Robyn masaya geri dönüyor ve cep telefonunu ortadan kaldırıyor.

"Öğle yemeğinden sonra Teras Salonu'nu gezmek için randevu aldım," diyor Elinor, buzdolabı gibi. "En azından bizimle birlikte gelip salonu görme nezaketini gösterirsen, çok memnun olurum."

Ses çıkarmadan ona bakıyorum, içimde peçetemi fırlatıp hayatta olmaz demek için güçlü bir dürtü var. Luke'un bunlardan haberi olduğuna inanamıyorum. Hatta tam şu anda ona telefon etmek ve düşüncelerimi tek tek saymak istiyorum.

Fakat yönetim kuruluyla öğle yemeğinde olduğunu hatırlıyorum... ve ayrıca annesine bir şans tanımamı istediğini de hatırlıyorum. İyi, tamam. Bir şans tanırım. Onlarla gidip salonu görürüm, kibarca kafa sallarım ve ağzımı bile açmam. Ondan sonra da bu gece ona kesinlikle ve kesinlikle Oxshott'ta evleneceğimi açıklarım.

"Tamam," diyorum nihayet.

"Güzel." Elinor'un dudağı bir milimetre kıvrılıyor. "Yemek sipariş edelim mi?"

Öğle yemeği boyunca Elinor ve Robyn, gittikleri New York düğünlerini anlatıp dururken, bense sessizce yemeğimi yiyor ve beni sohbete çekme girişimlerini karşılıksız bırakıyorum. Dışarıdan bakıldığında sakinim fakat içimden köpiirüyorum. Elinor ne hakla düğün hazırlıklarını kendi tekeline almaya cüret eder? Bana danışmadan nasıl düğün organizatörü tutar? O kim oluyor da annemin bahçesine, 'adı sanı duyulmamış bir arka bahçe' der?

Elinor sadece her köfteye maydanoz olan bir inek ve eğer evde arkadaşlarımla yapacağım sıcacık düğünden vazgeçip ne idüğü belirsiz, devasa bir New York otelinde nikâhımı kıydıracağımı sanıyorsa bir kez daha düşünmesinde fayda var derim.

Yemeğimizi bitirip kahvemizi içiyoruz ve ardından dışarı çıkıyoruz. Ayaz, serin bir gün, hava çok az bulutlu ama gökyüzü mavi. Plaza'ya doğru yürürken Robyn bana gülümsüyor.

"Biraz gergin oluşunu anlayabiliyorum. New York'ta düğün planlamak çok streslidir. Bazı müşterilerim çok daralıyor."

Ben New York'ta düğün planlamıyorum ki! Bağırma-
mak için kendimi zor tutuyorum. Ben Oxshott düğünü
planlıyorum! Fakat onun yerine güleryüzle, "Doğrudur,"
diyorum.

"Hatta özellikle bir müşterim oldukça talepkardı..."
Robyn derin bir nefes veriyor. "Ama dediğim gibi, stresli bir
iş... Ah. İşte geldik! Ne etkileyici bir manzara, değil mi?"

Kafamı kaldırıp Plaza'nın zengin ve gösterişli girişini gö-
rünce sinir bozucu bir şekilde, gerçekten de güzel bulduğu-
mu itiraf etmeliyim. Plaza Meydanı'nda bir düğün pastası gi-
bi kat kat yükseliyor ve muazzam girişinde bayraklar dalga-
lanıyor.

"Daha önce burada düğüne geldin mi?" diye soruyor
Robyn.

"Hayır. İçeri hiç girmedim."

"Ah! Evet... İşte giriyoruz..." diyor Robyn, Elinor'la beni
merdivenlere yönelterek. Üniformalı kapıcıların yanından
yürüyor, dönen kapıdan geçiyor ve yüksek, süslü tavanlı,
mermer yerli ve yaldızlı sütunlu bir resepsiyona adımımızı
atıyoruz. Tam karşımızda aydınlık bir alan var, her yer pal-
miye ağaçları ile dolu ve insanlar oturmuş, kahvelerini içi-
yor, bir tarafta arp çalıyor ve gri üniformalı garson kızlar gü-
müş tepsilerle oradan oraya dolaşıyor.

Eh, sanırım, dürüst olmam gerekirse, burası da oldukça
etkileyici bir ortam.

"Buradan," diyor Robyn, koluma girip beni iki yanı kaside kordonlu merdivenlerden çıkararak. Ağır ipi kaldırıyor ve geniş basamaklardan yeni bir mermer lobiye çıkıyoruz. Ne yana baksam süslü oymalar, antikalar, duvarlarda tablolar, hayatımda gördüğüm en devasa avizeler...

"Tanıştırayım, catering şefi Bay Ferguson."

İki dirhem bir çekirdek giyinmiş, ceketli bir adam peydah oluyor birden. Benimle tokalaşıp dostça gülümsüyor.

"Plaza'ya hoşgeldin, Rebecca! Ve belirtmeliyim ki, çok doğru bir seçim yaptın. Şu dünyada Plaza düğünü gibisi yoktur."

"Tabii!" diyorum. "Sahiden de hoş bir otele benziyor..."

"Fantezin neyse, en zengin hayalin neyse, sana onu yaratmak için elimizden geleni yaparız. Yanılıyor muyum, Robyn?"

"Kesinlikle öyle!" diye ekliyor Robyn hevesle. "Daha iyi ellerde olamazdın."

"Önce çıkıp Teras Salonu'na bakalım mı?" Bay Ferguson'un gözünün içi parlıyor. "Nikâh töreni orada yapılacak. Bence beğeneceksin."

Geniş mermer holde yürüyoruz ve Bay Ferguson çift kanatlı kapıları açıyor, hep birlikte hangar gibi bir salona giriyoruz, salonun etrafı da parmaklıklı bir terasla çevrili. Bir uçta mermer bir çeşme yer alıyor, diğer bir uçta basamaklarla bir platforma çıkıyor. Her tarafta insanlar oradan oraya koşturuyor, çiçekler düzenliyor, şifonlar asıyor, varaklı sandalyeleri zengin desenli yerde şekilli şekilli diziyorlar.

Vay canına.

Burası hakikaten de... güzelmiş.

Aman kimi kandırıyorum? Nefes kesiciymiş!

"Şanslısınız!" diye sırtıyor Bay Ferguson. "Cumartesi günü bir düğün var, o yüzden salonu 'çalışır vaziyette' görüyorsunuz."

"Güzel çiçekler," eliyor Robyn kibarca, sonra ela bana eğilip fısıldıyor. "Biz bunlardan çok daha özellerini getirtiriz."

Bunlardan daha özeli mi? Buradakiler hayatımda gördüğüm en kocaman, en göзалıcı çiçek aranjmanları! Goncagüller, laleler, zambaklar... ya şu orkidelere ne demeli?

"Evet, siz şu çift kanatlı kapıdan gireceksiniz," diyor Robyn, beni terasta gezdirerek. "O sırada borazanlar çalacak... ya da trompetler... ne isterseniz işte... Sen yapay süs mağarasının önünde duracaksın, gelinliğinin kuyruğunu düzelteceksin, birkaç fotoğraf çektireceksin. Sonra da yaylı orkestrası çalmaya başlayacak ve yavaş yavaş koridordan yürüyeceksiniz..."

"Yaylı orkestrası mı?" diye yineliyorum, hayretler içinde kalarak.

"New York Filarmoniyle konuştum," diye ekliyor Elinor'a. "Tur programlarına göz atıyorlar, o yüzden şansa ihtiyacımız var..."

New York Filarmoni mi?

"Cumartesi günkü gelin yedi arpist tuttu," eliyor Bay Ferguson. "Bir de Met'ten soprano solist geliyor."

Robyn ve Elinor birbirlerine bakıyor.

"Hımm, bu da bir fikir," diyor Robyn ve defterini çıkarıyor. "Üstünde duracağım."

"Artık gidip Barok Salonu'na bakalım mı?" diye öneriyor Bay Ferguson ve bizi büyük, eski moda bir asansöre bindiriyor.

"Düğünden bir önceki gece muhtemelen üst katlardan bir süit tutup spa merkezinden faydalanmak istersiniz," diyor mutlulukla, hep birlikte üst kata yolculuk ederken. "Düğün günü ele kendi profesyonel saç ve makyaj uzmanınızı

getirebilirsiniz." Gülümsüyor. "Ama zaten düşünmüşsünüzdür tüm bunları."

"Ben... eee..." Zihnim çılgınca Janice'e ve Işıltılı Bahar Geline sığıyor. "Sayılır..."

"Davetliler koridordan geçerken kokteyl servis edilecek," diye anlatıyor Robyn, asansörden inerken. "İşte burası da Barok Salonu, Büyük Salon'a geçmeden önce ordövrler burada servis edilecek. Tahminimce ordövrlerin ne olacağını henüz düşünmediniz!"

"Şey... immm... bilirsiniz işte..." Tam herkes minik sosislere bayılır, diyeceğim sırada Robyn devam ediyor.

"Ama örneğin bir havyar barı, istiridye barı, Akdeniz mezeleri düşünebilirsin, belki suşiler olur..."

"Tabii." Yutkunuyorum. "Çok... hoş."

"Ve tabii ki, ortam da istediğin temada olabilir." Salonu işaret ediyor. "Venedik karnavalına dönüştürebiliriz ya da bir Japon bahçesine, Ortaçağ'dan kalma bir ziyafet salonuna... Nereyi hayal edersen oraya gideriz!"

"Ve gelelim asıl yemeğin verileceği Büyük Salon'a!" diyor Bay Ferguson neşeyle. Yine bir çift kanatlı kapıyı cakkayla açıyor ve... aman tanrım. Hepsinden de görkemli bir salon bu. Her taraf beyaz ve altın rengi, tavan yüksek ve masalar geniş, parlak bir dans pistinin etrafında duruyor.

"Luke ile ilk dansınızı burada edeceksiniz," diyor Robyn, mutlu mutlu iç geçirerek. "Bir düğünün en sevdiğim kısmı ilk danstır."

Parlak yerlere gözlerimi dikiyorum ve birden kendimi Luke ile dönerken hayal ediyorum, mum ışıkları arasında dans ediyoruz ve herkes bize bakıyor.

Ve yedi arp çalıyor.

Ve New York Filarmoni gelmiş.

Ve havyar... ve istiridyeler... ve kokteyller...

"Rebecca, iyi misin?" diyor Bay Ferguson, birden yüzümdeki ifadeyi farkedince.

"Galiba aklı başından gitti," diye kahkaha atıyor Robyn. "Çok fazla ayrıntı var, değil mi?"

"Şey... evet. Galiba öyle."

Derin bir nefes alıp bir saniye arkamı dönüyorum. Tamam, kendimizden geçmeyelim. Her şey son derece şaşaalı olabilir ama beni bunlarla kandıramazlar. Ben İngiltere'de evlenmeye karar verdim. Nokta.

Sadece... Ah, baksanıza!

"Gel, otur biraz," diyor Robyn, yanındaki dore sandalyeyi işaret ederek. "Şimdi senin bakış açına göre her şey biraz fazla abartı görünüyor, biliyorum. Ama vaktimiz kısıtlı... O yüzden ben sadece düşün hakkındaki genel görüşlerini konuşmak istedim. Fantezin nedir? Yani kafadaki saf romantizm imgesi nedir? Müşterilerimden çoğu Rhett ve Scarlett ya da Fred ve Ginger dedi..." Parıl parıl gözlerle bana bakıyor, kalemi sayfanın üstünde hazır.

Fazla ileri gitti durum. Bu kadına, burada evlenmeyeceğimi söylemek zorundayım. Hiçbirinin olmayacağını belirtmek zorundayım. Hadi Becky. Gerçekleri gör.

"Ben..."

"Evet?"

"Ben hep *Uyuyan Güzelin* sonunu sevmişimdir, dans ettikleri kısım var ya," dediğimi duyuyorum.

"Bale," diyor Elinor onaylarcasma.

"Hayır, aslında... Disney filmi."

"Ah!" Robyn bir anda şaşırıyor. "Tekrar bir bakmam gerek! Eh... İlham verici olacağından eminim..."

Defterine yazmaya başlıyor ve dudaklarımı yiyorum.

Tüm bunlara bir son vermeliyim. Hadi. Bir şey söyle!

Ama nedense ağzım açılmıyor. Etrafıma bakıyorum, kabbartılı tavan, varak süslemeler, ışıldayan avizeler. Robyn bakkışlarımı takip edip gülümsüyor.

"Becky, çok şanslı bir kız olduğunun farkındasın." Şefkatle kolumu sıkıyor. "Birlikte çok eğleneceğiz!"

SECOND UNION BANKASI
300 WALL STREET
NEW YORK NY 10005

Bayan Rebecca Bloomwood
Apt B
251 W 11. Sokak
New York
NY 10014

21 Ŗubat 2002

Sevgili Bayan Bloomwood,

20 Ŗubat tarihinde g nderdiğiniz mektup i in teŖekk rler.

Maalesef bir Miu Miu eteğin, ev gideri sınıfına girip girmediği konusunda yorum yapamam.

Saygılarımla

Walt Pitman
M Ŗteri Hizmetleri BaŖkanı

LORDLAR KAMARASI

BAŞVURU KOMİSYONU

ADAYLIK FORMU

Lütfen aşağıya niçin serbest aday olarak uygun olduğunuzu ve şahsınızın, kişisel olarak Lordlar Kamarası'nın yaptığı işlere ne tür bir katkısı olacağını belirtiniz. Lütfen bu formun yanına ana başarılarınızı gösteren ve bu konumla ilgili becerilerinizi ve deneyimlerinizi açıklayan bir özgeçmişinizi de ekleyin.

SERBEST ASALET ADAYI

Ad: Rebecca Bloomwood

Adres: Apt B
251 W 11. Sokak
New York
NY 10014

Tercih edilen unvan: Harvey Nichols'lı Barones Becky Bloomwood

Ana başarılar:

Vatanseverlik

Uzun yıllar boyunca Büyük Britanya'ya hizmet ettim, perakende vasıtasıyla ekonomiyi canlandırdım.

Ticari ilişkiler

New York'ta yaşadığım günden beri İngiltere ve Amerika arasında uluslararası ticaret tanıtımı yaptım, örneğin, her zaman Twinings çay ve reçel olarak Marmite kullandım.

Toplumsal açıdan

Günümüz (moda dünyası) ilişkileriyle ilgili konuşmak üzere televizyona çıktım.

Kültürel uzmanlık.

Şahsen antika ve güzel sanat koleksiyoncusuyum, özellikle Venedik vazoları ve 1930'lardan kalma bar malzemeleri.

Kişisel katkı:

Lordlar Kamarası'nın yeni bir üyesi olarak moda danışmanlığı rolünü seve seve üstleneceğimi belirtmek isterim, biraz ihmal edilmiş bir alan -ancak demokrasinin can damarlarından biri.

Ciddi olalım. Tabii ki New York'ta evlenmeyeceğim. Tabii ki. Düşünülemez. Ben evde evleneceğim, tıpkı planladığım gibi, bahçede güzel bir çardak kuracağız. Planları değiştirmemin hiç gereği yok. Hem de hiç yok.

Sadece...

Aman tanrım. Belki, yani belki. Elinor'un da haklı olduğu bir nokta vardır.

Yani, düğün hayatta bir kere olan, hoş bir deneyim, değil mi? Doğumgünü ya da yılbaşı gibi değil. İnsan bir kere düğün yapıyor. O yüzden belki de gerçekten olağanüstü bir yerde yapma fırsatına sahipken değerlendirmek gerekiyor.

Ayrıca da muhteşem olacak. Dört yüz insanın gözü önünde o koridorda yürümek, arkada yaylıların çalması, her tarafta şahane çiçekler... Ardından enfes bir akşam yemeğine oturmak. Robyn bana birkaç örnek yemek menüsü verdi ve o yemekler! Gül Şeklinde Maine İstakozu... Sülün Köfteli Bildircin Çorbası... Çam Fıstıklı Bademli Pilav...

Yani, Oxshott ve Ashtead Catering de güzel -ama onların sülün eti gibi şeylerden haberleri olmadığını da biliyo-

rum. (Doğrusu, ben de haberdarım diyemem. Ama konuyu saptırmayalım.)

Belki de Elinor gene haklı, belki de omzundaki yükü indirirsek annem bize minnettar kalacak. Evet. Belki de düğün organizasyonu onun için külfet. Belki de şimdiden keşke gönüllü olmasaydım diye düşünüyordur. Öte yandan, Plaza'da evlenecek olsak, geceye katılmaktan başka yapacağı hiçbir şey olmaz. Artı, annem ve babam tek kuruş ödemek zorunda da kalmayacak... Yani, onlara iyilik edilmiş olur.

Böylece de Barneys'e geri dönüş yolunda yürürken cep telefonumu çıkarıp annemleri arıyorum. Annem telefonu açtığında arkadan *Crimewatch*'ün müziğini duyuyorum ve içimde bir nostalji kabarıyor. Annemle babamı salonda oturmuş, panjurları kapatmış, programı izlerken hayal edebiliyorum.

"Merhaba anne?"

"Becky!" diye sevinçle çığırıyor annem. "Aramana çok sevindim! Sana faks göndermeye çalışıyordum ben de, yemek şirketi birkaç örnek menü hazırlamış ama faksınız çalışmıyor galiba. Baban, kâğıt koymuş musunuz diye soruyor?"

"İı... bilmem. Dinle, anne-"

"Sen şunu dinle! Janice'in eltisi balonlara baskı yapan bir şirkette çalışan birini tanıyormuş! Eğer iki yüzden fazla balon siparişi verirse, bedavaya uçan balon yapıyorlarmış!"

"Harika! Bak, ben de tam düğünü düşünüyordum aslında..."

Neden birden böyle geriliyorum?

"Aaa, öyle mi? Graham, televizyonun sesini kısar mısın?"

"Aklıma geldi de... Sadece bir olasılık yani..." Tiz bir kahkahaya atıyorum. "Luke'la belki de Amerika'da evleniriz!"

"Amerika?" Uzun bir sessizlik oluyor. "Nasıl yani Amerika?"

"Sadece bir düşünce! Biliyorsunuz, zaten Luke ve ben burada yaşıyoruz ya..."

"Topu topu bir senedir oradasın, Becky!" Annem şok geçirmiş gibi tepki veriyor. "Burası senin evin!"

"Şey, evet de... sadece aklıma takılan..." diyorum cılızca.

Her nedense, annemin, "Aman ne güzel fikir!" demesini ve her şeyi kolaylaştıracağını umuyordum.

"Amerika'da nasıl düğün organize ederiz?"

"Bilmiyorum!" Yutkunuyorum. "Belki de burada... büyük bir otelde yaparız!"

"Otelde mi?" Annem kafayı sıyırmışım gibi konuşuyor.

"Belki Elinor da yardım eder..." diye gevelemeye devam ediyorum. "Eminim o da katkıda bulunacaktır... Anlarsınız ya, hani pahalıya kaçarsa falan..."

Hattın diğer ucunda keskin bir nefes alma sesi oluyor ve suratımı buruşturuyorum. Kahretsin. Elinor'un adını hiç anmamalıydım.

"Evet, olabilir. Biz onun katkısını istemiyoruz, teşekkürler. Kendi başımıza her şeyi halledebiliriz. Yoksa otel de mi Elinor'un fikriydi? Bizim güzel bir düğün yapamayacağımızı mı sanıyor?"

"Hayır!" diyorum çabucak. "Sadece... sadece, hiç işte! Ben..."

"Baban, otele o kadar meraklıysa bizde kalacağına gidip kendine bir otel odası tutabilir diyor."

Aman tanrım. Her şeyi daha da berbat ediyorum.

"Bak... Unut gitsin. Aptalca bir fikirdi." Yüzümü ovuşturuyorum. "Eee, planlar nasıl gidiyor?"

Birkaç dakika daha sohbet ediyoruz ve bahçeye çadır kuracak şirketteki şeker adamla ilgili ayrıntıları dinliyorum,

oğlu kuzenim Alex'le aynı okulda okuyormuş, dünya ne kadar küçükmiş, değil mi? Konuşmamızın sonunda annem tamamen yatışıyor ve otel mevzusu tümüyle unutuluyor.

Ben ele anneme veda edip telefonu kapatıyorum ve derin bir nefes veriyorum. Tamam. Kararımız kesin. Elinor'u arayıp ona durumu bildirsem iyi olur. Oyalanmanın bir anlamı yok.

Cep telefonumu tekrar açıyorum, iki numaraya basıyorum ve duruyorum.

Öte yandan, kararı vermek için dört nala koşmaya gerek var mı?

Yani, belli mi olur? Belki annemle babam bu akşam bu konuyu konuşup fikir değiştirirler. Belki onlar ela Plaza'yı *görse*... Her şeyin ne kadar masalsı... ne kadar lüks... ne kadar ihtişamlı olacağını bilseler...

Aman tanrım. Vazgeçmeye dayanamam. Henüz değil.

Eve döndüğümde Luke masada oturmuş, kaşlarını çatarak bir şeyler okuyor.

"Eve erken gelmişsin!" eliyorum sevinerek.

"İncelemem gereken belgeler var ela," eliyor Luke. "Burada kafam rahat, sessizce okurum diye düşündüm."

"Ah. Evet."

Yaklaşınca kâğıtların tepesinde 'Elinor Sherman Vakfı' yazdığını görüyorum. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum -ardından kapatıyorum.

"Eee," eliyor Luke, hafiften gülümseyerek bakıp. "Plaza'yı nasıl buldun?"

"Biliyor *muydun*?" Bakakalıyorum.

"Evet. Tabii ki biliyordum. Randevum olmasaydı, ben de gelecektim."

"Ama Luke..." Derin bir nefes alıyorum, aşırı tepki vermemeye özen gösteriyorum. "Biliyorsun, annem İngiltere'de düğün hazırlığı yapıyor."

"Daha erken değil mi?"

"Olsun, böyle bir görüşme ayarlamamalıydın!"

"Annem sana güzel bir sürpriz olur diye düşündü. Ben de öyle."

"Yani pat diye söyleyivermek mi sürpriz!" diye aksi aksi karşılık veriyorum ve Luke şaşırarak bakıyor bana.

"Plaza'yı sevmedin mi? Aklını başından alır sanmıştım."

"Tabii ki *sevdim*. Mesele bu değil ama."

"Her zaman büyük ve görkemli bir düğün yapmak istediğini biliyordum. Annem Plaza'yı teklif edince bana bir hediyeye gibi geldi önerisi. Hatta sana sürpriz yapmak da benim fikrimdi. Havalara uçarsın diye düşündüm."

Luke biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor ve anında suçluluk duyuyorum. Onun için içinde olabileceği aklımın ucundan geçmemiştir.

"Luke, havalara uçtum zaten! Ben sadece... annemin, Amerika'da evlenmemize sevineceğini sanmıyorum."

"Onu ikna edemez misin?"

"O kadar kolay değil. Senin annen biraz patronluk taslayan bir kadın, biliyorsun."

"Patronluk taslayan mı? Tek istediği bize güzel bir düğün yapmak."

"O kadar çok istediye bize İngiltere'de de harika bir düğün yapabilirdi," diye altını çiziyorum. "Ya da annemle bahama yardım edebilirdi -*hep birlikte* bize harika bir düğün yaparlardı. Fakat annen, bizimkilerin evine 'adı sanı duyulmamış bir arka bahçe' diyor!" Elinor'un küçümseyen ses tonunu hatırlayınca içimde aynı kızgınlık kabarıyor.

"Eminim öyle elemek istememiştir."

"New York'un ortasında değil diye! Orayı hiç görmedi ki, nereden biliyor!"

"Tamam, peki," diye kısa kesiyor Luke. "Söylemek istediğini açıkça belirttin. Düğünü istemiyorsun. Ama bana sorsan, annem inanılmaz derecede eli açık davranıyordu. Plaza'da düğün yapacaktı, artı bize müthiş bir nişan partisi düzenledi..."

"Müthiş bir nişan partisi istediğimi kim söyledi?" diye yaşıttırıyorum kendimi tutamadan.

"Biraz kabalık etmiş olmuyor musun?"

"Belki ben simlere, şaşaaya ve... o materyal şeylere hiç değer vermiyorum! Belki ailem benim için daha önemli! Ve gelenekler... ve gururum. Biliyor musun Luke, şu dünyada vaktimiz o kadar kısıtlı ki..."

"Yeter!" diyor Luke sabrı taşarak. "Sen kazandın! Eğer bu kadar sorun olacaksa, unut gitsin! İstemiyorsan, nişan partisine gelmek zorunda da değilsin -ve Oxshott'ta evleniriz. Şimdi mutlu musun?"

"Ben..." diye geveleyip burnumu ovuşturuyorum. Tabii artık Luke bunu dedi ya, kendimi diğer seçeneğe daha yakın hissediyorum. Çünkü düşününce aslında oldukça baş döndürücü bir teklif. Ve bir şekilde annemle babamı ikna etmeyi *başarabilirsem*, hayatımızın en mükemmel anlarını yaşayabiliriz.

"Mesele sadece Oxshott'ta evlenip evlenmemek değil," diyorum sonunda. "Mesele doğru... doğru... kararı verebilmek. Bak, sen değil miydin, acele etmeyelim diyen..."

Luke yüz ifadesi yumuşayarak yerinden kalkıyor.

"Biliyorum." İç geçiriyor. "Dinle Becky. Üzgünüm."

"Ben de üzgünüm," diye mırıldanıyorum.

"Ah, çok saçma şeyler." Beni kollarına alıp alnımı öpüyor. "Tek istediğim sana hayatın boyunca hayalini kurduğun düğünü vermektir. Eğer gerçekten Plaza'da evlenmek istemiyorsan, tabii ki orada evlenmeyiz."

"Annen ne olacak?"

"Ona neler hissettiğini açıklarız." Luke birkaç saniye bana bakıyor. "Becky, nerede evlendiğimizin benim için hiç önemi yok. İster mavi çiçeğimiz olsun, ister pembe. Benim için önemli olan, birlikteliğimiz, çift olmamız -ve tüm dünyanın bunu bilmesi."

O kadar kendinden emin ve güven verici konuşuyor ki, birden boğazım düğümleniyor.

"Benim için de önemli olan o," diyerek yutkunuyorum. "En önemli şey bu."

"Tamam. O zaman hadi karar verelim. Seçimi sen yap. liana nereye geleceğimi söyle -ben orada olurum."

"Tamam." Luke'a gülümsüyorum. "Sana en az kırk sekiz saat öncesinden bildireceğim."

"Yirmi dört de yeterli." Luke beni tekrar öpüyor ve sonra büfeyi gösteriyor. "Bu arada, şu kutu geldi. Nişan hediyesi."

O tarafa bakıyorum ve nutkum tutuluyor. Beyaz bir kurdeleyle bağlanmış, türkuaz rengi bir paket duruyor. Tiflany'den bir hediye!

"Açayım mı?"

"Tabii ki."

Heyecanla titreyerek kurdeleyi çözüp kutuyu açıyorum; içinde incecik kâğıtların arasına oturtulmuş mavi cam bir kâse var, üstündeki kartta, "Marty ve Allison Gerber'dan 'evgilerle,' yazıyor.

"Vay canına! Çok güzelmiş! Gerber'lar kim?"

"Biliniyorum. Annemin arkadaşları."

"Eee... o zaman partiye gelen herkes bize hediye mi getirecek?"

"Herhalde."

"Ah... tamam."

Ufff. Düşüncelere dalarak elimdeki kâseye bakıyorum, parlak yüzeyini okşuyorum.

Evet ya, belki de Luke doğru söylüyordur. Belki de Elinor'un cömertliğini suratına fırlatmak kabalık olur.

Tamam, yapacağım şey şu, nişan partisi bitene kadar bekleyeceğim. *Ondan sonra da* kararımı vereceğim.

Nişan partisi, ertesi cuma, akşam altıda başlıyor. Erken gitmeye niyetleniyorum ama işyerinde çılgın bir gün geçiriyorum, üç büyük acil durum çıkıyor ve yanaklarım al al ve telaş içinde, altıyı on geçe partiye ancak ulaşıyorum. İyi taraftan bakarsak, vücuduma tam oturan, siyah bir straplez elbise giymişim. (Aslında müşterilerimden biri, Regan Hartman için ayrılmıştı. Ama elbisenin ona yakışmayacağını söylerim, olur biter.)

Elinor'un dubleks dairesi Park Avenue'da kocaman şık bir apartmanda ve gördüğüm en devasa mermer girişe ve her tarafından pahalılık akan, tahta panelli bir asansöre sahip. Altıncı katta asansörden indiğimde uğultuyu ve piyano tıngırtısını duyabiliyorum. Kapıda insanlar sıra olmuş; ben de aynı renk kürk manto giymiş, yaşlıca bir çiftin arkasında kibarca sıraya geçiyorum. Evin içini biraz görebiliyorum, ışıklar loş ve odalar şimdiden insan kaynıyor galiba.

Dürüst olmam gerekirse, Elinor'un evini sevmem. Her taraf uçuk mavi, ipek koltuklar, ağır perdeler ve duvarlarda dünyanın en sıkıcı tabloları var. Onları sevdiğine inanmıyorum. Hatta onlara *baktığına* bile inanmıyorum.

"İyi akşamlar." Bir ses düşüncelerimi bölüyor ve sıranın başına vardığımı farkediyorum. Siyah pantolon ceket takımı giymiş, elinde klipsli dosya tutan bir kadın bana profesyonel gülücükler saçıyor.

"Adınızı alabilir miyim?"

"Rebecca Bloomwood," diyorum alçakgönüllülükle, kızın nefesinin kesilmesini ya da en azından tanıdığını beliren bir ifadeyle bakmasını bekliyorum.

"Bloomwood... Bloomwood..." Kız listeyi yukarıdan aşağıya tarıyor, sayfayı çeviriyor ve parmağıyla listenin sonuna kadar iniyor. Sonra da kafasını kaldırıp bakıyor. "Adınızı burada göremiyorum."

"Gerçekten mi?" Bakakalıyorum. "Orada bir yerde olmalı!"

"Bir daha bakarım..." Kadın listenin en üstüne kadar tarıyor, sonra yavaşça bir daha aşağıya kadar okuyor. "Hayır," diyor sonunda. "Maalesef. Üzgünüm." Az önce gelen sarışın kadına dönüyor. "İyi akşamlar! Adınızı alabilir miyim?"

"Ama... ama... parti benim için veriliyor! En azından benim için değilse de..."

"Vanessa Dillon."

"Ah, evet," diyor kapıdaki kadın ve gülümseyerek sarışının isminin üstünü çiziyor. "İçeri girin. Serge montunuzu alacak. Lütfen kenara çekilir misiniz?" diye ekliyor bana soğukça. "Girişi tıkiyorsunuz."

"Beni içeri almak zorundasın! Ben de listede olmalıyım!" Kapıdan içeriye göz atıyorum, Luke'u, hatta Elinor'u görmeyi umuyorum ama tanımadığım bir dolu yüz var. "Lütfen! Doğru söylüyorum, benim içeride olmam gerek!" Siyahlı kadın nefes veriyor.

"Davetiyeniz yanınızda mı?"

"Hayır! İhtiyacım olacağını düşünmedim! Çünkü ben... nişanlanan kızım!"

"Ne?" Kadın bana boş boş bakıyor.

"Ben... Aman tanrım..." Tekrar partidekilere göz atıyorum ve aniden gümüş payetli bir üst ve kabarık etek giymiş Robyn gözüme çarpıyor.

"Robyn!" diye sesleniyorum, mümkün olduğunca çaktırmadan. "Robyn! Beni içeri almıyorlar!"

"Becky!" diye yanıtlıyor Robyn de. "Hadi gel! Bütün eğlenceyi kaçırıyorsun!" Ve şampanya kadehini neşeyle bana doğru kaldırıyor.

"Görüyor musun?" diyorum çaresizce. "Davetsiz girmeye çalışan biri değilim. İçerideki insanları tanıyorum!"

Kapıdaki kadın bana uzun uzun bakıyor -sonra omuz silkiyor.

"Tamam. Girebilirsin. Serge montunu alacak. Hediye getirdin mi?"

"Eee... hayır."

Kadın adeta, "Belli oluyor," dercesine gözlerini deviriyor, sonra da sıradaki insana geçiyor ve ben de kararını değiştirmeden hemen içeri sığıyorum.

"Fazla kalamayacağım," diyor Robyn, yanına gidince. "Katılmam gereken üç nikâh yemeği var. Ama bu gece seni görmek istedim çünkü sana heyecan verici haberlerim var. Çok yetenekli bir tasarımcı düğününün dekorunu yapacak! Sheldon Lloyd'un ta kendisi!"

"Vay canına!" diyorum, onun ses tonundaki heyecana uyum sağlamaya çalışarak, oysaki aslında Sheldon Lloyd u ilk kez duyuyorum. "Harika!"

"Küçük dilini yuttun, değil mi? Ben hep derim ki, bir şey yapacaksan, şimdi yap! Sheldon'la konuştuk, birkaç fikir

ürettik. Bu arada, senin *Uyuyan Güzel* konseptine bayıldım. Gerçekten orijinal dedi." Robyn etrafına bakıp sesini alçaltıyor. "Onun fikriyse... Teras Salonunu büyümlü bir ormana çevirmek."

"Sahi mi?"

"Evet! Heyecandan uçuyorum, sana göstermek zorundayım!"

Çantasını açıp içinden bir taslak çıkarıyor, bense ağzım açık kalarak çizimlere bakıyorum.

"İsviçre'den özel huş ağacı dalları getirtceğiz, her taraf minik ışıklarla bezenecik. İki yanı ağaç kaplı bir yoldan yürüyüp geleceksin ve dallar üstüne dökülecek. Sen yürürken çam yapraklarından muhteşem bir koku yayılacak, geçtiğin yerlerde sihirli çiçekler açacak ve tepende eğitimli kuşlar cıvılayacak... Sincap maketlerine ne dersin?"

"Eee..." Hafiften somurtuyorum.

"Hayır, ben de emin değildim zaten. Tamam... ormanı yaratıkları unutamam." Tükenmez kalemini çıkarıp başlık atıyor. "Ama onun dışındaki her şey şahane. Sence?"

"Ben... Şey..."

Acaba ona New York'ta evlenme konusunda hâlâ kararsız olduğumu söylemeli miyim?

Ah, söyleyemem. Tüm hazırlıklara şu anda son verir. Sonra da gidip Elinor'a yetiştirir ve kıyamet kopar.

Ayrıca da biliyorum ki, sonunda Plaza'yı kabul edeceğiz. Annemi nasıl ikna edeceğimi bir bulsam. Yani, kabul etmemek delilik!

"Biliyorsun, Sheldon birçok Hollywood yıldızı için çalıştı," diyor Robyn, sesini daha da alçaltarak. "Onunla tanışınca portfolyosuna göz atarsın. Söylüyorum sana, iddialı olacak."

"Gerçekten mi?" İçimde bir heyecan kıvılcımı çakıyor. "Anlattığın kadarıyla, muhteşem zaten!"

"Güzel!" Robyn saatine bakıyor. "Ben kaçıyorum. Ama seni ararım." Elimi sıkıyor, şampanyasını kafaya diyor ve kapıya doğru koşturuyor -bense arkasından başım dönerek bakakalıyorum.

Hollywood yıldızları! Annem bilse, o da her şeye yeni bir açıdan bakmaz mıydı? Önüme ne kadar olağanüstü bir fırsat çıktığını anlamaz mıydı?

Tek derdim, konuyu tekrar açmaya cesaretimin olmayışı. Ona bu akşamki partiyi bile söyleyemedim. Sadece üzülürdüm ve 'Elinor bizim de güzel bir parti veremeyeceğimizi mi sanıyor?' türünden bir şey söylerdi. Ondan sonra kendimi daha da suçlu hissedirdim. Aman tanrım. Fikri annemin kafasına yeniden sokmanın bir yolunu bulmalıyım ama onu kırmadan yapmalıyım bunu. Belki de Janice'le konuşurum... Ona Hollywood yıldızlarını anlatsam...

Hemen yanımda patlayan kahkahalar beni rüyalarımından uyandırıyor ve yapayalnız dikildiğimi farkediyorum. Odada çevreme bakıyorum, katılacak birilerini arıyorum. Ancak garip olan şu ki, bu bizim, yani Luke ve benim nişan partim olmasına rağmen burada yüz kişi vardır ama hiçbirini tanımıyorum. En azından orada burada birkaç simayı gözüm bir yerden ısırtıyor ama yanlarına gidip merhaba diyecek kadar da yakın değiliz. İçeri giren bir kadına gülümsemeyi deniyorum ama beni şüpheli şüpheli inceleyip cam kenarında duran bir grubun oraya yürüyor doğruca. Bence Amerikalılar'ın, İngilizler'den daha arkadaş canlısı olduğunu söyleyenler kesinlikle New York'a hiç gelmemiş.

Danny buralarda bir yerde olmalı, diye düşünüyorum, kalabalığa gözlerimi kıсарak. Erin ve Christina'yı da davet

ettim ama ben Barneys'den çıkarken işleri başlarından aşkındı. Onlar daha geç gelir herhalde.

Ah, hadi, birileriyle konuşmam gerek. Elinor buralardadır. Hoş, ilk tercihim değil ama belki Luke'un nerede olduğunu biliyordur. Ve tam aynı siyah Armani takımı giymiş bir grup kadını dürtükleyerek yoluma devam ederken birinin konuşmasına kulak misafiri oluyorum. "Gelini tanıyor musunuz?"

Bir sütunun arkasında donakalıyorum ve dinlemiyormuş gibi yapıyorum.

"Hayır. Tanıyan var mı ki?"

"Nerede oturuyorlarmış?"

"West Village'da bir yerlerde. Ama anlaşılan bu apartmana taşınıyorlar."

Hayretler içinde kolona bakıyorum. Nasıl yani?

"Ah, gerçekten mi? Buraya girişin imkânsız olduğunu sanıyordum."

"Elinor Sherman'ın akrabasıysan değil!" Kadınlar şen kahkahalar atıp kalabalığa karışırken bense sütunun oymalarını inceliyorum.

Yanlış anlamış olmalılar. Kesinlikle buraya taşınmıyoruz. Kesinlikle.

Birkaç dakika daha amaçsızca geziniyorum, kendime bir kadeh şampanya alıyorum ve yüzümdeki gülümsemeyi sabit tutmaya çalışıyorum. Ama ne kadar uğraşsam da, arada siliniyor. Nişan partimi hiç böyle hayal etmemiştim. Bir ke-re kapıdaki insanlar ak kalsın beni içeri almıyordu. Sonra kimseyi tanımıyorum. Yiyeceklerin hepsi az yağlı, karbonhidratsız, yüksek proteinli balık küpleri -ve öyleyken bile, yediğiniz zaman garsonların ağzı açık kalıyor.

İster istemez, hüzünlenererek Tom ve Lucy nin nişan partisini hatırlıyorum. Elbette bunun kadar görkemli değildi. Janice koca bir kâse panç yapmıştı, barbekü yakılmıştı ve Martin karaokede "Are You Lonesome Tonight"'ı söylemişti. Ama yine de. En azından eğlenmiştik. En azından gelenleri tanıyordum. Bu partidekinden çok daha fazla insan tanıyordum-

"Becky! Neden saklanıyorsun?" Kafamı kaldırıyorum ve rahat bir oh çekiyorum. Luke. Bunca zaman neredeymiş?

"Luke! Nihayet!" diyorum ona doğru ilerleyerek -ve ardından neşeyle nefesimi tutuyorum çünkü yanında dikilen ve bana neşeyle gülümseyen, orta yaşlı, yarı kel, tanıdık birini görüyorum. "Michael!" Kollarımı ona dolayıp sımsıkı sarılıyorum.

Michael Ellis yeryüzündeki en sevdiğim insanlardan biri. Washington'h, orada son derece başarılı bir reklam şirketi yönetiyor. Aynı zamanda Brandon İletişim'in Amerika şubesinde Luke'un ortağı ve akıl hocası. Michael'ın bana bir süre önce verdiği tavsiyeler olmasaydı, hiç New York'a taşınmayacaksın.

"Luke, belki gelemeyeceğini söylemişti!" diyorum, yüzüm aydınlanarak.

"Kaçırır mıyım sanıyorsun?" Michael göz kırptıyor. "Tebrik ederim!" Kadehini kaldırıyor bana doğru. "Eh, Becky, eminim şu anda iş teklifimi kabul etmediğin için çok pişmansındır. Washington'da parlak bir geleceğin olabilirdi. Ne var ki artık..." Başını iki yana sallıyor. "Bak her şey nasıl da değişti. Harika bir işe girdin, hayatının erkeğini buldun, Plaza'da düğün..."

"Sana Plaza'yı kim söyledi?" diyorum şaşırarak.

"Ah, konuştuğum herkes. Büyük bir gece olacak anlaşılan."

"Şey..." Utanarak omuz silkiyorum.

"Annen de heyecanlanıyor mu?"

"Ben... eee..." Cevap vermekten kaçmak için şampanyamı yudumluyorum.

"Bu gece burada değil anladığım kadarıyla?"

"Hayır. Eh, ne de olsa yol uzun!" Kahkaham biraz tiz yükseliyor ve bardağımı kafama dikiyorum.

"Sana bir kadeh daha alayım," diyor Luke. "Bir de annemi bulayım. Seni soruyordu... Michael'dan sağdıçım olmasını istedim," diye de ekliyor yürüyüp gitmeden önce. "Neyse ki, kabul etti."

"Gerçekten mi?" diyorum zevkten dört köşe olarak. "Muhteşem! Daha iyi bir seçenek düşünemezdim!"

"Benim için bir şeref," diyor Michael. "Tabii sizi evlendirmemi istemiyorsanız. Biraz dalgın olabilirim ama doğru kelimeleri hatırlamakta güçlük çekmem..."

"Sahi mi?" diyorum şaşkınlıkla. "Her şeyin yanı sıra yoksa gizli bir dinadamı mısın?"

"Hayır." Michael kafasını arkaya atarak gülüyor. "Ama birkaç sene önce iki arkadaşım onları evlendirmemi istemişti. Ben de birkaç bağlantımı kullanarak resmi yetkili olmak için kaydımı yaptırdım."

"Eh, bence harika bir dinadamı olurdun! Peder Michael. İnsanlar kilisene akın ederdi."

"Ateist bir dinadamı." Michael kaşlarını kaldırıyor. "Sanırım ilk olmazdım." Şampanyasından bir yudum içiyor. "Eee, alışveriş işi nasıl gidiyor?"

"Harika, teşekkürler."

"Biliyor musun, seni tanıştığım herkese tavsiye ediyorum. 'Kıyafete ihtiyacınız varsa, Barneys'de Becky Bloomwood'a gidin.' Otobüste gördüklerime, işadamlarına, sokakta karşıma çıkanlara..."

"Ben de bu garip insanlar beni nereden buluyor diye merak ediyordum." Ardından neşeyle gülüyorum.

"Cidden, senden küçük bir ricam olacaktı." Michael biraz sesini alçaltıyor. "Kızım Deborah'ya yardım edersen, çok memnun olurum. Erkek arkadaşından yeni ayrıldı ve bence kendine güvensiz bir dönem geçiriyor. Ona kimin iyi geleceğini bildiğimi söyledim."

"Kesinlikle," diyorum, çok duygulanarak. "Memnuniyetle yardımcı olurum."

"Ama onu iflas ettirme. Çünkü maaşlı bir avukat."

"Elimden geleni yaparım," diyorum kahkaha atarak. "Ya sen nasılsın?"

"Sence yardıma ihtiyacım var gibi mi görünüyor?"

"Doğrusu, oldukça iyi görünüyorsun." Jilet gibi koyu renk takım elbisesini gösteriyorum ve onu hiç değiştirmedikten eminim.

"Güzel insanları göreceğimi bildiğim günlerde hep şık giyinirim," diyor Michael. Güler yüzüyle partiyi seyrediyor ve ben de bakışlarını takip ediyorum. Yakınlarda altı kişilik bir grup orta yaşlı kadın hararetili hararetili sohbet ediyor, nefes almadan konuşuyorlar. "Senin arkadaşların mı?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Burada tanıdığım insan az."

"Ben de öyle tahmin etmiştim." Michael bana soru sorar gibi gülümseyip şampanyasını içiyor. "Eee... müstakbel ka-yınvalidenle nasıl geçiniyorsun?" Yüz ifadesi o kadar masum ki, kahkaha atmak geliyor içimden.

"İyi," diyorum. "Bilirsin..."

"Neden bahsediyorsunuz?" diyor Luke, birden omzumda biterek. Bana dolu bir kadeh şampanya veriyor ve Michael'a bir bakış fırlatıyorum.

"Düğün hazırlıklarını konuşuyorduk," diyor Michael rahatça. "Balayı yerini seçtiniz mi?"

"Daha konuşmadık." Luke'a bakıyorum. "Ama benim bazı fikirlerim var. Gerçekten sıcak ve güzel bir yere gitmeliyiz. Ve ihtişamlı. Ve de daha önce hiç gitmediğim bir yere."

"Biliyor musun, ben balayına çok uzun zaman ayırabileceğimi sanmıyorum," diyor Luke, hafif kaşlarını çatarak. "North West'i bünyemize yeni kattık ve biraz daha genişleyebiliriz. O yüzden belki uzun bir haftasonu geçiririz."

"Uzun bir haftasonu mu?" Üzülerek bakıyorum. "Balayı sayılmaz ki!"

"Luke," diyor Michael, onaylamayarak. "Öyle olmaz. Karını güzel bir balayına götürmelisin. Sağdıcın olarak ısrar ediyorum. Nereye hiç gitmedin, Becky? Venedik? Roma? Hindistan? Afrika?"

"Hiçbirine gitmedim!"

"Anlıyorum." Michael kaşlarını kaldırıyor. "Biraz pahalıya patlayabilir."

"Ben hariç herkes dünyayı gördü. Boş geçirdiğim bir yılım bile olmadı benim. Ne Avustralya'yı gördüm, ne Tayland'ı..."

"Ben de," diyor Luke, omuz silkerek. "Kimin umurunda?"

"Benim umrumda! Ben hiçbir şey *yapmadım* şu ana kadar! Biliyor musun, Suze'un annesinin en yakın arkadaşı Bolivyalı bir köylü." Etkileyici bir şekilde Luke'a bakıyorum. "Birlikte Llanos ovalarında mısır yetiştiriyorlar."

"Tam Bolivya tarzı," eliyor Michael, Luke'a.

"Balayımızda öyle mi yapmak istiyorsun? Mısır yetiştirmek?"

"Ben sadece biraz ufkumuzu genişletmeliyiz diyorum. Mesela... sırt çantamızı alıp kamp kurmak gibi."

"Becky, sırt çantası konseptinin ne anlama geldiğini biliyor musun?" diyor Luke yumuşakça. "Tüm eşyaların tek bir çantada. Ve hepsini sırtında *taşıyacaksın*. Kargoyla göndermeyeceksin."

"Yaparım!" diyorum inatla. "Çok kolay! Ve bir sürü ilginç insanla tanışırız-"

"Ben zaten bir sürü ilginç insan tanıyorum."

"Sen bankacıları ve PR insanlarını tanıyorsun! Hiç Bolivyalı köylü tanıyor musun? Evsiz insan tanıyor musun?"

"Tanıdığımı söyleyemem," diyor Luke. "Sen?"

"Şey... hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama önemli olan bu değil. Tanınmalıyız!"

"Tamam Becky," diyor Luke, tek elini kaldırarak. "Bir çözümüm var. Balayım sen organize et. İki haftayı geçmemek kaydıyla nereye istersen oraya gidelim."

"Gerçekten mi?" Gözlerim yuvalarından fırlıyor. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Haklısın, evlenip de doğru düzgün halayına çıkmamak olmaz." Gülümsüyor. "Bana sürpriz hazırla."

"İyi tamam. Hazırlayacağım!"

Şampanyamı içiyorum ve içim içime sığmıyor. Ne kadar havalı! Balayı yerini ben seçiyorum! Belki de Tayland'da müthiş bir spa oteline gideriz. Ya da nefes kesici bir safariye çıkarız...

"Evsiz demişken," diyor Luke, Michael'a. "Biz de eylülde sokakta kalacağız."

"Gerçekten mi?" diyor Michael. "Ne oldu?"

"Apartmanımızın değeri yükseldi ve ev sahibi daireleri satıyor. Herkes kapı dışarı."

"Ah!" diyorum birden, Luke ve benim piramitlerin üstündeki tatlı görüntümüzün hayalinden uyanıp. "Aklıma gel-

mişken Luke, az önce garip bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Bazı insanlar buraya taşınacağımızı söylüyordu. Nereden akıl etmişler?"

"Bu da bir olasılık," diyor Luke.

"Ne?" Ona boş boş bakıyorum. "Ne demek olasılık? Kafayı mı yedin?"

"Neden olmasın?"

Sesimi alçaltıyorum.

"Sence ben burada, sana kokuyormuşsun gibi bakan, yaşlı kadınlarla dolu bu binada oturmak ister miyim?"

"Becky-" diyor Michael ve anlamlı anlamlı kafasıyla bir şeyi işaret ediyor.

"Doğru ama!" diye ona dönüyorum. "Bu binada oturan tek bir insan bile hoş değil! Onlarla tanıştım ve hepsi de tek kelimeyle-"

Michael'ın neden kaş göz yaptığını çakıp hemen susuyorum.

"Sadece... bir tek... Luke'un annesi dışında," diye ekliyorum, mümkün olduğunca doğal bir ses tonuyla. "Tabii ki."

"İyi akşamlar Rebecca," diye buz gibi bir ses geliyor arkamdan ve yanaklarım yanarak dönüyorum.

Ve işte orada, tam arkamda dikilmiş, üstünde upuzun, etekleri plili, Yunan tarzı dökümlü bir elbise. O kadar ince ve solgun ki, odadaki sütunlardan birine benziyor.

"Merhaba Elinor," diyorum nazikçe. "Çok güzel olmuşsun. Üzgünüm, biraz geciktim."

"Rebecca," diye cevap veriyor ve bana yanağını bahşediyor. "Umarım ortalıkta dolaşıyörsündür? Sadece Luke'la vakit geçirmiyorsundur?"

"Eee... sayılır..."

"Bazı önemli insanlarla tanışman için önemli bir fırsat bu ;ece," diyor. "Mesela apartman yönetim kurulu başkanıyla."

"Tamam." Başım la onaylıyorum. "Şey, eee... olabilir."

Herhalde şu an, bir milyon yıl da geçse burada oturma-yacağımı söylemek için uygun bir zaman değil.

"Seni onunla sonra tanıştıtırırım," diyor. "Şimdi kadeh kaldırmak istiyorum. İkiniz de podyuma gelerseniz."

"Mükemmel!" diyorum coşkulu görünmeye çalışarak ve biraz şampanya yuvarlıyorum.

"Anne, Michael'la tanışmıştın," diyor Luke.

"Doğrudur," diyor Elinor, buzdolabı gibi. "Nasılısınız?"

"Teşekkür ederim, iyiyim," diyor Michael nezaketle. "Vakfınızın açılış gecesine de gelecektim fakat maaleef Washington'dan ayrılamadım. Çok iyi geçmiş duyduğuma göre, değil mi?"

"Evet. Teşekkürler."

"Ve şimdi de bir başka mutlu akşam." Michael odayı gösteriyor kollarıyla. "Ben de tam Luke'a, Becky gibi böylesi güzel, yetenekli, başarılı bir kız bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylüyordum."

"Doğrudur." Elinor'un gülüşü donuyor.

"Ama siz de aynısını hissediyorsunuzdur zaten."

Sessizlik.

"Elbette," diyor Elinor sonunda. Elini uzatıyor ve bir anlık tereddütten sonra omzuma yerleştiriyor.

Ah tanrım. Parmakları buz gibi. Buz Kraliçesi'nin dokunuşundan farksız. Luke'a bir bakış atıyorum, kendisi şu an zevkle ışık saçıyor.

"Evet! Kadeh kaldıralım dedik!" diyorum neşeyle. "Siz önden!"

"Sonra görüşürüz Michael," diyor Luke.

"Kolay gelsin," diyor Michael, bana göz kırparak. "Luke," diye ekliyor ardından sessizce, Elinor uzaklaşınca. "Anne-

nin hayır kuruluşu hakkında sonra bir şey konuşmak istiyorum seninle."

"Tamam," diyor Luke da bir an duraksayıp. "'Olur."

Ben mi hayal ediyorum, yoksa Luke biraz savunmaya geçer gibi mi görünüyor?

"Ama önce kadeh kaldırın," diyor Michael, hoş bir tavırla. "Buraya iş konuşmaya gelmedik."

Luke ve Elinor'la odada yürürken insanların kafalarını çevirip fısıldaştığını görüyorum. Odanın bir ucuna bir podyum kurulmuş ve üstüne adımımızı attığımızda ilk kez çok gerildiğimi hissediyorum. Odada çıt çıkmıyor, sessizlik hâkim ve bütün davetliler bizi dinlemek üzere toplanıyor.

İki yüz göz, hepsi de bana tepeden-tırnağa Manhattan bakışını fırlatıyor.

Tüm gözler üstümde değilmiş gibi hissetmeye çalışarak kalabalığı tarayıp tanıdık yüzler arıyorum; bana ait yüzler. Ama arkalardaki Michael dışında, bir kişi bile yok.

Gülümsemeye devam ediyorum ama içime bir şey oturuyor. Arkadaşlarım nerede? Christina ve Erin yoldadır kesin ama Danny niye burada değil? Geleceğine söz vermişti.

"Bayanlar ve baylar," diyor Elinor, kibarlıktan kırılarak. "Bu gece bu mutlu olayı kutlamak üzere sizleri evimde ağırlamaktan inanılmaz bir mutluluk duyuyorum. Özellikle de .ıpartman yönetim kurulu başkanımız Marcia Fox ve Guinevere von..."

"Sizin aptal listeniz umrumda değil!" diye bir ses çınılıyor kapı tarafından ve birkaç kafa dönüp arkaya bakıyor.

"...von Landlenburg, Elinor Sherman Vakfı ortakları-
ılan..." diye devam ediyor Elinor, çenesi daha da kasılarak.

"Beni içeri al, kuş beyinli!"

Belli hışırtılar çıkıyor ve bir çığlık atılıyor, odadaki herkes neler olduğunu görmek için bakıyor.

"Çek ellerini üstümden. Ben hamileyim, tamam mı? Bir şey olursa, seni dava ederim?"

"İnanmıyorum!" diye çığırıyorum sevinçle ve podyumdan aşağı atlıyorum. "Suze!"

"Bex!" Suze kapının orada beliriyor, yanık tenli ve gayet gürbüz, saçında boncuklar var ve karnı elbisesinin altında kocaman bir potluk gibi duruyor. "Sürpriz!"

"*Hamile mi?*" Tarquin arkasından takip ediyor, polo yaka tişörtünün üstüne nuh nebiden kalma bir ceket giymiş ve tam anlamıyla, hayalet görmüş gibi bir ifadeyle bakıyor. "Suze, sevgilim... Sen neden söylediyorsun?"

“Sana sürpriz yapalım dedik!” diyor Suze, kargaşa sona erdikten ve Elinor konuşmasını yapıp - ki Luke ve benden bir kez, Elinor Sherman Vakfı'ndan altı kez bahsediyor- kadehini kaldırdıktan sonra. “Balayımızın son kısmı olarak! Böylece de evine geldik...”

“Ve ben her zamanki gibi tam zamanında hazırdım...” diye araya giriyor Danny, özür diler gibi sırtarak.

“Danny, siz de partiye gelsenize, Becky'ye hayatının şokunu yaşatırız dedi.”

“Bence Tarquin'e hayatının şokunu yaşattın!” diyorum kıkırdayarak. Yüzümdeki mutlu gülüşü silmem imkânsız. Suze ve Tarquin ve Danny, hep birlikte geldiler.

“Farkındayım.” Suze pişmanlık dolu bir ifade takınıyor. “Müjdeyi ona daha yumuşakça verecektim.”

“Ama tahmin etmemesine inanamıyorum! Şu haline bak-sana!”

Suze'un kocaman karnını gösteriyorum, daracık kırmızı bir elbisenin içinde ve cidden, daha bariz olamazdı.

"Bir iki kere göbeğimle ilgili yorum yaptı," diyor Suze belli belirsiz. "Ama ona kilom hususunda hassas olduğumu söyledim, o da sustu. Neyse, artık iyi. Baksana ona!"

Suze, bir grup aşırı hevesli New York kadını tarafından etrafı sarılmış kocasını gösteriyor.

"Şatoda mı yaşıyorsun?" dediğini duyuyorum bir tanesinin.

"Şey, ıı... evet. Doğrusu öyle."

"Prens Charles'ı da tanıyor musun?" diyor bir diğeri, Tarquin'i tepeden tırnağa süzerek.

"Bir iki kere polo oynamışlığımız var..." Tarquin çaresizce kaçış yolu arayarak etrafına bakmıyor.

"Kızım *mutlaka* tanışmaksın," diyor kadınlardan biri ve kolunu kısaç gibi Tarquin'in omzuna koyuyor. "İngiltere'yi çok seviyor. *Altı* kere Hampton Court'a gitti."

"Olağanüstü biri," diyor birisi kulağıma ve Danny'nin, omzumun üstünden Tarquin'i kestiğini görüyorum. "Tek kelimeyle olağanüstü. Manken filan mı?"

"Ne mi, ne mi?"

"Yani çiftçi olduğu hikâyesi," Danny sigarasından derin bir nefes çekiyor, "deli saçması herhalde, değil mi?"

"Sence Tarquin manken mi *olmalıydı*?" İçimde yükselen gülme krizini bastırıyorum.

"Ne?" diyor Danny. "Adam nefes kesici. Ona bakarak kocca bir koleksiyon tasarlayabilirim. Prens Charles... Rupert Everett ile buluşuyor... artı biraz da-"

"Danny, gay olmadığını biliyorsun herhalde?"

"Tabii ki biliyorum! Sen beni ne sandın?" Danny düşünceli düşünceli duraklıyor. "Ama İngiltere'de yatılı okulda okudu, değil mi?"

"Danny!" Onu bir güzel dirseklıyorum ve önüme bakıyorum. "Selam Tarquin! Kaçmayı başarmışsın sonunda!"

"Merhaba!" diyor Tarquin de, dayak yemiş gibi görüne-
rek. "Suze, tatlım, Becky'ye annesinin gönderdiği şeyi ver-
din mi?"

"Ah, otelde kaldı," diyor Suze ve bana dönüyor. "Bex,
havaalanına gitmeden önce annenle babana uğradık. Dü-
ğünle kafayı bozmuşlar!" Kıkırdıyor. "Ondan başka bir şey
konuşmuyorlar!"

"Hiç şaşırmadım," diyor Danny. "Son derece baş döndü-
rücü olacak. Catherine Zeta-Jones, kıskançlıktan çatla da
patla!"

"Catherine Zeta-Jones?" diyor Suze ilgilenerek. "Ne de-
mek istedin?"

Bütün bedenimin baston yutmuş gibi dikildiğini hissediyorum. Ha s.ktir. Düşün.

"Danny, galiba *Women's Wear Daily*'nin editörü şurada."

"Sahi mi? Hani nerede?" Danny'nin kafası kuş gibi dönüyor. "Hemen dönerim." Partide araya karışıyor ve rahat bir oh çekiyorum.

"Biz uğradığımızda annenle baban çadırın büyüklüğünü tartışıyordu," diyor Suze, kıkır kıkır anlatmayı sürdürerek. "Bizi davetliymişiz gibi çimlere oturttular."

Dinlemek istemiyorum. Şampanyamı yudumlayıp başka bir konu düşünmeye çalışıyorum.

"Becky'ye diğer olayı da anlattın mı?" diyor Tarquin, birden ağırbaşlı durarak.

"Eee... hayır, henüz değil," diyor Suze, suçluluk içinde ve Tarquin derin, kasvetli bir nefes veriyor.

"Becky, Suze bir şey itiraf edecek."

"Evet." Suze dudağını ısırıyor ve utanıp sıkılıyor. "Annenle babanın evindeydik ve annenden gelinliği göstermesini istedim. Hepimiz gelinliğe hayran hayran bakıyorduk

ve benim elimde kahve vardı..." Suze başını eğiyor. "Ve sonra -nasıl oldu bilmem ama... gelinliğe kahve döktüm."

İnanamayarak bakıyorum.

"Gelinliğe mi? Ciddi misin?"

"Tabii ki temizletmeyi teklif ettik," diyor Tarquin. "Ama artık giyilebilir durumda olacağından şüpheliyim. Ne kadar üzgün olduğumuzu tarif edemeyiz, Becky. Ve tabii ki, yeni gelinliğin parasını öderiz." Boş bardağına bakıyor. "İçkisi biten?"

"Yani gelinlik... mahvoldu?" diyorum, emin olmak için.

"Evet, ve kolay olmadı, onu da belirtmek isterim!" diyor Suze, Tarquin duyamayacağı kadar uzaklaşınca. "İlk denememde annen tam vaktinde gelinliği kaçırdı. Ondan sonra da endişelenip artık kaldıralım demeye başladı. Ben de resmen kahve fincanımı gelinliğin üstüne fırlatmak zorunda kaldım -o zaman bile ancak kuyruğuna geldi. Tabii ki şu anda annen benden nefret ediyor," diye ekliyor üzülerek. "Düğün davetiyesi beklemesem iyi olur."

"Ah, Suze. Nefret etmiyordur. Çok teşekkürler. Sen tam bir yıldırınsın. Başarabileceğine inanmıyordum doğrusu."

"Eh, senin küçük bir kuzucuk gibi görünmene göz yumamazdım, değil mi?" Suze sırtıyor. "Garip olansa, kendi düğün resimlerinde annen gelinlikle gayet güzel görünüyor. Ama gerçek hayatta..." Suratını buruşturuyor.

"Kesinlikle. Ah Suze, burada olmana o kadar seviniyorum ki." İçten bir şekilde sarılıyorum arkadaşşıma. "Ben seni çok... evli olursun sanıyordum. Hem evli olmak nasıl bir duygu, anlatsana?"

"Hemen hemen aynı," diyor Suze, duraklayıp. "Sadece artık daha fazla tabağımız var-"

Birisi omzumu dürtüyor ve dönüp bakınca soluk renk, ipek bir pantolon ceket giymiş, kızıl saçlı bir kadın görüyorum.

"Laura Redburn Seymour," diyor, elini uzatarak. "Kocam ve ben gitmek zorundayız ama düğün planlarınızı duydum. Ben de on beş yıl önce aynı yerde evlenmişim. Ve şunu söylemeliyim ki, o koridorda yürümek gibisi yoktur." Ellerini birleştirip Clark Kent'in kopyası kocasına gülümsüyor.

"Ah!" diyorum neşeyle. "Şey... Teşekkürler."

"Siz de mi Oxshott'ta büyüdünüz?" diye soruyor Suze, şen şakrak. "Ne tesadüf!"

Ha s.ktir.

"Anlamadım?" diyor Laura Redburn Seymour.

"Oxshott!" diyor Suze. "Bilirsiniz işte!"

"Ok? Ok ne?" Laura Redburn Seymour şaşırarak kocasına bakıyor.

"Ok koleksiyonu hobimiz yok," diyor Clark Kent, aşırı bir nezaketle. "İyi akşamlar. Tekrar tebrikler," diye ekliyor bana.

İkili uzaklaşıırken Suze allak bullak olarak bana bakıyor.

"Bex, ne dediklerini anladın mı?"

"Ben... ııı..." Zaman kazanmak namına burnumu ovuşturuyorum.

Neden bilmiyorum ama Suze'a, Plaza'yı anlatmak istemek gibi güçlü bir duygu var içimde.

Tamam. Nedenini biliyorum. Çünkü tam olarak ne cevap vereceğini biliyorum.

"Evet!" diyorum nihayet. "Sanırım anladım, sayılır."

"Hayır, ben anlamadım! Kadın Oxshott'ta evlenmemiş. Neden senin de onunla aynı koridorda yürüyeceğini hayal ediyor?"

"Şey... Ne bileyim... Amerikalılar işte. Söyledikleri hiçbir şeyi anlamıyorum ki zaten. Eee, evet... gelinlik alışverişi! Yarın çıkalım mı?"

"Ah, kesinlikle!" eliyor Suze, çatık kaşları hemen gevşeyerek. "Nereye baksak? Barneys'de gelinlik departmanı var mı?"

Tanrıya şükür, Suze çok şeker ve şüpheli değil.

"Evet, var," diyorum. "Ben kısa bir göz attım ama henüz hiçbir şey denemedim. Sadece bir randevum var ve yarın günlerden cumartesi." Derin derin düşünüyorum. "Vera Wang'i de deneyebiliriz ama muhtemelen doludur..."

"Ben ayrıca bebek alışverişine de çıkmak istiyorum. Liste yaptım."

"Ben sana bir iki şey aldım," diyorum, hevesle Suze'un karnına bakarak. "Anlarsın ya. Ufak tefek hediyeler."

"Bex, aslında anakucağı lazım..."

"Aldım bile, merak etme! Bir de çok şirin kıyafetler aldım."

"Bex! Ne gerek vardı?"

"Gap bebe reyonunda indirim vardı," diyorum savunmaya geçercesine.

"Affedersiniz?" diye lafımızı kesiyor bir ses ve ikimiz de siyah giyimli, incili bir kadının yaklaştığını görüyoruz. "Konuşmanıza kulak misafiri oldum da. Ben Cynthia Harrison. Elinor'un ve aynı zamanda düğün organizatörünüz Robyn'in yakın arkadaşım. Çok iyi ellerdesiniz diyebilirim!"

"Ah, evet!" diyorum kibarca. "Duymak hoş!"

"Eğer gelinlik arıyorsanız, ikinizi de yeni butiğim Rüya-ların Gelinliği'ne davet edebilir miyim?" Cynthia Harrison ağzı kulaklarında bakıyor bana. "Yirmi yıldır gelinlik satıyorum ve geçtiğimiz hafta Madison Bulvarı'nda kendi mağazamı açtım. Tasarımcı gelinlikleri, ayakkabılar ve takılardan oluşan geniş bir koleksiyonumuz var. Lüks bir ortamda, ki-

şeye özel hizmet veriyoruz. İrili ufaklı tüm gelin ihtiyaçlarınız doyuruluyor."

Sanki karttan okuyormuş gibi pat diye duruyor.

"Güzel... tamam. Yarın geliriz."

"Saat on birde diyelim mi?" diye teklif ediyor Cynthia ve Suze'a bakıyorum, olur anlamında kafa sallıyor.

"On birde öyleyse. Çok teşekkürler!"

Cynthia Harrison çekip giderken heyecanla Suze'a sırtıyorum. Fakat o odanın diğer ucuna bakış atıyor.

"Luke'un nesi var?" diye soruyor.

"Hangi anlamda?" Arkama dönüp izliyorum. Luke ve Michael odanın herkesten uzak bir köşesinde ve sanki bir şey tartışıyorlar.

Seyrederken Luke korumaya geçer gibi sesini yükseltiyor ve ne dediğini duyuyorum, "...daha büyük resmi mi, tanrı aşkına!"

"Ne konuşuyorlar?" diyor Suze.

"Hiçbir fikrim yok!"

Var gücümle kulak kesiliyorum ama sadece birkaç kelime çarpıyor beynime.

"...sadece diyorum ki... uygun değil..." diyor Michael.

"...kısa vadede ...sonuçta çok gerekli olduğunu hissediyorum..."

Tanrım, Luke ne kadar sinirli görünüyor.

"...yanlış izlenim... konumunu kötüye kullanıyorsun..."

"...yeter artık!"

Luke uzun adımlarla alıp başını yürüyor ve odadan çıkıyor, ben de üzülen izliyorum. Michael ise Luke'un bu tepkisine şaşırılmış duruyor. Bir saniye kalakalıyor, kıpırdamıyor bile, sonra da bardağına uzanıp viskisini kafasına dikiyor.

İnanamıyorum. Luke ve Michael'ın daha önce hiçbir anlaşmazlığa düştüğünü bilmem. Yani, Luke, Michael'a tapar adeta. Hatta onu bir baba figürü olarak görür. Acaba neler dönüyor?

"Bir dakika sonra dönerim," diye mırıldanıyorum Suze'a ve elimden geldiğince çaktırmadan acele ederek Michael'ın boşluğa bakarak durduğu köşeye ilerliyorum.

"O neydi öyle?" diye bilmek istiyorum, yanma ulaşır ulaşmaz. "Luke'la neden kavga ediyordunuz?"

Michael afallayarak kafasını kaldırıyor, sonraysa çabucak toparlanıp gülümseyişini takınıyor.

"Ufak bir iş anlaşmazlığı," diyor. "Endişelenecek bir şey yok. Eee, balayı yerine karar verdin mi?"

"Michael, yapma. Benim! Neler olduğunu bana anlat." Sesimi alçaltıyorum. "Luke'un konumunu kötüye kullanmakla ne kastettin? Neler oldu?"

Uzun bir sessizlik oluyor ve Michael'm içinden, bana anlatsa mı, anlatmasa mı diye tarttığını görüyorum.

"Brandon İletişim personelinden en az bir kişinin, Elinor Sherman Vakfı'na çalışmaya ayrıldığını biliyor muydun?"

"Ne?" Şok geçirerek bakıyorum. "Ciddi misin?"

"Şirketteki yeni asistanlardan birinin Luke'un annesi için çalışmasına karar verildiğini keşfettim. Kızın maaşını hâlâ Brandon İletişim ödüyor ama temelde kız, Elinor'un tam zamanlı ırgatı. Doğal olarak, kız da durumdan memnun değil." Michael nefes veriyor. "Tek istediğim, bu noktayı gündeme getirmektir ama Luke toz kondurmuyor."

"Hiç bilmiyordum!" diyorum inanamayarak. "Bana hiçbir şey söylemedi."

"Kimseye bir şey söylemedi ki. Ben de yeni öğrendim çünkü bu asistan, kızımın arkadaşymış tesadüfen ve beni

arayabileceğini düşünmüş." Michael sesini alçaltıyor. "Asıl tehlike şu, kız gidip şirketin yatırımcılarına dert yanabilir. O zaman Luke ve benim başımız belaya girer."

Aklım almıyor. Luke nasıl bu kadar aptal olabilir?

"Annesi yüzünden," diyorum sonunda. "Luke'un üstünde ne kadar baskı kurduğunu biliyorsun. Onu etkilemek için her şeyi yapar."

"Biliyorum," diyor Michael. "Onu anlayabiliyorum da. Herkesin yumuşak bir yanı vardır." Kol saatine bakıyor. "Gitmek zorundayım artık."

"Hayır, olmaz! Onunla bir daha konuşmadan gidemezsin!"

"Şu anda bir faydası olacağını sanmıyorum." Michael bana şefkatle bakıyor. "Becky, boşver, gecene gölge düşürme. Luke'a da zorluk çıkarma. Belli ki, çok hassas bir konu bu." Kolumu sıkıyor. "Her şey düzelecek, eminim."

"Tamam, zorluk çıkarmayacağım, söz!" Kendimi kasıp neşeyle gülüyorum. "Geldiğin için teşekkürler Michael. Bizim için çok önemliydi. İkimiz için de."

Ona samimi bir şekilde sarılıyorum ve uzaklaşmasını izliyorum. Sonra gidince de odayı terk ediyorum. Luke'la konuşmalıyım, hem de hemen.

Açıkçası Michael haklı. Çok hassas bir konu bu, o yüzden üstüne gitmeyeceğim. Sadece birkaç becerikli soru sorarak onu doğru yola saptıracağım. Tıpkı gelecekteki eşinin yapması gerektiği gibi.

Nihayet Luke'u üst katta buluyorum, annesinin yatak odasında bir sandalyeye oturmuş, gözlerini boşluğa dikmiş duruyor.

"Luke, az önce Michael'la konuştum!" diye bağıriyorum. "Bana Brandon İletişim personelinin annenin hayır kuruluştan için çalıştığını söyledi! Kafayı mı yedin?"

Hoppala. Beklediğim kadar doğru bir giriş olmadı.

"Bir asistan sadece," diyor Luke, kafasını bile çevirmeyen. "Tamam mı?"

"Elinor kendi kahrolası asistanını kendi işe alsın!"

"Sadece yardım olsun diyeydi. Tanrım, Becky-"

"Her canın istediğinde çalışanlarını başkasına vermeye paran yetmez! Sağmalık bu!"

"Ah. Öyle mi?" diyor Luke, tehlikeli derecede alçak bir sesle. "Çünkü sen de bir işletme uzmanısın!"

"Hayır, ama bu hareketin yanlış olduğunu kavrayacak kadar bir şeylerbiliyorum! Luke, ya yatırımcılar öğrenirse? Annenin hayır derneğine para yardımı yapmak için şirketini çarçur edemezsin!"

"Becky, aptal değilim. Bu hayır işleri şirketin yararına olacak." Sonunda bana bakmak için kafasını çeviriyor. "Bizim işimiz sırf imaj. İhtiyacı olan bir şirkete dolgun bir çek verirken fotoğrafım çekildiğinde pozitif etki olağanüstü olacak. Bu günlerde insanlar, karşılığında bir şey veren şirketlerle bağlantı kurmak istiyor. Ben zaten iki hafta içinde bir fotoğraf çekimi ayarladım. Profilimize etkisi muazzam olacak diyorum."

"O halde Michael niçin o açıdan bakamıyor?"

"Beni dinlemiyordu. Tek düşünebildiği 'yanlış örnek teşkil ettiğirn'di."

"Belki de haklıdır! Sen personelini senin şirketine çalışması için işe alıyorsun, başka şirkete göndermek için değil-"

"Bu sadece tek bir örnek," diyor Luke sabırsızca. "Ve kanımca, şirkete getirişi, masrafından kat kat fazla olacak."

"Ama kimseye söylemedin, kimseye sormadın..."

"Ben harekete geçmeden önce izin istemek durumunda değilim," diyor Luke, taş gibi bir ifadeyle. "Aklıma yatan bütün kararları alır, uygulamam."

"Ben izin iste elemek istemedim," diyorum çabucak. "Ama Michael da senin ortağın! Onu dinlemelisin. Ona güvenmelisin."

"O da bana güvenmeli!" diye karşılık veriyor Luke kızarak. "Yatırımcılarla sorun olmayacak. İnan bana, yaratacağımız tanıtımı gördüklerinde keyiflerine diyecek olmayacak. Michael bunu bir *anlayabilse*, aptal ayrıntıları bıraksa... Hem Michael nerede?"

"Michael'ın gitmesi gerekti," diyorum ve Luke'un yüzü şokla geriliyor.

"Çıktı mı? Ah. Harika."

"Öyle olmadı. Gitmek zorundaydı." Yatağa oturup Luke'un elini tutuyorum. "Luke, Michael ile kavga etme. Çok iyi bir arkadaşı o. Hadi ama, senin için neler yaptığını hatırla? Doğumgünündeki konuşmasını hatırla?"

Ortamı canlandırmaya çalışıyorum ama Luke hiç farkında değil. Yüzü yay gibi, savunmada ve omuzları çökmüş. Söylediğim tek kelimeyi bile dinlemeyecek. İçimden derin bir nefes verip şampanyamı yudumluyorum. Daha iyi bir zamanı beklemek zorundayım.

Birkaç dakika sessizlik oluyor -ve bir süre sonra ikimiz de gevşiyoruz. Sanki gizli bir uzlaşma imzaladık.

"Ben gitsem iyi olur," diyorum sonunda. "Suze kimseyi tanımıyor."

"New York'ta ne kadar kalacak?" diye soruyor Luke kafasını kaldırıp.

"Birkaç gün."

Şampanyamı içip tembel tembel odaya göz atıyorum. Daha önce hiç Elinor'un yatak odasına girmemiştim. Tertemiz, bütün ev gibi, hiçbir dağınıklık yok, uçuk renk duvarlar ve bir yığın, müşteriye özel yapılmış mobilyalar.

"Hey, bil bakalım ne oldu?" diyorum, birden hatırlayarak. "Suze ve ben yarın gelinlik seçmeye gidiyoruz!"

Luke bana şaşırarak bakıyor.

"Annenin gelinliğini giyeceksin sanıyordum."

"Evet. Şey." Üzgün bir yüz ifadesine bürünüyorum. "Mesele şu ki, berbat bir kaza oldu..."

Ve tek diyebildiğim tanrıya şükür. Suze ve iyi hedef almış kahvesi için tanrıya şükür.

Ertesi sabah Madison Bulvarı'nda, Rüyaların Gelinliği'nin vitrinine yaklaşırken birdenbire annemin benden istediği şey içime oturuyor. Şu göz kamaştırıcı, Oscar'lık eserler dururken o dantelli canavarı giymemi nasıl ister? Kapıyı açıyoruz ve sessizce içeri kafamızı uzatıyoruz, şampanya rengi hahları ve tavandaki bulut resimleriyle sükunet içindeki sergi salonuna bakıyoruz -ve her iki tarafta pırlıl pırlıl, simli ve cafcacflı iki sıra gelinlik görüyoruz.

Aşırı heyecanın, içimde bir pınar gibi kaynadığını hissedebiliyorum. Her an yüksek sesle kıkırdayabilirim.

"Rebecca!" Cynthia bizi uzaktan görüyor ve yanıma yaklaşıyor. "Gelmene çok sevindim. Rüyaların Gelinliği'ne hoşgeldiniz. Bizim mottomuz-"

"Ah, durun tahmin ederim!" diye lafını kesiyor Suze. "*Rüyaların Gelinliği'nde rüyanızı yaşayın* mı?"

"Hayır. Değil." Cynthia gülümsüyor.

"Yoksa 'Rüyaların Gelinliği'nde düşler gerçek oluyor' mu?"

"Hayır." Cynthia'nın tebessümü azıcık geriliyor. "Sadece 'Rüyalarınızın Gelinliği'ni bulacağız.'"

"Ah, ne hoş!" Suze kibarca kafa sallıyor. "Bence benimki daha güzeldi," diye fısıldıyor kulağıma.

Cynthia bizi sessiz bir odaya sokup krem rengi bir koltuğa oturtuyor. "Bir saniye sonra yanınızdayım," diyor ki-barca. "Siz de bu arada dergilere göz atın." Suze ve ben beklentiyle dolarak birbirimize sırtıyoruz, sonra Suze, *Contemporary Bride*'d uzanıyor, ben de *Martha Stewart Weddings* 'i alıyorum.

Tanrım, bayılıyorum şu *Martha Stewart Weddings*'e.

Gizliden gizliye *Martha Stewart Weddings* OLMAK istiyorum. Nantucket ya da Güney Carolina'da evlenen, kiliseye atla giden ve elmalı şekerden masa kâğıtları yapan o güzel insanlarla dolu sayfaların arasına sızmak istiyorum.

Gelincik tarlasının önünde dikilen, birbirini tamamlayan bir çiftin fotoğrafına bakıyorum, arkadaysa nefis bir dağ manzarası. Biliyor musunuz, belki ben de gelincik tarlasında evlenmeliyim; saçıma filizler takarım, Luke da bize kentli elleriyle bir aşk koltuğu yapar çünkü ailesi altı nesildir marangozlukla uğraşıyor. Sonra da eski püskü bir faytonla kırsaldaki evimize götürülürken-

"Fransız 'beyaz eldiven hizmeti' nedir?" diyor Suze, şaşkın şaşkın bir reklama bakarken.

"Bilmem." Başım dönerek bakıyorum. "Hey Suze, şuna bak. Ben de kendi buketimi kendim mi yapsam?"

"Neyini?"

"Bak!" Sayfayı işaret ediyorum. "Renkli krepon kâğıtlarından hayalgücünü kullanarak sana özel bir buket yaratabiliyorsun."

"Sen? Kâğıttan çiçek yapmak?"

"Yapabilirim!" diyorum ama ses tonu biraz şevkimi kırıyor. "Ben çok yaratıcı bir insanımdır, biliyorsun."

"Ya yağmur yağarsa?"

"Yağmaz, yağmaz-" elerken susuveriyorum.

Tam, Plaza'nın üstü kapalı diyecekken hem de.

"Sadece... yağmayacağı içime doğuyor işte," diyorum onun yerine ve çabucak sayfayı çeviriyorum. "Ah, şu ayak-kabılara bak!"

"Hanımlar! Hadi başlayalım." Cynthia elinde klipsli dosyasıyla yeniden ortaya çıkıyor. Küçük, varaklı bir sandalyeye oturuyor ve ikimiz de ilgiyle ona bakıyoruz.

"Hayatında hiçbir şey," diyor, "seni gelinlik satın alma deneyimine hazırlayamaz. Kıyafet almaktan anladığını sanırsın." Cynthia hafifçe gülüp kafasını iki yana sallıyor. "Gelinlik almaksa bambaşkadır. Biz Rüyaların Gelinliği'nde deriz ki, gelinliği seçmezsiniz..."

"Gelinlik sizi seçer?" diye öneriyor Suze.

"Hayır," diyor Cynthia, biraz kızıp bozularak. "Gelinliği seçmezsiniz," diye tekrar ediyor bana dönerek, "gelinlikle tanışırsınız. Erkeğinle tanıştın... şimdi sıra gelinliğinle tanışmada. Ve seni temin ederim, seni bekleyen bir gelinlik var. Belki deneyeceğin ilk gelinlik." Cynthia en yakın askıda asılı duran, kapalı yaka bir beyaz gelinliği gösteriyor eliyle. "Belki de yirminci. Ama doğru gelinliği üzerine geçirdiğinde... anında çıkacaksın." Karnını tutuyor. "Aşık olmak gibi bir şey. Anlayacaksınız."

"Gerçekten mi?" Etrafıma bakıp heyecanla ürperiyorum. "Nasıl anlayacağım?"

"Sadece diyelim ki... anlayacaksın." Bana bilge bir gülüş çıkarıyor. "Şu ana kadar bir fikir sahibi oldun mu?"

"Şey, tabii ki kafamda birkaç düşünce var..."

"Güzel! Her zaman aradığımız özellikleri daraltmak yardımcı olur. O yüzden başlamadan önce sana birkaç soru soracağım." Kalemnin kapağını açıyor. "Basit bir şey mi arıyorsun?"

"Kesinlikle," diyorum, kafamı sallayarak. "Gerçekten basit ve şık olsun. Ya da oldukça gösterişli de olabilir," diye ekliyorum, sırtı safi gül işlemeli bir gelinliğe gözüm çarpınca.

"Tamam. O halde... sade ya da gösterişli..." Dosyasına notunu alıyor. "Boncuk ya da işleme ister misin?"

" Olabilir."

"Tamam... Yakalı mı olacak, askısız mı?"

"Büyük ihtimalle askısız," diyorum düşünceli düşünceli. "Ya da yakalı da olur."

"Kuyruğu olsun mu?"

"Ah, tabii ki!"

"Ama gelinliğinin kuyruğu olmasa da, senin için sorun olmaz, değil mi?" diye araya giriyor *Wedding Haifx* karıştıran Suze. "Yani upuzun bir duvak da onun yerini tutabilir."

"Doğru. Ama ben kuyruk kavramını seviyorum..." Suze'a bakarken aklıma harika bir fikir geliyor. "Hey Suze, evlenmek için bir iki yıl beklersem, kuyruğumu senin çocuğun tutabilir!"

"Ah!" Suze da eliyle ağzını kapatıyor. "Çok şeker olurdu! Ama ya takılıp düşerse? Ya da çığlık çığlığa ağlarsa?"

"Olsun, ben sorun etmem! Ona da muhteşem bir elbise giydirirdik..."

"Konumuza geri dönebilirsek eğer..." Cynthia bize gülümseyerek dosya kâğıdında yazanları okuyor. "O halde sade ya da gösterişli bir şey arıyoruz, yakalı da olur, straplez de, muhtemelen boncuklu ve/veya işlemeli, aynı zamanda kuyruklu ya da kuyruksuz da olabilir."

"Evet!" Gözüm mağazada geziniyor. "Ama biliyorsunuz, lien yine de esneğim."

"Tamam." Cynthia birkaç saniye sessizce notlarına göz atıyor. "Tamam," diyor tekrar. "Anlamanın tek yolu, gelinlik denemek... hadi başlayalım!"

Daha önce niye yapmamışım? Gelinlik denemek, hayatımda yaptığım en eğlenceli şey. Cynthia beni altın rengi ve beyaz melekli duvar kağıdıyla kaplı, büyük aynalı, geniş bir giyinme kabinine sokuyor ve bana dantelli, mayo gibi bir büstiyerle saten topuklu ayakkabı veriyor -ardından asistanı gelinlikleri getirmeye başlıyor. Sırtı açık, ipek şifon dudaklı gelinlikler, sıkı gövdeli ve kat kat tüllü balerin elbisesi tarzı gelinlikler, saten ve dantelden yapılmış gelinlikler, upuzun kuyruklu göz alıcı sade gelinlikler, basit gelinlikler, simli gelinlikler...

"Doğru gelinliği gördüğünde anlayacaksın," diyor Cynthia habire, asistanı askılıklardaki gelinlikleri kucaklayıp kucaklayıp taşıdıkça.

"Sadece... denemeye devam et."

"Ederim!" diyorum mutlu mutlu, üstü boncuklu, eteği kabarık, straplez bir tanesini giyerken. Dışarı çıkıp Suze'un önünde dönüyorum.

"Muhteşem!" diyor Suze. "Minik askılı olandan daha güzel."

"Biliyorum! Ama gene de omuzlara dantel dökülen modeli de beğenmiştim..." Eleştirel bir gözle kendime bakıyorum. "Kaç tane denedim şu ana kadar?"

"Bununla beraber... otuz beş," diyor Cynthia, listesine bakarak.

"Peki kaçını işaretledim?"

"Otuz iki."

"Gerçekten mi?" Çok şaşıırıyorum. "Hangilerini beğenmişim?"

"İki pembe gelinliği, bir de ceket yakalı olanı."

"Ah yo. Ceket yakalı da fena değildi aslında. Onu da olası seçenekler sınıfına yazın." Biraz daha dönüp poz veriyorum, sonra mağazada çevreme bakıyorum ve el atmadığım elbise kaldı mı diye kontrol ediyorum. Bir sıra çiçek taşıyan bebekler için yapılmış elbisenin önünde duruyorum ve istediğimden biraz daha ağır bir biçimde iç geçiriyorum. "Tanrım, ne kadar zor, değil mi? Yani... bir gelinlik. *Bir.*"

"Becky'nin daha önce hiç, bir şeyden bir tane aldığını sanmıyorum," yorumunu yapıyor Suze, Cynthia'ya. "Ufak bir kültür şoku geçiriyor."

"Neden birden fazla gelinlik giyilmesin ki? Öyle bir kural mı var? Hayatının en mutlu günü olması gerekmiyor mu? İnsan *beş* elbise giyebilmeli."

"Çok havalı olurdu!" eliyor Suze. "İçeri girerken çok tatlı, romantik bir gelinlik giyersin, dışarı çıkarken şık bir gelinlikle değiştirirsin... sonra kokteylleri içerken başka bir şey giyersin..."

"Dans ederken de çok seksi bir model giyerim... ve bir diğeri de..."

"Luke'un üstünden yırtarak çıkaracağı bir gelinlik olur," diyor Suze, gözleri parlayarak.

"Hanımlar," eliyor Cynthia, hafifçe kahkaha atarak. "Rebecca, karar vermek zor, biliyorum... ama birini seçmek zorundasın! Haziran düğünü için zaten yeterince geç kalmışsın."

"Nasıl geç kalabilirim ki?" eliyorum şaşkınlıkla. "Daha yeni nişanlandım!"

Cynthia başını iki yana sallıyor.

"Gelinlik terimlerine göre, geç kalmış sayılıyorsun. Biz eleriz ki, kısa nişanlılık dönemi geçirecek gelinler, nişanlanmadan *önce* gelinlik arayışına başlamalı."

"Aman tanrım." İçimdeki tüm havayı boşaltarak iç geçiriyorum. "Bu kadar zor olacağı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

"Şu en sondakini denesene," diye öneriyor Suze. "Şifon karpuz kollu olanı. Onu denemedin daha, değil mi?"

"Ah," diyorum, ilk kez görerek. "Hayır, denemedim."

Gelinliği giyinme kabinine taşıyorum, aklımdaki eteği çıkarıp üstüme onu geçiriyorum.

Gelinlik belimi sarıyor, kalçalarımдан aşağı gevşekçe inerek minik, yırtmaçlı bir kuyrukla son buluyor. Yakası yüzümü ortaya çıkarıyor ve rengi tenime tam uyuyor. O kadar harika ki. O kadar güzel ki!

"Hey," diyor Suze, ben kabinden çıkınca doğrularak. "İşte bu çok hoş."

"Öyle değil mi?" diyorum ben de, podyuma adımımı atıp.

Aynada yansımama bakarken zevkten dört köşe olduğumu hissediyorum. Sade bir elbise -ama içinde göz alıcı duruyorum. Beni çok ince gösteriyor! Cildimi parlıyormuş gibi gösteriyor ve... aman tanrım, belki de aradığım gelinlik bu!

Mağazaya sessizlik çöküyor.

"Burada hissediyor musun?" Cynthia, karnına dokunuyor.

"Ben... bilmem! Galiba!" Heyecanla kahkaha atıyorum. "Galiba hissediyorum!"

"Biliyordum. Gördün mü? Doğru gelinliği bulduğunda şıp diye aklına yatıyor. Planlamakla olmaz, kâğıda çizip uğraşmakla da olmaz. Doğru olduğunu içsel bir biçimde biliyorsun."

"Gelinliğimi buldum!" Ağzım kulaklarımda Suze'a bakıyorum. "Buldum!"

"Sonunda!" Cynthia'nın sesinde rahat bir oh çekme tınısı çınlıyor. "Hadi kutlamak için bir kadeh şampanya içelim!"

Cynthia gözden kaybolunca kendime hayran olmaya devam ediyorum. Anlatılmaz yaşanır bir duygu bu. Karpuz kol isteyeceğim kimin aklına gelirdi?

Asistan bir gelinlik daha taşıyor ve gövdesindeki, kurdelelerle bağlanmış, ipek üstüne işlemeli kısım gözüme çarpıyor.

"Hey, şu da hoşmuş," diyorum. "O ne?"

"Boşver onu sen!" diyor Cynthia, geri dönüp bana bir bardak şampanya verirken. "Sen gelinliğini buldun!" Kadehini kaldırıyor fakat benim gözüm hâlâ kurdeleli gelinlikte.

"Belki onu da bir denerim. Çabucak."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diyor Suze, *Brides*'dan kafasını kaldırıp. "Belki de gelinlik *olmayan* bir gelinlik giymelisin. Renkli mesela!"

"Vay canına!" Suze'a dümdüz bakıyorum, hayal gücüm harekete geçiyor. "Kırmızı gibi canlı bir renk mesela."

"Ya da bir pantolon ceket takımı!" diye öneriyor Suze, dergideki resmi bana doğru tutarak. "Çok havalı görünmüyor mu?"

"Ama sen gelinliğini buldun!" diye araya giriyor Cynthia, sesi biraz tizleşerek. "Daha fazla bakmana gerek yok. Aradığın BU!"

"Mmm..." Yüzümü hafiften buruşturuyorum. "Biliyorsun... Ben o kadar emin değilim."

Cynthia bana dimdik bakıyor ve bir an, korkunç bir an, ilindeki şampanyayı kafama atacak sanıyorum.

"Rüyalarının gelinliği, üstündeki sanıyordum!"

"Üstümdeki, *bazı* rüyalarımın gelinliği," diye açıklıyorum. "Benim birçok rüyam vardır. Bunu da olası seçenekli rin yanına koyabilir miyiz?"

"Tamam," diyor Cynthia. "Bir diğerk olası seçenek. Yazarım şimdi."

Cynthia çekip giderken Suze koltukta arkasına yaslanıp bana sırtıyor. "Ah, Bex, her şey çok romantik olacak! Tar-
kie ve ben evleneceğiniz kiliseye baktık. O kadar güzel ki!"

"Evet, hoş," diye onaylıyorum ben de, otomatik olarak içimde yükselen suçluluk duygusunu bastırarak.

Gerçi, neden kendimi suçlu hissediyorum ki? Henüz hiçbir şeye karar verilmedi. Plaza'yı kesinkes seçmiş değilim. Yine de Oxshott'ta evlenebilirim.

Belki.

"Annen giriş kapısının üstüne nefis güllerden bir taç tak-tırmayı düşünüyor ve kilise sıralarının her iki ucuna gül bu-ketleri koyduracakmış... sonra da herkese birer goncagül dağıtılacak. Sarı olabilir diye düşünmüş ama diğerk renklere de bakacakmış..."

"Ah, evet. Şey, ben emin değilim..." derken susuyorum ve arkamdan butiğın kapısının açıldığını görüyorum.

Robyn içeri giriyor, üstünde lila rengi bir etek ceket ta-kımı var ve Coach çantası elinde. Aynada göz göze geliyo-ruz ve bana el sallıyor.

Robyn'in burada ne işi var?

"Sonra masalara da minik minik..."

Robyn bize doğru yaklaşıyor. Bundan hoşlanmıyorum.

"Hey Suze!" diye doğal olduğunu umduğum bir gülüşle arkamı dönüyorum. "Sen gidp... imm... şuradaki yüzük yas-tıklarına göz atsana?"

"Ne?" Suze bana kafayı yemişim gibi bakıyor. "Yüzük yastığı kullanmayacaksın! Sakın bana Amerikan'a dönüştü-ğünü söyleme."

"Şey, o zaman... duvaklara bak. Onlardan takabilirim!"

"Bex, sorun ne?"

"Hiç!" diyorum, gülücükler saçarak. "Sadece belki sen biraz... Ah, merhaba Robyn!" Robyn yanımızda bitince ona arkadaşça gülmek için kendimi zorluyorum.

"Becky!" diyor Robyn, ellerini önünde birleştirerek. "Şu gelinlik mükemmel değil mi? Ne kadar nefes kesici olmuşsun! Sence aradığın bu mu?"

"Daha karar vermedim." Gülüşüm o kadar donuk ki, yüzüm acıyor. "Eee Robyn, burada olacağımı nereden bildin? Telepati mi kurdun?"

"Cynthia bana bugün geleceğini söyledi. Eski bir arkadaşımıdır." Suze'a dönüyor. "Bu da senin İngiliz kankan mı?"

"Ah... evet. Suze, Robyn. Robyn, Suze."

"Suze? Başnedimenin kendisi? Ah, seninle tanışmak bir şeref, Suze! O gece çok güzel görüneceksin-" Birden susuyor çünkü gözleri Suze'un karnına takılıyor. "Hayatım, yoksa gebe misin?"

"O zamana kadar doğurmuş olacağım," diye onu temin ediyor Suze.

"İyi!" Robyn'in yüz ifadesi gevşiyor. "Dediğim gibi eflatunlar içinde harika görüneceksin!"

"Eflatun mu?" Suze'un aklı karışıyor. "Mavi giyeceğim sanıyordum."

"Hayır, kesinlikle eflatun!"

"Bex, annen demişti ki-"

"Şey, her neyse!" diye acilen lafını kesiyorum. "Robyn, biraz meşgulüm de-"

"Biliyorum ve sana mani olmak istemem. Ama mademki buradayım, bir iki ayrıntıyı konuşalım... İki saniyeyi gelmez, söz!" Elini çantasına sokup defterini çıkarıyor. "Öncelikle müzik grubuyla anlaştık ve sana onaylanan

için sayı bildirecekler. Şimdi, başka ne vardı..." Defterine eğiliyor.

"Harika!" Suze'a hızlı bir bakış fırlatıyorum, o da hayretler içinde kaşlarını çatmış, Robyn'i seyrediyor. "Biliyor musun, sen beni sonra bir ara ararsın, her şeyi konuşuruz..."

"Uzun sürmez! Diğer bir şey de... Ayın 23'ünde Plaza'da şefin yemek odasında bir pasta tatma randevusu ayarladık. Maymunbalığı önerini de onlara ilettim, üstünde düşünecekler..." Robyn bir sayfa çeviriyor. "Ah, bir de senden gelecek davetli listesini bekliyorum!" Kafasını kaldırıp beni şakadan azarlayarak parmağını sallıyor. "Göz açıp kapayıncaya kadar davetiyeleri bastırmamız gerekecek! Özellikle de denizaşırı yerden gelecek konuklar için!"

"Tamam. Ben... işe el koyarım," diye mırıldanıyorum.

Suze'a bakmaya yüreğim el vermiyor.

"Harika! Pazartesi saat onda Antoine's'da buluşuyoruz. O pastalar... Ağzının suyu akacak. Şimdi kaçıyorum." Defterini kapatıyor ve Suze'a gülümsüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Suze. Düşünde görüşürüz!"

"Görüşürüz!" diyor Suze, aşırı neşeli bir sesle. "Kesinlikle."

Kapı Robyn'in arkasından kapanıyor ve güçlükle yutkunuyorum, yüzüm kancalanıyor.

"Evet, ıı... Ben en iyisi giyineyim."

Suze'un yüzüne bakmadan kabine giriyorum. Bir saniye sonra Suze da yanıma geliyor. "O kimdi?" diyor gayet sıradan, ben gelinliğin fermuarını açarken.

"O şey... Robyn! Şeker biri, değil mi?"

"Peki neden bahsediyordu öyle?"

"Sadece... düşünle ilgili sohbet işte... bilirsin... Korseyi çıkarmama yardım eder misin?"

"Neden senin Plaza'da evlendiğini zannediyor?"

"Ben... immm... bilmem!"

"Evet, bilirsin! Ayrıca partideki o kadın!" Suze'un sesi ansızın son derece sertleşiyor. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey!"

Suze omzuma yapışıyor.

"Bex, kes şunu! Plaza'da evlenmiyorsun, değil mi?"

Suze'a bakıyorum ve yüzüm alev alev yanmaya başlıyor.

"Şey sadece... bir seçenek," diyorum sonunda.

"Ne demek, bir seçenek?" Suze bana dimdik bakıp omzumu bırakıyor. "Nasıl seçenek olabilir ki?"

Gelinliği askıya asıp düzeltiyorum, zaman kazanmaya çalışırken aynı zamanda içimde yükselen vicdan azabını engellemeye çalışıyorum. Eğer tamamen sıradan bir durum gibi davranırsam, belki de öyle olur.

"Sadece... Şey, Elinor bizim için muhteşem bir düğün yapmayı teklif etti. Biz de teklifini kabul edip etmeyeceğimize henüz karar vermedik." Suze'un yüz ifadesini görüyorum. "Ne?"

"Ne demek 'Ne?!' diye patlıyor Suze. "Ya a) Annen zaten sana bir düğün *planlıyor*? Ne olacak? Ayrıca da b) Elinor tam bir inek? C) Kafayı mı yedin? Hem neden Plaza'da evlenmek isteyesin ki?"

"Çünkü... çünkü..." Kısa bir an gözlerimi kapatıyorum. "Suze, görmen gerek. Çok büyük bir yaylı orkestrası gelecek, havyarlar olacak, istiridye barı kurulacak... ve masaya herkes için Tiffany çerçeveler konacak... Cristal şampanya servis edilecek... Bütün mekân büyülmüş bir orman şeklinde dekore edilecek ve gerçek ağaç dalları, kuşlar getirilecek..."

"Gerçek ağaç dalları mı?" Suze somurtuyor. "Tüm bunları ne yapacaksın?"

"Tıpkı Uyuyan Güzel gibi olacak! Ben de prenses olacağım, Luke da..." Suze'un beni onaylamayarak dinlediğini farkedince cümlemi tamamlayamıyorum.

"Ya annen?"

Sessizlik. Ben de sanki dantelli korsemi açmakla meşgulmüşüm gibi yapıyorum- Şu anda annemi düşünmek istemiyorum.

"Bex! Annen ne olacak?"

"Sadece onu da... ikna edeceğim," diyorum nihayet.

"İkna mı edeceksin?"

"Düğünü yarım yapmamam gerektiğini kendi söyledi!" diyorum savunmaya geçerek. "Eğer gelip Plaza'yı görseydi, çizimlere baksaydı-"

"Ama annen şimdiden bir sürü hazırlık yaptı! Oraya gittiğimizde dilinden düşüremiyordu. O ve -neydi komşunun adı?"

"Janice."

"Evet. İki mutfağa kontrol merkezi diyorlar. Etrafta altı tane mantar pano var, listeler asılmış, her tarafa bir şeyler saçılmış... Ve o kadar mutlular ki." Suze bana ciddi bakışlar atıyor. "Becky, onlara her şeyin sona erdiğini söyleyemezsin. Yapamazsın bunu."

"Elinor, onlara uçak bileti alacak!" Sesimde suçluluk tınısı var ama duymazdan geliyorum. "Harika vakit geçirecekleri. Onlar için de hayatta bir kere yaşanacak bir deneyim olacak! Plaza'da kalabilirler ve bütün gece dans ederler, New York'u görürler... Gelmiş geçmiş en iyi tatillerini yaparlar!"

"Bunları annene söyledin mi?"

"Hayır. Ben... henüz ona bir şey anlatmadım. Yüzde yüz emin olana kadar konuyu açmaya gerek yok." Bir duraklama oluyor ve Suze gözlerini kısıyor.

"Bex, yakında bu işi halledeceksin, değil mi?" diyor birden. "Kafanı kuma gömüp ondan sonra da hiçbir şey olmuyormuş gibi yapmayacaksın?"

"Cidden! Hiç öyle bir şey yapar mıyım?" diye itiraz ediyorum.

"Karşındaki benim, unutma!" diye sesini yükseltiyor Suze. "Bex, ben senin ciğerini biliyorum! Eskiden bütün banka hesap faturalarını bir çukura atar, herhangi bir yabancınn gelip ödemesini beklerdin!"

İşte böyle olur. Arkadaşlarınıza en gizli sırrınızı anlatırsınız, sonra da yüzünüze vururlar.

"O zamandan bu yana büyüdüm ben," diyorum, ağırbaşlı konuşmaya çalışarak. "Ve halledeceğim. Sadece biraz... kafamı toplamalıyım."

Uzun bir sessizlik oluyor. Dışarıda Cynthia'nın, "Burada Rüyaların Gelinliği'nde mottomuz, gelinliği *seçmezsiniz...*" dediği duyuluyor.

"Dinle Bex," diyor Suze nihayet. "Senin adına bu kararı veremem. Kimse veremez. Tek söylediğim, eğer annenin düğününden vazgeçeceksen, bunu çabuk yapmalısın."

*The Pines
43 Elton Yolu
Oxshott
Surrey*

FAKS İLETİŞİ

KİME: BECKY BLOOMWOOD

KİMDEN: ANNEN

20 Mart 2002

Becky, hayatım! Haberler harika!

Suzie gelinliğin her yerine kahve döktü,
duymuşsundur. Çok yıkıldı, zavallıcık.

Ama ben gelinliği kuru temizlemeciye götürdüm...
ve mucizeler yarattılar! Yine kar gibi beyaz
oldu ve sonuçta, onu giyebileceksin!

Çok sevgiler, görüşmek üzere

Annen xxxxx

Tamam. Suze haklı. Daha fazla tereddüt edemem. Karar vermek zorundayım.

Suze'un eve dönmek için ayrıldığı günün ertesi günü, öğle tatilinde bir kâğıt kalem alıp Barneys'deki soyunma kabinime oturuyorum. Mantıklı bir şekilde halledeceğim bunu. Artıları eksileri hesaplayacağım. Hepsini ölçüp biçeceğim ve bir karara varacağım. Tamam. Hadi bakalım.

Oxshott için

1. Annem çok mutlu olacak.
2. Babam çok mutlu olacak.
3. Çok güzel bir düğün olacak.

Listeye birkaç saniye bakıyorum -sonra devam ediyorum.

New York için

1. Dünyanın en muhteşem düğününü yapacağım.

Aman tanrım. Başımı ellerim arasına gömüyorum. Kâğıt üstünde de seçim kolaylaşıyor.

Hatta hepten zorlaşıyor çünkü çelişkiyi tam suratıma tutuyor -ki görmeyi en istemediğim yer orası, bana kalsa bu çelişkiyi küçük bir kutuya koyup beynimin en ücra köşesine atmak ve ona hiç bakmamak isterdim.

"Becky?"

"Efendim?" Kafamı kaldırıp bakıyorum ve kâğıdı anında elimle kapatıyorum. Soyunma kabininin kapısında müşterilerimden biri olan Elise dikiliyor. Otuz beş yaşında bir avukat ve bir yıllığına Hong Kong'a gitmek üzere terfi etti. Hatta onu çok özleyeceğimi de söyleyebilirim. Çok hoşsohbet, gerçi espri anlayışı pek gelişmemiş. Bence gelişmesini istedi de esprilerin pek farkına varmıyor.

"Merhaba Elise!" diyorum şaşırarak. "Randevumuz mu vardı? Bugün gidiyorsun sanıyordum."

"Yarın. Ama gitmeden önce sana bir düğün hediyesi almak istedim."

"Ah! Ne gerek vardı!" diye bağıyorum, içimden göbek atarak.

"Sadece hediye listeni nereye yaptırdın diye soracaktım?"

"Liste? Ah, hediye listesi mi? Doğrusunu istersen daha yaptırmadım."

"Yaptırmadın mı?" Elise kaşlarını çatıyor. "O zaman sana nasıl hediye alacağım?"

"Şey... ııı... herhangi bir şey alabilirsin. Belki."

"Liste olmadan mı?" Elise bana boş boş bakıyor. "Ama ne seçeceğim?"

"Bilmem! Canın ne isterse!" Ufak bir kahkaha atıyorum. "Ekmek kızartma makinesi... mesela?"

"Kızartma makinesi. Tamam." Elise çantasından bir kâğıt çıkarıyor. "Hangi marka, hangi model?"

"Bilmiyorum! Öyle aklıma ilk geleni söyledim! Bak Elise, sadece... Bilmiyorum işte, bana Hong Kong'dan bir şey getir yeter."

"Orada mı hediye listen var?" Elise telaşlanıyor. "Hangi mağaza?"

"Hayır! Demek istediğim..." Derin bir nefes veriyorum. "Tamam, bak. Bir yere listemi verdiğimde sana haber göndereceğim. İnternette de alabiliyorsun."

"Eee... tamam öyleyse." Elise kâğıdını çantasına atıyor ve bana onaylamayarak bakıyor. "Ama gerçekten listeni vermelisin artık. İnsanlar sana hediye almak ister."

"Üzgünüm," diyorum. "Her neyse. Hong Kong'da çok iyi vakit geçir."

"Teşekkürler." Elise tereddüt ediyor, sonra sakarca gelip yanağıma minik bir öpücük konduruyor. "Hoşçakal Becky. Yardımların için sağol."

O gidince tekrar oturuyorum ve dikkatimi notlanma vermeye çalışıyorum.

Ama Elise'in sözleri aklımdan çıkmıyor.

Ya haklıysa? Ya dışarıda bir sürü insan bize hediye almayla çalışıyor ve alamıyorsa?

İçimi bir korku sarıyor. Ya hüsrana uğrayıp denemekten vazgeçerlerse?

Telefonumu çıkarıp hızlı aramadan Luke'u arıyorum.

Telefon çalarken geçen gün, 'düğünle ilgili ıvır zıvır' soralılar için onu işyerinden aramayacağıma söz verişimi hatırlıyorum. Geçen gün onu yarım saat telefonda tutup üç farklı sofra takımını tarif etmişim ve o sırada Japonya'dan gelen önemli bir aramayı kaçırmıştı.

Ama bu istisna sayılmaz mı?

"Dinle!" diyorum aciliyetle, Luke açar açmaz. "Hediye listenizi vermeliyiz! Hem de hemen!"

"Becky, toplantıdayım. Bekleyemez mi?"

"Hayır! Çok önemli!"

Sessizlik oluyor, ardından Luke'un, "Bana bir saniye izin verir misiniz..." dediğini duyuyorum.

"Tamam," diyor telefona dönerek. "Baştan başla. Sorun neydi?"

"Sorun şu ki, insanlar bize hediye almaya çalışıyor! Liste lazım! Eğer alacakları bir şey olmazsa vazgeçerler!"

"İyi, hediye listemizi verelim o zaman bir yere."

"Ben de istiyorum! Ne zamandır bekliyorum, *bekliyorum*, senin boş bir akşamın olsun da-"

"İşim vardı, vakit olmadı," diyor, sesinde savunmacı bir tonlamayla. "Biliyorsun, öyle."

Neden bu kadar savunmaya geçtiğini biliyorum. Çünkü her akşam Elinor'un aptal vakfının bir hayır gecesi için çalışıyor. Ve bu konudaki fikirlerimi de biliyor.

"Eh, artık işe koyulmalıyız," diyorum. "Ne istediğimize karar vermeliyiz."

"Ben de orada olmak zorunda mıyım?"

"Tabii ki zorundasın! Hangi tür tabaklarımız olduğu umurunda değil mi?"

"Yo..."

"Yo mu?" Derin bir nefes alıyorum ve 'Eğer tabaklarımız umurunda değilse, belki ilişkimiz de umurunda değildir' adlı uzun tiradıma başlamak üzereyim.

Ardından tam vaktinde anlıyorum: Bu sayede, dilediğim her şeyi seçebilirim.

"İyi, tamam," diyorum. "Ben yaparım o zaman. Crate and Barrel'a giderim, olur mu?"

"Harika. Ve bu akşam annemle bir içki içeceğimize söz verdim. Onun evinde, altı buçukta."

"Ah," diyorum, surat asarak. "Tamamdır. Orada görüşürüz. Crate and Barrel'da işim bittikten sonra listeye neler yazdırdığımı saymak için seni aramamı ister misin?"

"Becky," diyor Luke, ifadesizce. "Eğer bir daha ofis saatlerim içerisinde düğün ya da evlilikle ilgili şeyler için beni ararsan, evlilik diye bir olay söz konusu olmayabilir."

"İyi, tamam!" diyorum. "İyi! Madem ilgilenmiyorsun, ben her şeyi ayarlarım, o zaman kilisede görüşürüz, olur mu? Sana uyar mı?"

Bir duraklama oluyor ve Luke'un güldüğünü anlıyorum.

"Cosrao'nun 'Erkeğiniz Sizi Gerçekten Seviyor Mu?' sorusunun en yüksek puanlı cevabını ister misin?"

"En yüksek puanlı cevabı alayım," diyorum, bir saniye düşündükten sonra.

"Düğün hazırlıklarına, en ince ayrıntısına kadar dahil olmak istiyorum," diyor Luke ağırbaşlılıkla. "Eğer herhangi bir noktada ilgi eksikliği gösterirsem, güzel, sevgi dolu ve tamamen özel bir kadın olan sana bağlı olmadığımı gösteren bir işaret vermiş olabileceğimin ve açıkçası, seni hak etmeyeceğimin farkındayım."

"Oldukça iyiydi kanımca," diyorum, biraz gıcık olarak. "Şimdi de dürüst cevabı alayım."

"Kilisede görüşürüz."

"Ha-ha-ha! Eh, ne diyebilirim ki, pembe takım elbisenin içinde somurtmazsın artık."

"Haklısın," diyor Luke. "Somurtmam. Şimdi kapatıyorum. Gerçekten. Sonra görüşürüz."

"Hoşçakal."

Telefonu elimden bırakıyorum, paltoma uzanıyorum ve çantamı alıyorum. Fermuarını açarken tekrar kâğıda bakıp yine suçluluk duyuyorum. Belki de biraz daha burada düm düm düşünmeli ve bir karara varmaya çalışmalıyım.

Fakat sonra... ister Amerika'da evlenelim, ister İngiltere'de, her koşulda bir hediye listesine ihtiyacımız olacak. O yüzden bir bakıma, önce gidip hediye listesini yazdırmak daha *mantıklı* -hangi kıtada evleneceğimize ondan sonra karar veririm.

Kesinlikle.

Ancak Crate and Barrel'ın kapısından içeri girerken anlıyorum, hediye listesi yapmak hakkında hiçbir şey bilmediğimi. Çünkü evlilik listesinin ne olduğundan bile habirim yok. Tom ve Lucy'nin nikâhında annemle babama katılmışım ve her şeyi annem organize etmişti -bundan başka tanıdığım tek evlenen de Suze'du zaten ve onların listesi yoktu.

Mağazada gelişigüzel etrafıma bakmıyorum ve nereden başlayacağımı merak ediyorum. İçerisi parlak ve aydınlık, farklı farklı yerlerdeki rengarenk masalara sofralar hazırlanmış ve ışıldayan camlar, raflar boyunca bıçaklar ve paslanmaz çelik malzemeler sergileniyor.

Parlak sos tencerelerinden oluşan bir piramide doğru sallana sallana yürürken yukarıdan atkuyruklu bir kadın gözüme çarpıyor, elindeki listeyi işaretleyip duruyor gezerken. Ne yaptığını anlamaya çalışarak yaklaşıyorum ve kâğıtta 'Crate and Barrel' sözcüklerini okuyorum. Kadın listesini hazırlıyor! Tamam, ne yaptığını izleyebilirim.

"Merhaba," diyor kafasını kaldırıp. "Pişirme malzemeleriyle ilgili bir bilgin var mı? Mesela şu şey nedir biliyor musun?"

Bir tencereyi kaldırıyor ve elimde olmadan gülüyorum. Cidden. Şu Manhattanlılar da cahilin önde gideni. Muhtemelen hayatında hiç yemek yapmamıştır.

"Kızartma tavası," diyorum kibarca. "İçinde bir şeyler kızartmak için kullanılıyor."

"Tamam. Peki ya bu?"

İki yuvarlak saplı, pürüzlü zeminli başka bir tava tutuyor. Hınk! O ne öyle ya?

"Ben... ıı... sanırım bu bir... omlet sahanı... ve... ince kızartma tavası."

"Hımm, anladım." Kadın elindeki alete bön bön bakarken ben de çabucak geri çekiliyorum. Bir raf boyunca dizilmiş gevrek kâselerin yanından geçiyorum ve kendimi üstünde 'Kayıt' yazan bir bilgisayar merkezinde buluyorum. Belki de formlar buradan alınıyordun

"Crate and Barrel'a hoşgeldiniz," diyor ekranda bir mesaj. "Lütfen istediğiniz seçeneği girin."

Dikkatim dağınık vaziyette ekranda birkaç tuşa basıyorum. Bir kulağımla da arkamda tabak kavgası yapan bir çifti dinliyorum.

"Ben gri tabaklı tiplerden olmak istemiyorum," diyor kadın, neredeyse ağlamak üzere.

"Eee, o zaman ne olmak istiyorsun?" diye karşılık veriyor adam da.

. "Bilmiyorum!"

"Yoksa benim gri tabaklı tiplerden olduğumu mu ima ediyorsun, Marie?"

Aman tanrım, kulak misafiri olmayı kesmeliyim. Tekrar ekrana bakıyorum ve hayretler içinde kalıyorum. İnsanların listelerine girip onlara hediye aldığınız bölüme gelmişim. Tam 'Temizle' seçeneğine basıp çekip gidecekken duruyorum.

Başka insanların neler seçtiğini görmek çok havalı olurdu, değil mi?

Dikkatlice 'R. Smith' adını tuşluyorum ve 'Onayla'ya basıyorum.

İlginç bir şekilde, ekran bir dizi çiftin adıyla doluyor.

Rachel Smith ve David Forsyth, Scottsdale, AZ.

Annie M Winters ve Rod Smith, Raleigh, NC.

Richard Smith ve Fay Bullock, Wheaton, IL.

Leroy Elms ve Rachel F Smith...

Ne kadar eğlenceli! Tamam, bakalım Rachel ve David neler seçmiş. 'Tamam' tuşuna basıyorum ve bir saniye sonra makineden kâğıtlar fıskırmaya başlıyor.

Cam Havyar/Karides Servis Tabağı	4
Kubbeli Üç Katlı Pasta Tabağı	1
Su Zambağı Kâse	2
Klasik Sürahi...	

Vay be, hepsi de kulağa çok hoş geliyor. Ben de su zambağı kâseden istiyorum, kesinlikle. Ayrıca da havyar karides servisi.

Tamam, şimdi de bakalım Annie ve Rod listelerine neler yazmış. Tekrar 'Tamam'a basıyorum ve önüme yeni bir liste çıkıyor.

Vay, Annie ve Rod bar malzemelerine düşünmüş! Aca-ba neden altı adet buz kovanı istiyorlar, merak ediyorum.

Bu şey resmen bağımlılık yaratıyor! Şimdi de Fay ve Richard'ın listesini karıştıralım. Sonra da Leroy ve Rachelle... İki çiftin listesinden de çıkış alıyorum ve tam Brown gibi başka bir isim denesem mi diye sorgularken birisi konuşuyor. "Yardımcı olmamı ister misiniz?"

Hızla kafamı kaldırıyorum; karşımda bir satış görevlisi gü-lerek bana bakıyor, üniformasının yaka kartında da 'Bud' yazıyor. "İstedığınız listeyi bulmakta güçlük mü çekiyorsunuz?"

Rezil olmanın verdiği utancı duymaya başlıyorum.

İnsanların listesine burnumu soktuğumu itiraf *edemem*.

"Ben... aslında... az önce buldum." Elime geçen ilk listeyi, Fay ve Richard'mkini kapıyorum. "Arkadaşlarım. Fay ve Richard." Boğazımı temizliyorum. "Onlara bir düğün hediyesi almak istiyorum da. O yüzden geldim. Ayrıca, kendim de listemi hazırlamak istiyorum."

"Evet, öncelikle alışverişinizi halledelim. Ne almak istediniz?"

"Immm... şey..." Listeye göz atıyorum. "Immm..."

Hadi ama. Hiç tanımadığım iki insana hediye alacak değilim. Doğruyu söyle. Meraklı meraklı karıştırıyordum, de işte.

"Herhangi bir fikriniz var mı?"

"Dört salata kâsesi nasıl?" dediğimi duyuyorum.

"Mükemmel bir seçim." Bud beni yakınlardaki bir masaya yönlendiriyor. "Mesajınız var mı?"

"Mesaj mı?"

"Şanslı çifte." Bud cebinden kalem çıkarıp beklentiyle bana bakıyor.

"Tamam. Şey... imm... Richard ve Fay'e." Yutkunuyorum. "Umarım mutlu bir düğününüz olur. Sevgilerle, Becky."

"Ve soyadınız? Hediyein kimden olduğunu anlamaları için?"

"Eee... Bloomwood."

"Sevgilerle, Becky Bloomwood," diye tekrar ediyor Bud, ismimi düzgünce yazarak.

Birden Fay ve Richard gözümün önünde canlanıyor, mesajımı okuduktan sonra saf saf birbirlerine bakıyorlar.

Ah, iyi. Bedavaya dört salata kâseleri olacak, fena mı?

"Evet. Şimdi sizin listenize geçelim!" diyor Bud neşeyle, kartımı katlayıp hediyeye iliştiirdikten sonra. "Mağazayı ge-

zerken doldurmanız gereken form burada... Ürünlerimizin büyük bir kısmının bölümlere ayrıldığını göreceksiniz..."

"Ah, evet. Ne tür-"

"Mutfak ürünleri, ev yapı malzemeleri, kap kaçak kâse türü ürünler, bar malzemeleri, sabit ayaklı mutfak ürünleri, cam ürünler..." Nefes almak için duruyor. "Ve muhtelif ürünler."

"Tamam..."

"Yeni evinizde ne istediğiniz biraz kafa karıştırıcı olabilir." Bana gülümsüyor. "O yüzden benim tavsiyem temel ürünlerle başlamanız. Günlük ihtiyaçlarınızı düşünün ve listeyi oradan oluşturun. Bana ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeter!"

"Harika! Çok teşekkürler!"

Bud uzaklaşıyor ve heyecanla karışık bir ümitle titreyerek mağazada etrafıma bakıyorum. Noel Baba'ya liste yazdığım günden beri bu kadar sevinmemiştim. O zaman bile annem omzumun üstünde dikilir, "Noel Baba'nın sana *gerçek* yakut terlik verebileceğini sanmıyorum, tatlım. Onun yerine tatlı bir boyama kitabı istesene?" gibi şeyler derdi.

Oysa şu anda bana ne isteyebileceğimi, ne isteyemeyeceğimi söyleyen kimse yok. Dilediğim her şeyi listeye yazabilirim! Mesela şuradaki tabakları... ve şu kupayı... ve şu sandalyeyi... Yani, istersem hepsini isteyebilirim! Bütün mağazayı!

Biliyorsunuz. Teoride.

Ama kendimi kaptırmayacağım. Her günkü gereksinimlerle başlayacağım, tıpkı Bud'ın da önerdiği gibi. Kendimi mutlu bir yetişkin gibi hissederek mutfak malzemeleri kısmına doğru ilerliyorum ve rafları tek tek incelemeye başlıyorum.

Ah. İstakoz kesiciler! Şunlardan bir tane alalım. Bir çift de şu güzel külah tutucudan. Şu tatlı plastik papatyaları da yazalım. Ne işe yaradıklarını bilmiyorum ama sıcak bir ortam yaratmışlar.

Listemdeki sayıları düzgünce not ediyorum. Tamam. Başka ne olabilir? Tekrar etrafıma bakarken bir sıra krom gözümü alıyor.

Vay. Bir kere meyveli yoğurt makinesi almalıyız. Bir waffle makinesi de. Ekmek pişirme makinesi, meyve sıkacağı ve Profesyonel Şefin Özel Kızartma Fırını. Ürünlerin yanındaki sayıları tek tek not ediyorum ve büyük bir tatminle çevreme göz atıyorum. Ben daha önce niye hediye listesi hazırlamamışım ki? Mükemmel uğraş bence! Hiç para harcamadan alışveriş yapmak!

Biliyorsunuz, çok uzun zaman önce evlenmeliymişim.

"Affedersiniz?" Atkuyruklu kadın bıçak reyonunda. "Tavuk makası nedir biliyor musunuz?" Hayatımda hiç görmediğim bir aleti tutup gösteriyor.

"O ela... makas ama tavuk, hindi gibi hayvanlar için... sanırım..."

Bir saniye ikimiz de boş boş birbirimize bakıyoruz, sonra kadın, "İyi," diye omuz silkip listesine ekliyor.

Belki ben de tavuk makası alırım. Ve şu havalı maydanoz doğrama bıçaklarından. Ve de krem brüle yapmak için gereken profesyonel şeker yakma aletinden.

Her dakika krem brüle yaptığımdan değil -ama hayat bu. Evlenince yapmam gerekecek. Kendimi birden bir mutfak önlüğüyle hayal ediyorum. Bir elimle kaygısızca şekeri çırparken diğeriyle de ev yapımı reçelimi karıştırıyorum, bu arada Luke ve seçkin arkadaşları da hayretler içinde beni seyrediyor.

"Eee, başka nerede liste yapıyorsun?" diyor kadın, eline bir yumurta çırpıcı alıp merakla incelerken.

Şaşırarak bakıyorum ona.

"Nasıl yani? Birden fazla liste yapmaya izin var mı?"

"Tabii ki! Ben üç tane hazırlıyorum. Bir burada, bir Williams-Sonoma'da, bir de Bloomies'de. Orası da harika, her şeyi özel bir aletle tek tek inceleyebili-"

"Üç liste!" Sesimdeki hevesi saklamam mümkün değil.

Ve sahiden, düşününce, neden üç tanede duralım ki?

Böylece de akşam Elinor'un evine vardığımda Tiffany, Bergdorf, Bloomingdales ve Barneys'den listemi hazırlamak üzere randevu almış bulunuyorum, ayrıca Williams-Sonoma katalogunu sipariş ettim ve internet üzerinde de listeme başladım.

Nerede evleneceğimizi düşünmeye fırsatım olmadı -ama olsun, bugünün işini yarına bırakmamalı.

Elinor kapıyı açtığında içeride müzik çalıyor ve evden hoş bir çiçek kokusu yayılıyor. Elinor'un üstünde sade bir elbise var, saçları her zamankinden daha yumuşak görünüyor -ve beni öperken hafifçe elimi tutup sıkıyor.

"Luke da geldi," diyor, birlikte koridorda yürürken. "Çok güzelmiş ayakkabıların. Yeni mi?"

"Eee, aslında evet, yeni. Teşekkürler!" Çenem düşerek bakakalmamak elimde değil. Elinor'un daha önce iltifat ettiğine hiç rastlamadım. Bir kere bile.

"Biraz kilo vermiş gibisin," diye ekliyor. "Yakışmış."

O kadar afallıyorum ki, olduğum yerde kalıyorum, kapının girişinin tam ortasında duruyorum -sonra da ona yetişmek için koşturuyorum. Elinor Sherman sonunda, bunca

zaman sonra bana karşı iyi davranmak için bir çaba mı gösteriyor? İnanmam biraz zor.

Ama sonra... düşünüyorum da, nişan partisinin sonunda da oldukça iyiydi. Kapıdaki listede adımın yer almayışı hatırlamış ve üzgünmüş.

Yok, aslında tam olarak üzgünüm demedi -parti planlayıcılarını dava edeceğini belirtti. Ama olsun. O da ilgisini göstermez mi?

Tanrım, belki de Elinor'u çok yanlış yargıladım bunca zamandır. Belki de hepimiz öyle yaptık. Belki de o buz gibi kalıbın altında bambaşka bir kişilik saklıdır. Evet! Elinor da incinebilir ve güvensiz biri, kendini korumak için kalın bir zırhın arkasına saklanıyor. Ve o zırhın içindekini tek görebilen benim ve Elinor'u tatlı sözlerle ikna edip gerçek dünyaya hazırladığımda bütün New York sosyetesini mucizeye inanamayacak ve Luke beni daha da çok sevecek, insanlar bana Elinor Sherman'ı Değiştiren Kadın diyecek-

"Becky?" Luke'un sesi düşüncelerime nüfuz ediyor. "İyi misin?"

"Evet," diyorum ve sehpaye çarpmak üzere olduğumu farkedip yerimden fırlıyorum. "Evet, iyiyim!"

Koltukta Luke'un yanına oturuyorum, Elinor bana buz gibi bir kadeh şarap veriyor ve uzaklarda parıldayan Manhattan ışıklarına bakarak şarabımı yudumluyorum. Elinor ve Luke, vakıfla ilgili bir konuyu tartışıyor ve ben de bir tuzlu balık kemirmeye koyulup oradan kopuyorum. Bir şekilde rüya gibi bir sahneye ulaşıyorum, Elinor, "Becky Bloomwood yalnızca örnek bir gelin değil, aynı zamanda çok değerli bir arkadaşım," diye konuşuyor bir kalabalığın önünde ve insanlar alkışlamaya başlarken ben de tevazuyla gülümsüyorum, o sırada pat diye bir ses çıkıyor ve kendime gelirken içimi dökmeme ramak kalıyor.

Elinor yazdığı krokodil derisi defterini kapatıyor. Defteri kaldırıyor, müziğin sesini kısıyor ve dümdüz bana bakıyor.

"Rebecca," diyor.

"Efendim."

"Seni bu gece buraya çağırdım çünkü seninle bir şey konuşmak istiyorum." İçkimi tazeleyip ona gülümsüyorum.

"Ah, öyle mi?"

"Biliyorsun, Luke çok zengin bir genç."

"Ah. Evet," diyorum, biraz utanarak. "Şey... evet, sanırım."

"Bir süredir avukatlarımla konuşuyorum... ve Luke'un avukatlarıyla da görüştüm... Hepimiz aynı fikirdeyiz. O yüzden sana şunu verebilirsem..." Bana parlak bir gülücük atarak kalın bir zarf uzatıyor -bir tane de Luke'a.

Zarfı elime alırken beklentiyle doluyorum. Görüyor musunuz? Elinor şimdiden daha arkadaşça oluyor. Tıpkı *Dallas*'taki gibi. Muhtemelen beni aile şirketlerine ortak ediyor, beni hanedanlarına kabul ediyor. Tanrım, evet! Ben de yönetim kurulu toplantılarına katılacağım ve birlikte muhtemem bir projeye şirketi yeniden canlandıracağız, ben kocaman küpeler takacağım...

Heyecanla zarfı açıp kapkalın, bilgisayarda yazılmış bir belge çıkarıyorum. Fakat sözcükleri okurken bütün sevinçim soluyor.

Sözleşme Bildirisi

Luke James Brandon (işbu belgede 'Damat' olarak anılacaktır) ve Rebecca Jane Bloomwood (işbu belgede 'Gelin' olarak anılacaktır)

Anlamıyorum. Hangi sözleşmenin bildirisi? Yoksa bu-

Yok canım, tabii ki bu bir-

Şaşkınlık içinde Luke'a bakıyorum ama o da benim kadar allak bullak olarak sayfalara göz atıyor.

"Anne, bu ne?" diyor.

"Sadece basit bir önlem," diyor Elinor, mesafeli bir gülüşle. "Sigorta formu."

Aman tanrım. Evet, öyle. Bu bir evlilik sözleşmesi.

Hafiften midem bulanarak kontratı karıştırıyorum. Yaklaşık on sayfa uzunluğunda ve 'Boşanma Durumunda Mal Paylaşımı' gibi başlıklarla dolu.

"Neye karşı sigorta?" Luke'un sesindeki ifade anlaşılmıyor.

"Lütfen masal dünyasında yaşadığımızı zannetmeyelim," diyor Elinor gevrek gevrek. "Hepimiz neler olabileceğini biliyoruz."

"Neymiş yani tam olarak?"

"Zorluk çıkarmaya çalışma Luke. Ne demek istediğimi bal gibi anladın. Ve Rebecca'nın da... para harcama geçmişi mi desek, göz önünde bulundurursak?" Anlamalı anlamlı ayakkabılarıma bakıyor -ve ufak bir aşağılanma hissederek neden bana kapıdan girdiğimde o soruyu sorduğunu çakıyorum.

Hiç de iyi davranmaya çalışmıyordu. Saldırı için malzeme topluyordu.

Ah, ben nasıl bu kadar aptal olabildim? Elinor'un incinebilir bir yanı falan yok. Öyle bir özelliğe sahip değil.

"Şunu bir anlayayım," diyorum, kesik kesik nefes alarak. "İtenim, Luke'un parasının peşinde olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Becky, tabii ki öyle düşünmüyor," diye atılıyor Luke.

"Evet, düşünüyor!"

"Evlilik öncesi sözleşme sadece mantıklı bir adım."

"Eh, bence atmamız gerekmeyen bir adım," diyor Luke, hafif bir kakhahayla.

"Fikrini değiştirmeni rica ediyorum," diyor Elinor. "Ben sadece sizi korumaya çalışıyorum. İkinizi de," diye ekliyor, hiç de ikna edici olmayan bir sesle.

"Ne sanıyorsun yani... Luke'tan boşanıp bütün parasının üstüne yatacağımı mı?"

Tıpkı senin kocalarına yaptığın gibi, diye eklemek dilimin ucuna kadar geliyor ama son anda kendimi tutuyorum. "Bu yüzden mi onunla evlenmek istediğimi sanıyorsun?"

"Becky-

"Tabii, tek başına kaldığınızda kontratı rahat rahat okursunuz-"

"Benim okumama gerek yok."

"Acaba imzalamayı reddettiğini düşünebilir miyim?" Elinor bana zafer dolu bir bakış atıyor, sanki içindeki tüm şüpheleri doğrulamışım gibi.

"Hayır!" diyorum titreyen bir sesle. "İmzalamayı reddediyor değilim! Ne isterseniz imzalarım! Luke'un parasının peşinde olduğumu düşünmenize izin veremem!" Masadaki kailemi bir hışımla kapıyorum ve ilk sayfaya öfkeyle imzamı karalıyorum, neredeyse kâğıt yırtılacak.

"Becky, saçmalama!" diye sesini yükseltiyor Luke. "Anne-"

"Sorun değil! Her bir... kahrolası sayfayı... imzalarım."

Yüzüm ısınıyor, gözlerim sulanıyor ve her sayfayı tek tek çeviriyorum, üstteki yazıya bakmadan imzamı atıyorum. *Rebecca Bloomwood... Rebecca Bloomwood.*

"Ben imzalamıyorum ama," diyor Luke. "Ben evlilik sözleşmesi istemedim! Ve hayatımda hiç görmediğim bir şeyi imzalamayacağım."

"Al. Bitti." Kalemi sehpayaya koyup çantamı omzuma asıyorum. "Sanırım ben gidiyorum. Hoşçakal Elinor."

"Becky-" diyor Luke. "Anne, ne diye böyle bir şey yapmaya kalkıştın?"

Sert adımlarla Elinor'un evinden ayrılırken beynim zonk-luyor. Birkaç saniye asansör bekliyorum -gelmeyince merdivenlere yöneliyorum. Sinirden, aşağılanmanın verdiği hırstan zangır zangır titriyorum. Elinor beni, sadece Luke'un parasının peşindeyim sanıyor. Beni zengin koca avcısı sanıyor?

Acaba herkes öyle mi düşünüyor?

"Becky!" Luke merdivenleri koşaradım iniyor peşimden. "Becky, dinle. Çok üzgünüm. Hiç bilmiyordum..." Zemin kata ulaştığımızda Luke kollarını bana sarıyor ve kaskatı duyuyorum orada.

"İnan bana. Ben de en az senin kadar şok oldum."

"Şey... Bilirsin... Bence sen de imzalasın iyi olur," diyorum, bakışlarımı yerden kaldırmadan. "Kendini korumalı-sın. Çok mantıklı."

"Becky. Bak bana, benim. Biziz." Yavaşça çenemi kaldırıyor ve koyu renk gözlerinden başka yere bakamıyorum. "Kızdığını biliyorum. Tabii ki kızdın. Ama annemi maruz görmelisin. Uzun zamandır Amerika'da yaşıyor. Evlilik sözleşmesi burada standart bir şey. Yoksa başka bir amacı-"

"Evet, vardı," diyorum, yine kendimi aşağılanmış hissederek. "Kesinlikle ne demek istediğini biliyorsun. Ona göre, planım... senin parana konmak ve hepsini ayakkabılara harcamak!"

"Yani planın bu değil mi?" Luke şakadan şok olmuş gibi yapıyor. "Bana bunu şimdi mi söylüyorsun? Şey, madem temel kuralları değiştireceksin, bence bir evlilik sözleşmesi hazırlamamız..."

Hafifçe gülüyorum ama içim hâlâ buruk.

"Burada bir sürü insanın evlilik sözleşmesi yaptığını biliyorum," diyorum. "Farkındayım. Ama annenin de... bize danışmadan sözleşme hazırlatmaya hakkı yoktu! Kendimi nasıl hissettim, biliyor musun?"

"Biliyorum." Luke yatıştırıcı bir şekilde sırtımı sıvazlıyor. "Ben de ona çok sinirlendim."

"Hayır."

"Tabii ki evet."

"Hayır, sinirlenmedin! Sen annene hiçbir zaman sinirlenmiyorsun! Sorun bu." Sakin kalmaya çalışarak kollarından uzaklaşıyorum.

"Becky?" Luke bana bakıyor. "Başka bir sorun daha mı var?"

"Mesele sadece bu değil. Her şey! Düğün planlarına el koyuş biçimi. Annemle babama son derece kibirli ve berbat davranması..."

"Yapısı gereği, resmi bir insan," diyor Luke, annesini koruyarak. "Kibirli olmaya çalıştığı anlamını çıkarmayalım. Eğer annenler onu gerçekten tamsa-"

"Ve seni kullanması!" Tehlikeli sularda yüzdüğümün farkındayım ama bir kere başladım ya, artık kendimi tutamıyorum, eteklerimdeki taşlar dökülüyor. "Ona vaktinden saatlerce, saatlerce verdin. Vakfı için personel tedarik ettin. Onun yüzünden Michael'la bile aran açıldı. Anlamıyorum yani! Michael'm seni önemseydiğini *biliyorsun*. İçinde iyi niyet olduğunu *biliyorsun*. Ama annen yüzünden, onunla konuşmuyorsun bile."

Luke'un yüzü buruşuyor ve bam teline dokunduğumu görüyorum.

"Şimdi de annen bu apartmana taşınmamızı istiyor. Farkında değil misin? Seni pençeleri arasına almak istiyor! Se-

ni bütün gün kendi ayak işlerine koşturacak ve bizi hiç rahat bırakmayacak... Luke, zaten şimdiden ona çok şey veriyorsun!"

"Nesi yanlış bunun?" Luke'un yüz ifadesi gittikçe gerginleşiyor. "O benim annem."

"Biliyorum tabii! Ama yapma ya. Burada başarılı olmadan önce seninle alakası bile yoktu. New York'a ilk gelişimizi hatırlasana? Onu etkilemek için amuda kalkmadığın kalmıştı -ve o seninle buluşma zahmetine bile katlanmadı! Ama artık burada da adını duyurdun, yükseldin, medyada bağlantıların güçlü, kaynakların bol -birdenbire bundan faydalanmak istedi ve seni *kullanarak*..."

"Bu doğru değil."

"Doğru! Sadece sen göremiyorsun! O kadar gözünü bozmuş ki senin!"

"Bak Becky, sana göre eleştirmesi kolay," diyor Luke, hararetili hararetili. "Senin annenle mükemmel bir ilişkin var. Ben büyürken annemi neredeyse hiç görmedim-"

"Kesinlikle!" diye bağıryorum, kendime hâkim olamadan. "Söylediğimi kanıtlıyor işte! O zaman seni sallamıyordun bile!"

Ah, kahretsin. Bunu dememeliydim. Luke'un gözlerinden bir acı ifadesi geçiyor ve birden on yaş yaşlanmış gibi görünüyor.

"Doğru olmadığını biliyorsun," eliyor. "Annem beni istedi. Onun hatası değildi."

"Biliyorum. Üzgünüm-" Ona doğru yaklaşıyorum ama Luke geri kaçıyor.

"Bir değişiklik yapıp kendini bir kere de onun yerine koy, Becky. Neler yaşadığını düşün. Çocuğunu arkada bırakmak zorunda kalmak; cesur bir ifade takınmak. O kadar

uzun zamandır duygularını saklamaya alışmış ki, istediği sıcaklığı gösterememesi çok doğal. Biraz tuhaf davranması çok doğal."

Onu dinlerken neredeyse ağlayacağım. Luke her şeyi kafasında oturtmuş. Hâlâ annesinin neden onu görmeye gelmediğini açıklamak için yeryüzündeki bütün bahaneleri uyduyan, genç çocuk o.

"Fakat şimdi ilişkimizi bir kez daha perçinleme fırsatı elde ettik," diyor Luke. "Belki zaman zaman biraz patavatsız olabiliyor. Ama elinden geleni yapıyor."

Ya evet, demek istiyorum. Benimle iyi geçinmek için çok çaba sarfediyor doğrusu.

Ama onun yerine hafifçe omuz silkip mırıldanıyorum. "Herhalde öyle."

Luke yürüyüp geliyor ve elimi tutuyor. "Hadi yukarı geri dön. Bir içki içelim ve bunu unutalım."

"Hayır..." Derin bir nefes veriyorum. "Ben... sanırım eve gidiyorum. Sen git. Sonra görüşürüz."

Eve doğru yol alırken yağmur başlıyor, olukları dolduruyor, tentelerin üstünde koca koca damlalar birikip düşüyor. Sular sıcak yanaklarıma değiyor, saçlarımı ıslatıyor ve yeni süet kenarlı ayakabılarıma leke bırakıyorlar. Ama farkında bile değilim. Akşamın etkisini hâlâ üstümden atamamışım; Elinor'un hançer gibi bakışları; o aşağılanma anım; Luke'a karşı duyduğum hayalkırıklığı.

Eve adımımı atar atmaz, şimşek çakıyor. Bütün ışıkları ve televizyonu açıp posta kutusunu boşaltıyorum. Annemden bir zarf gelmiş, ilk ona bakıyorum. Bir parça kumaş ve annemin parfümü kokan bir kâğıt düşüyor içinden.

Sevgili Becky,

Umarım New York'ta her şey yolundadır!

İşte masaya koyacağımız peçeteler için düşündüğümüz renk. Janice pembe yapmalıyız diyor ama bence bu soluk erik rengi çok güzel, özellikle de kafamızdaki çiçeklerin rengine çok uyuyor. Ama fikrini belirtmekten çekinme, gelin sensin tatlım!

Dennis'in tavsiye ettiği fotoğrafçı dün geldi ve hepimiz ondan çok etkilendik. Baban da golf kulübünde onun hakkında iyi şeyler duymuş, bu da olumlu işaret. Hem renkli, hem siyah beyaz çekebiliyor ve verdiği fiyata bir fotoğraf albümü de dahil, ki bence çok kârlı. Ayrıca en beğendiğin resmi yüz tane yap-boz şeklinde basıyor, davetlilere ufak bir teşekkür hediyesi olarak gönderebiliyorsun!

Ona söylediklerim içinde en önemlisi de, çiçek açan vişne ağacının orada senin bir sürü resmini çekebilmesi. O ağacı sen doğduğun zaman ekmiştik ve bebek Rebecca'mızın büyüyüp bir gün, gelin olarak onun yanında durması gizli hayalimdi. Sen bizim tek çocuğumuzsun ve bu gün de bizim için çok önemli.

Çok sevgilerle,

Annen.

Mektubun son satırlarını okurken ağlıyorum. Neden New York'ta evlenmek istediğimi düşündüm, bilmiyorum. Neden Elinor'un beni aptal Plaza'ya götürmesine göz yumdum, bilmiyorum. Ben evimde evlenmek istiyorum. Anne babamlave vişne ağacımızla, arkadaşlarımla ve benim için değerli olan şeylerle.

Evet, işte bu. Kararımı verdim. Yarın herkese söylüyorum.

"Becky?"

Şaşırarak yerimden sıçırıyorum ve arkamı dönüyorum. Luke kapıda dikilmiş, nefes nefese ve sıçan gibi ıslanmış. Saçı kafasına yapışmış, ayrıca yüzünden sular damlıyor. "Becky..." diyor aceleyle. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. O şekilde gitmene izin vermemeliydim. Yağmur yağdığını gördüm ama... Ne düşünüyordum, bilmiyorum-" Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzümü görünce susuyor. "İyi misin?"

"İyiyim, iyiyim." Gözlerimi siliyorum. "Ve Luke... ben de özür dilerim."

Luke bana uzun bir süre konuşmadan bakıyor, yüzü titriyor, gözleri yanıyor.

"Becky Bloomwood," diyor sonunda. "Sen hayatımda tanıdığım en cömert ruhlu... verici... sevgi dolu... hak etmediğim..."

Cümlesini tamamlamadan yanıma geliyor, yüzü duygularının yoğunluğuyla gerilmiş. Ve beni öpüyor, yağmur damlaları saçından ağzımın içine akıp dudaklarımdaki tuzlu tadına karışıyor. Gözlerimi kapıyorum ve bedenimi gevşetiyorum, sonunda zevk anları başlıyor. Luke'un sertleştiğini gedebiliyorum, kalçamdaki eli sıkılaşıyor, son derece kararlı ve arzulu, beni istediğini, şu anda beni istediğini, özür dilediğini, beni çok sevdiğini söylüyor, benim için her şeyi yapacağını ve...

Tanrım, kavgadan sonra seks yapmaya bayılıyorum.

8

E rtesi sabah yumuşacık ve büyük bir tatmin içinde uyanıyorum, son derece mutluyum. Yatakta Luke'a doğru kıvrılmış yatarken içimde güçlü bir azim duygusu taşıyorum. Önceliklerimi belirledim. Hiçbir şey kararımın önüne geçemez.

"Luke?" diyorum, Luke yataktan kalkmaya yeltenirken.

"Mmm?" Luke dönüp beni öpüyor, hâlâ son derece sıcak ve tatlı, çok lezzetli.

"Gitme. Burada kal. Bütün gün."

"Bütün gün mü?"

"Hastaymışız gibi yaparız." Yastıkların arasında keyifle geriniyorum. "Hatta ben galiba hastayım biraz."

"Ya sahi mi? Neren hasta?"

"Şey... karnım."

"Bana gayet iyi göründü," diyor Luke, yorganın altına kafasını sokup. "Gayet iyi durumda... Üzgünüm. Kaytaramadın."

"Mızıkçı."

Luke'un yataktan çıkışını, üstüne sabahlığını giyip banyoya girişini izliyorum.

"Luke?" diyorum tekrar, tam kapıdayken.

"Ne?"

Dün gece büyük bir karar aldığımı söylemek için ağzımı açıyorum. Oxshott'ta evlenmek istiyorum, tıpkı ilk başta planladığımız gibi, diyeceğim. Plaza'yı iptal edeceğim. Elinor da kızarsa kızsın.

Sonra tekrar kapatıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor Luke.

"Sadece... şampuanımı bitirme," diyebiliyorum sonunda.

Düğün konusunu açmaya cesaretim yok. Şimdi olmaz, her şey bu kadar günlük güneşlikken ve aramız bu kadar iyiiken olmaz. Hem zaten Luke nerede evlendiğimizi umursamıyor. Kendi ağzıyla söyledi.

Robyn ile pasta tatma randevumuz olduğu için sabah işten izin almıştım ama saat onda buluşacağız, Böylece de Luke işe gittikten sonra evde gezinip kendime ufak bir kahvaltı hazırlıyor ve Elinor'a ne diyeceğimi düşünüyorum.

Önemli olan, lafı dolandırmayıp doğrudan söylemek. Kararlı ve doğrudan ama hoş bir biçimde. Yetişkince ve profesyonelce, insanları işten çıkarmak zorunda kalan işadamları gibi. Sakin kalmalı ve 'başka bir yol seçtik' gibi kılıplar kullanmalı.

"Merhaba Elinor," diyorum aynada kendime. "Sana bir şey söylemem gerek. Ben başka bir yola gitmeyi seçtim."

Yok. O zaman da lezbiyen oluyorum sanır.

"Merhaba Elinor." Tekrar deniyorum. "Düğün senaryosu teklifini inceledim. Ve birçok artısı olmasına rağmen..."

Tamam, hadi ama. Yap bitir.

Midemdeki kelebeklere aldırmaksızın telefonu alıp Elinor'un numarasını çeviriyorum.

"Elinor Sherman şu anda telefona bakamıyor..."

Dışarıda.

Düğünü, bir mesaj bırakarak iptal edemem. Edebilir miyim?

Olur mu ki?

Hayır.

Bip sesi çalmadan telefonu çabucak kapatıyorum. Tamam. Ne yapsam?

Eh, yapılacak şey belli. Robyn'i arayacağım. Önemli olan, *birine* söylemem, daha fazla ilerleme kaydetmeden önce hem de.

Bir saniye kafamı topluyorum ve sonra Robyn'in numarasını tuşluyorum.

"Merhaba! Kilise çanları mı duyuyorum? Umarım öyledir çünkü Robyn de Benden'i aradınız, düğün planları dualarımız kabul oldu. Maalesef şu anda müsait değilim ama aramanız benim için çok önemli..."

Robyn muhtemelen benimle pastacıda buluşmak üzere yola çıkmıştır. Onu oradan arayabilirim. Ya da mesaj bırakırım.

Ama onun o neşeli, içten sesini duyunca vicdanım sızlıyor. Robyn çok fazla çaba sarfetti. Hatta onu her geçen gün daha çok sevdim. Ona her şeyin bittiğini telefonda söyleyemem. Birden güçlenerek elimden telefonu bırakıp çantamı alıyorum.

Yetişkin olacağım, pastacıya gideceğim ve Robyn'e haberi yüz yüze vereceğim.

Elinor ile daha sonra ilgileneceğim.

Doğrusunu söylemek gerekirse ben düğün pastası sevmem. Her zaman bir lokma tadarım, o da uğursuzluk gelmesin diye, ama aslında o meyveli kek, marzipan ve tebe-

şir gibi kat kat krema midemi bulandırır. Ayrıca da Robyn'e planların iptal edildiğini söyleyeceğim için o kadar gerginim ki, zaten ağzıma tek lokma koyduğumu hayal bile edemiyorum.

O haldeyken bile pastacıya vardığımda ağzımın suları akıyor. Burası büyük ve beyaz bir mekân, kocaman bir vitrini var ve havada en enfes, en tatlı, tereyağımsı-şekerimsi kokular uçuşuyor. Devasa, kat kat pastaların sergilendiği dolaplar ve şeffaf kutularda çiçek süslemeleri yer alıyor, insanlar mermer masalara oturmuş, rengarenk fildişi gibi şekerden güller yapıyor.

Ben girişte oyalanırken kot pantolonlu ve önden bantlı, topuklu ayakkabılı bir genç kız, annesi tarafından dışarı çıkarılıyor; o sırada tartışıyorlar.

"Sadece tatman lazım," diyor anne sinirle. "Kaç kalori olabilir ki?"

"umrumda değil," diye yapıştırıyor kız, ağlamaklı bir sesle. "Ölsem bile nikâhımda 34 beden olacağım!"

34 beden!

Tanrım, uzun zamandır buradayım ama yine de Amerikan beden ölçüleri beni çıldırtıyor. Gerçek hayatta kaçadenk düşer bu?

6 bedene.

Oh, içimi çok rahatlattı doğrusu.

"Becky!" Kafamı kaldırıyorum ve Robyn'i görüyorum, biraz telaş içinde gibi. "Merhaba! Gelmişsin."

"Robyn." Midem büzüşüyor. "Dinle. Seninle konuşmalıyım. Elinor'u aramayı denedim ama o... Her neyse. Sana... söylemem gereken bir şey var."

"Tabii," diyor Robyn, dikkati dağınık bir şekilde. "Antoinette ve ben bir saniye sonra yanında olacağız ama şu anda

bir kriz yaşıyoruz." Sesini alçaltıyor. "Pastalardan biri kaza-ya uğramış. Çok talihsizlik."

"Bayan Bloomwood?" Karşımda gri saçlı, ıslıl ıslıl gözlü ve beyaz aşçı giysili bir adam duruyor. "Ben Antoine Montignac. Pastacıların kralı. Televizyon programımı görmüşsünüzdür?"

"Antoine, sanırım diğer... müşterimizin sorununu... çözmüş değiliz henüz," diyor Robyn tedirgince.

"Bir saniye sonra geliyorum." Eliyle Robyn'i başından savma hareketi yapıyor. "Bayan Bloomwood. Oturun."

"Aslında, ben gerçekten emin değilim şu an..." diye geliyor. Ama ne yaptığımı anlayana kadar pelüş bir sandalyeye kuruluyorum, ayna gibi bir masada oturuyorum ve Antoine parlak katalogları önüme açıyor.

"Sizin için hayallerinizdekini bile solda sıfır bırakacak bir pasta yapabilirim," diye anlatıyor, tevazu içinde. "Hiçbir imge benim yaratıcılık gücümü zorlayamaz."

"Gerçekten mi?" Altı katlı, lalelerle bezenmiş, şeker kaplı bir pasta fotoğrafına bakıyorum, sonra sayfayı çeviriyorum ve karşıma beş farklı kelebek şeklinde yapılmış bir pasta çıkıyor. Hayatımda gördüğüm en büyük pastalar bunlar. Ve o süslemeler!

"Eee, hepsinin içinde meyveli kek mi oluyor?"

"Meyveli kek? *Non, non, non*\" Antoine bir kahkaha patlatıyor. "Düğünde meyveli kek servis etmek çok İngiliz bir kavram. Bu pastamızda..." Kelebekli olanı gösteriyor, "hafif melexi kek kullanıldı, her katın dolgusu ayrıydı: Yanık portakallı karamel, çarkıfelek meyveli mango, fındıklı sufle."

Ufff.

"Eğer çikolata seviyorsanız, sizin için farklı çikolata çeşitleri kullanarak bir pasta yaparız." Başka bir sayfayı çeviri-

yor. "Bunda bitter çikolatalı kek arasında çikolatalı fondan dolgusu, beyaz çikolata kreması ve truffle kullanıldı."

Düğün pastalarının böyle çeşitleri olacağını hiç bilmiyordum. Hafiften başım dönerek sayfaları karıştırıyorum ve görkemli pastalara bakıyorum.

"Eğer geleneksel kat kat pasta konseptini istemezseniz, size sevdiğiniz bir şeyi temsil eden bir pasta da yapabiliriz. En sevdiğiniz tablo... ya da heykel..." Tekrar bana bakıyor. "Bir Louis Vuitton bavul olabilir..."

Louis Vuitton bavul şeklinde bir pasta mı? Daha havalı ne olabilir ki!

"Antoine? Bir saniye buraya bakabilir misin?" Robyn sağ taraftaki ufak bir görüşme odasından kafasını çıkarıyor -ve gülümsüyor olsa da, sesinden siniri bozulduğu belli.

"Affedersiniz, Bayan Bloomwood," diyor Antoine özür dilercesine. "Davina. Bayan Bloomwood'a tatması için pasta örnekleri getirir misin?"

Giilleryüzlü bir asistan çift kanatlı kapıların arkasında gözden yitiyor, sonra elinde bir kadeh şampanya ve içinde iki farklı dilim pasta ve şekerden zambak olan porselen bir tabakla geri dönüyor. Bana bir çatal uzatıyor. "Şu taraftaki çarkıfelek meyveli ve mangolu, mandalina ve ilek muslu ve diğeri de şamfıstıklı ve moka truffle'lı karamel kremalı. Afiyet olsun!"

Vay canına. Her bir dilim son derece hafif, kekinin arasında üç değişik renk dolgu var. Hangisinden başlayacağımı bilmiyorum!

Tamam... Moka truffle.

Bir lokma götürüyorum ağzıma ve zevkten bayılıyorum neredeyse. İşte bütün düğün pastaları böyle olmalı. Neden İngiltere'de bunlardan yok?

Şampanyamdan iki yudum içip şeker zambağı dişliyorum, şahane limonsu bir lezzet. Sonra bir ısırık daha alıyor ve zevkle ktırdatıyorum dişlerimin arasında, aynı zamanda da az ileride büyük bir emekle bir vadi boyunca açmış zambaklar yapan kızı izliyorum.

Aslında, belki de Suze'a bebeğin vaftiz töreni için güzel bir pasta yaptırırım. Yani, ayrıca bir hediye alacağım da - ufak bir ekstra olarak pasta ekleyebilirim.

"Pastaların fiyatını biliyor musunuz?" diye soruyorum kıza, ikinci dilimimi de yuvarlarken.

"Eee... değişiyor," eliyor kız, kafasını kaldırıp. "Ama sanırım bin dolar civarından başlıyor."

Şampanya boğazımda kalıyordu. Bin dolar mı? Fiyatları bin dolardan mı *başlıyor*?

Bir *pasta* için?

Yani, o zaman ben şimdi ne kadarlık yedim? Tabağımda en az elli altmış dolarlık pasta vardı herhalde!

"Bir dilim daha ister misiniz?" diyor kız ve görüşme odasına yandan bakış atıyor. "Antoine hâlâ meşgul galiba."

"Aaa, iyi... neden olmasın! Bir de şu şeker lalelerden tatabilir miyim? Anlarsınız ya. Araştırma maksatlı."

"Tabii ki," diyor kız hoşça. "Ne isterseniz."

Bana bir lale ve bir demet minik beyaz çiçek getiriyor; hepsini mutlu mutlu çiğniyorum, üstüne de şampanyayı deviriyorum.

Sonra tembel tembel etrafıma göz atıyorum ve devasa, ince işçilikle yapılmış beyaz sarı bir çiçek görüyorum, üstüne çiy damlaları ayrıntısı bile yapılmış. Vay canına. İştah açıcı görünüyor. Şeker kalplerden oluşan bir tabağa el atıyorum ve tam kalplerden biri ağzıma doğru yolculuğunu tamamlamak üzereyken bir feryat kopuyor.

"Duuur!" Beyazlar içinde bir adam atölyeden bana doğru koşuyor. "Sakin fulyayı yeme!"

"Ooo!" diyorum ve tam vaktinde duruyorum. "Affedersiniz. Farketmedim. Çok mu özel bir parça?"

"Yapmam üç saatimi aldı," diyor adam, şekeri nazikçe elimden alarak. "Neyse ki zarar gelmemiş." Bana gülümüyor ama alnındaki boncuk boncuk terleri görebiliyorum.

Hımm. Belki de bundan böyle şampanyayla idare etmeliyim. Bir yudum daha içiyorum ve şişeyi aramaya koyuluyorum, o sırada Robyn ve Antoine'ın sıkıştığı bölmeden sesler yükseliyor.

"Bilerek yapmadım, matmazel! Tabii ki garezim yok!"

"Evet, var! Benden nefret ediyorsun çünkü, değil mi?" diyor boğuk bir ses.

Robyn'in yatıştırıcı bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ama çıkaramıyorum.

"Hep üst üste geliyor her şey!" Kadının sesi artık iyice yükseliyor ve açıkça duyduğum anda, bardağım elimde donup kalıyorum.

İnanmıyorum.

Olamaz.

"Kahrolası düğünde bir uğursuzluk var!" diye bağırıyor. "İlk günden beri aksiliklerin arkası kesilmedi gitti!"

Kapı savurlarak açılıyor ve şimdi kim olduğunu adama-kıllı görüyorum.

Evet o. Alicia.

Bütün vücudum kaskatı kesiliyor.

"Önce Plaza'dan gün alamadık! Şimdi bu pasta fiyaskosu! Ve ne duyduğum biliyor musun?"

"Ne?" diyor Robyn, korku içinde.

"Başnedimem saçını kızıla boyamış! Diğerleriyle takım olmayacak! Ne kadar düşüncesizce ve bencilce bir..."

Kapı ardına kadar açılıyor ve Alicia kendini dışarı atıyor, yüksek topukluları tahta zeminde makineli tüfek gibi yan-kılanıyor. Beni görünce kalakalıyor ve ben de kalbim yerinden fırlayacakmış gibi ona bakıyorum.

"Merhaba Alicia," diyorum, rahat konuşmak için kendimi zorlayarak. "Pastana çok üzüldüm. Tattırdığınız numuneler çok lezzetliydi bu arada, Antoine."

"Ne?" diyor Alicia boş boş. Gözleri nişan yüzüğüme kayıyor, yüzüme dönüyor, tekrar yüzüğüme, ayakkabılarıma, çantama -arada eteğime- ve nihayet tekrar yüzüğüme. Adepta bir koridor boyunca sıralanan aynaların ortasında tepeden-tırnağa Manhattan bakışına maruz kalmak gibi.

"Evleniyor musun?" diyor sonunda. "Luke'la mı?"

"Evet." Sol elimdeki pırlantaya umursamazca bakış atıyorum ve masum masum gülüyorum.

Artık rahatlıyorum. Hatta biraz eğlenmeye bile başladım.

(Ayrıca, ben de Alicia'ya tepeden-tırnağa Manhattan atıyorum. Ve benim yüzüğüm onunkinden bir gıdım daha büyük. Hoş, kıyasladığımdan değil.)

"Neden söylemedin?"

Sormadın ki, diye cevap vermek istiyorum fakat onun yerine omuz silkmekle yetiniyorum.

"Eee, nerede evleniyorsun?" Alicia'nın kendini beğenmiş, bilmiş yüz ifadesi geri dönüyor ve saldırı hamlelerine hazırlandığını anlayabiliyorum.

"Eee... son duruma göre..." Boğazımı temizliyorum.

Tamam, işte beklenen an. İşte büyük duyuruyu yapma zamanı. Robyn'e fikrimi değiştirdiğimi söyleme zamanı. Oxshott'ta evleneceğim.

"Aslında..."

Derin bir nefes alıyorum. Hadi ama. Bebek işi. Ne kadar çabuk yaparsam, o kadar çabuk sona erecek. Sadece söyle gitsin.

Ve hakikaten de söylemek üzereyim -ancak kafamı kaldırıp bakmak gibi ölümcül bir hata yapıyorum. Alicia her zamanki patronluk taslayan ve ukala havasıyla bakıyor bana. Yıllar yılı kendimi aptal ve küçük hissetmenin birikintisi derin bir kuyudan yükselircesine, volkan gibi patlıyor içimden -ve elimde değil. Şöyle dediğimi duyuyorum: "Aslında, Plaza'da evleniyoruz."

Alicia'nın yüzü, elastik bir bant gibi şokla geriliyor.

"Plaza mı? Gerçekten mi?"

"Çok hoş olacak," diye ekliyorum gayet sıradan. "Plaza çok güzel bir mekân. Sen de mi orada evleniyorsun?"

"Hayır," diyor Alicia, çenesi gerilerek. "Kısa süre önce haber verdiğimiz için bize tarih veremediler. Siz ne zaman randevu aldınız?"

"Ah... bir iki hafta önce," diyorum ve hafiften omzumu silkiyorum.

Evet! Evet! İşte yüzündeki o ifade!

"Harika olacak," diye araya giriyor Robyn coşkuyla. "Bu sabah tasarımcıyla konuştum, bu arada. İki yüz huş ağacı siparişi vermiş ve numune çam kozalaklarıyla birlikte göndereceklermiş..."

Alicia'nın zihninin hızla çalıştığını görebiliyorum.

"Plaza'da büyümlü orman temalı düğünü yaptırın *sensin*," diyor sonunda. "Duymuştum. Bir servete mal olacakmış. Ve Viyana Senfoni Orkestrası'ndan kemancılar getirtiyormuşsun. Doğru mu?"

"New York Filarmoni turnedeymiş," diyor Robyn üzülerek. "Ama neyse ki bu Viyanalı insanlar çok iyiydi de-"

"Harika olacaklarından eminim," diyorum ve Robyn'e gülümsüyorum, o da eski bir dostmuşum gibi bana sırtıyor.

"Bayan Bloomwood." Antoine birden yanımda peydah oluyor ve elimi öpüyor. "Artık tamamen hizmetinizdeyim. Gecikme için özür dilerim. Sinir bozucu ufak sorunlardan biri..."

Alicia'nın yüzü taş gibi oluyor.

"Eh," diyor. "Ben çıkayım artık."

"*Au revoir*," diyor Antoine, bakmadan.

"Güle güle Alicia," diyorum ben de masumca. "Düğünde iyi eğlenceler."

Alicia uzun adımlarla pastacıyı terkettikten sonra sandalyemde arkama yaslanıyorum, kalbim hâlâ güm güm atıyor. Hayatımın en güzel anlarından biriydi. Nihayet Kaltak Alicia Uzun-bacak'a gününü gösterdim. Nihayet! Yani, kadın bana kaç kere kıllık yapmıştır? Cevap: Yaklaşık bin kere. Ve ben kaç kere mükemmel cevabı yapıştırmışımdır? Cevap: Sıfır.

Bugüne kadar!

Robyn ve Antoine'ın birbirlerine baktıklarını görüyorum ve onlara Alicia hakkında ne düşündüklerini sormak için yanıp tutuşuyorum. Ancak... yakında gelin olacak birine yakışmaz.

Artı, eğer onu çekiştirirlerse, beni de çekiştirebilirler demektir.

"Şimdi!" diyor Robyn. "Daha tatlı ayrıntılara dönersek. Antoine, Becky'nin düğünüyle ilgili ayrıntıları gördün."

"Evet," diyor Antoine, bana gülümseyerek. "Gelmiş geçmiş en güzel gece olacak."

"Biliyorum," diyorum mutlu mutlu. "Ben de iple çekişiyorum!"

"Evet... Pastayı kararlaştıralım... Sana bazı resimler getirelim... Bu arada, biraz daha şampanya teklif edebilir miyim?"

"Evet, lütfen," diyerek kadehimi uzatıyorum. "Çok seviyorum."

Şampanya soluk rengi ve iştah açıcı kokusuyla kadehte fişirdiyor. Ardından Antoine gene gözden kayboluyor ve bir yudum içerken içten içe huzursuz olduğum gerçeğini örtmek için gülümsüyorum.

Artık Alicia da gittiğine göre, daha fazla numara yapmanın bir anlamı yok. Yapmam gereken hareket, bardağı masaya koymak, Robyn'i kenara çekmek, vaktini harcadığım için özür dilemek -ve ona düğünün iptal edildiği, Oxshott'ta evleneceğim bilgisini vermek. Oldukça basit ve açık-sözlü bir biçimde.

Yapmam gereken bu.

Fakat... bu sabahtan beri çok garip bir şey oldu. Tam olarak açıklayamıyorum ama bir şekilde, burada otururken şampanya içip bin dolarlık pastalardan yerken kendimi hiç de Oxshott'ta bir bahçede evlenecek biri gibi *hissetmiyorum*.

Eğer gerçekten dürüst olursam, yani elimi kalbime koyarsam -kendimi gerçekten Plaza'da muazzam, lüks bir düğün yapacak biri gibi hissediyorum.

Ondan da öte, Plaza'da muazzam, lüks bir düğün yapan biri olmak *istiyorum*. Pahalı pastacıları dolaşan, insanların arı gibi etrafında uçtuğu ve ona prenses gibi davrandığı o kadın olmak *istiyorum*. Eğer düğünü iptal edersem, hepsi sona erecek. Herkes bu telaşı, koşturmacayı kesecek. Ben de o özel, parıltılı insan olmayacağım.

Aman tanrım, bana neler oldu acaba? Bu sabah ne kadar da kararlıydım.

Büyük bir azimle gözlerimi kapayıp kendimi zorlayarak annemle babamı ve çiçek açan vişne ağacını düşünüyorum. Ama işe yaramıyor. Belki şampanyadan -ama nedense duygularıma yenik düşmek ve "Ben vatanımda evlenmeliyim," diye düşünmek yerine içimden şöyle geçiriyorum: "Belki vişne ağacını da büyümlü ormana dalil edebiliriz."

"İyi misin Becky?" eliyor Robyn, bana ısıll ısıll gülerek. "Daldın gittin?"

"Ah!" diyorum, suçluluk duygusuyla kafamı sallayarak. "Ben sadece düşünüyordum da... ıı... düşün muhteşem olacak!"

Ne yapacağım? Bir şey söyleyecek miyim?

Bir şey söylemeyecek miyim?

Hadi Becky. Karar ver.

"Peki -çantamda ne olduğunu görmek ister misin?" diyor Robyn, parlak bir gülüşle.

"Eee... evet, lütfen."

"Ta-daaa!" Üstünde havalı bir elyazısı olan, kalın, kaba- rık bir kart çıkarıp bana uzatıyor.

Bayan Elinor Sherman

Oğlu Luke Brandon'ın

Rebecca Bloomwood ile düğününde

Sizleri de yanında görmekten memnuniyet duyar...

Kalbim yerinden fırlayacak gibi atarak davetiyeye bakı- yorum.

Gerçek. Gerçekten gerçek. İşte elimde, capcanlı duruyor. Ya da en azından, boz ve altın rengi duruyor.

Sert kartı Robyn'den alıyorum ve parmaklarımın arasın- da döndürüyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sırtıyor Robyn. "Çok seçkin, değil mi? Kart yüzde seksen ketenden yapılmı."

"Çok... güzel." Yutkunuyorum. "Gerçi davetiye göndermek için henüz çok erken."

"Daha göndermedik zaten! Ama ben davetiyei erken yaptırmayı severim. Ben hep derim ki, ne kadar okursan oku, mutlaka düzelterek bir şey vardır." Kahkahadan kırılıyor.

"Doğru." Tekrar davetiyei okuyorum yavaş yavaş.

22 Haziran Cumartesi

Plaza Otel

New York

Durum ciddi. Eğer bir şey diyeceksem, şimdi demeliyim. Düğünü iptal edeceksem, şimcli etmeliyim. Tam şu dakika.

Ama ağzım açılmıyor.

Yani gerçekten Plaza'yı mı seçmiş oluyorum? Kendimi satıyor muyum? Pırlıtyı ve şaşaayı mı tercih ediyorum? Annem ve babam yerine, Elinor'un tarafında mıyım?

"Annene de bir davetiye göndermek istersin diye düşündüm!" diyor Robyn.

Kafam birden kopacak gibi dikiliyor ama Robyn'in yüzünde her şeyden bihaber bir masumiyet var. "Burada olmayıp hazırlıklara dahil olamaması çok yazık. Ama bunu görmek hoşuna gidecektir, değil mi?"

"Evet," diyorum, uzun bir süre durakladıktan sonra. "Evet... sevecektir."

Davetiyei çantama koyuyorum ve çat diye kapatırken midem pek iyi değil.

Demek bu. Demek New York.

Annem anlayış gösterecek. Her şeyi adamakıllı anlattığımda ikna olacak. Mecbur.

Antoine'm getirdiği yeni mandalinalı pasta nefis. Ama nedense, ağzıma atınca iştahım kapanıyor.

Çeşitli tatlar denedikten sonra ve hiçbir karara varamazken Antoine ve Robyn birbirlerine bakıyor, ben de bunun üstüne, düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Böylece çantama son bir şeker gül atıp onlara veda ediyorum ve Barneys'e yollanıyorum, bütün gün sanki kafama takılan hiçbir şey yokmuş gibi müşterilerimle gayet güzel ilgileniyorum.

Fakat aslında telefon etmem gerektiği aklımdan bir an çıkmıyor. Anneme haberi nasıl vereceğim? Anneme durumu nasıl *açıklayacağım?*

Kesinlikle Plaza'da evlenmek istiyorum, gibi kesin cümleler kurmayacağım. En başta değil. Ona sadece bir ihtimal olarak bir kenarda durduğunu, eğer ikimiz de istersek, orada yapabileceğimizi ifade ederim. Anahtar sözcük bunlar. *Eğer ikimiz de istersek.*

Doğrusu konuyu anneme daha önce düzgünce açıklayamamıştım. Her şeyi ona tamamıyla anlatınca büyük ihtimal fırsata balıklama atlayacak. Büyülü ormanı ve yaylılar orkestrasını, dans grubunu ve bin dolarlık pastayı tarif edince. Tüm masrafları ödenmiş, güzeller güzeli, lüks bir düğün! Yani, kim hayır der ki?

Ancak eve çıkan merdivenleri tırmanırken midem hoplayıp zıplıyor. Kendime karşı dürüst olmadığımın bilincindeyim. Annemin gerçekte ne istediğini çok iyi biliyorum.

Aynı zamanda, yeterince yaygara koparırsam, ne istesem yapacağını da biliyorum.

Eve girip kapıyı arkamdan kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum. İki saniye sonra kapı çalıyor ve korkuyla yerimden fırlıyorum. Tanrım, şu anda diken üstündeyim.

"Merhaba," diyorum kapıyı açarken. "Ah, Danny, sen miydin? Dinle, çok önemli bir telefon görüşmesi yapmalıyım. O yüzden sakıncası yoksa-"

"Tamam, senden bir iyilik istiyorum," diyor Danny, eve dalarak ve dediğimi hiç ama hiç umursamayarak.

"Neymiş?"

"Randall bana baskı yapıyor. Bana habire, kıyafetlerini nereye satıyorsun bakalım? Müşterilerin kim? Herhangi bir iş planın var mı? Başımın etini yiyor. Ben de ona, tabii ki iş planım var, Randall. Önümüzdeki yıl Coca Cola'nın markasını satın alıyorum, dedim, ne sandın?"

"Danny-"

"Ondan sonra o da, madem doğru düzgün bir müşterim yokmuş, pes etmeliymişim dedi, masraflarımı daha fazla karşılamayacakmış. Masraflarımı karşılamak, aynen bu kelimeleri kullandı! İnanabiliyor musun?"

"Şey," diyorum, tam dikkatimi veremedim. "Kıranı ödüyor. Ve sana istediğin o pembe süet kumaşları aldı kaç top..."

"Tamam," diyor Danny, biraz duraklayıp. "Tamam. Diyelim ki pembe süet hataydı. Ama tanrım ya! Sürekli başıma kakıyor. Ona senin nikâhta giydiğin elbiseyi söyledim, o da bana, Daniel, ticari girişimini alt katında oturan tek bir müşterinle temellendiremezsin, dedi." Danny başparmağının derisini koparıyor şiddetle. "Böylece ben de ona bir mağazadan büyük bir sipariş aldım dedim."

"Gerçekten mi? Hangisi?"

"Barneys."

Dikkatimi tamamen vererek bakakalıyomm.

"Barneys? Danny, neden Barneys dedin?"

"Benim arkamı kollarsın diye! Eğer sana sorarsa, siparişimi aldın, tamam mı? Ve bütün müşterilerin de benim giysilerimi satın almak için birbirini yiyor, mağaza tarihi boyunca böyle bir şey görmedin."

"Sen delisin. Hayatta inanmaz buna. Peki senden para istediğinde ne yapacaksın?"

"O zamana kadar param olacak!"

"Ya kontrol ederse? Ya bakmak için Barneys'e giderse?"

"Kontrol etmez," diyor Danny, surat asarak. "Benimle ayda bir kere konuşacak vakti var sadece, nerede kaldı Barneys'e randevusuz uğramak? Ama merdivenlerde falan karşılaşırsanız, aynı hikâyeyi anlat ona. Senden tek istediğim bu."

"Şey... tamam," diyorum sonunda.

Cidden. Sanki kafamda yeterince dert yokmuş gibi.

"Danny, gerçekten önemli bir telefon görüşmesi..." diyorum çaresizce.

"Eee, oturacak başka bir yer buldunuz mu?" diyor, koltuğa cup diye çökerek.

"Vakit olmadı."

"Daha düşünmediniz bile?"

"Elinor onunla aynı apartmana taşınmamızı istiyor, ben de hayır dedim. Şu ana dek bu kadar ilerleyebildik."

"Gerçekten mi?" Danny bana uzun uzun bakıyor. "Sen Village'da oturmak istemedin?"

"Tabii ki isterim! Ama oraya hayatta taşınmam."

"O halde ne yapacaksınız?"

"Bilmiyorum! Şu anda düşünecek daha bir sürü şey var. Hatta yeri gelmişken-"

"Evlilik öncesi stresi," diyor Danny, çok bilirmiş gibi. "Çözümü, duble martini." Kokteyl dolabını açtığı anda, bir tomar düşün hediyesi listesi broşürü yere düşüyor.

"Hey!" diyor sitem edercesine, hepsini yerden toplayıp. "Bensiz mi liste hazırladın? İnanamıyorum! Hayatım boyunca hep hediye listesi yapmak istemişimdir! Kapuçino makiyesi yazdın mı?"

"Eee... evet. Galiba-"

"Büyük hata. Hiçbiri aslı gibi olamaz. Dinle, eğer herhangi bir hediyeyi teslim almamı istersen, hemen üst kattayım, unutma..."

"Evet, olur." Danny'ye bir bakış atıyorum. "Noel'den sonra."

Noel hâlâ içimde bir yara. Son derece akıllılık edip internetten bir yığın hediye sipariş ederim demiştim. Ama hiçbir gelmedi, böylece Noel'den bir gün önce o mağaza senin, bu mağaza benim koşup insanlara yeni hediyeler almaya çalıştım. Sonra Noel sabahı Danny ve Randall'la bir içki içmek için yukarı çıktık -bir de baktık Danny, Elinor'a aldığım sabahlıkla oturmuş, işyerindeki Samantha'ya aldığım çikolataları yiyor.

"Hey, ne düşünmem gerekiyordu?" diyor Danny kendini savunarak. "Noel zamanıydı. Hepsi de hediye paketine sarılmıştı... Ben de aynen, evet Daniel, Noel Baba diye bir şey var dedim." Martini şişesine uzanıp kokteyl karıştırıcıya bir miktar döküyor. "Sert? Ekstra sert?"

"Danny, gerçekten acil bir telefon görüşmesi yapmalıyım. Bir dakika sonra dönerim."

Telefonu yerinden kaldırıp yatak odasına götürüyorum, sonra da kapıyı kapatıp fikirlerimi odaklamaya çalışıyorum.

Tamam. Bunu yapabilirim. Sakin ve kararlı. Evimi arıyorum ve çalma tonu kulağımda çınlarken dehşet içinde bekliyorum.

"Alo?" diyor, metalik bir ses.

"Alo?" diye cevaplıyorum şaşırarak. Uzun mesafe olması na rağmen, telefondakinin annem olmadığını anlıyorum.

"Becky! Benim, Janice! Nasılsın tatlım?"

Çok tuhaf. Yanlışlıkla komşumuzun telefonunu mu çevirdim?

"Ben... iyiyim."

"Ah, güzel! Madem telefondasın hemen sorayım. İçme suyu olarak hangisini tercih edersin, Vittel mi, Evian mı?"

"Vittel," diyorum hiç düşünmeden. "Janice-"

"Harika. Soda çeşidi olarak? Birçok insanın tercihi farklı olacaktır, tahmin edersin ki. Perrier iyi midir?"

"Ben... bilmiyorum. Janice-" Derin bir nefes alıyorum. "Annem orada mı?"

"Bilmiyor musun, tatlım? Anneler evde yok! Lake Districts gittiler!"

Hüsrana uğruyorum. Lake District gezilerini nasıl unuttum?

"Ben de çiçeklere bakmak için uğradım size. Eğer acil bir şeyse, kaldıkları yerin telefonunu bulabilirim-"

"Hayır... önemli değil."

Hüsrانım dağılmaya başlıyor. Onun yerine, gizli bir rahatlama duyuyorum. Bir süreliğine sürüncemede kalmak zorundayım. Yani, evde yoklarsa ben ne yapabilirim?

"Emin misin?" diyor Janice. "Önemli bir şeyse, numara bırakmışlardı bana..."

"Hayır, gerçekten, sorun yok! Önemli değildi," dediğimi duyuyorum. "Eh, seninle konuştuğuma çok sevindim... Görüşürüz!" Ellerim titreyerek ahizeyi bırakıyorum.

Sadece birkaç gün daha bekleyeceğim. Nasılsa bir şey değişmeyecek.

Oturma odasına döndüğümde Danny koltuğa yayılmış, kanal değiştiriyor.

"Her şey yolunda mı?" diyor, kafasını kaldırıp.

"Evet," diyorum. "Hadi bir şeyler içelim."

"Karıştırıcıda kokteyl var," diyor Danny, dolabı gösterecek ve o sırada da kapı açılıyor.

"Merhaba!" diye sesleniyorum. "Luke, sen misin? Tam zamanında geldin-"

Luke odaya girdiğinde hemen susuyorum ve üzgün üzgün ona bakıyorum. Yüzü solgun ve boş, gözleri her zamankinden de koyu renk. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Danny ve ben birbirimize bakıyoruz; yüreğim ağzıma geliyor.

"Luke!" diye yutkunuyorum. "İyi misin?"

"Bir saattir seni aramaya çalışıyorum," diyor. "İşyerinde yoktun, ev telefonu meşguldü..."

"Eve dönüyordum herhalde. Sonra da bir yeri aramam gerekti." Endişeyle ona doğru bir adım atıyorum. "Ne oldu Luke? İşle ilgili bir şey mi?"

"Michael," diyor Luke. "Kalp krizi geçirmiş. Az önce öğrendim."

Michael'ın odası Washington'da büyük bir hastane-
nin dördüncü katında. Sessizlik içinde koridorlar-
dan geçiyoruz, ikimiz de dümdüz önümüze baka-
rak yürüyoruz. Dün gece ikimiz ele iyi uyuyamadık -hatta
Luke'un gözünü kırdığından bile emin değilim. Fazla ko-
nuşmadı ama vicdan azabıyla kendini yiyip bitirdiğinin far-
kındayım.

"Ölebilirdi," dedi dün gece, ikimiz de karanlıkta uyanık
yatarken.

"Ama ölmedi," diye cevapladım ben de ve elini tuttum.

"Ama ölebilirdi de."

Doğruydı. Gidebilirdi. Ne zaman aklıma gelse, midemde
berbat bir sancı hissediyorum. Daha önce hiçbir yakınım ağır
hastalık geçirmedi. Yani büyük teyzem Muriel'in böbreklerin-
de bir rahatsızlık vardı ama onu zaten iki kere mi ne görmüş-
tüm. Ve ben iki yaşındayken ölen babamın babası Bloomwo-
od dedem dışında, anneannemler ve babaannem sağ.

Hatta hastaneye bile hiç gitmedim desem yalan olmaz,
ER ve *Casualty* sayılmazsa. İçeride yürürken ve 'Onkoloji',

'Asabiye' gibi korkunç tabelaların önünden geçerken hayatımın ne kadar korunaklı geçtiğini bir kez daha idrak ediyorum.

465 numaralı odaya ulaşıyoruz ve Luke duruyor.

"İşte burası," diyor. "Hazır mısın?" Yavaşça kapıyı tıklattıyor, bir saniye sonra da itiyor.

Michael büyükçe metal bir yatakta uyuyor, başucundaki masada beş altı tane kocaman çiçek var, ayrıca odanın çeşitli yerlerinde de çiçekler duruyor. Eline bir serum takılmış ve göğsünden çıkan başka bir boru da ışıkları yanan bir makineye bağlı. Yüzü soluk ve gevşek ve çok... savunmasız görünüyor.

Hiç hoşuma gitmiyor bu manzara. Michael'ı daha önce pahalı bir takım elbise dışında bir şeyle görmedim. Elinde içkisi olurdu. Büyük, güven verici ve yıkılmazdı. Hastane üniforması içinde yatakta yatmazdı.

Luke'a yandan bakıyorum, onun da gözleri Michael'ın üstünde, yüzünde solgun bir ifade. Ağlamak istiyormuş gibi görünüyor.

Aman tanrım. Şimdi *ben* de ağlamak istiyorum...

Sonra Michael gözlerini açıyor ve rahat bir oh çekiyorum. En azından gözleri aynı. Aynı sıcaklık. Aynı esprituellik.

"Ah, onca yolu tepmeseydiniz," diyor. Sesi kuru ve her zamankinden daha ağırbaşlı.

"Michael," diyor Luke, istekli bir şekilde bir adım öne atarak. "Nasılsın?"

"Daha iyiyim. Öncekinden daha iyiyim." Michael'ın gözleri, soru sorar gibi Luke'un üstünde dolaşıyor. "*Sen* nasıl-sın peki? Çok kötü görünüyorsun."

"Çok kötüyüm," diyor Luke. "Kendimi son derece..." Duraklayıp yutkunuyor.

"Gerçekten mi?" diyor Michael da. "Belki sen de gereken testlerden yaptırmalısın. Çok güven verici bir prosedür. Anjin olduğum için biliyorum artık. Öte yandan lenf bezlerim iyi durumda ve artık fıstığa alerjim yokmuş. Öğrendiğim iyi oldu." Bakışları Luke'un elindeki meyve sepetine kayıyor. "Benim için mi?"

"Evet!" eliyor Luke da, yeni hatırlamış gibi. "Sadece ufak bir... Şuraya koyuyorum."

Egzotik çiçeklerin arasında bir boşluk açıyor ve ona bakarken çiçeklerdeki kartlardan birinde Beyaz Saray yazdığını okuyorum. Vay canına.

"Meyve," diyor Michael, başıyla onaylayarak. "Çok düşüncelisin. Doktorumla konuşmuşsun. Buradakiler çok katı. Şeker getiren ziyaretçiler, doğruca ufak bir odaya götürülüp on dakika boyunca koşu bandında koşturuluyor."

"Michael..." Luke derin bir nefes alıyor ve ellerinin meyve sepetine yapıştığını görüyorum. "Michael... çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Tartışmamızdan dolayı."

"Unuttum bile. Gerçekten."

"Ben unutmadım ama."

"Luke." Michael şefkatle bakıyor. "Büyütülecek bir şey yok."

"Ama bence-"

"Sadece anlaşmazlığa düştük, hepsi bu. O günden beri ben de senin söylediklerini düşündüm. Ve haklı olduğun bir nokta var. Eğer Brandon İletişim değerli bir işe yardımcı olarak ismini duyurursa, şirketin profiline olumlu getirişi olur."

"Sana danışmadan hareket etmemeliydim," diye mırıldanıyor Luke.

"Eh. Daha önce de dediğin gibi, orası senin şirketin. Asıl kontrol sende. Buna saygı duyuyorum."

"Ve ben de senin tavsiyelerine saygı duyuyorum," diyor Luke hemencecik. "Her zaman da duyacağım."

"Eee, o halde olanları unutmaya söz veriyor muyuz?" Michael elini uzatıyor, üst kısmı iğne izleriyle dolu -ve bir saniye sonra Luke da kibarca elini tutuyor.

Şu anda boğazımdaki düğümden boğulmak üzereyim.

"Ben... bir bardak sını... almaya gidiyorum..." diye mırıldanıp odadan geri çıkıyorum, kesik kesik nefes alıyorum.

Michael'in önünde gözyaşlarına boğulamam. Beni zavalı sanabilir.

Ya da onun bilmediği bir şey biliyorum da, o yüzden ağlıyorum zanneder. Medikal raporlarını gördüğümü ve anjini olmadığını zanneder. Sorunun kalbinde değil, beynindeki bir pıhtıdan kaynaklandığını ve onu ameliyat edecek tek doktorun Chicago'dan buraya gelmediğini çünkü hastaneyle arasında özel bir sorunun olduğunu...

Tamam, bir dakika, olayı *ER* dizisiyle karıştırmamalıyım.

Yakındaki bir bekleme salonuna yürüyorum, sakinleşmek için derin nefesler alıyorum ve mavi hırkalı, orta yaşlı bir kadının yanına oturuyorum.

"İyi misin canım?" Kafamı çevirince kadının bana kâğıt mendil uzattığını görüyorum. "İnsan etkileniyor, değil mi?" diyor, ben burnumu silerken. "İçeride akraban mı yatıyor?"

"Bir arkadaşım. Ya sizin?"

"Kocam Ken," diyor kadın. "Baypas ameliyatı oldu."

"Tanrım. Çok... üzüldüm."

O hastane yatağındaki Luke olsaydı, nasıl hissederdim diye düşününce sırtımdan aşağı bir titreme iniyor.

"Kendine bakmaya başlasaydı, iyi olacaktı. Erkekler işte. Bir kulaklarından girip diğerinden çıkıyor." Başını iki yana sallıyor. "Ama buraya gelince... insan hayatın değerini anlıyor, değil mi?"

"Kesinlikle," diyorum, büyük bir ciddiyet ve ağırbaşlılıkla.

Bir süre sessizce oturuyoruz ve kaygıyla Luke'u düşünüyorum. Belki de biraz daha sık spora gitmeye ikna etmeliyim onu. Ve kolesterolü düşüren o az yağlı şeylerden yemeye. Ne olur, ne olmaz diye.

Bir süre sonra kadın bana gülümseyip gidiyor ama ben olduğum yerde kalıyorum. Luke ve Michael'a biraz daha zaman tanımak istiyorum. Kollarında serumlarıyla tekerlekli sandalyede oturan iki hasta camın önünde sohbet ediyor ve yaşlı, ufak tefek bir kadının, herhalde torunu olan genç adamı selamladığını görüyorum. Kadın onları görünce yüzü aydınlanıyor ve birdenbire on yıl genç görünüyor -ve ah işte, elimde değil- bir daha burnumu çekmeye başlıyorum.

Yanımda kot pantolon giymiş, iki kız oturuyor ve birisi bana sevgiyle gülümsüyor.

"Çok şeker bir manzara," diyor.

"Biliyor musunuz, insanların yanında aileleri olsa, büyük ihtimalle bir milyon kere daha çabuk iyileşirlerdi," diyorum, coşkuyla. "Hastanelerin her katında ziyaretçi odaları olmalı. İnsanlar burada kaldıklarının yarısı kadar sürede taburcu olurdu!"

"Çok sezgisel bir yorum," diye bir ses duyuyorum arkamda. Şaşkınlık içinde dönüyorum ve koyu renk saçlı güzel bir doktor bana gülümsüyor. "Chicago'da son dönemde yapılan bir araştırma da aynı sonucu gösterdi."

"Sahi mi?" Hafiften gururlanarak kızarıyorum. "Şey... teşekkürler! Sadece gördüklerim karşısında yorum yapıyordum-"

"Ama bugünkü doktorlarda ihtiyacımız olan yaklaşım tam da bu işte'," diyor kadın. "Tabloların dışına da bakma isteği. Hastayı sadece hasta olarak değil, bir insan olarak da görme isteği. Doktor olmak yalnızca sınavları geçmek ve kemiklerin adını ezberlemekten ibaret değil. İnsanın nelerden oluştuğunu keşfetmek -sadece fiziksel değil, zihinsel ve ruhsal parçaları da keşfetmek."

Vay canına. Çok etkilendiğimi itiraf etmeliyim. İngiliz doktorların koridorlarda durup da tıbbi meslekle ilgili yürek-lendirici konuşmalar yaptığına hiç rastlamadım. Normalde rahatsız edilmiş gibi görünerek aceleyle yürüyüp geçerler.

"Hayatınız boyunca hep tıp mı okumak istediniz?" diye ekliyor, gene gülerek.

"İmm... şey... pek sayılmaz..." diyorum dikkatlice.

O seçeneği hiç göz önüne almadım demek biraz kabalık gibi hissediyorum. Yani, bir kere başlangıç olarak, bütün derslerin A olması gerekmiyor mu?

Ama şimdi... bu da bir düşüncedir, değil mi? Hatta garip bir şekilde fikir beynimi bulandırıyor. İşte ben, iki saniye önce hayatta hiç anlamlı bir şey yapmadığımı düşünüyordum. Sahi, neden doktor olmayacakmışım ki? İnsanlar kariyer değişikliği yapabiliyor, öyle değil mi? Ve şimdi düşününce hep içten içe bir iyileştirme içgüdüm olduğunu fark ediyorum. O doktorun bende tespit ettiği özel bir yetenek olmalı. Yoksa neden yanıma gelip de bana tıp okumak ister miyim diye sorsun?

Dr Rebecca Bloomwood.

Barones Dr Rebecca Bloomwood.

Tanrım, annemin koltukları kabarırdı.

Doktor başka bir şeyler anlatmaya başlıyor ama onu dinlemiyorum. Transa geçerek kendimi beyaz önlükle koridor-

ela hızlı hızlı yürürken ve "25'e BP 40," ya da her ne deniyorsa öyle bir şeyler derken ve herkesin hayran bakışları arasındayeniden bir çalımla odadan çıkarken hayal ediyorum.

Çığır açan cerrah Rebecca Bloomwood, bir hastane koridorunda tesadüfen o kadınla karşılaşmasaydı, doktorluğa hiç girişmeyecekti. Ünlü uzman, o dönemde moda dünyasında çalışıyordu-

"Kendimi bildim bileli doktor olmak istemişimdir," diyor kotlu kızlardan biri hevesle ve ben de hafiften alınarak kafamı kaldırıp bakıyorum.

Çok tipik. Özenti. *Ben* doktor olacaktım, o değil.

"Ben de küçükken hep dişi olmak isterdim," diyor diğer kız. "Ama sonra mantığımı dinledim." Bir kahkaha kopuyor ve çevreme bakınca hayretler içinde görüyorum ki, bir grup insan başımıza toplanmış.

Neler oluyor? Herkes gizli konuşmamızı mı dinliyor? Yakındaki bir adamın elime tutuşturduğu broşüre özensizce göz atıyorum ve Lisansüstü Tıp Fakültesi'ne Giriş Rehberi sözcüklerini okuyorum.

Ah.

Ah, tamam.

Eee, ne olmuş? Belki ben de lisansüstü eğitim yapacağım tıpta! Ben de o insanlar kadar tıp bilgisine sahibimdir, artı ben içgörüyü de sahibim.

"Bu aşamada sorusu olan var mı?" diye soruyor güzel doktor ve utançla dolu bir sessizlik yaşanıyor.

"Hadi ama!" diyor. "Korkmayın. Muhakkak merak ettiğiniz bir şeyler vardır. Temel ya da bilinen bir şey olduğunu düşünseniz bile... gene de sorun!"

Tekrar sessizlik oluyor ve gözlerimi deviriyorum. Cidden, bu insanlar zavallı! Şu anda çaba göstermeden on ilginç soru geliyor aklıma.

"Bir sorum var!" diyorum, gözlüklü bir çocuk elini kaldırdıktan yarım saniye sonra.

"Güzel!" diyor doktor kadın. "Ben de bunu görmek istiyorum! Önce sizinkini alayım," diyor çocuğa.

"Ben serebrovasküler cerrahi dalıyla ilgileniyorum," diyor çocuk. "Acaba intrakranyal anevrizmayı tedavi etmede hangi teknolojiyi kullanıyorsunuz?"

"Ah evet! Bu alanda son derece heyecan verici gelişmeler oldu." Doktor her tarafa gülücükler saçıyor. "Belki bazılarınız anevrizmaya özel spiral embolizasyonunu duymuştur?"

Birkaç insan başıyla onaylarken bazıları notlar alıyor.

"Evet, California'da yürütülen son klinik araştırmalar..."

Biliyor musunuz, galiba artık sorumu sormak istemiyorum. Hatta hazır doktor konuşurken yandan yandan sıvışsam diyorum.

Ama çok geç. Kadın sözünü bitiriyor ve şu anda dümdüz bana bakıyor.

"Sizin sorunuz neydi?" Bana sıcacık gülümsüyor.

"Aslında," diyorum çabucak, "benimki öyle önemli bir şey değildi."

"Olsun, lütfen. Merak ettiğiniz her şeyi sorabilirsiniz."

Herkes bana dönüyor.

"Şey," diyorum, yüzüm yanarak. "Ben acaba... üniformaları başka renge boyamaya izin var mı diye soracaktım?"

Tamam, belki de sonuçta doktor olmam. Gerçi öyle kahkaha atmak zorunda mıydılar, bilmiyorum. Bahse girerim, içlerinden birkaçı cevabı bilmek için yanıp tutuşuyordu, hatta bazı kızlar ilgiyle baktı. Michael'ın odasına girerken rezil olmanın utancıyla kalbim hâlâ güm güm atıyor.

"Merhaba!" Luke kafasını kaldırıp bakıyor ve gülümsüyor. Michael'ın yatağının yanında bir sandalyeye oturmuş ve ortam çok daha rahat.

"Ben de tam Luke'a kızımı anlatıyordum," diyor Michael ben otururken. "Emekli olmam için baskı yapıyor. Ya da en azından iş saatlerini azaltmam için. New York'a taşınmamı istiyor."

"Gerçekten mi? Ah, evet, taşın! Çok seviniriz."

"İyi fikir," diyor Luke da. "Şu anda altı tam zamanlı işte çalıştığını akıldan çıkarmazsak."

"Kızını gerçekten çok seviyorum," diyorum coşkuyla. "Barneys'e geldiğinde çok eğlendik. Yeni işi nasıl gidiyor?"

Michael'm kızı, telif hakkı ve patent davalarında uzmanlaşmış bir avukat ve her tarafından zekâ fıskırıyor. Ne var ki, ben ona doğrusunu işaret edene kadar ten rengini hiç ortaya çıkarmayan giysiler seçmekten geri kalmamış.

"Gayet iyi, teşekkürler. Finerman Wallstein'e geçti." Michael, Luke'a dönüyor. "Çok fiyakalı bir işyeri."

"Evet, onları tanıyorum," diyor Luke. "Kişisel işlerimi onlarla yapıyorum. Hatta daha iki üç hafta önce oradaydım. Vasiyetimle ilgili görüştük. Bir dahaki gidişimde kızını ararım."

"Öyle yap," diyor Michael. "Çok memnun olur."

"Vasiyetini mi yazdın, Luke?" diyorum ilgilenerek.

"Tabii ki yazdım." Luke bana dümdüz bakıyor. "Sen yazmadın mı?"

"Hayır," diyorum dertsizce -sonra bir Luke'a, bir Michael'a bakıyorum. "Ne? Ne var ki?"

"Herkesin bir vasiyeti olmalı," diyor Michael ağırbaşlılıkla.

"Yazmamış olduğun aklımın ucundan bile geçmedi," diyor Luke, başını iki yana sallayarak.

"Benim de yazmak aklımın ucundan bile geçmedi!" diyorum, kendimi savunarak. "Yani, daha yirmi yedi yaşındayım!"

"Ben avukatımla bir randevu ayarlarım," diyor Luke. "Bu işi halletmeliyiz."

"Şey. Tamam. Ama cidden..." Kısaca omuz silkiyorum. Sonra aklıma bir fikir geliyor. "Eee, her şeyini kime bıraktın?"

"Sana," diyor Luke. "Ama birkaç ufak ricam var."

"Bana mı?" Ağzım açık kalıyorum. "Gerçekten? Bana mı?"

"Kocaların, mal varlığını eşlerine bırakması bir gelenektir," diyor Luke, hafiften gülümseyerek. "Yoksa karşı mı çıkıyorsun?"

"Hayır! Tabii ki çıkmıyorum! Ben sadece... ne bileyim... beklemiyordum."

İçimde garip bir zevk hissediyorum. Luke her şeyini bana bırakıyor!

Neden şaşırdım bilmiyorum. Birlikte yaşıyoruz zaten. Evleniyoruz. Her şey ortada. Ama yine de, kıvanç duyuyorum.

"Ben de buradan senin bana hiçbir şey bırakmayı planlamadığını mı çıkarmalıyım?" diye soruyor Luke, ılımlı bir tavırla.

"Tabii ki!" diye bağıriyorum. "Yani, tabii ki bırakıyorum!"

"Baskı yok," diyor Luke ve Michael'a sırtıyor.

"Bırakıyorum!" eliyorum, yanaklarımı ateş basarak. "Sadece daha önce hiç düşünmemiştim."

Kafa karışıklığımı örtbas etmek için bir armut alıp ısırmaya başlıyorum. Şimdi düşünüyorum da, neden vasiyetimi yazmadım ki cidden?

Sanırım şu ana kadar hiç öleceğimi düşünmediğim için. Ama kolaylıkla ölebilirim, değil mi? Yani New York'a döne-

ceğimiz tren, rayından çıkabilir. Ya da eli baltalı bir katil evimize dalabilir... ya da... Yabancı bir çete, beni bir devlet ajanı sanıp kaçırabilir...

Her şeyim kime kalır öyle bir durumda?

Tanrım, Luke haklı. Durum acil.

"Becky? İyi misin?" Dönüp bakınca Luke'un paltosunu giydiğini görüyorum. "Gitmeliyiz."

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyor Michael ve onu öpmek için eğildiğimde elimi sıkıyor. "Gerçekten çok önemliydi benim için."

"Düğünle ilgili seninle temasta olacağım," diyor Luke ve Michael'a gülümsüyor. "Sağdıçlık görevinden kaytarmak yok."

"Kesinlikle hayır!" diyor Michael. "Ama aklıma gelmişken, nişan partinizde biraz kafam karıştı farklı insanlarla konuşunca. İkiniz New York'ta mı evleniyorsunuz, İngiltere'de mi?"

"New York," diyor Luke, hafiften şaşırarak kaşlarını çatıp. "En sonunda karar verildi, değil mi Becky? Annenin bu habere ne tepki gösterdiğini hiç sormadım gerçi."

"Ben... immm..." Oyalanıyorum ve zaman kazanmak için atkımı boynuma sarıyorum.

Gerçeği itiraf edemem. Annemin Plaza'dan haberi olmadığını itiraf edemem.

Burada değil. Şimdi hiç değil.

Ne yani, Michael bir daha mı kalp krizi geçirsin?

"Evet!" diyorum, yanaklarım al al olarak. "Evet, gayet iyiydi. New York son kararımız!" Canlı bir kahkaha patlatıyorum ve çabucak eğilip çantamı alıyorum.

Ve ayrıca da, yalan sayılmaz. Annem döner dönmez ona Söyleyeceğim.

Trene binerken Luke solgun ve ruhsun görünüyor. Sanırım Michael'ı öylesine çaresiz görmek, onu belli ettiğinden daha çok üzüyor. Kararmaya başlayan gökyüzüne bakarak cam kenarında oturuyor ve onu neşelendirecek bir şey düşünmeye çalışıyorum.

"Bak!" diyorum, çantama uzanarak ve içinden geçen gün aldığım kitabı çıkarıyorum: *Hayatınızın Yemini*. "Nikâh yeminimizi yazmayı düşünmeliyiz."

"Yazmak derken?" Luke kaşlarını çatıyor. "Hepsi aynı oluyor mu?"

"Hayır! Eskiden öyleydi. Artık herkes kendi yeminini kendi yazıyor. Şunu dinle. 'Nikâh yemininiz, bütün dünyaya birbiriniz için ne anlam ifade ettiğinizi göstermenin bir yoludur. Evli olduğunuzun ilan edilmesiyle birlikte nikâh yemininiz, tüm seremoninin mührüdür. Düğününüz boyunca söylenmiş en güzel ve en dokunaklı sözcükler olmalıdır.'"

Beklentiyle dolu bir ifadeyle Luke'a bakıyorum ama o gene candan dışarıyı seyreliyor.

"Kitapta diyor ki, ne tür bir çift olduğumuzu düşünmeliymişiz," diye devam ediyorum. "Genç Aşıklar mıyız, yoksa Sonbahar Dostları mıyız?"

Luke dinlemiyor bile. Tamam, belki de birkaç örnek bulmalıyım. Gözüm Yaz Nikâhı başlıklı bir sayfaya kayıyor, bize çok uygun olabilir.

"*Yaz mevsimi güller açarken benim de sana olan aşkım filizlendi. Gökte beyaz bulutlar dolaşırken benim da aşkını büyüdü,*" diye yüksek sesle okuyorum.

Somurtuyorum. Belki bu uygun değildir. Birkaç sayfa daha çeviriyorum ve gözlerimle satırları tarıyorum.

*Rehabilitasyon boyunca yanımdaydın ve bana destek...
Sen ölüme mahkûm olsan da, aşkımız bir fener gibi yol
gösterecek...*

"Aaa, bak!" diyorum birden. "Lise aşkları için. *Matematik dersinde göz göze geldik. Trigonometrinin bizi evlilik yoluna getireceğini kim bilirdi?*"

"Biz seninle kalabalık bir basın toplantısında göz göze geldik," diyor Luke. "Ben heyecan verici bir birimin birleştiğini duyururken ve Avrupa'daki büyüyen şirketlere yönelik yatırımların, sabit ücretlerin ve indirimli primlerin ilk hesap dönemini açıklarken aşkımız filizlendi."

"Luke-"

Eh, tamam. Belki de evlilik yeminlerinden söz etmek için uygun bir zaman değil.

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Michael'ı mı düşünüyorsun?" Elini tutuyorum. "Çünkü bence cidden, toparlanacak. Ne dediğini duydun. Sadece bir uyarı ziliymiş bu yaşadığı."

"Sen tuvalete giderken," diyor yavaşça, "Michael'ın yan odasındaki adamın anne babasıyla tanıştım. Geçen hafta kalp krizi geçirmiş. Kaç yaşında biliyor musun?"

"Kaç yaşında?" diyorum, durumu anlayarak.

"Otuz üç."

"Tanrım, sahi mi? Çok kötü!"

Luke da ondan bir yaş büyük.

"Adam hisse senedi satıyormuş. Ve çok da başarılıymış." Yavaşça nefes veriyor. "İnsan düşünüyor, değil mi? Hayatınla ne yaptığını düşünüyorsun. Ve merak ediyorsun."

"Eee... evet," diyorum, yumurta kabuklarının üstünde yürüyormuşum gibi hissederek. "Evet, düşünüyorsun."

Luke hayatta böyle konuşmaz. Çoğunlukla ben hayat ve hayatın anlamı hakkında konuşmaya başlarsam -ki, tamam, çok sık yapmam- ya beni eliyle savuşturur ya da dalga geçer. Hiçbir zaman hayatıyla ne yaptığından şüpheli olduğunu itiraf etmez. Onu anlatması için teşvik etmek istiyorum ama yanlış bir şey söyleyip soğutmaktan da korkuyorum.

Şimdiyse tekrar candan dışarı bakıyor sessizce.

"Tam olarak ne düşünüyordun?" diyorum bir cesaretle.

"Bilmiyorum," diyor Luke, kısa bir an durup. "Sanırım insan bazı şeyleri daha farklı görmeye başlıyor."

Bana bakıyor ve bir saniye, onun içini, derinlerini görebildiğimi düşünüyorum. Daha yumuşak, daha sessiz ve herkes gibi, şüpheli dolu.

Sonra gözünü kırptıyor -adeta kamera kapanıyor. Eski moduna dönüyor. İşadamı gibi. Kendinden emin.

"Her neyse. Michael ile tekrar kaynaştığımıza seviniyorum," eliyor, elinde taşıdığı su şişesinden bir yudum içerek.

"Ben de."

"Sonunda benim bakış açımı anladı. Vakıf sayesinde ulaşacağımız reklam, şirkete çok büyük fayda getirecek. Anne-min hayır kuruluşu olması gerçeğiye, bizi ilgilendirmiyor."

"Evet," diyorum gönülsüzce. "Sanırım."

Şu anda hiç Luke'un annesi hakkında konuşmak istemiyorum, böylece ele yeminler kitabını açıyorum.

"Hey, bak bir tane de Yıldırım Aşk Romantizmi. *Daha bir saat önce tanıştık, ama seni sonsuza dek seveceğimden eminim...*

Grand Central İstasyonu'na vardığımızda içerisi çok kalabalık. Luke lavaboya kadar gidiyor ve ben de şeker almak için

kioska yöneliyorum. Gazete standının yanından geçerken - duruyorum. Bir dakika. O neydi?

Adımlarımı geri alıp *New York Times'a*. bakıyorum. Sayfanın en üstünde, iç sayfalardaki haberin kısa bir özeti şeklinde Elinor'un küçük bir resmi çıkmış.

Gazeteyi kapıp hemen içeri giriyorum.

Manşette şöyle yazıyor: HAYIR DERNEĞİ YORGUNLU-ĞUYLA MÜCADELENİN YOLLARI. Altında da Elinor'un donuk gülümlü bir fotoğrafı, büyük bir binanın merdivenlerinde durmuş, takım elbiseli bir adama büyük bir çek veriyor. Gözlerim şaşkın şaşkın resmin altındaki yorumu okuyor. *Elinor Sherman, inandığı bir sebep için para toplamaya karşı insanların antipatisiyle savaştı ve kazandı.*

Resimde, Luke'un çeki ona vermesi gerekmiyor muydu?

Haberi hızla gözümle tarıyorum, Brandon İletişim'in adı geçiyor mu diye bakıyorum. Ya da Luke'tan bahsediliyor mu diye. Ama sayfanın sonuna geliyorum ve Luke'un ismi bir kere bile anılmıyor. Sanki hiç öyle birinin katkısı yokmuş gibi.

İnanamayarak sayfaya bakıyorum.

Luke'un onun için yaptığı onca şeyden sonra. Elinor caddesi ne hakla böyle davranır?

"O ne?"

Luke'un sesini duyunca yerimden fırlıyorum. Bir an gazeteyi paltomun içine saklamayı düşünüyorum. Ama ne anlamı var ki, nasılsa görmeyecek mi? Er ya da geç haberi olacak.

"Luke..." Duraksıyorum -sonra da görmesi için sayfayı açıyorum.

"Annem mi bu?" Luke'un nutku tutuluyor resmen. "Bana hiç haber vermedi. Bir bakayım."

"Luke..." Derin bir nefes alıyorum. "Senin adın hiçbir yerde geçmiyor. Ya da şirketin adı."

Luke'un sayfayı hızla okuduğunu görünce yüzümü buruşturuyorum; yüzündeki o inanamayış ifadesine tanık olunca içim gidiyor. Zaten yeterince zor bir gün geçirdik, bir de annesinin ona kazık attığını öğrenmesek iyi olurdu.

"Röportaj yapacağını sana söylemedi mi?"

Luke cevap vermiyor. Cep telefonunu çıkarıyor, bir numarayı tuşluyor ve bekliyor. Sonra da hüsrarla dolu sesler çıkarıyor.

"Unuttum. İsviçre'ye geri dönecekti."

Ben de unutmuştum. Tekrar 'arkadaşlarını ziyarete' gidecek ve düğünden önce dönecekti. Bu sefer koca bir ay boyunca orada kalacak, yani bayağı bir şey yaptırıyor yüzüne. Röportajı da gitmeden önce yapmış olmalı.

Luke'un elini tutmaya çalışıyorum ama karşılık vermiyor bana. Tanrı bilir, aklından neler geçiyor.

"Luke... belki bir açıklaması vardır-"

"Unutalım gitsin."

"Ama-"

"Unutalım dedim." Sesinde bir sinir tonu var ve geri çekiliyorum. "Uzun, zor bir gün geçirdik. Hadi eve gidelim artık."

REBECCA BLOOMWOOD'UN SON VASIYETİ

Ben, REBECCA JANE BLOOMWOOD, son vasiyetimi ilan ederim.

ÖNCE: Tarafımdan daha önce yazılmış tüm vasiyetleri ve vasiyetnamele-
ri geçersiz kılıyorum.

İKİNCİSİ: a) SUSAN CLEATH-STUART'a bütün ayakkabı koleksiyonumu,
tüm kot pantolonlarımı, devetüyü rengi deri ceketimi, kırmızı Kate Spa-
de el çantamı+ aytaşı işlemeli gümüş yüzüğümü ve iki fil tablomu bıra-
kıyorum.

b) Annem JANE BLOOMWOOD'a, geri kalan tüm çantalarımı, Chanel ru-
jumu, tüm takılarımı, beyaz Barneys pamuklu nevresim takımımı, krem
rengi sabahlığımı, süet yastıklarımı, Venedik tarzı vazomu, reçel kaşığı
koleksiyonumu ve Tiffany kol saatimi* bırakıyorum.

c) Babam GRAHAM BLOOMWOOD'a satranç takımımı, bana Noel hedi-
yesi olarak aldığı klasik müzik CD'lerini, Bili Amberg haftasonu seyahat
çantamı, titanyum masa lambamı ve *Bloomwood Yöntemiyle Para Birik-
tirme* adlı tamamlanmamış kitabımın metnini ve tüm telif haklarını bıra-
kıyorum.

d) Arkadaşım DANNY KOVİTZ'e, bütün eski *İngiliz Vogue*'larımı ++ lava
lambamı, özel diktirdiğim kot ceketimi ve meyve suyu sıkacağımlı bırakı-
yorum.

e) Arkadaşım ERİN GAYLER'a, Tse kaşmir kazağımı, Donna Karan gece
elbisemi, tüm Betsy Johnson elbiselerimi ve Louis Vuitton saç tokalarımı
bırakıyoaım.

ÜÇÜNCÜSÜ: Geri kalan her şeyi, her çeşit ve her yerde bulunan mal var-
lığımı ve her şeyimi, gardırobumun ücra köşelerinde unutulmuş torbalar
içinde bulunan kıyafetler** haricindeki geri kalan her şeyimi LUKE JA-
MES BRANDON'a bırakıyorum.

+ uzun saplı yeni DKNY çantayı tercih etmiyorsa eğer.

* aynı zamanda Tiffany anahtarlığımı da, gerçi kaybetmiştim ama evde
bir yerlerden çıkabilir.

t+ artı, sürekli aldığım tüm dergileri

" bunlar da büyük bir gizlilik içinde ortadan kaldırılınsın.

10

İyi bir zaman değil.

Hatta, berbat ötesi bir zaman. Luke gazetedeki haberi gördüğünden beri tamamen içine kapandı ve sessizleşti. Kesinlikle o konuda konuşmuyor, evde atmosfer iyice geriliyor ve her şeyi nasıl düzelterceğimi hiç bilemiyorum. Birkaç gün önce sınırları yatıştıran, kokulu mumlardan almayı denedim ama parafinden başka bir kokulan yoktu. Böylece ben de dün mobilyaların yerini değiştirip odayı daha feng shui yapmaya çalıştım. Ama tam koltuğun ayağını DVD oynatıcıya geçirdiğim anda Luke odaya girdi ve çok etkilendiğini söyleyemem.

Tanrım, keşke bana açılsa, tıpkı *Dawson's Creek*'teki gibi. Ama ne zaman, "Konuşmak ister misin?" deyip davetkâr bir şekilde yanımdaki koltuğa vursam, "Evet, Becky, seninle paylaşmak istediğim şeyler var," demek yerine ya beni duymazdan geliyor ya da kahve bitmiş gibi yorumlar yapıyor.

Annesini aramayı da denedi, biliyorum ama o aptal İsviçre kliniğinde hastaların içeri cep telefonu sokması yasak,

o yüzden Elinor'la da görüşemedi. Aynı zamanda Michael'la da birkaç defa konuştuğunu biliyorum. Elinor Sherman Vakfı için görevlendirilen asistan yeniden Brandon İletişimdeki eski pozisyonuna alındı. Gerçi Luke'a sorduğumda konuyu kapatıp tek kelime etmedi. Sanki olanları itiraf etmeye yüreği el vermiyormuş gibi davranıyor.

Şu anda son derece iyi giden tek şey, düğün hazırlıkları. Robyn ve benim, tasarımcıyla bir sürü randevumuz oluyor, salonla ilgili fikirleri tek kelimeyle olağanüstü. Geçen gün Plaza'da tatlıları tatmaya gittik ve içlerinden seçmem için önüme sunulan büyüleyici, bu-dünyadan-olmayan pudinger karşısında salyalarım aktı. Bize baştan sona hep şampanya eşlik etti ve resmen bir prenses gibi ağırlandım...

Ama cidden dürüst olursam, tüm bunlar bile olması gerektiği kadar rahat ve harika değildi. Orada otururken bile, önüme varaklı tabaklarda şam fıstığı muslu beyaz şeftaliler ve anasonlu ktır bisküviler sunulurken zevkin altında, içimde, ufak vicdan azabı kaynaklı karıncalanmalar hissediyorum.

Sanırım anneme haberi versem, çok daha rahatlayacağım.

Aslında, kendimi kötü hissetmem için hiçbir sebep yok. Çünkü annemler Lake District'teyken yapabileceğim bir şey yok, değil mi? Güzel, huzur dolu tatillerini bozacak halim yok. Ama yarın dönüyorlar. O yüzden de yarın büyük bir sakinlikle annemi arayıp ona yaptığı her şeye minnettar olduğumu ve sakın ona şükran duymadığımı düşünmemesini ama kararımı verdiğimi...

Hayır. *Luke* ve benim kararımızı verdiğimizizi...

Hayır. Elinor'un kibarca teklif ettiğini... Teklifi kabul etmeye karar verdiğimizizi...

Aman tanrım. Düşündükçe bile midem çalkalanıyor.

Tamam, şimdi düşünmeyeceğim. Her neyse, aptal, garip bir konuşma yapmak da istemiyorum. O an gelene kadar bekleyip spontane davranmak en iyisi.

Barneys'e vardığımda Christina'yı gece ceketleri rafını karıştırırken buluyorum.

"Merhaba!" diyor ben içeri girince. "Mektupları imzaladın mı benim için?"

"Ne?" diyorum, dikkatim dağınık bir şekilde. "Ah, affedersin, unuttum. Bugün yaparım."

"Becky?" Christina bana daha yakından bakıyor. "İyi misin?"

"İyiyim! Ben sadece... Bilmem, düğün falan..."

"Dün gece gelinlik atölyesindeki India'yı gördüm. Bir Richard Tyler gelinlik ayırttığını söyledi?"

"Ah, evet, ayırttım."

"Ama geçen gün Erin'e, Vera Wang'deki bir gelinliği tarif ettiğini duyduğuma yemin edebilirim."

Başka tarafa bakıp çantamın fermuarıyla oynuyorum.

"Şey. Ben birden fazla gelinlik ayırttım."

"Kaç tane?"

"Dört," diyorum duraklayıp. Kleinfeld'dekini de söylememin hiç gereği yok şimdi.

Christina başını arkaya atarak gülüyor.

"Becky, birden fazla gelinlik giyemezsin! Eninde sonunda birinde karar kılmak zorundasın, biliyorsun."

"Biliyorum," diyorum cılızca ve başka bir şey demesine kalmadan soyunma kabinime girip gözden kayboluyorum.

İlk müşterim Laurel, işyerindekilerle geçireceği bir haftasonu daveti almış, 'gündelik' giyinmek için burada ve onun 'gündelik giyim' anlayışı bir yürüyüş eşofmanı ve Hanes tişört.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor, içeri girer girmez. "Ne oldu?"

"Hiç!" Canla başla gülüyorum. "Şu anda biraz kafam dolu, o kadar."

"Annenle mi kavga ettin?"

Kafamı çat diye kaldırıyorum.

"Hayır," eliyorum dikkatlice. "Neden sordun?"

"Durumuna uygun diye," diyor Laurel, paltosunu çıkarırken. "Bütün gelinler anneleriyle kavga eder. Seremoni için olmasa, çiçekler için olur. Ben benimkinin kafasına demlik fırlatmışım çünkü bana sormadan üç arkadaşımı listeden silmişti."

"Gerçekten mi? Ama sonra barıştınız?"

"Arkasından beş sene konuşmadık."

"Beş sene mi?" Ağzım açık kalıyor. "Sadece bir düğün uğruna mı?"

"Becky, '*sadece* bir düğün' diye bir şey yoktur," diyor Laurel. "Şu güzelmış."

"Mmm," diyorum dikkatimi vermeyerek. Ah, tanrım, şimdi hepten kaygılıyım.

Ya annemle aram bozulursa? Ya gerçekten çok kırılır da, bir daha yüzümü bile görmek istemediğini söylerse? Sonra Luke ile çocuklarımız olur, anneanne ve dedelerini hiç tanımazlar. Ve her sene Noel geldiğinde bir ümitle Bloomwood Dede ve Bloomwood Büyükanne için hediyeler alırlar ama paketler her yıl açılmadan kalır, biz de hediyeleri sessizce kaldırırız ve bir gün küçük kızımız sorar, "Anne, neden Bloomwood Büyükanne bizden nefret ediyor?" Ve ben de gözyaşlarımı içime akıtıp cevap vermek zorunda kalırım, "Bebeğim, bizden nefret etmiyor, o sadece-"

"Becky? İyi misin?"

Şimdiki zamana geri dönüyorum ve Laurel bana endişeyle bakıyor. "Biliyor musun, bugün hiç kendinde değilsin. Belki biraz ara vermeye ihtiyacın vardır."

"Ben iyiyim! Gerçekten." Profesyonel gülüşümü takınıyorum. "Evet... işte senin için düşündüğüm etekler. Şu bej olanı denersen, üstüne şu kırık beyaz gömlek..."

Laurel farklı giysileri üstüne denerken ben sandalyede oturup kafa sallıyorum ve arada bir de beynimin neden anıma takıldığını açıklayan bir yorum yapıyorum. Bu karmaşaya iyice battığımı hissediyorum, öyle ki, artık ölçü mefhumumu da yitirdim. Ona Plaza dediğimde patlayacak mı? Patlamayacak mı? Artık kestiremiyorum.

Yani, mesela Noel'de yaşanan olayı ele alalım. Luke ve benim İngiltere'ye gelemeyeceğimizi söylediğimde annem yıkılacak sanmıştım ve ona söylemek için gereken cesareti toplamam yıllar sürdü. Ama ne şaşırtıcıdır ki, gerçekten çok tatlı karşılayıp babamla ikisinin Janice ve Martin'le güzel bir gün geçireceklerini, dert etmememi söyleyivermişti. Belki gene aynısı olur. Ona bütün hikâyeyi detaylı detaylı anlatınca belki de, "Ah, tatlım, saçmalama, tabii ki istediğin yerde evlenmelisin," diyecek.

Veya onu nasıl bu şekilde yarı yolda bıraktığımı söyleyerek gözyaşlarına boğulacak ve ölürüm de Plaza'ya adımımı atmam diyecek.

"Posta kutumda bir uyarı buldum. Küçük kaltak beni dava ediyormuş! İnanabiliyor musun? Beni *dava* ediyor!"

Laurel'in sesi zihnime işledikçe tehlike çanları çalmaya başlıyor. Kafamı kaldırıp bakınca Laurel'in, akşam davetleri sınıfına soktuğum, dökümlü bir elbiseye uzandığını görüyorum.

"Duygusal ve fiziksel hasar verdiğimi iddia ediyor! Şu kadının cüretine inanabiliyor musun?"

"Laurel," eliyorum gergince. "O elbiseyi sonra denesen?" Onun yerine verebileceğim somut ve sağlam bir şey arıyorum çaresizce. Tüvit bir ceket ya da kayak pantolonu olabilir. Ama Laurel beni duymuyor.

"Avukatlarının söylediğine göre, onun kendi seçtiği insanla aşk yaşamak gibi temel bir insani ihtiyacına engel oluyormuşum. Benim mantıksız sinir gösterilerinde bulunduğumu ifade etmiş. İnanabiliyor musun? Mantıksız sinir!" Bacağını elbiseye öyle bir hışımla sokuyor ki, keşke o sarışını tekmeleseydim diye dilediği belli. "Tabii ki agresif olurum! Kadın kocamı çaldı. Mücevherlerimi çaldı. Ne bekliyordu ki?" Elbisenin yakasını sertçe omzundan yukarı çekiyor ve cart diye bir ses duyup yüzümü ekşitiyorum. "Ödeyecekmişim," diye ekliyor, hiç durmadan.

"Mücevherlerini mi çaldı?" diye soruyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana bunu söylemiş olmalıyım. Hayır mı? Bili onu evimize getirip durduğu günlerde ortalık iyice karışmaya başlamıştı. Büyükanneimin bana verdiği zümrüt bir kolye ucu. İki üç bilezik. Tabii ki neler olduğundan haberim yok, ben de kendi dikkatsizliğim sandım. Ama sonra ilişki ortaya çıktı ve anladım. Kesin o aldı."

"Hiçbir şey yapamadın mı?" diyorum, aklım almayarak.

"Ah, yaptım. Polisi aradım." Laurel elbiseyi iliklerken çenesini dimdik tutuyor. "Gidip ona birkaç soru sordular ve evini aradılar. Ama bir şey bulamadılar. Tabii ki bulamazlar." Garip, minik bir gülüş fırlatıyor. "Sonra Bili öğrendi. Delirdi. Polise gidip onlara... Şey, tam olarak ne anlattı, bilmiyorum. Ama aynı gün öğleden sonra polis beni arayıp dosyayı kapattıklarını söyledi. Elbette beni reddedilmiş, zalim bir eş sandılar. Ki hiç alakam yoktu."

Aynada kendine bakıyor ve yavaş yavaş o canlılığı yok oluyor. "Biliyor musun, hep Bill'in mantığının sesini dinle-yeceğini sandım," diyor sessizce. "Bir ayda sıkılır diye bekledim. Ya da iki. Sonra dizlerinin üstünde bana geri dönecekti, ben de onu kovacaktım, geri gelecekti, kavga edecektik ama sonunda..." Yavaşça derin bir nefes veriyor. "Ama dönmüyor. Kapımda yatmıyor."

Aynada göz göze geliyoruz ve birden sinirleniyorum.

"Bu elbiseyi sevdim," diye ekliyor, biraz neşelenerek. "Yırtığı olmadan tabii."

"Gidip başka bir tane getiririm," diyorum. "Bu katta var."

Kişisel alışveriş departmanından çıkıp askılarda duran elbiselere doğru yürüyorum. Sıradan alışveriş yapanlar için saat daha erken ve mağaza neredeyse boş. Fakat Laurel'ın bedeninde başka bir elbiseye uzanırken göz ucuyla tanıdık birinin gölgesini gördüğümü farkediyorum birden. Şaşkınca dönüyorum ama gölge kayboluyor.

Garip. Sonunda elbiseyi buluyorum ve ona uyacak püsküllü bir şal alıyorum. Arkamı dönüyorum ve gene orada. Danny. Barneys'de ne işi var? Bakışlarımı ona dikerek yakınlıyorum. Gözleri kan çanağı olmuş, saçları darmadağın ve vahşi, pespaye bir görünüşü var.

"Danny!" diyorum ve resmen havaya fırlıyor. "Burada ne arıyorsun?"

"Ah!" diyor Danny de. "Hiç! Sadece... bakmıyordum."

"İyi misin?"

"İyiyim! Her şey çok güzel." Kol saatine bakıyor. "Eee - herhalde senin de şu anda işin vardır?"

"Evet, öyle," diyorum üzülerek. "Müşterim bekliyor. Yoksa kahve içmeye çıkardık."

"Yok. Olsun," diyor Danny. "Sen git. Sonra görüşürüz."

"Tamam," diyorum ve kafam karışarak kabinime yürüyorum.

Laurel onun için seçtiğim üç giysiyi almaya karar veriyor ve mağazadan çıkarken bana sımsıkı sarılıyor. "Sakin düğünün keyfini kaçırmasına izin verme," diyor. "Beni dinleme sen. Benim bakış açım bozuk. Luke ile çok mutlu olacağınızdan eminim."

"Laurel." Ben de onu sıkıyorum sarılırken. "Çok iyisin."

Laurel şu dünyadaki en sevdiğim insanlardan biri. Tanrım, o aptal kocasıyla bir tanışsam, ona gününü gösterirdim.

Laurel gidince günün geri kalanı boyunca programım neymiş diye bakıyorum. Sonraki müşterimden önce bir saat boşluk var, ben de bu arada gelinlik departmanına geçip gelinliğime bakmaya karar veriyorum. Kesinlikle ya bu, ya da Vera Wang'deki. Ya da belki de Tracy Connop.

Ama kesinlikle üçünden biri.

İndirim katında dolanırken tekrar şaşırarak kalıyorum. Danny, bir askı dolusu bluzun arkasında durmuş, öylesine içlerinden birini elliyor. Burada hâlâ ne arıyor olabilir? Tam ona seslenip gelinliğimi görmek için yukarı çağırmaya, sonra da kapuçino içelim mi, demeye hazırlanıyorum. Ama sonra gözlerim faltaşı gibi olarak görüyorum ki, Danny etrafına bakıyor, çaktırmadan yere eğiliyor ve kanvas çantasında bir şeye uzanıyor. Parlak yakalı bir tişört, hem de askıda. Danny askıdaki tişörtü diğerlerinin arasına sokuyor, tekrar etrafına bakıyor ve bir tane daha çıkarıyor.

Çenem düşerek ona bakakalıyorum. Ne yaptığını zannediyor?

Tekrar etrafına göz atıyor -çantasına elini sokuyor ve ufak parlak bir levha çıkarıp rafın ucuna tutturuyor.

Ne dolaplar çevirmeye niyetli acaba?

"Danny!" diyerek yanında bitiyorum.

"Ne?" Danny yerinden fırlıyor, sonra arkasını dönüp beni görüyor. "Şşş! Tanrım, Becky ya!"

"O tişörtlerle ne yapıyorsun?" diye tıslıyorum.

"Kendimi sergiliyorum."

"Ne demek kendini sergiliyorsun?"

Danny başıyla parlak levhayı işaret ediyor ve gözlerime inanamayarak okuyorum.

DANNY KOVİTZ KOLEKSİYONU HEYECAN VERİCİ YENİ BİR YETENEK BARNEYS'DE

"Hepsi Barneys askısında asılı değil," diyor Danny, metal boruya bir iki tişört daha asarak. "Ama farketmez herhalde."

"Danny... bunu yapamazsın! Yani ürünlerini... kafana göre asamazsın!"

"Yapıyorum işte."

"Ama-"

"Başka seçeneğim yok, tamam mı?" diyor Danny, kafasını çevirerek. "Randall şu an yolda, Barneys'de bir Danny Kovitz koleksiyonu görmeyi bekliyor."

Dehşet içinde ona bakıyorum.

"Asla kontrol etmez dedin sanıyordum!"

"Etmezdi zaten!" Danny bir askıyı daha giysilerin arasına ittiriyor. "Ama aptal kız arkadaşım koca burnunu sokmasa olmazdı. Daha önce beni hiç sallamayan insan, Barneys lafını duyar duymaz atılmış, ah Randall, kardeşine destek olmalısın! Yarın Barneys'e gidip onun ürünlerinden birini al! Ben de üstüne, *gerçekten* bunu yapmana hiç gerek yok, dedim. Ama Randall artık kafasına koymuş, o da böyle, eh,

belki bir uğrarım, diyince ben de sabaha kadar dikiş diktim..."

"Hepsini dün gece mi yaptın?" diyorum aklım almayarak ve tişörtlerden birine al atıyorum. Bir parça deri örgü yere düşüyor.

"Tamam, belki son rötuşları her zamanki standartlarıma ulaşamadı," diye savunmaya geçiyor Danny. "Ama sen de öyle mıncıklama, tamam mı?" Metal borudaki askılarını sa-
yıyor. "İki... dört... altı... sekiz... on. Yeterlidir."

"Danny..." İndirim departmanında etrafıma bakıyorum ve asistanlardan biri, Carla tuhaf tuhaf bizi izliyor. "Selam!" diye sesleniyorum gülererek. "Sadece... müşterilerimden birine yardım ediyorum da... Kız arkadaşına hediye seçiyorum..." Carla şüpheli bir bakış daha fırlattıktan sonra işine bakıyor. "Böyle olmaz! İşe yaramayacak!" diye mırıldanıyorum, kız bizi duyamayacak kadar uzaklaşınca. "Bunları indirmek zorundasın. Zaten bu kata konmazdın ki!"

"İki dakika gerek," eliyor Danny. "Hepsi bu. İki dakikada içeri girecek, levhayı okuyacak ve çıkacak. Hadi Becky. Kimsenin ruhu bile..." Donuyor. "Ah, işte orada."

Bakışını takip ediyorum ve Danny'nin erkek kardeşi Randall'm mağazada bize doğru yürüdüğünü görüyorum.

Bir milyonuncu kez, Randall ve Danny'nin nasıl aynı ane babadan çıktığını merak ediyorum. Danny pire gibi ve yerinde duramazken Randall geniş yakalı takım elbisesini güzelce dolduruyor ve yüzünde hep aynı onaylamayan çatık kaşlı ifadesi taşıyor.

"Merhaba Daniel," diyor ve bana başıyla selam veriyor. "Becky."

"Merhaba Randall," diyorum ben de ve elimden geldiğince doğal gülümsüyorum. "Nasılsın?"

"İşte buradalar!" diyor Danny zafer kazanmış gibi, askıdaki giysilerin önünden çekilip tişörtleri göstererek. "Benim koleksiyonum. Barneys'de. Dediğim gibi."

"Görüyorum," diyor Randall ve dikkatlice inceliyor giysileri. Gergin bir sessizlik oluyor ve adamın kafasını kaldırıp sen kimi kandırıyorsun, diye soracağından eminim. Ama hiçbir şey demiyor -ve hafif bir şok geçirerek yutkunduğunu farkediyorum.

Ne var ki, niye şaşıyorum? Danny'nin kıyafetleri askıda hiç de sıradışı durmuyor.

"Eh, tebrikler," diyor Randall sonunda. "Az bir başarı değil." Danny'nin omzuna vuruyor garip bir şekilde, sonra da bana dönüyor. "İyi satıyor mu?"

"Eee... evet!" diyorum. "Oldukça popüler."

"Peki fiyatları nasıl?" Bir tişörite uzanıyor ve Danny de, ben de istemeden nefesimizi tutuyoruz. Randall'm fiyat etiketini arayışını donakalarak izliyoruz, Randall kaşlarını çatarak bize bakıyor. "Etiketi yok."

"Yok çünkü... daha yeni koyuldular," diye uyduruyorum aceleyle. "Ama sanırım fiyatları... immm... seksen dokuz dolardı."

"Anladım." Randall başını iki yana sallıyor. "Eh, ben öyle modadan falan anlamam-"

"Bir de bana sor," diye fısıldıyor Danny kulağıma.

"Ama madem satıyor, elemek ki bir güzelliği var. Daniel, sana şapka çıkartıyorum." Boynunda zimbalar olan başka bir tişörite uzanıyor ve titizlikle ama beğenmeyerek bakıyor. "Peki hangisini satın almalıyım?"

"Alma canım!" diyor Danny hemencecik. "Ben sana... yaparım. Hediye olarak."

"İsrar ediyorum," diyor Randall. "Eğer kendi kardeşimi destekleyemeyeksem-"

"Randall, lütfen." Danny'nin sesi samimiyetle titriyor. "Sana bir hediye yapmama müsaade et. Yıllardır bana gösterdiğin nezakete karşı, elimden bu kadarı gelir. Gerçekten."

"Eh, eğer öyle diyorsan," diyor Randall sonunda, omuz silkerek. Kol saatine bakıyor. "Gitmem gerek. Seni gördüğüme sevindim, Becky."

"Seni asansöre kadar geçireyim," diyor Danny ve bana zafer sarhoşu bir bakış fırlatıyor.

Onlar ilerlerken içimden rahat bir oh çekiyorum. Tanrım, ucuz atlattık. Bu kadar kolay paçayı sıyırdığımıza inanmıyorum.

"Hey!" diye bir ses duyuyorum arkamdan birden. "Şunlara bak! Yeniler, değil mi?" Manikürlü bir el omzumu aşır. Danny'nin tişörtlerinden birini çekerken onu durduramıyorum. Kafamı çevirmemle beraber dünya başıma yıkılıyor. Lisa Farley bu, Erin'in çok şeker ama tamamen deli bir müşterisi. Yirmi iki-yirmi üç yaşında ve çalışmıyor galiba, her zaman aklına eseni söyler ve kimin alınıp kimin kırılacağını hiç umursamaz. (Bir keresinde Erin'e, "Ağız yapının bu kadar garip olması canını sıkıyor mu?" diye sormuştu.)

Şu andaysa tişörtü üstüne tutmuş, alıcı gözüyle inceliyor.

Kahretsin. Anında askıdan indirmeliydim onları.

"Selam Becky!" diyor neşeli neşeli. "Ah, ne şekermiş! Bunları daha önce görmemiştim."

"Aslında," diyorum çabucak. "Onlar satılık değil. Ben... hepsini... depoya götürmeliyim hemen." Tişörtü elinden kaptırmaya çalışıyorum ama kaçırıyor.

"Sadece aynada bir kere bakacağım. Hey Tracy! Sence nasıl oldu?"

Yeni Dior desenli ceketten giyen başka bir kız bize doğru geliyor.

"Hangisi?"

"Şu yeni tişörtler. Havalı, değil mi?" Başka bir tanesine uzanıyor ve Traey'ye gösteriyor.

"Onları bana geri verebilirseniz-" diyorum çaresizce.

"Bu güzelmış!"

Şimdi ikisinin de hünerli parmakları askıda dolaşıyor ve zavallı tişörtler çekiştirilmeye dayanamıyor. Dikişleri patlıyor, simler ve pullar yerlere dökülüyor ve boncuklar sallanıyor.

"Ah, şuradaki dikiş birden söküldü." Lisa üzümlere bakıyor. "Becky, ben çekmedim, sökölüverdi."

"Sorun değil," diyorum zayıfça.

"Her şeyin böyle dağılması mı gerekiyor? Hey Christina!" diye sesleniyor Lisa birden. "Bu yeni koleksiyon çok eğlenceli!"

Christina derken?

Topuğumun üstünde dönüyorum ve dehşet içinde kıvrıyorum. Christina, kişisel alışveriş departmanının girişinde personel müdürüyle birlikte.

"Hangi yeni koleksiyon?" diyor kafasını kaldırıp. "Ah, merhaba Becky."

S.ktir. Konuşmayı şu anda sonlandırmalıyım.

"Lisa," diyorum çaresizce. "Gel bak, yeni Marc Jacobs montlar geldi!"

Lisa bana aldırıyor.

"Bu yeni... adı neymiş..." Gözlerini kısarak etiketi okuyor. "Danny Kovitz! Erin'in bana bunların geleceğini söylemediğine inanamıyorum! Cık cık cık! Çok ayıp!" Numaradan azarlar gibi parmağını havada sallıyor.

Christina da kafasını kaldırıp baktığında acı denizinde can çekişiyorum ve panikliyorum. Hiçbir şey, departmanının kusursuz olmadığını söyleyen biri kadar onu harekete geçiremez.

"Bir dakika izninizle," diyor personel müdürüne ve tam karşıdan yanımıza doğru geliyor.

"Erin sana neyi söylemedi?" diye soruyor nazikçe.

"Şu yeni tasarımcıyı!" diyor Lisa. "Daha önce adını duymadım."

"Ah!" diyor Tracy ve elini tişörtten çekiyor. "İğne battı!"

"İğne mi?" diye tekrar ediyor Christina. "Ver bakalım bana."

Paçavra tişörtü alıp kafayı yer gibi bakıyor. Hemen ardından Danny'nin levhasını görüyor.

Ah, *aptalın* tekiyim. En azından onu kaldırıyordum bari?

Levhayı okurken yüz ifadesi değişiyor. Kafasını kaldırıyor ve göz göze geliyoruz; bütün bedenim korkudan karıncalanmaya başlıyor. Daha önce Christina'yla hiç sorun yaşamadım. Ama insanların işine telefonda son verdiğini duydum, yani yeri gelince oldukça acımasızlaşabiliyor.

"Bu konuda bir bilgin var mı, Becky?" diye soruyor kibarca.

"Ben..." Boğazımı temizliyorum. "Mesele şu ki..."

"Anladım. Lisa, üzgünüm bir yanlış anlaşılma olmuş." Lisa'ya profesyonel bir gülüş çıkarıyor. "Bu ürünler satılık değil. Becky -sanırım seninle ofisimde görüşsek iyi olur."

"Christina, özür dilerim..." diyorum, yüzüm yanarak. "Gerçekten çok..."

"Ne oldu?" diyor Tracy. "Neden satılık değiller?"

"Becky'nin başı dertte mi?" diyor Lisa üzülen. "Yoksa kovulacak mı? Sakın Becky'yi kovmayın! Onu Erin'den da-

ha çok seviyoruz... Ah." Elini ağzına yapıştırıyor. "Affeder-sin Erin. Seni görmedim."

"Sorun değil," eliyor Erin ve çimdiklenmiş gibi gülümsü-yor.

Durum hiç de iyiye gitmiyor.

"Christina, tek yapabileceğim özür dilemek," diyorum uzatmadan. "Sorun çıksın istemedim. Müşterileri yanlış yön-lendirmek gibi bir niyetim yoktu..."

"Ofisime lütfen," diyor Christina, beni susturmak için tek elini havaya kaldırıp. "Söyleyecek bir sözün varsa, Becky, içeride-"

"Durun!" diye melodramatik bir ses yükseliyor arkamız-dan ve hep birlikte dönünce karşımızda bize doğru gelen, gözleri her zamankinden de vahşi bakan Danny'yi buluyo-ruz. "Orada durun! Sakın Becky'yi suçlamayın!" diyor, ken-dini benim önüme atarak. "Onun hiçbir alakası yok. Eğer birini kovacaksanız -beni kovun!"

"Danny, seni kovamaz," diye mırıldanıyorum. "Barneys çalışanı değilsin."

"Sen kimsin?"

"Danny Kovitz."

"Danny Kovitz. Ah." Chrstina'nın beyninde ampul yanı-yor. "Demek bu kıyafetleri toplayan... sendin. Onları askı-mıza asan sendin."

"Ne? Gerçek bir tasarımcı değil mi?" diyor Tracy dehşet-le. "Anlamıştım zaten! Kanmamıştım ki." Elinde tuttuğu as-kiyi, mikropluymuş gibi metal boruya fırlatıyor.

"Kanuna aykırı değil mi bu?" diyor Lisa, gözleri yuvala-rından fırlayarak.

"Evet, öyledir," diyor Danny kendini savunarak. "Ama si-ze niçin bu yollara başvurduğumu anlatayım mı? Bu sözde

moda dünyasına giriş yapmak için bir kapı bulmanın imkânsız olduğundan haberiniz var mı?" Dinleyici kitlesinin kulak kesildiğinden emin olmak için etrafına bakıyor. "Tek istediğim, fikirlerimi, onları sevecek insanlara sunmak. Tüm yaşam enerjimi işime verdim ben. Acıdan ağladım, bağırdım, yaratıcılık damarımı kuruttum. Ama moda kuruluşları yeni yeteneklerle ilgilenmiyor! Azıcık farklı olmayı göze alan, yeni ziyaretçiyi kabul etmiyorlar!" Tutkuyla sesini yükseltiyor Danny. "Çaresiz yöntemlere başvurmak zorunda kaldıysam, beni kim suçlayabilir? Beni kesseniz, kanım akamaz mı?"

"Vay canına," diye nefesini veriyor Lisa. "Dışarıda hayatın bu kadar zor olduğunu hiç bilmiyordum."

"Beni kestin zaten," diyor Danny'nin konuşmasından o kadar etkilenmeyen Tracy. "Aptal iğnenle!"

"Christina, ona bir şans tanımalısın!" diye bağılıyor Lisa. "Baksana! Kendini ne kadar işine adanmış!"

"Ben sadece fikirlerimi, onları sevecek insanlara sunmak istiyorum," diye başlıyor Danny bir kez daha. "Tek arzum bir gün birisi benim kıyafetimi giysin ve kendini yeniden doğmuş gibi hissetsin. Fakat ben dört ayak üstüne çökmüş, ayaklar altında halı olurken bütün kapılar suratıma kapanıyor-"

"Yeter!" diyor Christina, biraz sabrı taşarak ve biraz da eğlenerek. "Büyük patlamayı mı yapmak istiyorsun? Şu giysilere bir bakalım."

Aniden merak dolu bir sessizlik çöküyor. Çabucak Danny'ye bakıyorum. Belki de olacak! Christina, Danny'nin dehasını çakacak ve Barneys bütün koleksiyonunu alacak ve Danny yükselecek! Sonra Gwyneth Paltrow onun elbiselerinden birini *Lend*da giyecek ve herkes o elbiseyi isteyecek, Danny de aniden ünlü olup kendi butiğini açacak!

Christina boyası dökülmüş ve önü elmas şekilli boncuk işli bir tişörte uzanıp incelerken nefesimi tutuyorum. Lisa ve Tracy birbirlerine bakıp kaşlarını kaldırıyor ve Danny kırıptızsız dursa da, suratının umutla gerildiğini görebiliyorum. Christina tişörtü elinden bırakırken ölüm sessizliği oluyor - ikinci tişörte uzandığında hepimiz nefesimizi veriyoruz, sanki çok heyecanlı bir poker oyununda elimdeki kartlara bakıyorum. Christina eleştirel bir şekilde kaşlarını çatarak tişörtü havaya kaldırıyor... ve bunu yaparken de kollardan biri yerinden çıkıp geride bölük pörçük sallanan ipler bırakıyor.

Herkes dilini yutmuş gibi bakıyor.

"Görünüş bu," diyor Danny biraz gecikerek. "Moda tasarımına... yapıbozucu bir yaklaşım."

Christina başını iki yana sallayıp tişörtü yerine asıyor.

"Genç adam. Belli bir havanız var. Hatta yetenekli bile olabilirsiniz. Maalesef bunlar yeterli değil. İşinizi doğru düzgün bitirene kadar, fazla bir ilerleme kaydedemezsiniz."

"Aslında tasarımlarım büyük bir titizlikle tamamlanmış olur!" diyor Danny anında. "Belki bu koleksiyon biraz... aceleye geldi."

"Benim önerim, en başa dönün, birkaç parça dikin dikkatlice..."

"Yani bana özensiz mi diyorsunuz?"

"Bir projeyi baştan sona takip edip tamamlamayı öğrenmelisin diyorum." Christina ona hoşça gülümsüyor. "Ondan sonra bakarız."

"Ben proje tamamlayabilirim!" diyor Danny, inatla. "En güçlü yanlarımdan biridir! Ayrıca en- Yoksa Becky'nin gelinliğini ben dikiyor olur muydum?" Sanki düet yapacakmışız gibi beni tutuyor. "Hayatının en önemli giysisi? Kimse

inanmasa bile, o bana inanıyor. Becky Bloomwood, üstünde bir Danny Kovitz gelinlikle Plaza'nın koridorunda yürüdüğünde bana dikkatsiz demeyeceksiniz. Ve telefonlar susmak bilmemecesine çalarken-"

"Ne?" diyorum, sersemlemiş gibi. "Danny-"

"Becky'nin gelinliğini mi dikiyorsun?" Christina bana bakıyor. "Richard Tyler giyeceksin sanıyordum?"

"Richard Tyler?" diye tekrar ediyor Danny boş boş.

"Hani Vera Wang'dekini alacaktın," diyor aramıza iki dakika önce katılan ve o andan beri de şaşkınca dinleyen Erin.

"Ben de annenin gelinliğini giyeceksin diye duymuştum," diye araya giriyor Lisa.

"Gelinliğini *ben* dikiyorum!" diyor Danny, şok geçirip gözleri açılarak. "Değil mi? Bana söz verdin, Becky! Öyle anlaştık!"

"Bence Vera Wang müthiş," diyor Erin. "Onu almalısın."

"Ben olsam Richard Tyler'ı tercih ederdim," yorumunu yapıyor Tracy.

"Eee, annenin gelinliği peki?" diye soruyor Lisa. "Çok romantik olurdu."

"Hayır, Vera Wang tanrısıl," diye ısrar ediyor Erin.

"İyi de insan kendi annesinin gelinliğini nasıl reddeder?" diye bilmek istiyor Lisa. "Böyle bir aile geleneği elinin tersiyle itilir mi hiç? Becky, aynı fikirde değil misin?"

"Önemli olan güzel görünmek!" diyor Erin.

"Önemli olan romantik olması!" diye karşı çıkıyor Lisa.

"Ama ya benim gelinliğim?" diye ağlamaklı bir ses çıkarıyor Danny. "En yakın arkadaşına sadakat? O ne olacak, Becky?"

Sesleri beynimi oyuyor sanki ve hepsi de hevesle bana bakıyor, bir cevap bekliyorlar... ve beklenmedik bir şekilde, bağırıma başlıyorum.

"Bilmiyorum, tamam mı?" diye yapıştırıyorum. "Ne yapacağımı... bilmiyorum!"

Birdenbire ağlamak istiyorum -ve de çok saçma. Yani çıplak çıkacak halim yok ya.

"Becky, bence seninle ayrı konuşmalıyız," diyor Christina, bana cin gibi bakarak. "Erin buraları temizleyin, lütfen ve Carla'dan benim adıma özür diler misin? Benimle gel Becky."

Christina'nın şık bejli süetli odasına giriyoruz ve kapıyı kapatıyor. Arkasını dönünce berbat bir an, bana bas bas bağırmağa başlayacak zannediyorum. Ama onun yerine bana oturmamı işaret ediyor ve uzun, içime işleyen bir bakışla bakıyor.

"Nasılsın Becky?"

"İyiyim!"

"İyisin. Görüyorum." Christina kuşkuyla kafa sallıyor. "Şu anda hayatında neler oluyor?"

"Fazla bir şey olmuyor!" diyorum canlı bir sesle. "Bilirsin işte. Aynı tas, aynı hamam..."

"Düğün planları yolunda mı?"

"Evet!" diyorum hemen. "Evet! O konuda hiçbir sorun yok."

"Anladım." Christina bir saniye sessiz duruyor ve kalemiyle yavaşça dişine vuruyor. "Son günlerde bir hastane ziyaretine gittin. Kimdi o?"

"Ah, evet. Şey... Luke'un bir arkadaşıydı, Michael. Kalp krizi geçirmişti."

"Senin için bir şok olmuştur."

Bir saniye susuyorum.

"Şey... evet, galiba," diyorum nihayet, koltuğumun kol koyma yerini okşayarak. "Özellikle de Luke için. İkisi çok

yakındır ama araları bozulmuştu ve Luke zaten kendini kötü hissediyordu. Sonra Michael'm haberini aldık -yani, eğer ölseydi Luke toparlanamazdı..." Ara verip yüzümü ovuşturuyorum ve birden duygusallığım artıyor. "Sonra bir de Luke ve annesi arasında bir gerginlik var bu aralar, o da bize iyi gelmiyor. Annesi onu resmen kullandı. Hatta kullanmak ne kelime, istismar etti. Luke şu anda kendini ihanete uğramış hissediyor. Ama benimle de paylaşmıyor." Sesim titremeye başlıyor. "Şu anda benimle hiçbir şey konuşmuyor. Ne düğün, ne balayı... Hatta nerede yaşayacağımızı bile! Evimizden taşınmamız gerekiyor ve daha kendimize yeni bir yer bulmadık; ne zaman aramaya başlarız, bilmiyorum..."

Tüm hayretim içinde bir damla yaş yanağımdan süzülüp burnuma akıyor. Nereden çıktı?

"Ama bunlar dışında iyisin," diyor Christina.

"Ah, evet!" Hemen yüzümü siliyorum. "Onun dışında her şey harika!"

"Becky." Christina başını iki yana sallıyor. "Böyle olmaz. Birkaç gün izin kullanmanı istiyorum. Zaten izne çıkacaksın."

"İzne ihtiyacım yok!"

"Son günlerde gergin olduğunu farketmiştim ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Sadece Laurel bu sabah benimle konuşunca-"

"Laurel mı?" diyorum, şaşırarak.

"O da endişeli. Bana ışığını kaybettiğini söyledi. Erin'in bile dikkatini çekmiş. Sana dün bir Kate Spade indiriminden söz etmiş ama kafanı bile kaldırmamışsın. Benim işe aldığım Becky böyle değildi."

"Beni kovuyor musun?" diyorum, harap olarak.

"Seni kovmuyorum! Senin için *endişeleniyorum*. Becky, bana az önce anlattığın olayların toplamı azımsanacak gibi değil. Arkadaşın... Luke... eviniz..."

Bir şişe maden suyuna uzanıyor, iki bardak koyup teki-ni bana veriyor.

"Hepsi bu kadar da değil. Değil mi Becky?"

"Ne demek istiyorsun?" diyorum anlayarak.

"Sanırım bana anlatmadığın bir mesele daha var. Dügün-le ilgili." Gözlerimin içine bakıyor. "Haksız mıyım?"

Aman tanrım.

Nereden öğrenmiş? Son derece dikkatli davranıyordum, son derece-

"Haksız mıyım?" diye tekrar ediyor Christina kibarca.

Birkaç saniye daha kımıldamıyorum. Sonra çok yavaşça kafamı sallıyorum.

Sırrın ortaya çıkması adeta beni rahatlatıyor.

"Nereden öğrendin?" diyorum, koltuğa çökerek.

"Laurel anlattı."

"*Laurel*! Yeni bir şok geçiriyorum. "Ama ben hiç-"

"Çok belliydi, dedi. Artı, birkaç şey ağzından kaçırmış-sın... Biliyorsun, sır saklamak her zaman o kadar kolay de-ğildir."

"Ben... bilmene inanamıyorum. Kimseye söylemeye ce-saret edemedim!" Saçımı ısınan yüzümden geriye atıyorum. "Tanrı bilir, hakkımda ne düşünüyorsundur."

"Kimse senin hakkında farklı bir şey düşünmüyor," diyor Christina. "Gerçekten."

"Hiçbir zaman işlerin bu kadar ilerlemesini istemedim."

"Tabii ki istemezsin. Kendini suçlama."

"Ama hepsi benim hatam!"

"Hayır, değil. Her şey son derece doğal."

"Doğal mı?"

"Evet! Bütün gelinler düğünle ilgili anneleriyle tartışma yaşar. Bir tek sen değilsin ki, Becky!"

Kafam karışarak ona bakıyorum. Ne dedi, ne dedi?

"Seni ne kadar büyük bir gerilimin altına soktuğunu anlıyorum." Christina bana anlayışla bakıyor. "Özellikle de annenle çok yakınsan."

Christina sanıyor ki...

Birden bir cevap beklediğini farkediyorum.

"Eee... evet!" Yutkunuyorum. "Gerçekten çok... zor."

Christina, tüm şüphelerini doğrulamışım gibi başıyla onaylıyor.

"Becky, sana her zaman öğüt vermem, değil mi?"

"Şey... yo."

"Ama bu kez beni dinlemeni istiyorum. Unutma, bu senin nikâh günün. Annenin değil. Luke'un ve senin ayrıca yalnızca bir kere olan bir şey. O yüzden nasıl *istiyorsan*, öyle yap. İnan bana, öyle yapmazsan çok pişman olursun."

"Mmm. Durum şu ki..." Gene yutkunuyorum. "O kadar basit değil-"

"O kadar basit. Kesinlikle bu kadar basit, Becky. O gün senin günün. *Senin düğünün.*"

Berrak ve anlayış dolu bir sesle konuşuyor ve bardağım dudaklarımda ona bakıyorum, sanki bulutların arkasından güneş ışığını görüyorum.

Benim düğünüm. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim.

Annemin düğünü değil. Elinor'un düğünü de değil. Benim.

"Annemi memnun etmek isteme tuzağına düşmek kolaydır," diyor Christina. "En doğal, cömert içgüdü. Ama bazen insan kendini ön plana koymalı. Ben evlendiğim zaman-"

"Sen evli miydin?" diyorum şaşırarak. "Bilmiyordum."

"Uzun zaman öncedi. Yürümedi. Belki de yürümemesinin sebebi, düğünü sevmeyişimdi. Giriş müziğinden yeminlere kadar, ki annem ben yazacağım diye tutturmuştu." Plastik karıştırma çubuğuyla oynuyor. "Cart mavi kokteyllerden o zevksiz, *zevksiz* gelinliğe kadar..."

"Gerçekten mi? Çok yazık!"

"Köprünün altından çok sular aktı." Plastik karıştırıcı ortadan ikiye kırılıyor ve Christina bana gülümsüyor. "Ama lütfen söylediklerimi unutma. O gün, senin günün. Senin ve Luke'un. İstedığın şekilde yap ve bundan suçluluk duyma. Bir de Becky?"

"Efendim?"

"Unutma, sen de, annen de artık yetişkinsiniz. Yetişkin gibi karşılıklı konuşun." Kaşlarını kaldırıyor. "Sonuca sen bile şaşırabilirsin."

Christina ne kadar haklı. Ne kadar haklı!

Eve dönüş yolunda birden her şey zihnime daha berrak görünüyor. Düğüne karşı tüm yaklaşımım değişiyor. Kendimi temiz, yeni bir kararlılıkla dolu hissediyorum. Bu *benim* düğünüm. *Benim* günüm. Ve eğer New York'ta evlenmek istiyorsam, o zaman orada evlenirim demektir. Eğer Vera Wang gelinlik giymek istiyorsam, onu giyerim. Suçluluk duymak saçma.

Annemle yapacağım konuşmayı gereğinden fazla erteledim zaten. Yani, ne bekliyorum ki, hıçkıra hıçkıra ağlamasını mı? İkimiz de yetişkiniz. Mantıklı, olgun iki insan gibi konuşacağız ve ben de bakış açımı sakince ifade edeceğim, her şey hallolacak, son kez. Tanrım, zincirlerimi kırmış giyim. Hemen annemi arayacağım.

Yatak odasına yollanıyorum, çantamı yatağa fırlatıyorum ve numarayı çeviriyorum.

"Merhaba baba," diyorum, babam açınca. "Annem evde mi? Onunla bir şey konuşmam gerek. Önemli bir konu."

Aynada yüzüme bakarken kendimi NBC haber spikerlerinden birine benzetiyorum, soğukkanlı ve olaylara hâkimim.

"Becky?" diyor babam şaşırarak. "İyi misin?"

"Çok iyiyim," diyorum. "Sadece annemle tartışmam gereken... bir iki ufak mesele var."

Babam hattın diğer ucundan çekilince derin bir nefes alıp saçımı arkaya atıyorum, kendimi birden çok yetişkin hissediyorum. İşte buradayım, son derece olgun insanların yaptığı tarzda, lafı dolandırmadan annemle açık yürekli bir konuşma yapmak üzereyim; büyük ihtimalle hayatımda ilk kez.

Biliyor musunuz, belki de annemle yepyeni bir ilişkinin temelini atarız. Yeni karşılıklı saygıya dayanan bir ilişki. Hayata anlayışlı bir bakış açısı.

"Alo, hayatım?"

"Merhaba anne." Derin bir nefes alıyorum. İşte. Sakin ve olgun. "Anne-"

"Ah Becky, ben de seni arayacaktım. Lake District'te kiminle karşılaştığımızı asla tahmin edemezsin!"

"Kimle?"

"Zannie Teyzen! Eskiden hep onun eski kolyelerini takıp takıştırırdın, hatırlıyor musun? Ve ayakkabılarını giyer, süslenirdin. Onu hatırlayıp güldük, senin o topuklularla takur tukur yürüyen halin..."

"Anne. Seninle görüşmem gereken önemli bir mesele var."

"Ve köyün bakkalı da hâlâ aynı. Sana çilekli dondurma satan. Çok fazla yiyip karnını ağrıttığın zamanı hatırlıyor musun? Ne güldük sana!"

"Anne-"

"Tiverton'lar da hâlâ aynı evde oturuyor... ama..."

"Ne?"

"Üzgünüm tatlım... Eşekleri Havuç..." Annem sesini alçaltıyor. "Eşek cennetine göçmüş. Ama çok yaşlıydı zavallı, orada mutludur..."

Çıkmazdayım. Kendimi hiç yetişkin gibi hissetmiyorum. Altı yaşında bir çocuktan farksızım.

"Herkes sana sevgilerini yolladı," diyor annem, nihayet anılar köşesinin sonuna gelerek. "Elbette hepsi düğününde olacak! Eee, baban bir şey konuşmak istediğini söyledi?"

"Ben..." Boğazımı temizliyorum, birden hattaki yankı gibi uzayan sessizliğin ayırıcısına varıyorum; aramızdaki mesafenin de. "Şey, ben... ıı..."

Aman tanrım ya. Dudaklarım titriyor ve haber okuyan spiker sesim, gergin bir cızırtıya dönüşüyor.

"Ne oldu, Becky?" Annemin sesi endişeyle yükseliyor. "Bir sorun mu var?"

"Hayır! Sadece... şey..."

Durum hiç iyi değil.

Christina'nın yerden göğ'e kadar haklı olduğunu biliyorum. Kendimi suçlu hissetmeme hiç gerek olmadığını biliyorum. Evlenen benim, yetişkin bir insanım ve düğünü de istediğim yerde yapabilmeliyim. Annemle babamdan para istemiyorum. Hiçbir zahmete katlanmalarını da istemiyorum.

Ama yine de işte.

Anneme, Plaza'da evlenmek istediğimi telefonda söyleyemem. Yapamam.

"Eve dönüp sizi görmeye gelirim diye düşündüm," dediğimi duyuyorum aceleyle. "Bunu demek istemiştım. Eve geliyorum."

Finerman Wallstein

Avukatlık Şirketi

Finerman House

1398 Avenue of the Americas

New York, NY 10105

Bayan Rebecca Bloomwood

Apt B

251 W 11. Sokak

New York

NY 10014

18 Nisan 2002

Sayın Bayan Bloomwood,

16 Nisan günü, vasiyetinizi açıkladığınız mektubunuz için teşekkürler. İkinci maddenin e) bendinin altına, isteğiniz üzerine "Ve aynı zamanda yeni kot yüksek topuklu ayakabılarımı da" cümlesini ekledim.

Saygılarımla,

Jane Cardozo

A nnemi görür görmez, gerginleşiyorum. Terminal 4'te babamın yanında dikiliyor, geliş kapısını gözle-riyle tarıyor ve beni görünce bütün yüzü zevk ve endişe karışımı bir ifadeye bürünüyor. Luke olmadan eve geldiğimi söyleyince biraz afalladı -hatta, aramızın son derece iyi olduğuna dair birkaç kez güvence vermek zorunda kaldım.

Sonra da işten kovulmadığıma dair güvence verdim.

Ardından da uluslararası alacaklı köpekbalıkları tarafından kovalanmadığıma ant içtim.

Doğrusu, son birkaç senemi düşününce annelere yaşıttığım olaylardan dolayı azıcık da olsa, kendimi kötü hissediyorum.

"Becky! Graham, bak orada!" Annem türbanlı bir aileye dirsek atarak bana doğru koşuyor. "Becky, tatlım! Nasılsın? Luke nasıl? Her şey yolunda mı?"

"Merhaba anne," diyorum ve ona kocaman sarılıyorum. "İyiyim. Luke sevgilerini gönderdi. Her şey yolunda."

Ufacık bir mesele dışında -düşünü sizden gizli, New York'ta yapmaya karar verdim.

Kes şunu, diye emir veriyorum beynime sertçe, babam beni öpüp bavullar için araba getirirken. Henüz lafı açmanın bir anlamı yok. Hatta henüz düşünmenin bile bir anlamı yok. Konuyu sonra gündeme getiririm, eve dönünce, konuşma kendiliğinden oraya geldiğinde.

Ki muhakkak gelecektir.

"Eee, Becky, hâlâ Amerika'da evlenmeyi düşünüyor musun?"

"Şey anne. Sorman çok garip çünkü ben de tam..."

Kesinlikle. Aynı böyle bir fırsatı bekleyeceğim. Ama elimden geldiğince rahat davransam da, aklımdan hiç çıkmıyor. Annemle babam arabayı ararken, çıkış ne taraftaydı diye tartışırken, bir saatlik otopark için 3-60 & ödemek mantıklı mı, değil mi diye kavga ederken benim midemde sıkı bir düğüm var ve 'düğün', 'Luke', 'New York' ya da 'Amerika' sözcüklerini her duyuşumda iyice sıkışıyor.

Tıpkı annelere İleri Matematik dersi aldığımı söylediğim zamanki gibi. Yan komşumuz Tom, İleri Matematik alıyordu ve Janice sürekli onu övüyordu, bu yüzden ben de annemle babama o dersi seçtiğimi söyledim. Sonra sınavlar başladı, ben de üç saatlik sınavlara giriyormuş gibi yaptım (onun yerine Topshop'ı geziyordum). Sonra sonuçlar geldi ve annemler sürekli soruyordu, "Peki İleri Matematik'ten kaç aldın?"

Ben de İleri Matematik sınavı kâğıtlarını okumaları uzun sürüyor çünkü çok zor bir ders diye yalan uydurdum. Ve bana inanacaklarını düşünüyordum, ta ki Janice koşarak bize gelip "Tom İleri Matematik'ten A almış. Becky kaç almış?" diye sorana dek.

Gıcık Tom.

"Hâlâ düğünü sormadın," diyor annem, Oxshott sapağın-dan girerken.

"Ah! Sormadım, değil mi?" Sesime canlı bir ton katmaya çalışıyorum. "Eee... hazırlıklar ne alemde?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, fazla bir şey yapmadık daha," diyor babam Oxshott'a yaklaşırken.

"Daha erken," diyor annem rahatça.

"Altı üstü bir düğün," diye ekliyor babam. "İnsanlar böyle şeylere kendini çok kaptırıyor bence. Her şeyi son dakikada bile ayarlayabiliriz."

"Kesinlikle!" diyorum rahatlayarak. "Daha fazla katılmazdım yani!"

Oh, tanrıya şükür böyle düşünüyorlar. Koltukta arkama yaslanıyorum ve endişemin uçtuğunu hissediyorum. Her şeyi kolaylaştıracak bu. Eğer her şeyi ayrıntısıyla ayarlama-dılsa, iptal etmek de uzun sürmez demektir. Hatta, sanki hiç dert etmiyormuş gibiler. Ah, tamam ya. Boşuna endişelenmişim!

"Suzie telefon etti bu arada," diyor annem, eve iyice yaklaşırken. "Bugün daha sonra buluşmak ister misin diye sordu. Ben de eminim ister dedim... Ah, bir de seni uyarmalıyım." Annem koltuğunda arkaya dönüyor. "Tom ve Lucy."

"Ne olmuş?" En son yaptırdıkları mutfak ya da Lucy'nin işyerinde kazandığı ikramiyeyle ilgili son dedikoduları duymaya hazırlanıyorum.

"Ayrıldılar." Arabada sadece üçümüz olmamıza rağmen, annem sesini alçaltıyor.

"Ayrıldılar mı?" Hayretler içinde bakıyorum. "Ciddi misin? Ama daha onlar evleneli..."

"İki yıl bile olmadı. Janice yıkılmış vaziyette, tahmin edersin."

"İyi de, ne oldu?" diyorum boş boş ve annem dudaklarını büzüyor.

"O Lucy davulcuyla kaçtı."

"Davulcu mu?"

"Bir müzik grubunda. Şeyini deldirmiş..." Annem onaylamayarak duruyor ve zihnim tüm olasılıkları tarıyor çılgınca, bazılarını annemin duymadığından eminim. (Doğrusu, West Village'a taşınana kadar ben de duymamıştım.) "Meme ucunu," diyor sonunda ve rahatlıyorum.

"Şunu anlamadım. Lucy kaçtı... bir davulcuyla... hem de adamın göğsünde piercing var..."

"Karavanda yaşıyor," diye ekliyor babam, sola sinyal vermeden önce.

"Tom o serayı yapmak için o kadar uğraştıktan sonra," diyor annem, kafasını iki yana sallayarak. "Bazı kadınlar hiç kıymet bilmiyor."

Aklım almıyor. Lucy, Wetherby's Yatırım Bankası'nda çalışıyor. Tom'la ikisi Reigate'te oturuyorlar. Perdeleri koltuklarıyla uyum içinde. Lucy, piercingli bir davulcuyla nerede tanışmış olabilir?

Birden buraya en son gelişimde bahçede kulak misafiri olduğum konuşmalarını hatırlıyorum. Lucy çok da mutlu görünmüyordu. Ama gerçi, başka birine kaçacak gibi de görünmüyordu.

"Tom nasıl peki?"

"Sıkıntısıyla başa çıkmaya çalışıyor," diyor babam. "Şu anda Janice ve Martin'le birlikte evde."

"Bana sorarsan, gayet iyi idare ediyor," diyor annem, gevrek gevrek. "Ben Janice'e üzülüyorum. Yaptığı o güzel düğün. Hepsini o kıza kanmıştı."

Evin dışına yanaşıyoruz ve şaşkınlıkla garaja iki geniş arabanın park etmiş olduğunu görüyorum.

"Neler oluyor?" diyorum.

"Hiç," diyor annem.

"Tesisatçılar," diyor babam.

Ama ikisinin de yüzünde garip ifadeler oluşuyor. Annemin gözleri parlıyor ve ev kapısına yürürken babama bir iki bakış atıyor.

"Evet, hazır mısınız?" diyor babam gayet sıradan. Anahtar kilide sokup bir çalımla kapıyı ardına kadar açıyor.

"Sürpriz!" diye bağılıyor annemle babam ve çenem yere düşüyor resmen.

Koridordaki eski duvar kâğıdı gitmiş. Eski halı kalkmış. Her taraf açık renk, taptaze renklerle yeniden yapılmış, yere kenevirden incecik bir halı serilmiş ve aydınlatmalar yenilenmiş. Gözlerim inanamayarak yukarılara kayınca tulum giymiş bir adamın parmaklıkları boyadığını görüyorum; üst katın holünde de başka bir adam avizeye uzanmış, yerine yenisini takıyor. Her taraf boya ve yeni kokuyor. Ve harcanan para.

"Evi yaptırıyorsunuz," diyorum cılızca.

"Düğün için!" diyor annem bana gülererek.

"Dediniz ki-" Yutkunuyorum. "Fazla bir şey yapmadık dediniz."

"Sana sürpriz yapmak istedik!"

"Nasıl buldun, Becky?" diyor babam, etrafı göstererek. "Beğendin mi? Onaylıyor musun?"

Sesi şakacı gibi. Ama beğenip beğenmemem onun için önemli, biliyorum. İkisi için de önemli. Tüm bunları benim için yapıyorlar.

"Bence... muhteşem," diyorum sesim çatlayarak. "Gerçekten çok güzel."

"Şimdi, gel de bahçeyi gör!" diyor annem ve saf saf peşinden yürüyorum, camlı kapılardan çıkıyoruz, o sırada üni-

formalı bir bahçıvan ekibi de çiçek tarhları üzerinde çalışıyor.

"Buralara 'Luke ve Becky' hercaimenekşeleri ekecekler!" diyor annem. "Tam hazıranda açması için. Ayrıca yeni bir çeşme de yaptırıyoruz, çadırın girişinin hemen sağında olacak. *Ground Force'da* gördüm."

"Ne kadar... harika."

"Ve geceleri ışıkları yanıyor, o yüzden havaifşekleri attığımızda-"

"Ne havaifşegî?" diyorum ve annem bana şaşırarak bakıyor.

"Sana havaifşeklerle ilgili bir faks gönderdim ya, Becky! Unuttum deme sakın."

"Hayır! Tabii ki unutmadım!"

Aklım annemin bana gönderip durduğu ve vicdan azabı içinde yatağın altına fırlattığım faks yığınınına kayıyor, bazıları göz atılmış, bazıları hiç ellenmemiş vaziyette.

Ne yapıyormuşum ki ben? Neden neler olup bittiğine dikkatimi vermemişim?

"Becky, tatlım, sen iyi görünmüyorsun," diyor annem. "Uçuş seni yormuş galiba. Gel, güzel bir kahve içelim önce."

Mutfığa giriyoruz ve içim dehşetle doluyor.

"Mutfığı da mı yenilediniz?"

"Ah, hayır!" eliyor annem neşeyle. "Sadece dolapları boyattık. Güzel olmuşlar, değil mi? Şimdi. Biraz açma ye bakalım. Fırından yeni aldık."

Bana bir sepet uzatıyor ama hiç iştahım yok. Midem bulanıyor. Neler olup bittiğinden haberim yokmuş.

"Becky?" Annem beni süzüyor. "Bir sorun mu var?"

"Hayır!" diyorum çabucak. "Hiçbir sorun yok. Her şey... mükemmel."

Ne yapacağım?

"Biliyor musun... Ben en iyisi gidip eşyalarımı boşaltayım," diyorum ve cılızca gülümsüyorum. "Biraz kendime gelirim."

Yatak odamın kapısını kapattıktan sonra bile, o ince gülümseme yüzüme yapışık kalıyor ama içimden, kalbim yerinden fırlayacak gibi.

Planımı uygulayamayacağım.

Planımı kesinlikle uygulayamayacağım. Yeni duvar kâğıdı? Bahçeye çeşme? Havaifişek gösterisi? Tüm bunlardan nasıl haberim olmaz? Tahmin etmeliydim. Hepsi benim suçum. Aman tanrım, aman tanrım...

Annemle babama her şeyin iptal olacağını nasıl söyleyirim? Nasıl yaparım bunu?

Yapamam.

Ama yapmak zorundayım.

Ama yapamam. Yapamam işte.

Bu *benim* düğünüm, diye hatırlatıyorum kendime sertçe, New York'taki manyak güvenimi yeniden kazanmaya çalışarak. İstedğim yerde yaparım.

Ama sözcükler beynimde doğru yerlere dokunmuyor, içim titriyor. Belki de başında doğrudu bu yaklaşım. Herhangi bir şey yapılmadan, herhangi bir çaba sarfedilmeden önce. Ama şimdi... artık benim düğünüm olmaktan çıktı. Annem ve babamın bana hediyesi. Bana hayatım boyunca aldıkları en büyük hediye ve sevgi ve ilgiyle üstüne titiriyorlar.

Ben de kalkmış, geri çevirmeyi düşünüyorum. Teşekkürler ama almayayım, demeyi.

Aklımdan ne geçiyordu?

Kalbim dörtlüme koşarak elimi cebime sokup haklı sebeplerimi hatırlamak için uçakta karaladığım notları çıkarıyorum.

Düğünümüzün Plaza'da olmasının sebepleri:

1. Tüm masrafları ödenmiş bir New York gezisi yapmak istemez miydiniz?
2. Plaza nefes kesici bir otel.
3. Hiçbir şeyle uğraşmak zorunda değilsiniz.
4. Çadır zaten bahçeyi mahvederdi.
5. Sylvia Teyze'yi çağırmak zorunda değilsiniz.
6. Tiffany çerçeveniz olacak...

Sebepler, yazarken nedense bana daha ikna edici görünmüşlerdi. Şimdi şaka gibi geliyor. Annem ve babam Plaza'yı bilmiyor. Neden hayatlarında hiç görmedikleri, kibirli bir otele gelmek istesinler? Neden her zaman hayalini kurdukları düğüne ev sahipliği yapmaktan vazgeçsinler? Ben onların tek kızıyım. Tek çocuklarıyım.

Eee... ne yapacağım peki?

Sayfaya bakarak oturuyorum, kesik kesik nefes alıyorum ve düşüncelerimi dövüştürüyorum. Çözüm bulmak için çaresizce yazıp çiziyorum, aradan kaçacak bir delik arıyorum, tüm olasılıkları çürütmeden de pes etmek istemiyorum. Aynı şeyin etrafında dönüp duruyorum. Kurulmuş oyuncaklar vardır ya hani, sürekli aynı hareketi yaparak oldukları yerde dönerler.

"Becky?"

Annem içeri girince suçlu gibi yerimden sıçrayıp listeyi elimde buruşturuyorum.

"Merhaba!" diyorum neşeli neşeli. "Ah. Kahve. Şahane."

"Kafeinsiz," diyor annem ve bana üstünde *Düğün Yapmak İçin Deli Olman Gerekmez Çünkü Annen Hazırlıyor* yazan bir kupa uzatıyor. "Belki bu günlerde kafeinsiz içiyorsundur diye düşündüm."

"Yo," diyorum şaşırarak. "Ama farketmez."

"Nasılsın canım?" Annem yatakta yanıma oturuyor ve buruşturduğum kâğıdı çaktırmadan bir elimden diğerine geçiriyor. "Biraz yorgun musun? Hastasın belki de?"

"Çok kötü değilim." Beklediğimden de derin bir iç geçiriyorum. "Gerçi uçaktaki yiyecekler iğrençti."

"Güçten kuvvetten düşme sakın!" Annem kolumu sıkıyor. "Şimdi. Sana bir şey vermeliyim tatlım." Bana bir kâğıt uzatıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Katlanmış kâğıdı açıyorum ve afallayarak bakıyorum. Evle ilgili ayrıntılar. Kesin ifade etmek gerekirse, Oxshott'ta dört odalı bir evin ayrıntıları.

"Çok hoş, değil mi?" Annemin yüzü adeta ışık saçıyor. "Özelliklerini okusana!"

"Taşınmıyorsunuz, değil mi?"

"Bizim için değil, şapşal! Bizim evden iki sokak uzakta olacaksınız! Bak, içinde barbeküsü de var, iki büyük banyo..."

"Anne, biz New York'ta yaşıyoruz."

"Şu anda öyle. Ama sonsuza dek New York'ta kalmak istemezsiniz, değil mi? Uzun vadede yani."

Sesinde ani bir endişe seziliyor ve gülse bile, yüzündeki gerginliği ve sıkıntıyı görebiliyorum. Ağzımı açıyorum -ve sonra Luke ile, uzun vadede nerede yaşayacağımız konusunu hiç konuşmadığımızı farkediyorum.

Sanırım hep günün birinde İngiltere'ye döneriz diye farkettim. Ama ne zaman?

"Temelli oraya yerleşmeyi düşünmüyorsunuz herhalde?" diye ekliyor annem ve kısa bir kahkaha atıyor.

"Bilmiyorum," eliyorum kafam karışarak. "Ne yapmak istediğimizi bilmiyorum."

"O kutu kadar dairede aile kuramazsınız! Eve dönmek istersiniz! Güzel bir bahçeli ev istersiniz! Özellikle de şimdi."

"Şimeli neden?"

"Şimdi..." Eliyle dairesel hareketler yapıyor.

"Ne?"

"Ah, Becky." Annem nefes veriyor. "Eğer insanlara söylemekten biraz... çekiniyorsan, seni anlarım. Ama sorun değil, tatlım! Bu günlerde karşı çıkılacak bir durum değil artık. Kusur sayılmaz."

"*Kusur* mu? Ne diyor-"

"Tek bilmemiz gereken..." Hassasiyetle duraklıyor. "Gelinlikten ne kadar belli olacak? O gün?"

Gelinlikten belli olmak mı? Nasıl ya...

Bir dakika.

"Anne! Ne sanıyorsun, yoksa benim... benim..." Elimle aynı yuvarlama hareketini yapıyorum.

"Değil misin?" Annemin yüzü düşüyor hayalkırıklığıyla.

"Hayır! Tabii ki değilim! Nereden çıkardın?"

"Bizimle önemli bir şey konuşmak istediğini söyledin!" diyor annem savunmaya geçerek ve kahvesini yudumluyor. "Luke değil, iş değil, bankacınla ilgili bir sorun değil. Ayrıca Suze'un bebeği olacak ve siz ikiniz her şeyi birlikte yaparsınız, biz de babanla..."

"Ah, ama değilim, tamam mı? Ve ilaç bağımlısı da olmadım, sen sormadan söylemek isterim."

"E o zaman, bizimle konuşmak istediğin şey *neychV* Kahvesini bırakıp meraklı meraklı bana bakıyor. "Eve gelmeni gerektirecek kadar önemli olan ne>ydi?"

Yatak odama sessizlik çöküyor. Parmaklarım kupayı kavlıyor.

İşte bu. İşte hayatımın anı. Her şeyi itiraf etme fırsatım. Anneme Plaza'yı anlatma fırsatım. Eğer yapacaksam, şu anda yapmalıyım. Annemlerin hazırlıkları daha fazla ilerlemenden. Annemler daha fazla para harcamadan.

"Eee, şey..." Boğazımı temizliyorum. "Sadece diyecektim ki..."

Durup kahvemi yudumluyorum. Boğazım kupkuru ve midem çalkalanıyor. Anneme başka bir yerde evlenmek istediğimi nasıl söylerim? Nasıl yapabilirim?

Gözlerimi kapıyorum ve Plaza'nın ihtişamını zihnimde canlandırıp o heyecanı ve gösterişi yeniden yakalamaya çalışıyorum. Varak desenli odalar, pelüş minderler. Hayran bakışlar altında o dans pistinde savrularak dönen halim.

Ama nedense... önceki kadar güçlü ve etkili gelmiyor bana. Nedense o kadar ikna edici değil.

Aman tanrım. Ben ne istiyorum? Ben gerçekte ne istiyorum?

"Biliyordum!"

Kafamı kaldırıp bakıyorum, annem kedere boğulmuş duruyor. "Anlamıştım! Luke ile kavgalısınız, değil mi?"

"Anne-"

"Biliyordum işte! Babana da söyledim kaç kere. 'İçime doğuyor, Becky düğünü iptal etmeye geliyor,' dedim. Baban saçmalama dedi ama ben *hissettim, tam şuramda*." Annem göğsünü yumrukluyor. "Bir anne böyle şeyleri sezer. Ve haklıydım, değil mi? Düğünü iptal etmek istiyorsun, değil mi?"

Aptallaşarak bakıyorum. Eve, düğünü iptal etmeye geldiğimi nereden anladı? Nasıl bilebilir ki?

"Becky? İyi misin, kızım?" Annem kolunu omzuma doluyor. "Hayatım, dinle. Bizim için sorun değil. Baban da ben de senin için en iyisi neyse, onu istiyoruz. Ve eğer düğünü

iptal etmemiz gerekirse, aynen öyle yaparız. Tatlım, eğer yüzde yüz emin değilsen, daha fazla devam etmemelisin. Yüzde yüz on emin değilsen..."

"Ama... ama çok emek verdiniz..." diye mırıldanıyorum.
"Bu kadar para harcadınız..."

"Hiçbir önemi yok! Para dediğin nedir!" Annem bana sarılıp sıkıyor. "Becky, eğer şüphelen varsa, her şeyi anında iptal ederiz. Biz senin mutlu olmanı istiyoruz. Tek istediğimiz bu."

Annem o kadar duygu dolu ve o kadar anlayışlı ki, bir saniye konuşamıyorum. İşte karşımda, eve söylemeye geldiğim şeyi teklif ediyor bana. Sorgusuz sualsiz, hiç suçlamadan. Sevgi ve destek dışında hiçbir tepki vermeden.

Ve annemin tatlı, sıcak, tanıdık yüzüne bakınca anlıyorum ki, hiç şüphesiz, imkânsız bir şey bu.

"Bir şey yok," diyorum sonunda. "Anne, Luke'la kavga etmedik. Ve... düğün de iptal olmayacak." Yüzümü ovuşturuyorum. "Ben biraz... dışarı çıkıp hava alacağım."

Bahçeye adımımı atar atmaz, çalışan bahçıvanlardan bir ikisi bakıp, "Merhaba," diyor ve ben de onlara zayıfça gülüyorum. Oldukça paranoyak hislerle doluyum, sanki sırrım o kadar büyükmüş ki, mutlaka bir yerden açık veriyormuşum gibi. Sanki insanlar dışarıdan bakınca görüyor, alnımda yazıyor ya da kafamın tepesinde düşünce baloncukları uçuyor.

Başka bir düğün planım daha var.

Bu düğünle aynı gün.

Annem babam bilmiyor.

Evet. Başım belada farkındayım.

Evet. Aptallık ettiğimin farkındayım.

Ah, git başımdan, beni rahat bırak, ne kadar STRES altındayım, görmüyor musun?

"Merhaba Becky."

Birden irkiliyor ve arkamı dönüyorum. Yan bahçenin çitlerinin kenarında dikilmiş, bana üzgün üzgün bakan Tom'u görüyorum.

"Tom! Selam!" diyorum, onu görünce yaşadığım şaşkınlığı gizlemeye çalışarak.

Ama... uf. O kadar berbat, o kadar solgun, o kadar sefil görünüyor ki. Üstündeki giysiler de dökülüyor. Hoş, Tom hiçbir zaman bir stil kralı olmadı ama Lucy'yle birlikteyken idare eder sıfatına hak kazanıyordu. Hatta saçı oldukça etkileyici bir dönemden bile geçmişti. Ama şimdi yine yağlı kafa ve Janice'in beş Noel önce hediye ettiği mor kazağa dönüş yapmış.

"Duyduğuma çok üzıldüm..." diyorum garip bir şekilde.

"Sorun yok."

Perişan bir havayla omuzlarını çökertiyor ve bahçeyi kazan, ağaçları budayan adamları seyrediyor. "Eee, sizin düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

"Ah... güzel," diyorum canlanarak. "Biliyorsun, şu anda her şey listeler halinde. Yapılacak işler, kontrol edilecek şeyler, ufak... ayrıntılar..."

Mesela, hangi kıtada evlensem, gibi. Tanrım. Tanrım.

"Eee... annenle baban nasıllar?"

"Bizim düğünün hazırlıklarını hatırlıyorum da." Tom başını sağa sola sallıyor. "Şimdi bin yıl önceymiş gibi geliyor bana. Farklı insanlar."

"Ah, Tom." Dudağımı ısııyorum. "Çok üzıldüm. Hadi kapatalım bu-"

"En kötüsü de ne biliyor musun?" diyor Tom, bana aldırmayarak.

"Eee..." Saçların, demek üzereyim.

Üzereyim ama.

"En kötüsü de, Lucy'yi anladım sanmıştım. Birbirimizi anlıyoruz sanmıştım. Oysa başından beri..." Susuyor, cebinden bir mendil çıkarıp burnunu siliyor. "Yani, şimdi geriye dönüp düşününce bazı işaretler olduğunu görüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diyor Tom. "Sadece ben algılayamamışım."

"Örneğin..." diye soruyorum, ne kadar meraklı olduğunu da belli etmemeye çalışarak.

"Eh." Bir süre düşünüyor. "Örneğin, Reigate'te bir gün daha yaşarsa, kendini vuracağını söyleyip durması."

"Evet," diyorum, hafiften hayret ederek.

"Sonra Furniture Village'daki çılgılık nöbeti."

"Çılgılık nöbeti?"

"Avaz avaz bağırmaya başladı, 'Ben yirmi yedi yaşındayım! Ben yirmi yedi yaşındayım! Burada ne işim var?' diye. Sonunda güvenlik gelip onu sakinleştirmek zorunda kaldı."

"Ama hiç anlamıyorum. Lucy, Reigate'i seviyor sanıyordum. İkiniz birlikte çok..."

'Ukala', aradığım kelime.

"Çok... mutlu görünüyordunuz!"

"Lucy düğün hediyeleri açılana kadar mutluydu," diyor Tom düşünceli düşünceli. "Ama sonra... Birden etrafına baktı ve farketti... Hayatı artık buydu. Ve gördüğü manzara hoşuna gitmedi. Ben de dahil, sanırım."

"Ah, Tom."

"Banliyöden bıktığını, hazır gençken biraz daha yaşamak istediğini söylemeye başladı. Ama ben de, evi yeni boyattık, yeni serayı tamamlamak üzereyiz, taşınmak için uygun bir zaman değil, demeye kalktım-" Kafasını kaldırıp bana bakıyor, bakışları acı dolu. "Onu dinlemeliydim, değil mi? Hatta belki de o dövme yaptırmalıydim."

"Senden *dövme* yaptırmamı mı istedi?"

"Onunkinin aynısından."

Dövmeli Lucy Webster! Kahkahadan kırılabilirim. Ama sonra Tom'un kederli yüzünü görünce sinirleniyorum. Tamam, Tom ile yıllar yılı hep canciğer olmadık. Gene de böyle bir tavır hak etmiyor. Tom, olduğu gibi. Lucy madem ondan memnun değildi, ne diye onunla evlendi?

"Tom, kendini suçlayamazsın," diyorum kararlıca. "Ben-
ce Lucy nin kendi sorunları vardı."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki. Senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslıydı. Kıymetini bilmeyişi kendi aptallığı." İçimden gelerek çite eğiliyorum ve Tom'a sarılıyorum. Geri çekildiğimde bana koca koca gözlerle bakıyor, küçük bir köpek yavrusu gibi.

"Sen beni hep anlamışsındır, Becky."

"Eh, ne de olsa birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz."

"Beni senden iyi tanıyan yoktur."

Elleri hâlâ omzumda ve bırakmaya niyeti yok, böylece ben de bir adım geri atıyorum ve evi gösteriyormuş gibi yaparak pencereleri boyayan tulumlu adama bakıyorum.

"Annemle babamın neler yaptığını gördün mü? İnanılmaz."

"Ah, evet. Gerçekten kesenin ağzını açtılar. Havaifışek gösterisi olacaktı diye duydum. Çok heyecanlısındır."

"Gerçekten de iple çekiyorum," diyorum düşünmeden. Ne zaman biri bana düğün dese, anında bu cümleyi kuruyorum. Ama şimdi, ailemin eski evine çekidüzen verilmesini izlerken garip bir duyguyla doluyorum. Kalbimde garip bir his oluyor.

Ve birden, içimde bir sızıyla, sahiden de düğün gününü iple çektiğimi anlıyorum.

Bahçemizi baştan sona balonlarla süslenmiş görmek için sabırsızlanıyorum. Annemi giyinmiş ve mutlu görmek beni heyecanlandırıyor. Kendi yatak odamda hazırlanmak, kendi tuvalet masamda makyajımı yapmak. Eski hayatıma adamakıllı veda etmek. Bir otelde, benden izler taşımayan, kişiliksiz bir odada değil... burada. Evde, büyüdüğüm yerde.

New York'tayken bu düğünü hayal edemiyordum. Plaza'nın heybetinin yanında çok ufak, vızıltı gibi geliyordu bana. Ama şimdi buradayım ya, Plaza bana gerçekdışı geliyor artık. Egzotik, uzaklarda kalan ve unutmaya başladığım bir tatil gibi elimden kayıyor sanki. New York'ta prenses gelincilik oynamak eğlenceliydi, abartılı yemeklerden tatmak, vintage şaraplar seçmek, milyonlarca farklı çiçek aranjmanlarına bakmak güzeldi. Ama önemli olan bu değil. Ben orada rolümü oynuyordum.

Gerçekte ait olduğum yer burası. Hayatım boyunca bildiğim bu İngiliz bahçesi.

O halde ne yapacağım?

Gerçekten de...

Düşünemiyorum bile.

Şu anda hakikaten devasa, büyük, pahalı bir düğünü iptal etmek düşüncesini mi geçiriyorum aklımdan?

Fikri bile içimi büzüştürüyor.

"Becky?" Annemin sesi düşüncelerimi bölüyor ve hülyalı hülyalı bakıyorum, annem elinde masa örtüsüyle verandanın kapısında duruyor. "Becky! Seni arıyorlar."

"Ah. Tamam. Kimmiş?"

"Robin diye biri," diyor annem. "Merhaba Tom!"

"Robin?" Şaşırarak kaşlarımı çatıyorum ve eve giriyorum. "Hangi Robin?"

Robin diye birini tanımıyorum ki. Bir zamanlar *Investment Monthly*6e çalışan Robin Anderson dışında, ama onunla da merhabam bile yoktu-

"Soyadını anlayamadım, canım," diyor annem. "Ama çok şeker bir kıza benziyor. New York'tan arıyorum dedi..."

Robyn?

Birdenbire kıpırdayamıyorum. Dehşetle verandaya mihlanıyorum.

Robyn telefonda... burada?

Yanlış, yanlış. Robyn bu dünyaya ait değil, New York'a ait. Tıpkı zamanda yolculuk edip İkinci Dünya Savaşının seyrini değiştiren insanlar gibi.

"Arkadaşın mı?" diye soruyor annem masumca. "Düğünle ilgili konuştuk da..."

"Ne... ne dedi?" diyebiliyorum.

"Belli bir şey demedi!" Annem bana afallayarak bakıyor. "Bana o gün ne renk giyeceğimi sordu... ve kemancılar diye bir şey geveledi. Düğünde kemancı istemiyorsun, değil mi canım?"

"Tabii ki hayır!" Sesim camları kıracak incelikte yükseliyor. "Ne kemancısı?"

"Becky, tatlım, iyi misin sen?" Annem beni inceliyor. "Ona sonra aramasını da söyleyebilirim."

"Hayır! Onunla bir daha konuşma! Yani... bir şey yok. Bakarım."

Kalbim güm güm atarak eve koşuyorum. Ne diyeceğim ona? Fikrimi değiştirdiğimi söylesem mi?

Ben telefona geliyorum ama annem de peşimde. Aman tanrım. Nasıl yapacağım ki?

"Robyn, merhaba!" Doğal konuşmaya çalışıyorum. "Nasılsın?"

Tamam. Mümkün olduğunca çabuk telefonu kapatmaya bakmalıyım.

"Merhaba Becky! Annenle konuşabildiğim için çok sevindim!" diyor Robyn. "Çok şeker bir kadına benziyor. Onunla tanışacağım günü iple çekiyorum!"

"Ben de," diyorum elimden geldiğince içten. "Ben de... bir araya geleceğiniz anı iple çekiyorum."

"Gerçi Viyanalı kemancı orkestrasından haberi olmaması beni şaşırttı. Cık cık cık! Annene en son bilgileri vermeli-sin, Becky!"

"Biliyorum," diyorum duraklayıp. "Biraz meşguldüm de..."

"Anlayabiliyorum," diyor Robyn duygusal bir şekilde. "Ben ona bir bilgi paketi gönderebilirim? Kargoyla gelmesi çok kolay olur. Ondan sonra her şeyi gözünün önünde görür! Eğer bana adresi verirsen-"

"Hayır!" diye bağırıyorum, kendime engel olamadan. "Yani... endişelenme sen. Ben her şeyi aktarırım. Gerçek-ten. Sakın... bir şey gönderme. Hiçbir şey."

"Birkaç meni'ı kartı bile mi? Görmek hoşuna giderdi!"

"Hayır! Hiçbir şey!"

Elim ahizeyi sıkıyor ve yüzümden terler akıyor. Anneme bakmaya cesaretim yok.

"Eh, iyi!" diyor Robyn sonunda. "Patron sensin! Masa düzenlemeleriyle ilgili Sheldon Lloyd'la konuştum..."

Robyn anlatmaya devam ederken anneme bakış atıyorum, benden bir buçuk metre uzakta. Oradan telefonu duyuyordır kesin? Az önce 'Plaza' kelimesini duymuştur kesin? 'Düğün' ve 'balo salonu' kelimelerini de duymuştur kesin?

"Tabii," diyorum, Robyn'in ağzından çıkan tek kelimeyi bile algılamayarak. "Hepsi çok hoş." Kordonu parmakları-

mın arasında döndürüp oynuyorum. "Ama... ama dinle Robyn. Ben zaten tüm bunlardan kaçmak için eve geldim. O yüzden beni buradan arama lütfen, olur mu?"

"Son haberleri almak istemiyor musun?" diyor Robyn, çok şaşırarak.

"Hayır. Sorun değil. Sen sadece... işine bak ve haftaya döndüğümde konuşuruz."

"Sonın yok. Anladım. Mola vermeye ihtiyacın var! Becky, söz veriyorum, acil bir durum olmadığı sürece seni rahat bırakıyorum. Güzelce bir dinlen hadi!"

"Teşekkürler. Görüşürüz Robyn."

Telefonu yerine koyup titriyorum ama rahatlıyorum. Çok şükür gitti.

Ama kendimi güvende hissetmiyorum. Robyn artık buranın numarasını biliyor. Her an arayabilir. Yani, düğün planlaması dünyasında, hangi olaylar acil sınıfına girer? Muhtemelen her şey. Muhtemelen yanlış yere konan bir goncagi'ıl. Ve anneme yanlış kelimeyi söylemesi yeterli, sonra ikisi de neler olup bittiğini anlar. Annem anında niçin eve geldiğini; ne demeye çalıştığını çakar.

Ah, tanrım, çok kırılır. Buna izin veremem.

Tamam, iki seçeneğim var. Bir: Annemle babamın hemen evden taşınmasını sağlamak. İki...

"Dinle anne," diyorum, arkamı dönüp. "O kadın... Robyn."

"Evet?"

"O şey... aklını oynatmış."

"Aklını mı oynatmış?" Annem bana bakakalıyor. "Ne demek istiyorsun hayatım?"

"Şey, o... Luke'a âşık!"

"Aman tanrım!"

"Evet ve dahası, garip bir sanrıya kapılmış, Luke ile evleneceğini sanıyor."

"*Luke* ile mi?" Annemin nutku tutuluyor.

"Evet! Hem de Plaza Otel'de! Anlaşılan işi büyütüp... immm... gün bile ayırtmış. Benim adıma!"

Parmaklarım birbirine dolanıp düğüm oluyor. Kafayı yedim herhalde. Annem buna hayatta inanmaz. Hayatta. Kırk yıl-

"Biliyor musun, hiç şaşırmadım!" diyor annem. "Onda bir gariplik olduğunu öylece anlamıştım zaten. O kemancı saçmalığı falan! Bir de ben ne renk giyecekmişim, ona takmış-"

"Ah, saplantılı kişilik işte. Yani... eğer tekrar ararsa bir bahane bulup telefonu yüzüne kapat. Ve ne derse desin, biraz akla yatkın gibi görünse bile... tek kelimesine inanma. Söz ver?"

"Tamamdır canım," diyor annem, kafasını sallayarak. "Sen ne dersin."

Annem mutfağa girerken kendi kendine konuştuğunu duyuyorum. "Zavallı kadın. İnsanın içi parçalanıyor böyle şeyler öğrenince. Graham, duydun mu? Amerika'dan Becky'yi arayan kadın. Meğer Luke'a âşık olmuş!"

Daha fazla başa çıkamayacağım.

Suze'u görmeliyim.

Suze'la Sloane Square'de bir fincan çay içmek üzere buluşmaya karar veriyoruz. Meydana gittiğimde etrafta bir grup turist gezindiğı için ilk başta onu göremiyorum. Sonra güruh dağılıyor ve Suze karşımda, çeşmenin orada oturmuş, uzun sarı saçlarına vuran güneş haleli ışıklar saçıyor ve karnı resmen burnunda.

Onu gördüğümde hemen ona koşup "Tanrım, Suze, kâbusta gibiyim!" diyerek her şeyi anlatmayı planlıyorum.

Ama sonra duruyorum. Orada otururken bir melek gibi görünüyor. Hamile bir melek.

Ya da belki de Bakire Meryem gibi. Güzel, dingin ve kursesuz.

Ve birdenbire kendimi karmakarışık ve ona kıyasla aptal gibi hissediyorum. Bütün durumu Suze'a yüklemeyi düşünüyordum, her zaman yaptığım gibi yani ve bana bir cevap vermesini bekleyecektim. Ama şimdi... yapamıyorum. O kadar sakın ve mutlu görünüyor ki. Berrak, güzel bir denize toksik atık dökmek gibi bir şey olur bu.

"Bex! Merhaba!" Beni görünce ayağı kalkıyor ve şok geçiriyorum çünkü... ne kadar büyük görünüyor.

"Suze!" Ona doğru acele ediyorum ve ona kocaman sarılıyorum. "Göz kamaştırıyorsun!"

"Kendimi harika hissediyorum!" diyor Suze. "Sen nasılsın? Düşün nasıl gidiyor?"

"Ah... iyiyim!" diyorum, kısa bir duraklamanın ardından. "Her şey yolunda. Hadi gel. Gidip bir fincan çay içelim."

Ona söylemeyeceğim. Budur. Hayatımda bir kez olsun, kendi sorunlarımı kendim halledeceğim.

Oriel'e gidip cam kenarında bir masaya oturuyoruz. Siparişimizi verirken ben sıcak çikolata istiyorum ama Suze çantasından bir poşet çay çıkarıp garsona uzatıyor.

"Ahududu yaprağı çayı," diye açıklıyor. "Rahmi güçlendiriyor. Doğum için."

"Doğru." Kafa sallıyorum. "Doğum. Tabii ya!"

Omurgamın en derininden bir ürperme geçiyor ve örtmek için çabucak gülümsüyorum.

Gizliden gizliye, şu doğum yapma olayını hiç anlamamışımdır. Kafama yatmıyor işte, Suze'un karnının genişliğine bakın. Büyümüş bir bebeğin büyüklüğüne bakın. Ve sonra onun oraya nasıl sığacağını...

Yani, teoride biliyorum. Sadece... doğrusu, nasıl gerçekleşiyor aklım almıyor.

"Ne zaman doğuruyorum demiştin?" diyorum, Suze'un şiş göbeğine gözlerini dikerek.

"Dört hafta sonra bugün!"

"Eee... daha da büyüyecek?"

"Ah, evet!" Suze sevgiyle karnını sıvazlıyor. "Birazcık daha büyür herhalde."

"Güzel," diyorum, garson önüme sıcak çikolata koyarken. "Mükemmel. Eee... Tarquin nasıl?"

"O da iyi!" diyor Suze. "Şu anda Craie'de. Biliyorsun ya, İskoçya'daki adası? Bu aralar kuzulama dönemiymiş. O da yardıma gitti. Bebek doğana kadar."

"Ah, evet. Sen onunla gitmedin mi?"

"Eh, biraz riskli olacaktı." Suze düşünceli düşünceli ahududu yaprağı çayını karıştırıyor. "Ve de zaten, ben koyunlara kuzulara onun kadar meraklı değilim. Tamam, gerçekten ilginçler," diyor sadıkça. "Ama insan binlercesini görünce artık..."

"Ama Tarquin zamanında dönmüş olacak, değil mi?"

"Ah, evet. Gerçekten çok heyecanlı! Bütün kurslara falan katıldı!"

Tanrım, Suze'un birkaç hafta sonra bebeği olacağına inanmıyorum. Ben burada olmayacağım.

"Dokunabilir miyim?" Elimi nazıkçe Suze'un karnına koyuyorum. "Bir şey hissedemiyorum."

"Sorun değil," diyor Suze. "Bence uyuyor."

"Cinsiyetini biliyor musun?"

"Daha öğrenmedim." Suze ağırbaşlı bir edayla öne eğiliyor. "Ama bence kız çünkü mağazalarda hep o şeker kız bebek giysilerinin olduğu tarafa çekiliyorum. Hani bir özlem gibi? Ve bütün kitaplarda yazıyor, bedeni insana neye ihtiyacı olduğunu söylemiş. Yani belki de bu bir işarettir."

"Adını ne koyacaksınız?"

"Karar veremiyoruz. Çok zor! İnsan bir sürü kitap alıyor ve içindeki isimler berbat..." Çayından bir yudum içiyor. "Sen bebeğin olsa adını ne koyardın?"

"Ah! Bilmem! Lauren olabilir, Ralph Lauren'ın Lauren'ı." Birkaç saniye düşünüyor. "Ya da Dolce."

"Dolce Cleath-Stuart," diye düşüncelere dalıyor Suze. "Hoşuma gitti! Ona kısaca Dolly derdik."

"Ya da Vera. Vera Wang'den dolayı."

"Vera?" Suze uzun uzun bakıyor. "Bebeğime Vera dedirtmem!"

"Senin bebeğinden sözetmiyoruz ki!" diye karşı çıkıyorum. "Benim bebeğimden sözediyoruz! Vera Lauren Comme des Brandon. Bence bayağı esaslı oldu."

"Vera Brandon bir *Coronation Street* karakteri gibi! Ama Dolce hoşuma gitti. Ya oğlan olursa?"

"Harvey. Ya da Barney," diyorum, kısaca kafa yorduktan sonra. "Londra'da mı, New York'ta mı doğduğuna bağlı."

Sıcak çikolatamdan bir yudum alıyorum -sonra kafamı kaldırıp bakınca Suze'un beni ciddiyetle süzdüğünü görüyorum.

"Amerika'da doğum yapmazdın, değil mi Bex?"

"Ben... bilmem. Kim bilir? Zaten daha birkaç sene çocuğumuz olmaz herhalde!"

"Seni gerçekten çok özlüyoruz, biliyor musun?"

"Ah, hayır, sen de mi, Suze?" Yarım bir kahkaha atıyorum. "Sabah da annem beni Oxshott'a taşıdırdı."

"E doğru ama! Tarkie geçen gün, Londra, Becky'siz olmuyordiyordu."

"Gerçekten mi?" Bakakalıyorum ve gülünç bir şekilde içime dokunuyor bu.

"Annen de bana habire New York'ta sonsuza dek kalır mısın acaba, diye soruyor... Kalmazsın, değil mi?"

"Cidden bilmiyorum," diyorum çaresizce. "Her şey Luke'a bağlı... ve işine..."

"Patron o değil ki!" diyor Suze. "Senin de söz hakkın var. Orada mı kalmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Suratımı buruşturuyorum ve açıklamaya çalışıyorum. "Bazen kalmak istiyorum galiba. New

York'tayken sanki dünyanın en önemli yeri orasıymış gibi geliyor bana. İşim müthiş, insanlar müthiş ve her şey şahane. Ama eve dönünce birden, bir dakika, burası benim evim, diyorum. Buraya aitim." Şeker paketlerinden birini alıp koparmaya başlıyorum. "Eve dönmeye hazır mıyım, emin değilim."

"Ah, İngiltere'ye dön ve bir çocuk doğur!" diyor Suze, beni kandırmaya çalışırcasma. "Birlikte anne oluruz!"

"Cidden Suze!" Gözlerimi devirerek çikolatamdan bir yudum daha alıyorum. "Sanki ben çocuk doğurmaya hazır mıyım da!"

Daha fazla bir şey söyleyemeden kalkıp tualete gidiyorum.

Öte yandan... haklı olduğu bir nokta da var. Neden benim de bebeğim olmasın ki? Diğer insanların var -benim neyim eksik? Yani, gerçekten *doğurma* kısmını bir şekilde atlatarak geçersen, olur. Belki uyuşturulup da bir şey hissetmeden uyanılan şu ameliyatlardan birini olurum. Bir de bakarım, bebeğim doğmuş!

Birden hoş bir görüntü canlanıyor gözümün önünde, Suze ve ben bebek arabalarımızı iterek yolda yürüyoruz. Hatta oldukça eğlenceli olurdu. Yani bu günlerde alınacak yığınla, muhteşem bebek eşyası var! Mesela şirin şirin şapkalar, minicik kot ceketler... Ve -evet- Gucci de bebek koleksiyonu çıkarmıyor mu?

Birlikte kapuçino içer, mağazaları gezerdik ve... Yani, temelde bütün anneler böyle yapıyor, yanılıyor muyum? Tanrım, düşünüyorum da, mükemmel olurdu!

Luke ile bu konuyu konuşmalıyım kesin.

Oriel'den çıkarken Suze sonunda, "Eee, Bex, bana düğünle ilgili hiçbir şey anlatmadın?" diyor.

Midem ufak bir takla atıyor ve paltomu giyiyormuş gibi yaparak kafamı çeviriyorum.

Şu düşün meselesini unutmayı başarmaya yakındım.

"Evet," diyorum sonunda. "Şey, her şey... ıı... gayet iyi!"

Suze'u kendi sorunlarımla sıkmayacağım. Hayır.

"Luke, İngiltere'de evlenmenizi anlayışla karşıladı mı?" Bana endişeli endişeli bakıyor. "Aranızda ufak bir sürtüşmeye falan yol açmadı mı bu konu?"

"Yo," diyorum, biraz sustuktan sonra. "Büyük bir gönül rahatlığıyla hiç açmadı diyebilirim."

Kapıyı onun için tutuyorum ve dışarı Sloane Square'e çıkıyoruz. Kadife pantolonlu bir grup okullu çocuk kaldırımı işgal etmiş ve biz de geçmelerini bekleyerek kenara çekiliyoruz.

"Doğru kararı verdin." Suze kolumu sıkıyor. "New York'u seçeceksin diye çok korkmuştum. Son kararını ne belirledi?"

"Eee... ne bileyim işte. Bilirsin. Eee, su borularını özelleştirme teklifi hakkındaki haberi okudun mu?"

Ama Suze duymazdan geliyor. Cidden, devlet meseleleriyle hiç mi alakası yok?

"Peki Plaza'yı iptal edince Elinor ne dedi?"

"Elinor... ımmm... Hiç hoşuna gitmedi tabii. Çok teessüf ettiğini söyledi ve... eee..."

"Teessüfetmek' mi?" Suze kaşlarını kaldırıyor. "Hepsi bu mu? Küplere binecek sanıyordum!"

"Zaten *bindiV*" diye düzeltiveriyorum hemen. "O kadar öfkелendi ki... bir damarı çatladı!"

"Kan damarı mı çatladı?" Suze kalakalıyor. "Neresinde?"

"Şeyinde... çenesinde."

Sessizlik oluyor. Suze sokakta hareketsiz duruyor, yüz ifadesi yavaştan değişiyor.

"Bex-"

"Hadi gidip bebek kıyafeti bakalım!" diyorum çabucak.

"Bak, şurada çok şeker bir dükkân gördüm..."

"Bex, neler oluyor?"

"Hiç!"

"Oluyor! Anlıyorum canım. Sen bir şey saklıyorsun."

"Hayır, saklamıyorum!"

"Amerika düğününü iptal ettin, değil mi?"

"Ben..."

"Bex?" Sesi son derece katı. "Bana doğruyu söyle."

Aman tanrım. Daha fazla yalan söyleyemeyeceğim.

"Ben... iptal edeceğim," diyorum zayıfça.

"İptal edecek misin?" Suze hüsrân içinde sesini yükseltiyor. "*Edecek* misin?"

"Suze-"

"Tahmin etmeliydim! Nasıl da anlayamadım! Ama çoktan iptal etmişsindir diye düşündüm, çünkü annen Oxshott'taki düğünü organize etmeye devam ediyordu ve kimse New York'un adını anmıyordu ve ben de, ah, Bex sonunda kendi vatanında evlenmeye karar verdi diyordum..."

"Suze, lütfen. Dert etme sen," diyorum çabucak. "Sadece sakın kal... Derin nefes al..."

"Nasıl dert etmem?" diye haykırıyor Suze. "Nasıl endişelenmem? Bex, bana sorunu çözeceğine söz verdin, haftalar önce! Söz verdin!"

"Biliyorum! Çözeceğim de. Sadece biraz... biraz zor. İkisi arasında karar vermek yani. İkisi de bana o kadar kusursuz geliyordu ki, tamamen zıt tarzda ama-"

"Bex, düğün bu, çanta değil!" diyor Suze, bana inanamamış olarak. "İkisine birden sahip olamazsın!"

"Biliyorum! Biliyorum! Bak, halletmeye başlıyorum-"

"Neden bana daha önce söylemedin?"

"Çünkü sen o kadar dingin, güzel ve mutlusun ki!" diye inliyorum adeta. "Aptal sorunlarımla senin güzelliğini bozmak istemedim."

"Ah, Bex." Suze bana sakince bakıyor -sonra tek kolunu omzuma atıyor. "Eee... ne yapacaksın peki?"

Derin bir nefes alıyorum.

"Elinor'a New York'taki düğünün iptal olduğunu söyleyeceğim. Ve burada, İngiltere'de evleneceğim."

"Gerçekten mi? Emin misin?"

"Evet. Eminim. Annemle babamı gördükten sonra... Annem çok şekerdi... onun haberi olmadan neler planladığımı bilmiyor..." Zorla yutkunuyorum. "Ve tam seninle buluşmaya gelmek için evden çıkarken babam bana, Amerika'da evlensem mi diye *önerdiğimde* annemin ne kadar üzüldüğünü söyledi. Bu düğün, onun hayatının en önemli olayı. Ah tanrım, Suze, kendimi o kadar aptal hissediyorum ki. Ne sandım, bilmiyorum. Plaza'da evlenmek istemiyorum. Evim dışında hiçbir yerde evlenmek istemiyorum."

"Bir daha karar değiştirmeyeceksin?"

"Hayır. Bu kez değil. Cidden, Suze, artık öyle."

"Ya Luke?"

"Onun için farketmiyor. Başından beri bana bıraktı."

Suze bir saniye susuyor. Sonra çantasından cep telefonunu çıkarıp bana fırlatıyor.

"Tamam. Madem yapacaksın, şimdi yapıyorsun. Numa-rayı çevir."

"Yapamam. Elinor, İsviçre'deki klinikte. Ona mektup yazmayı planlıyordum-"

"Olmaz." Suze seitçe kafasını sağa sola sallıyor. "Şimdi yap. Arayabileceğin biri vardır mutlaka. Düğün planlayıcısı-

nı, Robyn'i ara ve düğün iptal de. Bex, daha fazla uzatmayı kaldıramazsın."

"Tamam," diyorum, içime çöken sıkıntıyı bastırarak. "Tamam, yaparım. Onu... ararım. Numarasını biliyorum."

Telefonu kulağıma götürüyorum -sonra tekrar indiriyorum. Kararı vermek bir şeydi. Aramayı gerçekleştirmekse başka bir şey. New York'taki düğünü tamamıyla iptal edecek miyim?

Hem sonra, Robyn ne diyecek? Herkes ne diyecek? Tanrım, keşke onlara ne diyeceğimi düşünmek için azıcık vakitim olsaydı...

"Hadisene!" diyor Suze. "Ara!"

"Tamam!"

Titreyen ellerimle telefonu kaldırıyorum ve Amerika kodunu çeviriyorum -ama ekran bembeyaz oluyor.

"Ah... çok yazık!" diye bağıriyorum, üzölmüş gibi yaparak. "Sinyal yok! Hıh, neyse. Sonra ararım artık-"

"Hayır, aramazsın! Telefon çekene kadar yürürüz. Hadi!" Suze, Kings Road yönünde rap rap yürümeye koyuluyor ve bense arkasından sendeliyorum.

"Tekrar dene," diyor, ilk yaya geçidinde durup.

"Yok," diye geveliyorum. Tanrım, Suze inanılmaz bir azimle dolu, bir gemi pruvası gibi. Sarı saçları arkasında dalgalanıyor ve yüzü tam bir kararlılık abidesi. Nereden bu kadar enerjiyi? Hamile kadınların daha yavaş hareket etmeleri gerektiğini sanıyordum.

"Tekrar dene!" diye bağıriyor, yüz metre katettikten sonra. "Tekrar dene! Sen aramayı gerçekleştirene kadar durmayacağım!"

"Hiç sinyal yok!"

"Emin misin?"

"Evet!" Çıldırılmış gibi tuşlara basıyorum ve bir sinyal bulmayı başaramıyorum. "Bak!"

"Denemeye devam et! Hadi!"

"Deniyorum! Deniyorum!"

"Aman tanrım!" Suze birden bir çığlık atıyor ve dehşetle yerimden sıçıyorum.

"Deniyorum! Cidden Suze, elimden geldiğince uğraşıyorum-"

"Hayır! Bak!"

Durup arkamı dönüyorum. Suze kaldırımda iki metre gerimde, yere mihlanmış gibi duruyor ve ayaklarının çevresinde bir su birikintisi var.

"Suze... merak etme," diyorum garip bir şekilde. "Kimseye söylemem."

"Hayır! Anlamıyorsun! Bu şey değil..." Suze bana çılgın gibi bakıyor. "Galiba suyum geldi!"

"Neyin geldi?" Büyük bir korkuyla doluyorum. "Aman tanrım! Yoksa... Yani şimdi sen-?"

Olamaz.

"Bilmiyorum." Suze'un yüzünde yükselen paniği görüyorum. "Yani olabilir... Ama dört hafta erken! Çok erken! Tarkie burada yok, hiçbir şey hazır değil... Ah, tanrım..."

Suze'u daha önce hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. İçimi bir keder kaplıyor ve gözyaşlarına boğulma dürtümle mücadele ediyorum. Ne yaptım ben? Her şey bir yana, en yakın arkadaşımın erken doğumuna yol açtım.

"Suze, çok özür dilerim," diye yutkunuyorum.

"Senin suçun değil ki! Salak mısın?"

"Evet, öyle. Sen çok mutlu ve dingindin ve sonra benimle buluştun. Ben hamile insanlardan uzak durmalıyım-"

"Hemen hastaneye gitmeliyim." Suze'un beti benzi atıyor. "Bütün Cleatn-Stuart'ların doğumu çabuk biter. Annem beni yarım saatte doğurmuş."

"Yarım saat mi?" Resmen telefonu elimden düşürüyorum. "E gidelim hemen! Hadi!"

"Ama çantam falan yanımda değil. Almam gereken bir yığın şey var..." Endişeyle dudağını ısıyor. "Önce eve uğrasam mı?"

"Zaman yok!" diyorum panikle. "Neye ihtiyacın var?"

"Zıbın... bebek bezi... öyle şeyler..."

"Eee, onlar nereden..." derken çaresizce etrafıma bakıyorum ve birden derin bir oh çekerek Peter Jones'u görüyorum.

"Tamam," deyip Suze'un koluna giriyorum. "Hadi gel."

Peter Jones'a girer girmez bir satış elemanı arıyorum. Ve çok şükür, hemen biri geliyor, orta yaşlı, kırmızı rujlu ve altın rengi zincire taktığı gözlüğü boynundan sallanıyor.

"Arkadaşımdın ambulansa ihtiyacı var," diyorum nefes nefese.

"Taksi de olur, cidden," diyor Suze. "Sadece suyum geldi. Hastaneye gitmem lazım."

"Olamaz!" diyor kadın. "Gel, otur şuraya tatlım, ben hemen taksi çağırıyorum..."

Suze'u danışma gibi bir masadaki sandalyeye oturtuyoruz ve genç bir asistan ona bir bardak su getiriyor.

"Tamam," diyorum. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Hepsini hatırlamıyorum." Suze tedirgin görünüyor. "Bize liste verilmişti... Belki bebek departmanmdakiler biliyordur."

"Seni yalnız bıraksam iyi olur musun?"

"Olurum, olunım, bırak."

"Emin misin?" Gergince karnına bakıyorum.

"Bex, çabuk git!"

Cidden ya, neden bebek departmanlarını mağazanın ana girişinden en uzak köşeye koyarlar ki? Yani, kimsenin ilgilenmediği bir sürü aptal kıyafet, çanta ve makyaj malzemesi dolu katı ne yapıyorlar? Altı yürüyen merdivene binip indikten sonra, sonunda buluyorum ve nefes nefese bekliyorum.

Bir saniye etrafıma bakıyorum ve hiç duymadığım şeylerin ismi beynimi bulandırıyor.

Sterilizatör?

Damak fırçası?

Aman, bana ne ya. Her şeyi alırım, olur biter. Çabucak en yakındaki rafa yollanıyorum ve ayırt etmeksizin elime geçeni kucaklıyorum. Zıbınlar, minicik çoraplar, bir şapka... oyuncak ayı, küçük bir battaniye... başka? Bir taşıma sepeti... bebek bezleri... bebek sıkılırsa diye minik eldiven şeklindeki parmak kuklaları... Şirin ötesi bir Dior ceket... Vay, yetişkinlere de aynısından yapıyorlar mı acaba?..

Kucağımdakileri kasiyerin olduğu tezgâha döküyorum ve Visa kartımı çıkarıyorum.

"Arkadaşım için," diye açıklıyorum soluk soluğa. "Az önce doğumu başladı. İhtiyacı olan her şey burada var mı?"

"Maalesef bilmiyorum," diyor asistan, bebek banyosu termometresini inceleyerek.

F "Burada bir liste var," diyor hamile tulumu ve Birkensstock giymiş bir kadın. "Doğum uzmanları bunları öneriyor."

"Ah teşekkürler!"

"Bana bir kâğıt uzatıyor ve bitmek bilmez maddeleri, içimde büyüyen bir sıkıntıyla okuyorum. Ben de çok iyi iş çıkardım diyordum ama burada yazılanların yarısını bile almamışım meğer. Bir şeyi bile kaçırmamam gerekiyor,

Çünkü Suze'un tüm doğum deneyimi mahvolur, ben de kendimi asla affetmem.

Gevşek tişört... Kokulu mumlar... Bitki spreyi...

Doğru liste mi bu?

"Bitki spreyi mi?" diyorum afallayarak.

"Doğum yapan kadının yüzüne su püskürtmek için," diye açıklıyor tulumlu kadın. "Hastane odaları çok sıcak olabiliyor."

"Onun için ev departmanına gitmelisiniz," diye araya giriyor asistan.

"Ah, tamam. Teşekkürler."

Mzikseti... Yatıştırıcı albümler... Şişirilebilir top...

"Top mu? Bebek topla oynamak için biraz küçük olmaz mı?"

"Annenin yaslanması için," diyor kadın kibarca. "Doğum sancılarını azaltmak için. Aynı şekilde dolu bir bez çanta da kullanabilir."

Doğum sancısı mı? Aman tanrım. Suze'un acılar içinde kıvrınması dşnesi içimi fena yapıyor.

"Ben bir top vebez çanta alayım," diyorum çabucak. "Ve biraz aspirin. En güçlü olanından."

Sonunda zemin kata iniyorum, yüzüm kıpkırmızı ve tıknefes durumdayım. Umarım her şeyi almışımdır. Koca mağazada bir şişirilebilir top bulamadım gerçi -ben de onun yerine bir tane şişirilebilir kano kaptım ve adamlara pompalayıp şişirttim. Şu anda da bir kolumun altına o sıkıştırılmış, diğerine de Teletubby'li bir bez çanta ve bebek sepeti, bi leklerimden de yaklaşık altı torba sallanıyor.

Kol saatime bakınca dehşet içinde, yirmi beş dakika si dğn farkediyorum. Suze'u sandalyede kuşağında bekle görsem şaşırmam.

Ama orada, hâlâ sandalyede ve yüzünü buruşturuyor.

"Bex! İşte buradasın! Sanırım sancılarım başladı."

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," diyorum nefesim kesilerek. "İhtiyacın olabilecek her şeyi almaya çalıştım." Torbalardan birinden bir kutu Scrabble düşüp yerde sekiyor ve almak için eğiliyorum. "Epidural olduğun zaman için."

"Taksi geldi," diye lafımızı kesiyor gözlüklü kadın. "Eşyaları taşımada yardım ister misiniz?"

Motoru çalışır duran taksiye doğru ilerlerken Suze elimdeki yüke, gözlerine inanamayarak bakıyor.

"Bex... neden şişme kano aldın?"

"Üstüne yaslanman için. Ya da öyle bir şey."

"Sulama şişesi ne için?"

"Bitki spreyi bulamadım." Nefes nefese torbaları taksiye tıkmaya koyuluyorum.

"İyi de bitki spreyini ne yapacağım?"

"Bak, benim fikrim değildi, tamam mı?" diyorum savunmaya geçerek. "Hadi gidelim!"

Bir şekilde her şeyi taksiye sığdırıyoruz. Kapıyı kapatırken kanonun küreklerinden biri düşüyor ama eğilip alma zahmetine girmiyorum. Ne de olsa Suze suda doğum yapmayacak.

"Tarkie'nin işletmecisi ona ulaşmaya çalışıyor," diyor Suze, King's Road'da yol alırken. "Ama şu anda bile uçağa atlasa, kaçıracak."

"Belki de yetişir!" diyorum cesaret verircesine. "Belli olmaz!"

"Evet." Suze'un sesi titremeye başlayınca içim gidiyor. "İlk çocuğunun doğumunu kaçıracak. Bunca zaman bekledikten sonra. O kadar kursa gidip derslere girdi. Nefes alıp

vermede çok iyiydi gerçekten. O kadar iyiydi ki, öğretmen herkesin önünde ona yaptırıyordu."

"Ah Suze." Ağlamak üzereyim. "Belki de saatler sürer ve Tarkie de yetişir."

"Yanımda kalacaksın, değil mi?" Birden koltukta yana dönüyor. "Beni orada bırakmayacaksın?"

"Tabii ki bırakmam!" diyorum şaşkınlık içinde. "Hep senin yanında duracağım." Ellerini sıkıyorum. "Birlikte yapacağız."

"Doğum yapmakla ilgili bir şey biliyor musun?"

"Eee... evet," diye yalan söylüyorum. "Çok!"

"Ne mesela?"

"Mesela... ıı... sıcak havlu gerekiyor... ve..." Birden torbalardan fırlayan bir bebek sütü kutusu gözüme çarpıyor. "... ve birçok bebek doğumdan hemen sonra K vitaminine gereksinim duyar."

Suze etkilenererek bana bakıyor.

"Vay. Nereden biliyorsun?"

"Öyle şeylere merakım var," diyorum, kutuyu ayağımla torbaya iterek. "Gördün mü? Her şey güzel olacak!"

Tamam, bunu yapabilirim. Suze'a yardım edebilirim. Sadece sakın olmalı, serinkanlılığımı korumalı ve panik yapmamalıyım.

Yani her gün milyonlarca insan doğum yapıyor, değil mi? Gerçekten *kulağa* çok korkunç gelen ama aslında kolay olan bir şey. Ehliyet sınavı gibi.

"Ah tanrım." Suze'un yüzü birden kasılıyor. "İşte gene geliyor."

"Tamam! Bekle!" Büyük bir alarm dalgası içinde torbalardan birini karıştırıyorum. "İşte burada!" Küçük, şeffaf kâğıt-

la kaplı bir kutu çıkardığımı gören Suze'un gözleri yuvalarından fırlıyor.

"Bex, bana niye parfüm veriyorsun şimdi?"

"Acıyı azaltmak için yasemin yağı al dediler," diyorum nefes nefese. "Ama bulamadım, ben de onun yerine Ralph Lauren Romance aldım. İçinde yasemin varmış." Paketi yırtıp bir umutla kokuyu Suze'a sıkıyorum. "İyi geldi mi?"

"Hayır, sayılmaz," diyor Suze. "Ama güzel bir kokuymuş."

"Evet, değil mi?" diyorum, memnun olarak. "Ve üç yüz pound'dan fazla harcadığım için hediye bakım çantası kazandım, içinde nemlendirici vücut eldiveni ve-"

"St Christopher's Hastanesi," diyor taksici ansızın, büyük kırmızı tuğlalı bir binanın önünde durarak. Telaşla kaskatı kesilip birbirimize bakıyoruz.

"Tamam," diyorum. "Sakin ol Suze. Panik yapma. Sadece... burada bekle."

Taksinin kapısını açıyorum, Doğum yazan girişten içeri dalıyorum ve kendimi mavi döşemeli koltuklarıyla bir danışma masasının önünde buluyorum. Sabahlık giymiş iki kadın okudukları dergiden kafasını kaldırıyor ama onun dışında bir yaşam işareti yok.

Tanrı aşkına. Herkes nerede?

"Arkadaşım doğuruyor!" diye bağıriyorum. "Çabuk millet! Bir sedye bulun! Ebe getirin!"

"İyi misiniz?" diyor nereden çıktığı belli olmayan, beyaz üniformalı bir kadın. "Ben ebeyim. Sorun nedir?"

"Arkadaşımın doğumu başladı! Hemen yardıma ihtiyacı var!"

"Nerede?"

"Buradayım," diyor Suze, bir kolunda üç çantayla kapıdan geçmeye çalışarak.

"Suze!" eliyorum dehşetle. "Kıpırdama. Şu anda yatıyor olman gerek! İlaça ihtiyacı var," diyorum ebelerden birine. "Epidural gerek, genel anestezi ve kahkaha gazı gibi bir şey ve... temelde, elinizde ne varsa..."

"Ben iyiyim," diyor Suze. "Gerçekten."

"Tamam," diyor ebe. "Seni bir odaya alalım. Sonra ince-
leriz ve birkaç ufak ayrıntıya bakarız..."

"Ben kalanı taşıyım," deyip kapılara koşuyorum. "Suze, merak etme, hemen dönüyorum. Sen ebeyle git, gelip seni bulurum..."

"Bekle," diyor Suze, birden arkasını dönüp. "Bekle Bex!"
"Ne?"

"Telefon etmedin. New York'taki düğünü iptal etmedin."

"Sonra ederim," diyorum. "Hadi. Sen ebeyle git."

"Şimdi ara."

"*Şimdi* mi?" Bakakalıyorum.

"Şimdi aramazsan, hiç aramazsın! Seni tanıyorum, Bex."

"Suze, saçmalama! Bebeğini doğurmak üzeresin! Önce-
liklerimiz belli, tamam mı?"

"Sen arayınca doğuracağım bebeği!" diyor Suze, ayak di-
reterek. "Ah!" Birden suratı yamuk yumuk oluyor. "Tekrar
başlıyor."

"Tamam," diyor ebe sakince. "Şimdi, nefes al... Rahat-
la..."

"Rahatlayamam! Düğünü iptal edene kadar rahatlaydı-
mam! Yoksa gene erteleyecek! Biliyorum!"

"Ertelemem!"

"Ertellersin Bex! Zaten aylardır oyalandın!"

"Kötü biri mi yani?" diyor ebe. "Bence arkadaşını dinle-
melisin," diye ekliyor bana. "Çok kendinden emin konuş-
yor."

"Arkadaşlar yanlış insanları anlar," diyor pembe sabahlıktı kadın.

"Tamam da o yanlış biri değil!" diye karşı çıkıyorum. "Suze, lütfen. Sakin ol şimdi! Hemşireyle git! İlaç al!"

"Ara dedim," diye karşı çıkıyor Suze, suratı çarpılıp bükülerek. "Ondan sonra gidiyorum." Kafasını kaldırıp bakıyor. "Hadi! Ara!"

"Eğer bebeğin güvenli doğmasını istiyorsan," eliyor ebe bana. "Şu aramayı yap."

"Hadi ara, tatlım," diye araya giriyor pembe sabahlıklı kadın.

"Tamam! Tamam!" Cep telefonumu çıkarıp numarayı tuşluyorum. "Arıyorum. Hadi git Suze!"

"Olmaz, söylediğini duyacağım!"

"Acını nefes alarak yen..."

"Merhaba!" diye şakıyor Robyn kulağımda. "Kilise çanları mı duyuyorum?"

"Kimse açmıyor," diyorum kafamı kaldırıp.

"O zaman mesaj bırak," diyor Suze, dişlerini sıkarak.

"Bir daha derin nefes..."

"Aramanız benim için çok önemli..."

"Hadi Bex!"

"Tamam ya. Bırakıyorum!" Bip sesini duyunca derin bir nefes alıyorum. "Robyn, ben Becky Bloomwood... ve düğünü iptal ediyorum. Tekrarlıyorum, düğünü iptal ediyorum. Sebep olacağım sorunlar için özür dilerim. Ne kadar emek verdiğini biliyorum ve Elinor'un ne kadar kızacağını tahmin edebiliyorum..." Yutkunuyorum. "Ama son kararımı verdim -ve evimde, İngiltere'de evleneceğim. Benimle bu konuyu konuşmak istersen, bana evden mesaj bırak, ben seni ararım. Yoksa hoşçakal. Ve... teşekkürler. Hazırlıklar süresince her şey çok eğlenceliydi."

Telefonu çıt diye kapatıyorum ve sessizce elime bakıyorum.

Yaptım.

"Aferin," diyor ebe, Suze'a. "Zor bir konuşmadı!"

"Aferin, Bex," diyor Suze, pespembe bir suratla. Elimi sıkıp bana gülümsüyor. "Doğru olanı yaptın." Ebeye bakıyor. "Tamam. Hadi gidelim."

"Ben de gidip... torbaların kalanını taşıyım," diyorum ve yavaşça hastane girişindeki kapıya doğru yürüyorum.

Temiz havaya adım atınca ürperiyorum. Buraya kadar-mış. Plaza düğünü yok. Büyülü orman yok. Sihirli pastalar yok. Fanteziler yok.

Her şeyin bittiğine inanamıyorum.

Ama sonra... cidden dürüst olursam, zaten başından beri her şey bir rüya gibiydi, değil mi? Gerçek hayata benze-miyordu.

Gerçek hayat bu, buradaki.

Birkaç saniye sessiz duruyorum, kafamda düşüncelerin dolaşmasına izin veriyorum, ardından bir ambulans sireniyle kendime geliyorum. Çabucak taksiyi boşaltıp sonra da eşya yığınının bakıp kara kara hepsini içeri nasıl taşıyacağını düşünüyorum. Ve portatif oyun bahçesi almam şart mıydı, diye merak ediyorum.

"Becky Bloomwood siz misiniz?" Bir sesle uyanıyorum ve kafamı kaldırıncı kapıda genç bir ebe görüyorum.

"Evet!" Alarm zillerim çalıyor içimde. "Suze iyi mi?"

"Evet, iyi ama sancılarının arası sıklaşıyor ve anestezi uzmanını bekliyoruz... ve o... şeyi kullanmayı deneyeceğini söyledi." Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Bir... kano olabilir mi?"

Aman tanrım.

Aman tanrım.

Ben daha... daha...

Saat akşam dokuz ve kırılıp dökülmek üzereyim. Hayatımda hiç öyle bir şey görmedim. Hiç bilmiyordum bu kadar-

Yani Suze'un öyle-

Toplamda altı saat sürdü, ki bu bile çok hızlıymış. Ne diyebilirim ki, yavaş doğuranlardan olmak istemezdim.

İnanamıyorum. Suze'un bir oğlu oldu. Minicik, pembe suratlı, top gibi bir oğlancık. Bir saatlik.

Tartıldı, boyu ölçüldü ve üstüne gelmiş geçmiş en muhteşem mavi beyaz zıbın giydirilip ufacık beyaz bir battaniyeyle örtüldü; şu anda da Suze'un kollarında yatıyor, yüzü büzüşmüş ve kırışmış, kulaklarının üstünde koyu renk saç telleri sallanıyor. Suze ve Tarquin'in ürünü bebek. Ağlamak istiyorum... Şu anda çok sevinçliyim. Son derece garip bir duygu bu.

Suze'la göz göze geliyorum, bana gülüyor. Bebek doğduğundan beri Suze'un yüzünde güller açıyor ve acaba ona çok mu fazla gülme gazı verdiler diye merak ediyorum.

"Mükemmel bir şey değil mi?"

"Muhteşem bir bebek." Minicik tırnağına dokunuyorum. Bu kadar zamandır Suze'un içinde büyüdüğünü düşünmek!

"Bir fincan çay ister misiniz?" diye soruyor hemşire, sıcak aydınlık odaya girip. "Çok yorulmuş olmalısınız."

"Çok teşekkürler," diyorum minnetle ve elimi uzatıyorum.

"Ben anneyi kastetmiştim," diyor hemşire, bana tuhaf tuhaf bakarak.

"Ah," diye kızarıyorum. "Evet, tabii. Afedersiniz."

"Sorun değil," diyor Suze. "Bex'e verin. Hak ediyor." Bana utangaçça gülüyor. "Sana kızdığım için özür dilerim."

"Sorun değil." Dudağımı ısıyorum. "Ben de gerçekten acıyor mu diye sorduğum için özür dilerim."

"Hayır, sen harikaydın. Cidden, Bex. Sen olmasan yapamazdım."

"iekler geldi," diyor bir ebe içeri girerek. "Ve kocanız mesaj bıraktı. şu anda hava koşulları nedeniyle adada mahsur kalmış ama en kısa zamanda gelecekmiş."

"Teşekkürler," diyor Suze, gülümseyerek. "Harika."

Ama ebe tekrar çıkınca dudakları titremeye başlıyor.

"Bex, Tarkie dnemezse ne yaparım? Annem Ulan Bator'da, babam desen bebeğin b'sinden anlamaz... Yapayalnız kalacağım..."

"Hayır, kalmayacaksın!" abucak kolumu ona doluyorum. "Ben sana bakarım!"

"Ama sen Amerika'ya dönmek zorundasın!"

"Hiçbir yere gitmek zorunda değilim. Uağımı değiştirim, iznimi uzatırım." Ona sımsıkı sarılıyorum. "Bana ihtiyaın olduğu sürece, burada yanında kalıyorum, Suze, nokta."

"Düğün ne olacak?"

"Artık düğüne kafa yormak zorunda değilim, Suze, seninle kalıyorum, hepsi bu."

"Gerçekten mi?" Suze'un çenesi titriyor. Bebeği dikkatlice kaldırıyor ve bebek etrafı koklarmış gibi yapıyor. "Sen... bebekten anlar mısın ki?"

"Bir şeyden anlamam gerekmiyor ki!" diyorum kendime güvenle. "Sadece yemeğini yedirmek, tatlı giysiler giydirmek ve onu bebek arabasıyla mağazalarda dolaştırmak gerekiyor."

"Emin değilim-"

"Her neyse, baksana tatlı Armani'ye." Beyaz battaniyeye uzanıp sevgiyle bebeğin yanağını okşuyorum.

"Adını Armani *koymuyoruz!* Ona öyle deme!"

"Olsun, neyse. O bir melek! 'Kolay' bebek dedikleri cinsten bence."

"Çok iyi, değil mi?" diyor Suze sevinçle. "Bir kere bile ağlamadı!"

"Gerçekten Suze, hiç endişe etme." Çayımдан bir yudum içip ona gülümsüyorum. "Muhteşem olacak!"

Finerman Wallstein
Avukatlık Şirketi
Finerman House
1398 Avenue of the Americas
New York, NY 10105

Bayan Rebecca Bloomwood
Apt B
251 W 11. Sokak
New York
NY 10014

6 Mayıs 2002

Sayın Bayan Bloomwood,

30 Nisan'daki mesajınız için teşekkürler ve bilmenizi isterim
ikinci maddenin altına f) Yakışıklı vaftiz oğlum Ernest'a 1000
dolar bırakıyorum' cümlesini ekledim.

Vasiyetinizi bir ay önce yazdığınızdan bu yana yedinci kez
düzeltme yaptırdığınızı da hatırlatabilir miyim?

Saygılarımla,

Jane Cardozo

A partmanımızın merdivenlerini sendeleye sendeleye çıkıyorum. Hafiften sallanarak anahtarına uzanıyorum ve üçüncü deneyište kilide sokmayı başarıyorum.

Yine evdeyim.

Yine sessiz.

"Becky? Sen misin?" Merdivenlerdeki ayak seslerinin üstünden Danny'nin sesini duyuyorum.

Dikkatimi veremeden bir taraftan da başım dönerek yukarı bakıyorum. Sanki maraton koşusuna katıldım. Yok, altı maraton koşusu diyelim. Son iki hafta birbirine geçmiş gündüzler ve geceler silsilesi şeklindeydi. Sadece ben ve Suze ve Ernest bebek. Ve ağlamalar.

Beni yanlış anlamayın, minik Ernie'ye tapıyorum. Yani, ben onun vaftiz annesi olacağım.

Ama... tanrım. O cırlaması yok mu?..

Bebek sahibi olmanın böyle bir şey olduğundan haberm yoktu. Ben de *eğlenceli* olur sanıyordum.

Suze'un onu her iki saatte bir beslemesi gerektiğini hiç tahmin etmiyordum. Uyumak istemeyeceğini tahmin etmi-

yordum. Ya da beşiğinden nefret edeceğini. Conran Shop'tan alındı o beşik! Şahane beyaz battaniyeli falan. İnsan bakınca bebek de beğenir sanıyor! Ama onu içine yatırıncı hemen avazı çıktığı kadar bağırmaya başlıyor. "Va-aaa!"

Sonra bir gün onu alışverişe götürmeye kalkıştım -başlangıçta her şey iyiydi. İnsanlar bebek arabasına ve bana gülümsüyordu, ben de kendimle gurur duyuyordum. Ama sonra Karen Millen'a gittik ve ben tam deri bir pantolon denerken Einie bağırmaya başladı. Öyle şirin, ufak bir mızıkalanma denemez. Ağlamaklı bir inleme de denemez. Ciğerleri sökiilircesine, insanın içine işleyen bir Bu-Kadın-Beni-Kaçırdı, Polis-Çağırın ağlaması.

Yanımda biberon, bebek bezi ya da başka bir şey yoktu ve Fulham Road'u koşarak geçmek zorunda kaldım, eve vardığımda kıpkırmızıydım, nefes alamıyordum ve Suze ağlıyordu, Ernie de bana sanki eli kanlı bir katilmişim gibi bakıyordu.

Ve sonra Suze onu emzirdikten sonra bile bütün gece ağladı durdu...

"Tanrım!" diyor Danny, alt kata inerek. "Sana ne oldu?"

Aynaya bakınca şok geçiriyorum. Yorgunluktan rengim solmuş, saçlarım kafama yapışmış ve gözlerimin feri kaçmış. Sonunda eve dönmek için uçağa bindiğimde altı aylık ikizleri olan bir kadının yanına oarımam da çok işe yaradı doğrusu!

"Arkadaşım Suze doğum yaptı," diyorum yorgun argın. "Kocası da bir adada mahsur kaldı, o yüzden ona biraz yardım ettim..."

"Luke tatile çıktığını söyledi," diyor Danny, dehşetle beni inceleyerek. "Dinlendiğini söylemişti!"

"Luke'un... hiçbir fikri yok."

Luke ne zaman arasa, ya bebeğin altını değiştiriyordum, ya ağlayan Ernie'yi ayağımda sallıyor, ya ağlayan Suze'u rahatlatıyordum -ya da bayılmış uyuyordum. Arada kısa, kesik bir konuşma yaptık ama sonunda Luke bana gidip yatmamı önerdi çünkü abuk subuk konuşmaya başlamıştım.

Onun dışında da kimseyle konuşmadım. Annem arayıp Robyn'in derhal onu aramam gerektiğini söyleyen bir mesaj bıraktığını haber verdi. Ve onu aramaya çalıştım. Ama ne zaman kendime ayıracak beş dakika bulsam... cesaret edemedim. Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yok; ne tür tartışmalar ve anlaşmazlık yaşandı bilmiyorum. Elinor'un çok sinirlendiğini tahmin ediyorum. Önümde beni bekleyen, kavgaların babasını yaşayacağımı tahmin ediyorum.

Ama... umrumda değil. Şu anda tek umrumda olan, yatmak.

"Hey, QVC'den birkaç kutu geldi." Danny bana meraklı gözlerle bakıyor. "Porselen bebek mi sipariş ettin?"

"Bilmiyorum," diyorum boş boş. "Sanırım. Ellerindeki her şeyden sipariş etmiştim galiba."

Gecenin üçünde Suze biraz uyusun diye gözüaltı torbalarımınla ekrana bakarken bir yandan da kucağımda Ernest'ı salladığım bir anı hayal meyal hatırlıyorum.

"İngiltere'de gecenin üçünde televizyonun ne kadar rahat olduğunu biliyor muydun?" Kuru yanaklarımı ovuşturuyorum. "Ayrıca film seyretmenin de bir anlamı yok çünkü tam film hızlandığı sırada bebek ağlıyor ve ayaklanıp ninniler söyleyerek onu sallaman gerekiyor ve bebek gene de susmuyor, sen de şarkı değiştiriyorsun ama o da işe yaramıyor..."

"Evet," diyor Danny, geri çekilerek. "Ben... bu söylediğini aklımda tutacağım. Becky, bence biraz uyumalısın."

"Evet. Sen de. Sonra görüşürüz."

Eve giriyorum, posta kutusundan topladığım zarfları kol-tuğa atıyorum ve bir doz mal için ölebilecek bir keş gibi yatak odasına yollanıyorum.

Uyku. İhtiyacım olan tek şey uyku...

Telesekreterin ışığı yanıp sönüyor ve yatağa uzanıp elimle düğmesine basıyorum.

"Merhaba Becky! Ben Robyn. Masa süslemeleriyle ilgili Sheldon Lloyd'la toplantımız önümüzdeki perşembeye alındı, ayın 21'i, saat iki buçukta. Görüşürüz!"

"Ne tuhaf," diye düşünerek kafamı yastığa koyuyorum ve derin uykuya dalıyorum.

Saatler sonra uyanıyorum ve baston yutmuş gibi oturuyorum yatakta.

O neydi öyle?

Telesekretere uzanıp Tekrar düğmesine basıyorum. Robyn'in sesi tekrar aynı neşeyle konuşuyor ve ekranda mesajın dün bırakıldığı gösteriliyor.

Ama... hiç anlamıyorum. New York'taki düğün iptal edildi ya.

Loş evde etrafıma bakıyorum kafamı toplamaya çalışarak. Vücut saatimin ayarı bozulduğu için şu anda her saat olabilir. Bir bardak su içmek için mutfığa yürüyorum ve gözlerim kamaşarak karşı evdeki dansçıları seyrediyorum.

Düğünü iptal ettim. Tanıklarım vardı. Robyn daha neyin masa süslemelerini düzenliyor? Hatta gayet kesin konuştuğumdan da eminim, belirsizlik yoktu.

Ne oldu acaba?

Suyumu içip bir bardak daha dolduruyorum ve oturma odasına geçiyorum. Videonun göstergesine göre saat dört, yani Robyn'i arayabilirim. Neler olduğunu öğrenirim.

"Merhaba! Düğün Organizasyonu," diyor tanımadığım bir kız. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba! Afedersiniz, ben Becky Bloomwood. Şu anda... benim için bir düğün organize ediyorsunuz."

"Ah, merhaba Becky! Ben Kirşten, Robyn'in yardımcısı. Uyuyan Güzel konseptinin muhteşem olduğunu söyleyebilir miyim? Bütün arkadaşlarıma anlattım ve hepsi 'Ah, bayırlım Uyuyan Güzel'e! Ben de evlenirken aynısından yaptıracağım!' dediler."

"Ya. Eee... sağol. Dinle Kirşten, garip bir soru gibi gelebilir..."

Nasıl ifade edeceğim? Benim düğün organizasyonum devam ediyor mu, diyemem ya?

"Acaba benim... düğün organizasyonum devam ediyor mu?"

"Kesinlikle!" diyor Kirşten, kakhaha atarak. "Luke'la kavga etmediyseniz tabii!" Kakhahası birden sönüyor. "Luke'la kavga mı *ettiniz*? Çünkü öyle bir şey olursa, bir prosedürümüz var da..."

"Hayır! Etmedik! Sadece... mesajımı almadınız mı?"

"Hangi mesaj?" diyor Kirşten canlı canlı.

"İki hafta önce bıraktığım mesaj!"

"Ah, üzgünüm. Su basınca..."

"Su basınca derken!" Yıkılarak telefona bakakalıyorum. "Ofisinizi *su mu bastı*?"

"Robyn seni İngiltere'den aradı sanıyordum, haber vermek için! Sorun yok, kimse boğulmadı. Sadece birkaç günlüğüne ofisi boşaltmak zorunda kaldık ve bazı telefon hatları koptu... Artı, maalesef müşterilerimizden birine ait anti-ka bir yüzük yastığı hasar gördü."

"Yani mesajı *almadınız*?"

"Ordövrlerle ilgili olan mıydı?" diyor Kirsten düşünceli düşünceli.

Birkaç kere yutkunuyorum, beynim kafatasımdan uçmak üzere.

"Becky, Robyn şimdi içeri girdi," diyor Kirsten. "Onunla konuşmak istiyorsan..."

Hayatta olmaz. Telefona artık güvenmiyorum.

"Ona söyler misin," diyorum, sakın durmaya çalışarak, "ofise geliyorum. Beklemesini söyle. En kısa zamanda oradayım."

"Acil durum mu?"

"Evet. Oldukça acil."

Robyn'in ofisi 96. Sokak'ta şık bir binada yer alıyor. Kapıyı tıklattırken çınlayan kahkahalarını duyuyorum ve dikkatlice kapıyı açıyorum, Robyn bir elinde şampanya, diğerinde telefon, masada oturuyor ve önünde bir kutu çikolata duruyor. Köşede de saçına ponponlu toka takmış, bilgisayar ekranına bir şeyler yazan bir kız oturuyor; Kirsten olmalı.

"Becky!" diyor Robyn. "İçeri gel! Bir saniye! Jennifer, bence organize olsun. Evet mi? Tamam. Görüşürüz." Telefonu kapatıp bana sırtıyor. "Becky, şekerim. Nasılsın? İngiltere nasıldı?"

"İyiim, teşekkürler. Robyn-"

"Carlton'da Bayan Herman Winkler'la teşekkür yemeğinden geliyorum. Onları nefes kesici bir düğündü. Damat, geline nikâhın hemen ardından bir schnauzer yavrusu verdi! O kadar şirindi ki..." Alnını buruşturuyor. "Buradan nereye gelecektim? Ah, evet! Biliyor musun? Kızı ve damadı balayına İngiltere'ye gittiler! Ben de ona, belki de Becky Bloomwood'a rastlarlar dedim!"

"Robyn, konuşmamız gerek."

"Kesinlikle. Ve eğer Plaza'yla görüştüğüm tatlı tabaklarıyla ilgiliyse-"

"Hayır, tatlı tabağı değil!" diye bağıyorum. "Dinle Robyn! Ben İngiltere'deyken düğünü iptal ettim. Sana mesaj bıraktım! Ama almamışsın."

Odaya sessizlik çöküyor. Sonra da Robyn kahkahalara boğuluyor.

"Ha ha ha! Becky, sen eşsizsin! Eşsiz bir kadın değil mi, Kırşten?"

"Robyn, ben ciddiym. Her şeyi iptal etmek istiyorum. Ben İngiltere'de evlenmek istiyorum. Annem de orada düğün organize ediyor. Her şey hazırlandı-"

"Öyle bir şey yaptığını hayal edebiliyor musun?" diyor Robyn, boğulacak gibi. "Eh, tabii ki yapamazdın, evlilik öncesi sözleşmesinden dolayı. Eğer şimdi iptal edersen, epey bir borcun olurdu!" Robyn neşeyle gülüyor. "Şampanya içer misin?"

Kalakalıyorum ve Robyn'e bakıyorum uzun uzun.

"Ne demek evlilik öncesi sözleşme?"

"İmzaladığın belge, tatlım." Bana bir bardak şampanya uzatıyor ve parmaklarım hiç düşünmeden bardağı kavırıyor.

"Ama... ama Luke imzalamadı. O imzalamazsa geçerli olmadığını söyledi-"

"Sen ve Luke arasındakiini demiyorum ki! Senle benim aramdakini diyorum! Ya da Düğün Organizasyonu ile arasındakiini."

"Ne?" diye yutkunuyorum. "Robyn, neden söylediyorsun sen? Ben bir şey imzalamadım."

"Tabii ki imzala! Bütün gelinlerim imzalar! Sana vermesi için Elinor'a yollamıştım ve bana geri getirdi... Şurada

bir yerde olacak." Şampanyasını içiyor, sandalyede arkasını dönüyor ve çok şık, ahşap bir dolaba uzanıyor.

"İşte!" Bana bir belgenin fotokopisini uzatıyor. "Tabii aslı avukatımda..."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi, kâğıda bakıyorum. Bilgisayardan çıkarılmış bir belge ve başlığı ANLAŞMA KOŞULLARI. Bakışlarım doğruca en alttaki noktalı yere kayıyor ve işte imzam orada.

Zihnim o karanlık, yağmurlu geceye dönüyor. Elinor'un evinde oturuyoruz. Önümdeki her bir kâğıdı hırsla imzalayışım. Ne yazdığına bakmayışım.

Aman tanrım. Ben ne yaptım?

Neyi imzaladım?

Çılgın gibi sözleşmeyi okuyorum, elbette hukuk dilinin yarısını anlamıyorum.

"Organizatör bütün planları hazırlar... Zamana her iki taraf da sadık kalmalı... Müşteriye her konuda danışılmalı... Hizmeti verenlerle iyi ilişkilerde bulunulmalı... Bütçeye uyulmalı... En son karar müşterinindir... Herhangi bir sebeple yapılacak anlaşma feshi ya da iptal... 30 günlük... Gider karşılanması artı... Son ödemeler... Dahası..."

Sıradaki kelimeleri okurken boynumda örümcekler yürüyormuş gibi hissediyorum.

"Dahası, herhangi bir iptal durumunda Müşteri düğünü iptal ettiği tarihten sonraki bir yıl içinde evlenirse Düğün Organizasyonu şirketine yüz bin dolar tazminat ödemek zorundadır."

Yüz bin dolar tazminat.

Ve ben bunu imzaladım.

"Yüz bin dolar mı?" diyorum sonunda. "Ne... kadar çok."

"O madde sadece iptal ediyormuş gibi yapıp sonra gene de evlenen aptal kızlar için kondu," diyor Robyn şen şakrak.

"Ama niye-"

"Becky, ben bir düğün planlıyorsam, onun olmasını isterim. Daha önce de geri çekilen kızlar oldu." Sesi birden katlaşıyor. "Kendi yoluna gitmek isteyen kızlar. Benim fikirlerimi, benim bağlantılarımı kullanmaya kalkan kızlar. Benim uzmanlığımı sömürüp ondan sonra da yaptıkları yanlarına kalacak sanan kızlar." Gözleri parlayarak arkasına yaslanıyor ve siniyorum. "Becky, o kızlardan olmak istemezsin."

Deli bu kadın. Düğün organizatörü deli.

"İ-iyi fikir," diyorum çabucak. "Kendini korumak zorundasın!"

"Elbette, Elinor kendi de imzalayabilirdi sözleşmeyi -ama anlaştık, bu şekilde, o da yatırımını güvenceye almış oldu!" Robyn bana gülüyor. "Temiz bir anlaşma."

"Çok akıllıca!" Tiz bir kahkaha atıp şampanyamı yudumluyorum.

Ne yapacağım? Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı. *Olmalı* mutlaka. İnsanlar başkalarını evlenmeye zorlayamaz. Etik değil bir kere.

"Neşelen Becky!" Robyn gene eski şen şakrak havasına dönüyor. "Her şey kontrol altında. Sen İngiltere'deyken her şeyle ilgilendik. Biz konuşurken davetiyeler basılıyor..."

"Davetiyeler?" Yeni bir şok yaşıyorum. "Ama basılamaz! Daha davetli listemiz yok."

"Evet, var, şaşkın kız. Bu ne?"

Bilgisayarında birkaç tuşa basıyor ve bir liste çıkıyor. Ağzım açık kalarak bakıyorum listeye. Tanıdık isimler ve adresler geçiyor. Kuzenlerimin isimleri. Eski okul arkadaş-

larımın isimleri. Birdenbire, "Janice ve Martin Webster, The Oaks, 41, Elton Yolu, Oxshott," adresini okuyorum.

Durum resmen kâbusa dönüşüyor. Robyn, Janice ve Martin'i nereden tanıyor? Kendimi bir kumpasa düşmüş gibi hissediyorum. Her an bir panel açılacak ve annemle babam elleri kolları bağlı, ağızları tıkalı olarak karşıma çıkacaklar.

"Bu... bu isimleri nereden buldun?" diye soruyorum, gayet rahat bir tavırla.

"Luke bize bir liste verdi! Sürekli ona baskı yapıyordum, o da evinizi aramış. Listeyi yatağın altında mı ne, öyle garip bir yerde bulduğunu söyledi. Ben de en güvenli yer, dedim!"

Bana bir kâğıt çıkarıyor ve gözlerime inanamıyorum.

Annemin elyazısı.

Haftalar önce bize faksladığı davetli listesi. Bütün aile dostlarının ve akrabaların isimleriyle adresleri, düğüne davet edilen herkes burada. Evdeki düğüne ama.

Robyn de annemle aynı insanları davet ediyor.

"Davetiyeler... gönderildi mi peki?" diyorum, kulağıma yabancı gelen bir sesle.

"Yo, hayır." Robyn bana parmağını sallıyor. "Elinor'unki-ler geçen hafta yola çıktı. Ama senin listeni çok geç aldığımız için hâlâ kaligrafta! Bitirir bitirmez gönderecek..."

"Durdurun onu," diyorum çaresizce. "Onu durdurmalısınız!"

"Ne?" Robyn bana şaşırarak bakıyor ve Kirsten'in da merakla kafasını kaldırdığını görüyorum. "Neden tatlım?"

"Ben... davetiyeleri kendim göndereceğim," diyorum. "Bu bir... aile geleneği. Gelin hep eee... davetiyelerini kendi postalar."

Isınan yüzümü ovuşturarak şakin durmaya çabalıyorum. Odanın karşı köşesinde Kirsten'in bana merakla baktığının farkındayım. Tanrım, şimdi de beni kontrol delisi sanacaklar. Ama umrumda değil. O davetiyelerin yola çıkmasını engellemek zorundayım.

"Ne kadar sıradışı!" diyor Robyn. "Daha önce hiç böyle bir gelenek duymamıştım!"

"Ne yani, uyduruyor muyum diyorsun?"

"Hayır! Tabii ki hayır! Judith'e haber veririm," diyor Robyn, telefonu alıp kalemini elinde çevirerek ve ben de derin nefesler alarak arkama yaslanıyorum.

Beynim dönüyor. Çok fazla şey olup bitiyor. Suze ve Ernie ile eve kapanmışken her şey bensiz fokurdamış da haberim yokmuş, şimdiyse durum kontrolümden çıkmış adeta. Sanki düğün gayet güzel eşkin giden, beyaz bir attı da, birden depar atıp bensiz dörtlüye ufka doğru uzaklaşıyor.

Robyn beni *gerçekten* dava etmez, değil mi?

"Selam Judith? Evet, benim, Robyn. Acaba sen... bitirdin mi? Eh, ne kadar hızlısın!" Robyn bana dönüyor. "İnanmayacaksın ama davetiyeleri bitirmiş!"

"Ne?" Dehşetle bakıyorum.

"Hatta şu anda posta kutusunun önündeymiş! Ne tesa-düf-"

"Onu durdur!" diye çığırıyorum. "Durdur!"

"Judith," diyor Robyn aciliyetle. "Judith, dur. Gelin çok kararlı. Davetiyeleri kendi eliyle göndermek istiyor. Aile gelenekleriymiş," diyor kısıp bir sesle. "İngiliz. Evet. Hayır. Bilmiyorum."

Dikkatlice gülümseyerek bana bakıyor, sanki sağı solu belli olmaz, üç yaşında bir çocukmuşum gibi.

"Becky, birkaç tanesi posta kutusuna girmiş bile. Ama geri kalanı sen gönderebileceksin!"

"Birkaç mı?" diyorum acı çekerek. "Kaç tane?"

"Kaçı gitti, Judith?" diyor Robyn, sonra da bana dönüyor. "Galiba içmiş."

"Üç mü? Şey... elini uzatıp onları geri alabilir mi?"

"Sanmıyorum."

"Acaba oralarda bir... sopa falan bulabilir mi..."

Robyn bana bir saniye sessizce bakıyor, sonra telefona dönüyor.

"Judith, bana posta kutusunun yerini söyler misin?" Bir kâğıt parçasına bir şeyler karalıyor, sonra bana bakıyor. "Biliyor musun, Becky, bence en iyisi oraya kendin gitmen ve... ne yapman gerekiyorsa..."

"Tamam. Yaparım. Sağol."

Paltomu üstüme geçirirken Robyn ve Kirsten'in birbirine baktığını görüyorum.

"Biliyor musun Becky, belki biraz rahatlamaksın," diyor Robyn. "Her şey kontrol altında. Endişeleneceğin hiçbir şey yok!" Samimi bir şekilde öne doğru eğiliyor. "Gelinlerime de her zaman söylediğim gibi, biraz sıkıldıklarında derim ki... bu sadece bir düşün!"

Cevap vermeye mecalim yok.

Posta kutusu 93. Sokak'la Lexington'in köşesinde. Sokağa sapınca koyu renk rüzgârlık giymiş, bir binanın duvarına yaslanmış bir kadın görüyorum, Judith olmalı. Ona doğru koştururken o da saatine bakıyor, sabırsızca omuz silkiyor ve elinde bir tomar dosyayla posta kutusuna doğru ilerliyor.

"Dur!" diye bağıriyorum, adımlarımı hızlandırarak. "Onları postalama!"

Konuşamayacak kadar nefes nefese olarak yanına ulaşıyorum.

"Ver o davetiyeleri bana," diyebiliyorum. "Gelin benim. Becky Bloomwood."

"Al," diyor Judith. "Birkaç tanesi gitti ama. Yalnız bana göndermemem konusunda kimse bir şey dememişti," diye savunmaya geçiyor.

"Biliyorum. Üzgünüm."

"Robyn tam o sırada aramasaydı... hepsi giderdi. Hepsi!"

"Ben... teşekkür ederim sana."

Kalın boz zarfları inceliyorum ve annemin listesindeki isimleri elimde görünce titremeye başlıyorum, hepsi de o kadar güzel yazılmış ki.

"Yani onları kendin postalayacaksın?"

"Evet, tabii ki." Birden Judith'in benden bunu yapmamı beklediğini çıkarıyorum. "Ama kimsenin beni izlemesini istemiyorum," diye ekliyorum çabucak. "Bu özel bir mesele. Şimdi bir şiir okuyup... hepsini öpmem lazım."

"Tamam," diyor Judith, gözlerini devirerek. "Her neyse."

Köşeye doğru yürüyüp gidiyor ve o gözden kaybolana kadar taş gibi olduğum yerde duruyorum. Sonra, davetiye tomarını göğsüme bastırıp köşeye yürüyorum, elimi kaldırıp taksi çeviriyorum ve eve gidiyorum.

Geri döndüğümde Luke hâlâ dışarıda ve evimiz bıraktığım gibi loş ve sessiz. Bavulum yerde açık duruyor ve odaya girince içinde annemin, Elinor'a vermem için gönderdiği Oxs-hott düğünü davetiyeleri gözüme çarpıyor.

Onları da elime alıp iki davetiye yığınının da tek tek bakıyorum. Biri beyaz zarfta. Biri boz zarfta. İki düğün. Aynı gün. Altı hafta içinde.

Birini yaparsam, annem ömür boyu benimle konuşmaz.

Diğerini yaparsam, bana yüz bin dolarlık tazminat davası açılacak.

Tamam, şimdi... sakın ol. Mantıklı düşün. Bundan bir çıkış yolu olmalı. Muhakkak *olmalı*. Başımı dik tutarsam ve bir-

Birden ön kapının açılma sesini duyuyorum. "Becky?" diye sesleniyor Luke. "Sen misin?"

S.ktir.

Büyük bir panik içinde kokteyl dolabını açıyorum, bütün davetiyeleri içine tıkıyorum, kapısını çat diye kapatıp tam Luke geldiği sırada arkamı dönüyorum.

"Hayatım!" Bütün yüzü aydınlanıyor ve elindeki çantayı bir kenara fırlatıyor. "Dönmüşsün! Seni çok özledim." Bana kocaman sarılıyor -sonra geri çekilip endişeyle bakıyor. "Becky? Her şey yolunda mı?"

"İyiyim!" diyorum canlanarak. "Gerçekten, her şey harika! Sadece yorgunum."

"Perişan görünüyorsun. Ben çay yapıyorum, sen de bana Suze'u anlatırsın."

Odadan çıkıyor ve güçsüz bir şekilde koltuğa çöküyorum.

Şimdi ne halt edeceğim?

*The Pines
43 Elton Yolu
Oxshott
Surrey*

FAKS İLETİSİ

KİME: BECKY BLOOMWOOD

KİMDEN: ANNEN

20 Mayıs 2002

Becky, hayatım, canını sıkmak istemem ama galiba bize bahsettiğin o deli kadın, işi bir adım ilerletmiş ve gerçek davetiyeler bastırmış! Irene Teyzen telefon etti, postadan tıpkı senin dediğin gibi Plaza Otel'deki düğüne garip bir davetiye çıktığını haber verdi. Bir de bej ve bronz rengiymiş, bir tuhaf ve adamakıllı bir davetiyeye bile benzemiyormuş!

En iyisi bu tür insanları hiç ciddiye almamak, ben de ona zarfı aynen çöpe atmasını ve hiç kafasına takmamasını söyledim. Sen de aynısını yapmalısın, canım. Sadece haber vermek istedim.

Çok sevgiler, konuşuruz

Annen xxxxxxxxxx

Finerman Wallstein

Avukatlık Şirketi

Finerman House

1398 Avenue of the Americas

New York, NY 10105

Bayan Rebecca Bloomwood

Apt B

251 W 11. Sokak

New York

NY 10014

FATURA No: 10956

3 Nisan	Vasiyetinizi yenilemek için talimat aldık	150\$
6 Nisan	Vasiyetinizi yeniden yenilemek için talimat aldık	150\$
11 Nisan	Vasiyetinizle ilgili daha fazla düzeltme talimatı aldık	150\$
17 Nisan	Vasiyetinizi bir daha yenilemek için talimat aldık	150\$
19 Nisan	Vasiyetinizle ilgili tekrar düzeltme talimatı aldık	150\$
24 Nisan	Vasiyetinizi yenilemek için bir daha talimat aldık	150\$
30 Nisan	Vasiyetinizle ilgili tekrar düzeltme talimatı aldık	150\$
Toplam:		1050\$

Teşekkürler

Tamam. Asıl can alıcı nokta, mantıklı davranma hissi-
ni koruyabilme yetisi. Yani, kabul edelim, her dü-
ğünde anlık pürüzler çıkar. Tüm sürecin, ballı kay-
mak gibi olması beklenemez. Kendime *Gerçekçi Gelin* adlı
yeni bir kitap aldım ve şu anda beni çok rahatlatıyor. Koca
bir bölümü düğün aksaklıklarına ayırmışlar ve şöyle diyor:
"Sorun ne kadar aşılmaz görünse de, her zaman bir çözüm
vardır! O yüzden meraklanmayın!"

Örnekte de nikâha giderken yolda saten ayakkabısını
kaybeden bir gelin anlatılıyor. Aynı gün, iki farklı kıtada iki
düğün organize eden, davetiyelerin yarısını kokteyl barına
saklayan ve düğün organizatörünün kafayı sıyırmış bir çat-
lak olduğunu öğrenen bir gelin değil.

Ama bilirsiniz işte. İlke aynı.

Aklımı oynatmamı engelleyen diğer şeyse, tüm gelin
adaylarına tavsiye edeceğim bir ipucu. Hatta hiçbir gelin
dergisinde bahsetmeyişlerine de şaşıyorum. Tavsiye şu:
Çantanızda ufak bir şişe votka taşıyın ve biri size düğün de-
di mi, bir yudum için.

New York'a döneli bir hafta oluyor ve o zaman içinde on yedi avukatla Robyn'in sözleşmesi hakkında görüştüm. Hepsi de sözleşmeyi dikkatlice inceledi, bana maalesef hiçbir zayıf nokta olmadığını söyledi ve bundan sonra imza atmadan önce belgeleri iyice okumamı öğütlediler.

Aslında, tam olarak doğru sayılmaz. Avukatlardan biri, "Kusura bakmayın, yapabileceğimiz bir şey yok," cevabını verdi, kontratı Robyn Benden'la imzaladığımı belirtir belirtmez. Diğerleri de, "Başın belada kızım," deyip telefonu kapadı.

Yine de bir çıkış yolu olmamasına inanamıyorum. Son bir çabayla sözleşmeyi Manhattan'm en pahalı avukatı olan Garson Low'a yolluyorum. *People*'da okumuştum, adam hukuk dünyasının en zeki beyniymiş. Beton gibi sağlam sözleşmelerde bile zayıf bir nokta buluyormuş ve herkes onu sayıklıyor. Ben de böylece tüm ümitlerimi ona bağladım ve bu arada da, her zamanki gibi davranmaya, iki kelimeyi bir araya getirip de konuşmayı beceremeyen bir harabeye dönüşmemeye çalışıyorum.

"Bugün Michael'la öğle yemeği yiyeceğiz," diyor Luke, elinde iki kutuyla mutfığa girerek. "Yeni evine yerleşmiş görünüyor."

Michael sonunda New York'a taşındı, bizim için müthiş bir şey bu. Yarı zamanlı olarak Brandon İletişim'e danışmanlık yapıyor ve geri kalan zamanında da, kendi deyişiyile 'hayatını yakalıyor'. Resim yapmaya başladı ve Central Park'ta dirençli yürüyüş yapan bir gruba katıldı, onu en son gördüğümüzde de İtalyan yemekleri kursuna yazılmaktan söz ediyordu.

"Harika!" diyorum.

"Yakında ziyarete çağırıyor..." Beni süzüyor. "Becky, iyi misin sen?"

Anında elimdeki kalemle masaya hızlı hızlı vurduğumu ve tahtayı oyduğumu farkediyorum.

"Kesinlikle harikayım!" diyorum, aşırı parlak bir gülüşle. "Neden olmayacaktım ki?"

Luke'a tek kelime etmedim. *Gerçekçi Geliri*de, nişanlınızı düğünle ilgili sıkmanın en güzel yolu, ona sadece bilmesi-gereken ayrıntıları anlatmakmış.

Ve de dengeli olarak. Luke'un henüz bir şey bilmesine gerek olduğunu sanmıyorum.

"İki düğün hediyesi daha," diyor Luke. Kutuları tezgâha bırakıp bana sırtıyor. "İyice yaklaşıyor, değil mi?"

"Evet! Evet öyle!" Kahkaha atmaya çalışıyorum ve çuvalıyorum.

"Bir ekmek kızartma makinesi daha... Bu kez Bloomingdales'dan." Kaşlarını çatıyor. "Becky, kaç tane hediye listemiz var?"

"Bilmiyorum. Birkaç tane."

"Hediye listesi yapmanın amacı, *yedi* ayrı kızartma makinesi hediye gelmemesi değil mi?"

"Yedi ayrı kızartma makinemiz yok ki!" Kutuyu gösteriyorum. "Bu *çörek tıgarası*"

"Ve ayrıca... Gucci çantamız oldu." Soru sorar gibi kaşlarını kaldırıyor bana bakarak. "Düğün hediyesi olarak bir Gucci çanta?"

"Ama bu çiftler için seyahat çantası!" diyorum kendimi savunarak. "Bir tane senin için çanta koydum..."

"Ki kimse bana almadı."

"Benim suçum mu? Millete ne alacağını ben mi söylüyorum!" Luke inanamayarak kafasını iki yana sallıyor.

"Çiftler için Jimmy Choo da mı ekledin listeye?"

"Jimmy Choo'ları alan mı olmuş?" diyorum, zevkle -sonra Luke'un yüzünü görünce duruyorum. "Şey... şaka." Boğazımı temizliyorum. "Gel. Bak, Suze'un bebeği."

Üç film tab ettirdim, çoğu da Suze ve Ernie.

"Ernie banyodayken..." diye gösteriyorum, fotoğrafları uzatıp. "Burada da Ernie uyuyor... Suze uyuyor... ve Suze... Bir dakika..." Suze'un, üstünde sadece donla emzirirken çekilmiş pozlarını çabucak arkaya atıyorum. Aslında kendine, 'hem evde, hem dışarıda rahatlık' vaat ederi özel bir emzirme kıyafeti satın almıştı katalogdan seçip. Ama o aptal saklı fermuara o kadar sinir oldu ki, ilk günden sonra fırlatıp attı. "Şuna bak! Bebeği eve ilk getirişimiz!"

Luke masaya oturup resimleri karıştırıyor, yüzünde garip bir ifade var.

"Suze ne kadar... huzurlu görünüyor," diyor.

"Öyle zaten," diye onaylıyorum. "Ernie'ye tapıyor. Bebek ağlarken bile."

"Şimdiden çok sıkı bir bağ kurmuşa benziyorlar." Emie saçını çekerken kakhaha atan Suze'un resminde duruyor.

"Ah, öyleler. Ben çıkarken bile, bebek hâlâ onu annesinden alırsam, kıyameti koparıyordu."

Luke'a bakıyorum ve hisleniyorum. Şu fotoğraflara takıldı, ki şaşırmadım desem yalan olur. Bebeklere düşkün olduğunu hiç bilmiyordum. Yani çoğu erkek, bir sürü bebek resmi verseniz-

"Benim hiç bebeklik resmim yok," diyor, Ernie'nin, Suze'un kucığında huzurla uyuduğu bir fotoğrafa geçerek.

"Yok mu? Ah..."

"Annem hepsini yanında götürmüştü."

Yüzündeki ifade okunmuyor ve beynimde ufak alarm çanları çalmaya başlıyor.

"Gerçekten mi?" diyorum gayet sıradan. "Şey, neyse-"

"Belki de onları yanında tutmak istedi."

"Evet," diyorum şüpheli şüpheli. "Belki de."

Aman tanrım. Bu resimlerin, Luke'un aklına yine annesini getireceğini ve onu kara kara düşüncelere salacağını tahmin etmeliydim.

Ben yokken aralarında ne geçti, tam bilmiyorum. Tek bildiğim, Luke sonunda klinikten ona ulaşmış. Anlaşılan Elinor o haberde Luke'un niçin adının geçmediğiyle ilgili saçma bir açıklama yapmış. Gazeteci ilgilenmemiş mi, ne.

Luke ona inandı mı, inanmadı mı, bilmiyorum. Onu affedip affetmediğini de bilmiyorum. Doğrusu, *kendi* de bilmiyor bence. Sık sık dalıp gidiyor ve içine kapanıyor, ben de aklının oraya takıldığını anlıyorum.

Bir yanım ona, "Bak, Luke, unut gitsin. Kadın zaten ökünün teki ve seni sevmiyor, onsuz çok daha mutlusun," demek istiyor.

Ama sonra üvey annesi Annabel'in lafı aklıma geliyor - aylar önce sohbet ettiğimizde söyledikleri. Ayrılırken bana dönüp "İnanması güç ama Luke'un, Elinor'a ihtiyacı var," demişti.

"Hayır, yok!" diye cevaplamıştım inatla. "Sen varsın, babası var, ben varım..."

Ama Annabel başını iki yana salladı.

"Anlamıyorsun. Çocukluğundan beri Elinor'a özlem duymuş. Bu özlem, onu çok çalışmaya itmiş, onu Amerika'ya göndermiş; artık bu da Luke'un kimliğinin bir parçası olmuş. Elma ağacına sarılmış bir asma gibi." Sonra da bana içime işleyen bakışlarla bakıp devam etti. "Dikkatli ol, Becky. Elinor'u, Luke'un hayatından bıçak gibi kesip atma-ya çalışma. Çünkü ona da zarar verirsin."

Beynimi nasıl okumuştı? Hayalimde tam da ben, Elinor ve bir balta canlandığını...

Luke'a bakıyorum, büyülenmiş gibi Suze'un, Ernie'nin karnını öptüğü resmi inceliyor.

"Her neyse!" diyorum neşeyle, fotoğrafları toplayıp zarfa dolduruyorum. "Biliyor musun, Tarquin ve Ernie arasındaki bağ da aynı derecede güçlü. Yani, baba sevgisi de bir anne sevgisi kadar önemlidir. Özellikle de bu günlerde. Hatta bence anne şefkati fazla abartılıyor..."

Ah, yararı yok. Luke dinlemiyor.

Telefon çalıyor ve yerinden kıpırdamıyor, o yüzden cevap vermek için ben oturma odasına gidiyorum.

"Alo?"

"Alo? Rebecca Bloomwood mu?" diyor garip bir adam sesi.

"Evet, benim," diyorum, masada Pottery Barn'ın yeni katalogunu farkederek. Belki orada da bir liste yaparım. "Kim arıyor?"

"Ben Low ve Ortaklan'ndan Garson Low."

Bütün vücudum kaskatı kesiliyor. Garson Low'un ta kendisi? Beni evden arıyor?

"Erken saatte aradığım için özür dilerim," diyor.

"Yo! Hiç sorun değil!" diyorum, hayata dönerek ve çabucak Luke duymasın diye kapıyı bir tekmeyle kapatarak. "Aradığınız için teşekkürler!"

Tanrıya şükür. Önemli bir vaka olduğunu düşünüyor herhalde. Robyn'i indirmede bana yardım etmek istiyor olmalı. Muhtemelen çığır açan bir hukuk tarihi falan yazacağız ve mahkemenin dışında flaşların ve objektiflerin önünde dikileceğiz, ben de Erin Brokovich olacağım!

"Mektubunuzu dün aldım," diyor Garson Low. "Ve gelişkiniz kafamı kurcaladı. Kendinizi oldukça sıkı bir derde sokmuşsunuz."

"Biliyorum, evet," diyorum. "Ben de o yüzden size geldim."

"Nişanlınızın durumdan haberi var mı?"

"Henüz yok." Sesimi alçaltıyorum. "Öncesinde bir çözüm bulabilmeyi umuyorum -ondan sonra anlatacağım ona. Anlıyorsunuz değil mi, Bay Low?"

"Kesinlikle anlıyorum."

Harika. Aramızda bir dostluk geliyor.

"O halde," diyor Garson Low, "işe geçelim."

"Kesinlikle!" Rahatladığımı hissediyorum. İşte Manhattan'daki en pahalı avukata başvurursanız, göreceğiniz muamele bu. Hızlı sonuçlara ulaşırsınız.

"İlk olarak kontrat çok zekice hazırlanmış," diyor Garson Low.

"Evet." Kafa sallıyorum.

"Birkaç uç noktada kullanım var ve her türlü durumu kapsıyor."

"Anlıyorum."

"Sözleşmeyi baştan sona inceledim. Anladığım kadarıyla, tazminat ödemedi İngiltere'de evlenmenizin hiçbir yolu yok."

"Evet." Beklentiyle dolu bir şekilde kafa sallıyorum.

Kısa bir sessizlik oluyor.

"Yani... zayıf nokta neresi?" diye soruyorum sonunda.

"Zayıf nokta yok. Gerçekler böyle."

"Ne?" Kafam karışarak elimdeki ahizeye bakakalıyorum.

"Ama... o yüzden aramadınız mı? Bana sözleşmede bir boşluk bulduğunuzu söylemek için. Kazanabiliriz demek için!"

"Hayır, Bayan Bloomwood. Size, yerinizde olsam, İngiltere'deki düğünü iptal etmek için çalışmalara başladım demek için aradım."

Şok geçiriyorum.

"Ama... ama yapamam. Olay o zaten. Annem evi yaptırdı. Yüreğine iner."

"O zaman üzgünüm, Düğün Organizasyonu şirketine istenen cezanın tümünü ödemek zorundasınız."

"Ama..." Boğazım kuruyor. "Onu da yapamam. Yüz bin dolarım yok ki! Başka bir yolu olmalı!"

"Maalesef-"

"Zekice bir çözüm olmalı!" Panik olmamaya çalışarak saçımı geriye atıyorum. "Hadi ama. Siz Amerika'daki en zeki insan olmalıydınız! Bir çıkış yolu düşünmeliisiniz!"

"Bayan Bloomwood, sizi temin ederim, sözleşmeye bütün açılardan baktım ve zekice bir çözüm yok. Çıkış yolu yok." Garson Low iç geçiriyor. "Size üç küçük tavsiyede bulunayım mı?"

"Neymiş onlar?" diyorum, bir umut kıvılcımıyla.

"Bir, hiçbir zaman okumadığınız sözleşmelere imza atmayın."

"Biliyorum!" diye bağıriyorum, kendime hâkim olamadan. "Niye herkes sürekli aynı şeyi söylüyor, şu anda ne faydası var?"

"İki -ve bunu şiddetle öneriyorum- durumu nişanlığınıza anlatın."

"Üçüncüsü?"

"Umudunuzu yitirmeyin."

Bir milyon dolarlık avukat bu kadarını mı yapabiliyor? Nişanlığına anlat ve umudunu yitirme. Kahrolası, aptal... pahalı... kazıkçı...

Tamam, sakinleş. Ben ondan daha akıllıyım. Bir şey bulurum. Biliyorum bulacağımı. *Biliyorum* işte-

Bir dakika.

Gayet doğal bir tavırla mutfağa yürüyorum, Luke derin derin düşünür gibi gözlerini boşluğa dikmiş, oturuyor.

"Merhaba," diyorum, elimi sandalyesinin arkasında gezdirerek. "Hey Luke. Senin yığınla paran var, değil mi?"

"Yo."

"Ne demek, yo?" diyorum, hakarete uğramış gibi. "Tabii ki var!"

"Malım mülküm var," diyor Luke. "Şirketim var. Parayla aynı şey değil."

"Her neyse." Sabırsızca elimi havada sallıyorum. "Ve evleniyoruz. Biliyorsun, 'dünyevi mallar' falan. Yani bir bakıma..." Dikkatlice ara veriyorum. "Onlar aynı zamanda benim."

"Eveet. Bir yere varacak mıyız?"

"Eee... yani senden biraz para istesem, bana verir miydin?"

"Verirdim herhalde. Ne kadar?"

"Şey... yüz bin dolar," diyorum, gayet önemsizmiş gibi söyleyerek.

Luke başını kaldırıyor.

"Yüz bin dolar?"

"Evet! Yani, o kadar da büyük bir para sayılmaz-"

Luke derin nefes veriyor.

"Tamam Becky. Ne gördün? Çünkü eğer müşteriye özel bir deri ceket daha yaptırıcaksan-"

"Deri ceket değil! Bir... sürpriz."

"Yüz bin dolarlık bir sürpriz."

"Evet," diyorum, duraklayıp. Ama ben bile kendimi ikna edemiyorum.

Belki de zekice bir çözüm değildir bu.

"Becky, yüz bin dolar *o kadar da* büyük bir para. Yani çok para!"

"Biliyorum," diyorum. "Biliyorum. Bak... Tamam... önemli değil." Ve daha fazla sorgulamasına mahal vermeden mutfağı terk ediyorum.

Tamam, avukatları unut. Parayı unut. Başka bir çözümü olmalı. Sadece düzgün düşünmeliyim.

Yani, biz kaçarak da evlenebilirdik. Bir sahilde nikâh kıydırır, isimlerimizi değiştirdik ve ailelerimizi bir daha asla görmezdik.

Hayır, hayır, buldum. Ben Oxshott'taki düğüne giderim, Luke, New York'takine gider. Ve ikimiz de reddedildiğimizi söyleriz... ondan sonra da gizlice buluşup...

HAYIR! Buldum! Yerimize birilerini kiralarız! Dahiyane!

Ampul beynimde yandığında yürüyen merdivendeyim ve çalışmaya gidiyorum -ve o kadar kendimi kaptırmışım ki, adım atmayı unuttuğum için az daha yere yapışıyordum. Evet, işte bu. Bize çok benzeyen birilerini tutacağız, onlar Plaza'daki düğünde duracak ve kimse anlamayacak. Yani zaten oradaki davetlilerin hepsi Elinor'un arkadaşı olacak. Luke ve benim neredeyse hiç tanımadığımız insanlar gelecek. Benim ikizim geline esaslı bir duvak taktırırız, en kalından şöyle... ve Luke da devasa bir bandaj sarar yüzüne, tıraş olurken kestim der... Biz de bu arada İngiltere'ye giden uçakta oluruz.

"Dikkat et, Becky!" diyor Christina gülümseyerek ve ben şaşırarak bakıyorum. Tanrım, mankene bodoslama dalıyormuşum.

"Düğünü düşünmekle meşgulsün galiba?" diye ekliyor, ben kişisel alışveriş departmanına yönelirken.

"Evet, aynen," diyorum neşeli neşeli.

"Biliyor musun, bu günlerde çok daha rahat görünüyorsun," diyor Christina onaylayarak. "İzne çıkman belli ki sana çok yaradı. Anneni görmek... evdekilerle hasret gidermek ..."

"Evet, öyle... harikaydı!"

"Bence bu kadar rahat olman hayranlık uyandırıcı." Christina kahvesini yudumluyor. "Döndüğünden beri bir kere bile düğünden söz etmedin! Hatta, sanki konudan kaçıyor gibisin!"

"Ne kaçması canım!" diyorum, gülümsemem suratıma yapıştırılmış gibi. "Niye kaçayım?"

Votkamı istiyorum. Elim çantama kayıyor. Buna bir son vermeliyim.

"Bazı gelinler düğünü çok abartıyor. Hayatlarının odak noktası haline getiriyorlar. Ama sen her şeyi kontrol altında tutuyor gibisin-"

"Kesinlikle!" diyorum canlı bir sesle. "Müsaadenle, müşterim gelecek de hazırlanmalıyım-"

"Ah, senin randevularının saatlerini değiştirmek zorunda kaldım," diyor Christina, odamın kapısını açarken. "İlk önce saat ondaki geliyor. Amy Forrester."

"Tamam!" diyorum. "Sağol!"

Kapıyı arkamdan kapatıyorum, sandalyeme gömülüp minyatür Smirnoffuma sarılıp bir fırt çekiyorum.

Daha iyi.

Şimdi bakalım, Amy Forrester gelmeden önce bir ajansı arayacak vaktim var mı?

Tamam, saksıyı çalıştırıp telefon etmeden önce belki de bir düşünmeliyim.

Ve belki de, 'Sevdiğiniz Yıldızlar' Ünlülerin Benzeri Ajansı'nı aramadan önce herhangi bir ünlüye benzemediğimi hesaba katmalıyım.

Yine de çok şeker davrandıklarını belirtmeden de geçmeyeceğim. Fotoğrafımı gönderebileceğimi ve dosyalarına bakacaklarını söylediler. Sonra da İngiliz aksanımdan yola çıkarak belki de Elizabeth Hurley'ye benziyorumdur, dediler çünkü onun tıpatıp kopyası ellerinde varmış.

Hi hı, oldu.

Yine de. Olsun, hiç belli olmaz. Onlara gene de fotoğrafımı göndereceğim. Belki de bir komşularının falan ikizi çıkarım.

"Sarı ya da turuncuyu sevmiyorum." Amy Forrester'ın sesi sızlanmaya devam ediyor. "Ve sık dediğim zaman da, *çok* sık bir şey istemiyorum. Biraz resmi olabilir... ama seksi. Anladın mı ne demek istediğimi?" Sakızıyla balon patlatıp beklenti içinde bana bakıyor.

"Eee... evet!" diyorum, neden bahsettiğinden en ufak bir fikrim bile yokken. Tanrım, ne istediğini bile hatırlamıyorum. Hadi Becky. Dikkatini ver.

"Yeniden özetlemek gerekirse sen... bir gece elbisesi arıyorsun?" diyorum, defterime notlar alarak.

"Ya da pantolon ceket takımı. Ne olursa. Her türlü kesimi de giyebilirim." Amy Forrester aynada büyük bir tatminle kendini seyrediyor ve ben de ona çaktırmadan bir tepeden tırnağa Manhattan atıyorum, dar lila rengi üstünü ve türkuaz pantolonunu inceliyorum. Ev egzersiz aleti reklamlarından fırlamış bir mankene benziyor. Aynı özensiz sarı saç kesimi.

"Harika bir vücudun var!" diyorum, iltifat beklediğini geç de olsa fatkederek.

"Teşekkürler. Elimden geleni yapıyorum."

Rollaflab sayesinde! Bacakları yormadan çalıştırırken...

"Tatil gardırobumu düzdüm bile." Yine sakız patlatıyor. "Ama sonra erkek arkadaşım, neden birkaç ufak tefek şey daha almıyorsun, dedi. Beni şımartmaya bayılıyor. Harika bir adam. Eee, herhangi bir fikrin var mı?"

"Evet," diyorum, sonunda dikkatimi toplamak için kendimi zorlayarak. "Evet, var. Sana uyacağını düşündüğüm birkaç parça getirmeye gidiyorum."

Mağazada reyonlara doğru yürüyüp elbise toplamaya başlıyorum. O askı senin, bu askı benim dolanırken yavaş yavaş gevşemeye başlıyorum. Başka bir şeyle meşgul olmak ne kadar rahatlık; düşün dışında bir şey düşünmek...

"Merhaba Becky!" diyor Erin, düzenli müşterilerinden biriyle, Bayan Zaleskie'yle yanımdan geçerken. "Hey, ben de tam Christina'ya bekârlığa veda partini düzenlemeliyiz diyordum!"

Aman tanrım.

"Biliyor musun, kızım Plaza Otel'de çalışıyor," diye araya giriyor Bayan Zaleskie. "*Herkes* senin düğünden bahsediyormuş."

"Öyle mi?" diyorum, bir an sessiz kalıp. "Eh, o kadar da abartmaya gerek yok-"

"Abartmaya gerek yok mu? Dalga mı geçiyorsun? Garsonlar büyümlü ormanı görmek için o gece servis etme kavgası veriyormuş bütün gün!" Gözlüğünün arkasından beni süzüyor. "Keman orkestrası, *DJ* ve on kişilik müzik grubu getireceğin doğru mu?"

"Eee... evet."

"Arkadaşlarım davet edildiğim için beni o kadar *kıskanıyor* ki," diyor Erin, yüzü aydınlanarak. "Hepsi sonrasında

resimleri göstereceksin diye başımın etini yiyor! Fotoğraf çekebiliyoruz, değil mi?"

"Bilmem... Herhalde çekiliyordun"

"Çok heyecanlısındır," diyor Bayan Zaleskei. "Şanslı bir kızsın."

"Biliyorum."

Dayanamıyorum. Yine votkamı istiyorum.

"Gitmeliyim," diye mırıldanıp kişisel alışveriş departmanına koşuyorum.

Kazanamam. Ne yaparsam yapayım. Her iki şekilde de bir yığın insanı hayalkırıklığına uğratacağım.

Amy ilk elbisenin içine girerken boş bakışlarımı yere dikerek öylece duruyorum ve kalbim güm güm atıyor. Daha önce de başım belaya girmişti. Daha önce de aptallık ettim. Ama hiçbirisi bu seviyede değildi. Hiçbir zaman bu kadar büyük, bu kadar pahalı, bu kadar önemli...

"Beğendim," diyor Amy, aynada eleştirel gözlerle kendine bakarak. "Ama dekoltesi az mı?"

"Eee..." Amy'ye bakıyorum. Üstünde resmen göbek deliğine kadar açık, siyah şifon bir elbise var. "*Bence* yeterli. Ama istersen değiştirebiliriz..."

"Ah, zamanım yok!" diyor Amy. "Bir gün daha New York'tayım. Yarın tatile çıkıyoruz ve oradan da Atlanta'ya geçeceğiz. O yüzden alışverişe geldim. Evi topluyorlar ve kafayı yemek üzereyim."

"Anlıyorum," diyorum ifadesizce.

"Erkek arkadaşım vücuduma tapıyor," diyor Amy ukala ca ve siyah şifonu çıkarmaya giriyor. "Ama karısı dış görünüşüne hiç dikkat etmiyordu. Eski karısı ya da. Artık boş; ıyorlar."

"Doğru," diyorum kibarca, ona beyaz ve gümüş rengi uzun bir elbise uzatarak.

"Ona bu kadar uzun süre dayanabildiğine inanmıyorum. Kıskanç cadalozun teki. Yasal işlem başlatmak zorunda kalacağım!" Amy beyaz elbiseyi üstüne geçiriyor. "O kadın benim kendi zevkimin peşinde koşturma nasıl engel olabilir? Çok bencilce. Biliyor musun, bana sokak ortasında fiziksel olarak saldırdı! Hem de Madison'da!"

Madison. Bir yerlerden çağırışım yapıyor. Beynim kısa devre yaparak bakıyorum.

"Yani sana gerçekten... vurdu?"

"Ah, tanrım, evet! Neredeyse gözümü çıkaracaktı! İnsanlar bize bakıyordu ve kadın bana çılgınca suçlamalar savuruyordu... Bence bu sert kariyer kadınları kırklarında sıyrıyor. Fermuarımı çeker misin?"

Aynı kız olamaz. Nasıl olsun ki, New York'ta sevgililerinin sinirli eski karıları tarafından Madison Bulvarı'nda saldırıya uğrayan, yüzlerce sarışın metres vardır.

"Erkek arkadaşının... adı ne demiştin?" diye soruyorum gayet sıradan.

"William." Dudaklarını büküyor alay eder gibi. "Kadın ona Bili diyordu."

Aman tanrım.

O işte. Sarışın stajyer bu. Tam önümde.

Tamam. Sadece... gülümsemeye devam et. Herhangi bir şeyden şüphelendiğini ona çaktırma.

Ama içimden öfkeden patlamak üzereyim. Laurel, *bu* kız yüzünden kenara atıldı? Bu aptal, bayağı gerzek yüzünden mi?

"O yüzden Atlanta'ya taşınıyoruz," diyor Amy, aynadaki yansımasını kendini beğenmişçe inceleyerek. "Yeni bir hayata başlamak istiyoruz, William şirketin transfer edilmesini istedi. Biliyorsun, gizlice. Yaşlı cadının bizi takip etmesini

istemiyoruz." Kaşlarını çatıyor. "Evet, bunu daha çok beğendim."

Öne doğru eğiliyor ve donakalıyorum. Bir dakika. Boyunda bir kolye zinciri sallanıyor ve ucunda da... şu yeşil taş, *zümrüt* mü?

"Amy, bir yeri aramam gerek," diyorum bir anda. "Sen elbiseleri denemeye devam et!" Ve odadan sıvışıyorum.

Sonunda Laurel'm işyerine ulaştığımda asistanı Gina bana, American Airlines'la toplantıda olduğu ve onu rahatsız edemeyeceğini söylüyor.

"Lütfen," diyorum. "Onu dışarı çıkar. Çok önemli."

"American Airlines da öyle," diyor Gina. "Beklemek zorundasınız."

"Anlamıyorsun ama! Hayat memat meselesi bu!"

"Becky, Prada'nın yeni etek modeli hayat memat meselesi değildir," diyor Gina, biraz bıkkın bir edayla. "Uçak kiralama dünyasında hiç değil."

"Mesele kıyafet değil!" diyorum ısrarla, sonra bir saniye tereddüt ediyorum, Laurel'm, Gina'ya ne kadar sır verdiğini tahmin etmeye çalışıyorum. "Amy Forrester," diyorum kısık sesle. "Kimi kastettiğimi anladın mı?"

"Evet, anladım," diyor Gina, sanki benden daha çok şey biliyormuş sanmama neden olan bir sesle. "Ne olmuş ona?"

"Elimde."

"*Elinde* mi? Ne demek istiyor-"

"Şu anda benim soyunma kabinimde!" Kimsenin duymayacağından emin olmak için arkama bakıyorum. "Gina, boynunda o zümrütlü kolye var! Laurel'm büyükannesinden yadigâr kolyesi olduğundan eminim! Polisin bulamadığı?"

Uzun bir sessizlik oluyor.

"Tamam," diyor Gina. "Laurel'ı toplantıdan çıkarırım. Doğruca gelir büyük ihtimalle. Sen de bu arada onun... gitmesine izin verme."

"Vermem. Sağol, Gina."

Telefonu kapatıp bir saniye düşünerek duruyorum. Sonra kabine geri yollanıp mümkün olduğunca doğal görünmeye çalışıyorum.

"Evet!" diyorum havalı havalı, içeri girip. "Elbise denemeye geri dönelim! Ve unutma Amy, her birini uzun uzun incele. İstedğin kadar vakit ayırabilirsin. Gerekirse bütün günü de ayırırız-"

"Daha fazla elbise denememe gerek kalmadı," diyor Amy, daracık kırmızı pullu bir elbiseyle dönerek. "Bunu alıyorum."

"Ne?" diyorum boş boş.

"Harika bir elbise! Üstüme tam oturdu." Aynada kendine hayran kalarak değişik duruşlar deniyor.

"Ama daha yeni başladık!"

"Ne olmuş? Ben kararımı verdim. Bunu istiyorum." Kol saatine bakıyor. "Ayrıca da biraz acelem var. Fermuarı açmama yardım eder misin?"

"Amy..." Kendimi zorlayıp gülüyorum. "Bence karar vermeden önce birkaç elbise daha denemelisin."

"Başka bir şey denememe gerek yok! Sen bir bakışta anlıyorsun."

"Hayır, anlamıyorum! Berbat görünüyor!" diyorum hiç düşünmeden ve Amy bana garip garip bakıyor. "Yani... şurada harika bir pembe elbise vardı, seni onunla da görmek istiyorum..." Askıya uzanıyorum. "Üstünde hayal etsene! Ya da... ya da şu ince askılı olan..." Amy Forrester bana sabırsızca bir bakış atıyor.

"Ben bunu alacağım. Lütfen çıkarmama yardım eder misin?"

Ah tanrım. Ne yapacağım? Onu burada *zorla* tutamam.

Çaktırmadan kol saatime bakıyorum. Laurel'm ofisi bir iki blok ötede. Her an gelebilir.

"Lütfen çıkarmama yardım eder misin?" diye tekrar ediyor, sesi sertleşerek.

"Evet!" diyorum kızarıp bozılırken. "Tabii!"

Pullu elbisenin fermuarına el atıyorum ve indirmeye başlıyorum. O anda aklıma bir fikir geliyor.

"Aslında," diyorum. "Aslında kafandan sıyrarak çıkarırsak, çok daha rahat olur-"

"Tamam," diyor Amy sabırsızca. "Neyse."

Fermuarı birazcık daha açıp daracık elbiseyi kalçasından yukarı, tam başının üstüne hızla çekiyorum.

Ha! Sıkıştı! Sert kırmızı kumaş yüzünü tamamen örtüyor ama diğer yerleri sadece iç çamaşırı ve topuklu ayakkabılarıydı kalıyor. Noel paketi yapılmış bir Barbie bebeğe benziyor.

"Hey. Sıkıştı bu." Kollarından birini faydasızca sallıyor ama kolu elbisenin içinde kaldığından kafasının üstünden inemiyor.

"Sahi mi?" diyorum masum masum. "Ah yazık. Oluyor böyle bazen."

"Eee, çıkar beni!" Bir iki adım atıyor ve koluma yapışır diye korkup biraz geri gidiyorum. Kendimi bir doğumgünü partisinde körebe oynayan altı yaşında bir kız gibi hissediyorum.

"Neredesin?" diyor boğuk bir ses. "Çıkar beni buradan!"

"Ben de... uğraşıyorum..." Nazikçe elbiseyi hafif çektiyorum. "Gerçekten sıkışmış," diyorum özür diler gibi. "Belki eğilip kıvrılırsan..."

Hadi be Laurel. Nerede kaldın? Kabinin kapısını açıp çabucak etrafa göz gezdiriyorum ama yok.

"Tamam! İlerleme kaydettim!"

Ona dönüyorum ve içim acıyor. Amy'nin kolu bir yerden çıkmış ve bir şekilde iki manikürlü parmağıyla fermuarı tutmayı başarmış. "Fermuarı indirmeme yardım eder misin?"

"Eee... bir denerim..."

Fermuarı alıp Amy'nin çekiştirdiği yönün tam aksine çekiyorum.

"Sıkışmış!" diyorum hayalkırıklığı içinde.

"Biliyorum! Ben de açmaya çalışıyorum..."

"Bir dakika." Sesinde birden bir şüphe oluyor. "Sen ne tarafa çekiyorsun?"

"Eee... seninle aynı tarafa..."

"Merhaba Laurel," dediğini duyuyorum Christina'nın şaşırarak. "İyi misin? Randevun var mıydı?"

"Hayır. Ama sanırım Becky'nin benim için bir şeyi var-"

"Burada!" diyorum, kapıya koşup dışarı bakınarak. İşte Laurel yürüyor, yanakları al al olmuş, yeni Michael Kors eteğini son derece yanlış bir seçim yaparak açık mavi bir blazer ceketle giymiş.

Ona kaç kere söylemem gerek? Cidden, müşterilerimi daha sık kontrol etmeliyim? Kim bilir, dışarıda neler giyerek geziyorlar?

"İşte burada," diyorum, hâlâ elbisenin fermuarıyla debelenen Barbie-Noel şekerlemesi hibridini işaret ederek.

"Sorun değil," diyor Laurel, kabine girerek. "Bana bırakabilirsin."

"Ne? Kim var orada?" Amy, Laurel'ın sesini duyunca sersemleyerek kafasını kaldırıyor. "Aman tanrım. Hayır. Yoksa-"

"Evet," diyor Laurel, kapıyı kapatıp. "Benim."

Kapının önünde bekliyorum ve kabinden yükselen sesleri duymazdan gelmeye çalışıyorum. Birkaç dakika sonra Christina odasından çıkıp bana bakıyor.

"Becky, neler oluyor?"

"İmmm... Laurel bir arkadaşına rastladı da. Onlara biraz özel zaman tanımak istedim." Kabinden güm diye bir vurma sesi gelince öksürüyorum. "Galiba... sohbet ediyorlar."

"Sohbet." Christina bana katı bir bakış atıyor.

"Evet! Sohbet!"

Kapı birden açılıyor ve Laurel elinde bir avuç anahtarla ortaya çıkıyor.

"Becky, Amy'nin evini kısa bir ziyaret edeceğim ve ben dönene kadar Amy burada kalmak istiyor. Değil mi Amy?"

Laurel'm arkasından soyunma kabinine bakış atıyorum, Amy iç çamaşırı eksi kolyesiyle, köşeye sinmiş, savaş gazisi gibi bakıyor. Sessizce başını sallıyor.

Laurel uzun adımlarla esip geçerken Christina bana inanamayarak bakıyor.

"Becky-"

"Evet!" diyorum Amy'ye, en düzgün Barneys-çalışanı seşimle. "Biz beklerken birkaç yeni elbise denemek ister misiniz?"

Kırk dakika sonra Laurel yüzünde güller açarak geri dönüyor.

"Kalani da aldın mı?" diyorum hevesle.

"Hepsini aldım."

Mağazanın diğer tarafındaki Christina bize bakıyor, sonra kafasını çeviriyor. Şu anda beni kovmamasının tek yolunun, olan bitenden habersiz kalması olduğunu ifade etti.

O yüzden anlaştık, onun bir şeyden haberi yok.

"Al bakalım." Laurel anahtarları Amy'ye fırlatıyor. "Artık gidebilirsin. Bill'e saygılarımı ilet. Seni hak ediyor."

Artık tamamen giyinmiş vaziyetteki Amy tek kelime etmeden ayaklanıyor.

"Eee," diyor Laurel, "Becky'ye teşekkür ettin mi?"

"Ben... eee..." Amy gergince Laurel'a bakıyor. "Teşekkürler Becky."

"Rica ederim," diyorum bir garip.

Amy yürüyen merdivene doğru koşaradım sendeleye sendeleye uzaklaşırken Laurel bir kolunu omzuma atıyor.

"Becky, sen bir meleksin," diyor samimiyetle. "Sana borcumu ödeyemem. Ama ne dersen dile, senindir."

"Saçmalama!" diyorum hemen. "Sadece yardım etmek istedim."

"Ciddiyim!"

"Laurel-"

"Israr ediyorum. Bir kere söyle ve düğünde o anda orada olurum."

Düğünüm.

Sanki birisi bir cam açtı da serin hava geldi.

Tüm bu heyecan ve telaş içinde onu unutmuşum. Ama şimdi tüm sıkıntı yeniden gelip çöküyor.

İki düğünüm. İki fiyaskom.

Sanki bana doğru aynı anda harekete eden iki tren gibiler. Ben bakmadıkça hızlanıyor, iyice yaklaşıyorlar. Her dakika ivme kazanıyorlar. Eğer birini durdurursam, öbürü bana çarpacak.

Laurel'm sıcak, içten yüzüne bakıyorum ve tek istediğim omzuna çöküp "Lütfen hayatımı düzelt!" diye ağlamak.

Yavaşça kabinime geri yürürken bütün adrenalinim uçuyor. Bir gün daha geçti ve ben zekice bir plan yapmaya bir

adım yaklaşamadım. Ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yok. Ve zamanım tükeniyor.

Belki de şöyle bir gerçek vardır: Bu sorunu tek başıma çözemem, diye düşünüyorum, sandalyeme çuval gibi yığılarak. Belki de yardıma ihtiyacım var. İtfaiye kamyonları ve kurtarma ekipleri.

Ya da belki de sadece Luke.

Eve döndüğümde şaşırtıcı derecede sakinim. Hatta sanki rahatlamışım. Tüm yolları denedim ve artık yolun sonuna geldim. Luke'a her şeyi itiraf etmekten başka seçeneğim yok. Şok olacak. Kızacak da. Ama en azından bilmesi gerekiyor.

Yolda gelirken bir bara uğrayıp iki içki içtim ve Luke'a nasıl söyleyeceğimi planladım. Çünkü sunum her şeydir ve bunu herkes bilir. Başbakan vergileri arttıracak zaman, "Vergileri arttırıyorum," demez. "Her Amerikan vatandaşı eğitimin önemini bilir," der. Böylece, ben de kendime bir konuşma yazdım, resmi bir şey oldu ve kelimesi kelimesine hatmettim, Luke'tan gelecek nidaları (ya da alkışları, hoş, ihtimal zayıf ama olmaz olmaz dememeli) da hesaplayarak sus yerleri bıraktım. Metnime sadık kaldığım sürece ve kimse Uganda siyasetiyle ilgili bir soru yöneltmedikçe hiçbir şey olmaz.

Evimize çıkan merdivenleri tırmanırken hafiften bacaklarım titriyor, Luke eve dönmemiştir daha. Hazırlanmak için vaktim kalır. Ama kapıyı bir de açıyorum ki, Luke karşımda, önünde bir yığın kâğıtla masada oturuyor.

Tamam, Becky, hadi bakalım. Baylar Bayanlar. Merdivenden kayanlar. Kapıyı arkamdan itiyorum, notlarımı çıkarıp derin bir nefes alıyorum.

"Luke," diye söze başlıyorum, ağırbaşlı, yetişkin sesiyle. "Sana düşün hakkında söylemem gereken bir şey var. Oldukça ciddi bir sorun ve çözümü de kolay değil. Eğer bir çözüm varsa, onu da ancak yardımınla başarabilirim. İşte sana bunu o yüzden şimdi söylüyorum -ve beni zihnin açık dinlemenı rica ediyorum."

Şu ana kadar gayet iyi. Hatta o kısımla gurur duyuyorum. Beni 'zihnin açık dinle' sözünü bir yerden ilham aldım, yani bana bağırılmaz anlamına geliyor.

"Şu anki hal ve vaziyetimi açıklayabilmek adına," diye devam ediyorum, "zamanda bir yolculuk yapman gerekiyor. En başa dönmeliyiz. En başa derken, dünyanın yaratılışını kastetmiyorum. Hatta Big Bang'i de değil. Claridges'da çay içtiğimiz güne dönsek yeter."

Duraklıyorum -ama Luke sessiz, dinliyor. Belki de çok iyi sonuç alacağım.

"İşte orada, Claridges'da başladı sorunum. Bana imkânsız bir görev sunuldu. Ben o gün, bir benzetme yapacak olursam, üç elma arasında seçim yapmak zorunda kalan Yunan tanrısıydım. Tek farkla, seçenekler ikiydi -ve elma değildi." Önemi vurgularcasına duruyorum. "Düğündü."

Ve şimdi, en sonunda Luke sandalyesinde dönüyor. Gözleri kan çanağı gibi ve yüzünde garip bir ifade var. Bana uzun uzun bakarken başıma gelecekleri sezerek titriyorum.

"Becky," diyor Luke, büyük bir çaba sarfeder gibi.

"Efendim?" Yutkunuyorum.

"Sence annem beni seviyor mu?"

"Ne?" diyorum, afallayarak.

"Dürüstçe söyle. Sence annem beni seviyor mu?"

Bir dakika ya. Deminden beri ağzımdan çıkan tek kelimeyi duydu mu acaba?

"Eee... tabii ki seviyor bence!" diyorum. "Ve annelerden söz etmişken, işte benim sorunumun da kökeni bir bakıma."

"Ben bir aptalım." Luke bardağını tutup viskiye benzettiğim içkisinden bir yudum içiyor. "Başından beri beni kullanıyor, değil mi?"

Bozguna uğramış gibi ona bakıyorum -ardından da masadaki yarısı boş şişeyi farkediyorum. Ne zamandır burada oturuyor? Tekrar Luke'un yüzüne bakıyorum, gergin ve incinebilir; Elinor hakkında aklımdan geçenleri içimde patlatıyorum.

"Tabii ki seni seviyor!" Konuşmamı bir kenara koyup Luke'un yanına gidiyorum. "Seni sevdiğine eminim. Yani şeyden belli... immm..." diye zayıfça geveliyorum.

Ne diyebilirim? Teşekkür etmeden ya da minnet duymadan senin personelini kullanmasından mı? Seni ekip sonra da İsviçre'ye kaçmasından mı?

"Ne... sen neden..." diyorum tereddütle. "Bir şey mi oldu?"

"Çok aptalca." Başını iki yana sallıyor. "Daha önce bir şeyle karşılaştım." Derin bir nefes alıyor. "Vakıf için bazı belgeleri almaya evine gittim. Ve bilmiyorum neden -belki bu sabah Ernie ve Suze'un fotoğraflarını gördüğüm için." Kafasını kaldırıp bakıyor. "Ama çalışma odasında eski resimlerimizi aramaya başladım. Benim çocukluk resimlerimi. Bizim. Ne aradığımı da bilmiyorum. Ne bulursam diye baktım herhalde."

"Bir şey buldun mu?"

Luke masaya saçılmış kâğıtları gösteriyor ve şaşkın şaşkın içlerinden birine bakıyorum. "Onlar ne?"

"Mektup. Babamdan. Ayrıldıklarından sonra anneme gönderdiği mektuplar, on beş yirmi yıl öncesinden kalma. Beni görmesi için ona yalvaran mektuplar." Luke'un sesi duygusuz çıkıyor ve eğilip ona bakıyorum.

"Nasıl yani?"

"Yani, babam anneme ziyarete gelmeme izin vermesi için yalvarmış," diyor Luke dümdüz bir sesle. "Otel faturalarını ödemeyi teklif etmiş. Ona bana eşlik etmesini önermiş. Defalarca sormuş... ve benimse hiç haberim yoktu." İki sayfa tutup bana uzatıyor. "Al, kendin oku."

Şokumu gizlemeye çalışarak mektupları gözümle taramaya başlıyorum, oradan buradan birkaç cümle okuyorum.

Luke annesini görmek için yanıp tutuşuyor... Bu tavrını anlamıyorum...

"Bu mektuplar çok şey açıklıyor. Anlaşılan annemin yeni kocası, beni yanında götürmesine karşı değilmiş. Hatta adam gayet mantıklı birine benziyor. Babamla aynı fikirdeymiş, gelip onları ziyaret etmemi istemiş. Ama annem oralı olmamış." Luke omuz silkiyor. "Neden olsun ki?"

Çok akıllı, sevgi dolu bir oğlan... Harika bir fırsatı kaçırıyor. ..

"Luke, bu... berbat bir şey," diyorum yetersizce.

"En kötüsü de, eskiden hep acısını üvey annemle babamdan çıkarırdım. Ergenlik yıllarımda hep onları suçladım."

Birden Annabel ve o tatlı, nazik yüzü canlanıyor gözümün önünde; Luke'un babasını, gizli gizli bu mektupları yazarken hayal ediyorum -ve Elinor'a karşı hırslanıyorum. O Luke'u ve hiçbir aileyi hak etmiyor.

Odada cama vuran yağmur dışında sessizlik var. Uzanıp Luke'un kolunu sıkıyorum, elimden geldiğince sevgi ve şefkat aktarmaya çalışıyorum.

"Luke, üvey annen ve babanın seni anladığına eminim. Ve..." Elinor hakkında dilimin ucuna gelen her şeyi yutuyorum. "Elinor'un da seni yanında görmek istediğinden eminim, belki o zaman onun için de zordu ya da... Ya da çok geziyordun."

"Sana hiç anlatmadığım bir şey var," diye lafımı kesiyor Luke. "Hatta kimseye anlatmadığım." Başını kaldırıyor. "On dört yaşındayken annemi ziyarete geldim."

"Ne?" Ağzım açık kalarak bakıyorum. "Ama şu ana kadar hiç demiştin-"

"New York'a okul gezisi vardı. Katılmak için dışımla tırnağımla savaştım. Üvey annemle babam karşıydı ama sonunda pes ettiler. Bana öz annemin, şehir dışında olduğunu, yoksa beni görmeyi çok isteyeceğini söylediler."

Luke viski şişesine uzanıp kendine bir kadeh daha dolduruyor. "Elimde değildi. Onu görmeyi denemek zorundaydım. Yanılıyorlarsa diye." Parmağını bardağın kenarında gezdirerek dümdüz ileri bakıyor. "Böylece de... gezinin sonlarına doğru, serbest bir günümüz oldu. Herkes Empire State Binası'na gitti. Ben kaçtım. Annemin adresini biliyordum ve geldim, apartmanının dışında oturup bekledim. Şu anda oturduğu apartman değildi, Park Avenue'da başka bir yerdi. Merdivenlere oturdum ve insanlar gelip geçerken bana tuhaf tuhaf bakıyordu ama umrumda değildi."

İçkisinden koca bir yudum deviriyor ve taş gibi kesilerek ona bakıyorum. Çıtım çıkmıyor. Hatta nefes bile almıyorum.

"Sonra saat on ikiye doğru bir kadın çıktı. Koyu renk sağıydı ve çok güzel bir palto giymişti. Yüzünü fotoğraftan tanıyordum. Annemdi." Birkaç saniye sessiz duruyor. "Ben... ayağa kalktım. Kafasını çevirince beni gördü. Bana bir üç-beş saniye baktı. Sonra döndü. Sanki beni hiç görme-mişti. Bir taksiye atlayıp gitti. Hepsi bu kadardı." Luke kısa bir an gözlerini kapatıyor. "Bir adım atmaya bile fırsatım ol-madı."

"Ne... ne yaptın sonra?" diyorum hassasça.

"Oradan ayrıldım. Şehirde yürüdüm. Ve kendimi, beni tanımadığına ikna ettim. Kendi kendime öyle dedim. O an-ki halimin neye benzediğini hiç bilmediğini düşündüm; ben olduğumu tahmin edemezdi dedim."

"Evet, doğru olabilir!" diyorum hevesle. "Seni nereden tanısın-"

Luke soluk mavi bir zarfa uzanınca susuyorum, içinden ataçla bir şey iliştirilmiş bir mektup çıkarıyor.

"Babamın, New York'a geldiğimi ona söylemek için yaz-dığı mektup," diyor. Kâğıdı kaldırıyor ve hafifçe yerimden sıçırıyorum. "Ve bu da ben."

Yeniyetme bir çocuğun gözlerine bakıyorum. On dört yaşındaki Luke. Üstünde okul forması var, saç kesimi ber-bat; hatta neredeyse tanınmayacak halde. Ama o koyu renk gözler, dünyaya azim ve umut karışımı bir ifadeyle bakıyor.

Söyleyebileceğim bir şey yok. Luke'un karmakarışık, utangaç yüzüne bakınca ağlamak geliyor içimden.

"Başımdan beri haklıydın, Becky. New York'a annemi et-kilemek için geldim. Onun sokakta nutkunun tutulmasını, arkasını dönmesini ve... bakakalmasını... ve gurur duyma-sını istedim."

"Seninle gurur duyuyor zaten!"

"Hayır." Luke bana cılızca tebessüm ediyor. "Pes etmeliyim artık."

"Olmaz!" diyorum biraz geç kalarak. Uzanıp Luke'un kolunu tutuyorum, kendimi son derece çaresiz hissediyorum. Onun yanında son derece korunaklı ve şımartılmış hissediyorum. Ben, annemle babamın, dünyadaki en iyi şey olduğumu düşündüklerini bilerek büyüdüm; ne yaparsam yapayım, beni sevdiklerini ve hep seveceklerini bilerek. Ve o zamandan beri hep etrafımda beni saran bir güvenlik ışığı olduğunu duyumsadım.

"Üzgünüm," diyor Luke sonunda. "Fazla uzattım. Unutalım gitsin. Sen ne konuşmak istiyordun?"

"Hiç," diyorum hemen. "Önemli değildi... Bekleyebilir."

Düğün şu anda bana milyonlarca kilometre ötede görünüyor. Notlarımı dertop edip çöp kutusuna fırlatıyorum. Sonra kalabalık odada etrafıma bakıyorum. Mektuplar masaya saçılmış, düğün hediyeleri bir köşeye yığılmış, her tarafta ıvır zıvır. Manhattan'da bir dairede yaşarken insanın kendi hayatından kaçması imkânsız.

"Hadi dışarı yemeğe çıkalım," diyorum, ansızın ayağa kalkıp. "Sonra da bir film izleriz."

"Ben aç değilim," diyor Luke.

"Amaç o değil ki. Burası son derece... kalabalık." Luke'un elini tutup çekiştiriyorum. "Hadi, buradan çıkalım. Ve her şeyi unutalım. Her şeyi."

Dışarı çıkıp kol kola sinemeye yürüyoruz ve kendimizi mafyayla ilgili bir filme kaptırıyoruz. Film bitince iki blok ötede, bildiğimiz, küçük ama sıcak bir restorana giriyoruz ve kırmızı şarap ve risotto sipariş ediyoruz.

Elinor'un adını bir kere bile anmıyoruz. Onun yerine Luke'un Devon'da geçirdiği çocukluğundan bahsediyoruz.

Bana sahilde yaptıkları piknikleri, babasının onun için bahçeye kurduğu ağaç evini ve küçük kardeşi Zoe'nin arkadaşlarıyla gelip onu sürekli kızdırdığını anlatıyor. Sonra bana Annabel'i anlatıyor. Ona hep ne kadar müthiş davrandığını, herkese karşı ne kadar kibar olduğunu; onu öz kızı Zoe'den ayırmadığını söylüyor.

Üstüne, daha önce hiç değinmediğimiz konulardan konuşuyoruz. Kendi çocuğumuzun olması gibi. Luke üç çocuk istediğini söylüyor. Bense... eh, Suze'un doğum yapışını izledikten sonra, çocuk istediğimi hiç sanmıyorum ama bunu Luke'a söylemiyorum. 'Hatta belki de dört' dediğinde kafa sallamakla yetiniyorum ve içimden gizlice hamileymiş gibi yapıp bebekleri evlat edinebilir miyim, diye merak ediyorum.

Akşamın sonunda sanırım Luke kendini çok daha iyi hissediyor. Eve yürüyoruz ve kafayı vurup yatıyoruz. Gecenin bir yerinde gözümü yarı açıyorum ve Luke'u pencerenin önünde dışarıyı seyrederken görüyorum. Ama emin olana kadar tekrar uyuyakalıyorum.

Ertesi sabah ağzım kurumuş ve başım zonklayarak uyanıyorum. Luke çoktan kalkmış ve mutfaktan tıkırtılar geliyor, belki de bana güzel bir kahvaltı hazırlıyordun Biraz kahve iyi giderdi, yanında kızarmış ekmek. Bir de...

Aniden gerildiğim için midem çalkalanıyor. Demirden leblebiyi yemek zorundayım. Ona iki düğünden söz etmeliyim.

Dün gece, dün geceydi. Tabii ki o sırada bir şey yapamazdım. Şimdiyse sabah oldu ve daha fazla bekleyemem. Zamanlamam berbat, biliyorum, şu anda duymak isteyeceği son şey, biliyorum. Ama ona söylemek zorundayım.

Koridordan geldiğini duyabiliyorum ve sinirlerimi yatıştırmak adına derin bir nefes çekiyorum.

"Luke, dinle," diyorum, kapı açılmaya başlayınca. "Kötü bir zaman olduğunu biliyorum. Ama seninle gerçekten konuşmalıyım. Bir sorun var."

"Neymiş o?" diyor Robyn, odaya girip. "Umarım düğünle ilgili değildir!" Üstünde pudra mavisi bir etek ceket takımı, ayağında siyah deri topuklu var ve bir tepsi kahvaltı taşıyor. "Al bakalım, tatlım. Uyanman için kahve!"

Hayal mi görüyorum? Robyn yatak odamda ne arıyor?

"Hemen muffin'leri alıp geliyorum," diyor neşeyle ve odadan kayboluyor. Beynim zonklayarak dermansız bir şekilde yastığa gömülüyorum ve burada ne işi olduğunu kavramaya çalışıyorum.

Birden dün geceki mafya filmi kafamda canlanıyor ve dehşete kapılıyorum. Aman tanrım. Gün gibi aşikar.

Diğer düğünü öğrendi ve beni ödürmeye geldi.

Robyn elinde bir sepet dolusu muffin'le tekrar kapıda biter ve gülümseyerek sepeti bırakıyor. Ben de korkudan felç olarak ona bakıyorum.

"Robyn!" diyorum çatlak bir sesle. "Ben... seni görmeyi beklemiyordum. Biraz erken değil mi?"

"Mesele müşterilerimse, hiçbir zaman erken değildir," diyor Robyn, göz kırparak. "Gece gündüz hizmetindeyim." Yatağın yanındaki koltuğa oturup bana bir fincan kahve koyuyor.

"İyi de içeri nasıl girdin?"

"Anahtarınızdan yedeklemiştim. Şaka, şaka! Luke işe giderken beni içeri aldı!"

Aman tanrım. Evde Robyn'le yalnızım. Beni esir aldı.

"Luke işe gitti mi?"

"İşe gittiğinden emin değilim." Robyn düşünceli düşünceli duruyor. "Daha çok koşuya çıkar gibi bir hali vardı."

"Koşuya mı?"

Luke hiçbir zaman koşuya çıkmaz.

"Şimdi kahveni iç ve sana beklediğin şeyi göstereyim. Hepimizin beklediği şeyi." Kol saatine bakıyor. "Unutma, yirmi dakika sonra gitmeliyim!"

Aptal aptal bakıyorum Robyn'e.

"Becky, iyi misin? Randevumuz olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" Hayal meyal bir anı canlanıyor gözümün önünde, tül perdenin arkasındaki gölge gibi. Robyn. Kahvaltı randevusu. Ah, evet ya.

Niye kahvaltıda görüşmeyi kabul ettim ki?

"Tabii ki hatırlıyorum!" diyorum sonunda. "Sadece biraz... bilirsin işte, akşamdan kalmayım."

"Açıklamana gerek yok!" diye neşeleniyor Robyn. "Taze portakal suyuna ihtiyacın var. Ve sağlam bir kahvaltıya. Ben bütün gelinlerime aynısını söylerim: Kendinize iyi bakmalısınız! Açlık rejimine girip sonra da papazın önünde düşüp bayılmanın anlamı yok. Bir muffin ye." Çantasını karıştırıyor. "Ve bak! Sonunda başardık!"

Elinde tuttuğu yanardönerli gümüş rengi maddeye boş boş bakıyorum.

"O ne?"

"Yüzük yastığının kumaşı!" diyor Robyn. "Çin'den özel uçakla gelen. Gümrük sorunu yaşadığımız kumaş! Unutmuş olamazsın, değil mi?"

"Ah! Yo, tabii ki hayır!" diyorum çabucak. "Evet, çok... hoş görünüyor. Gerçekten güzelmış."

"Şimdi Becky, bir şey daha vardı," diyor Robyn. Kumaşı ortadan kaldırıp yüzünde ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "Gerçek şu ki... biraz endişeliyim."

Ansızın sinirlerim yeniden geriliyor, hatta kasılıyor ve saklamak için kahvemi yudumluyorum.

"Sahi mi? Neden... neden dolayı endişelisin?"

"İngiliz davetlilerinin birinden bile cevap almadık. Sence de garip değil mi?"

Bir an konuşamıyorum.

"Eee... evet," diyebiliyorum sonunda. "Çok garip."

"Luke'un anne babası dışında, onlar da bir süre önce onaylamıştı. Elinor'un listesindeydiler, o yüzden davetiyelerini biraz erken aldılar ama yine de..." Kahve fincanıma uzanıp bir yudum içiyor. "Mmm. Güzelmiş. Şimdi, kimseyi nezaketsizlikle suçlamak için söylemiyorum. Ama sayı belirlememiz gerek. Acaba İngiltere'yi arasam, senin için mahsuru olur mu? Veritabanımda bütün telefon numaraları mevcut..."

"Hayır!" diye aniden uyanarak yerimden fırlıyorum. "Kimseyi arama! Yani... cevap gönderirler, söz."

"Çok tuhaf ama!" diye kendi kendine konuşuyor Robyn. "Hiçbir haber almamak... Davetiyeler herkesin eline ulaştı, değil mi?"

"Elbette ulaştı! Ufak bir dikkatsizlik olmuştur, eminim." Çarşafı baş ve işaret parmağım arasında yelpaze gibi katlamaya başlıyorum. "Bir hafta içinde cevaplar eline geçer. Sana... bunu garanti edebilirim."

"Eh, umarım öyle olur! Çünkü saat işliyor! Sadece dört haftamız kaldı!"

"Biliyorum!" diyorum tiz bir sesle ve çaresizce keşke votka olsaydı, diye dileyerek kahvemden bir koca yudum daha yuvarlıyorum.

Dört hafta.

Ah tanrım.

"Kahveni tazelememi ister misin, tatlım?" Robyn ayağa kalkıyor -sonra yere eğiliyor. "Bu ne?" diyor ilgilenerek ve yerde duran kâğıtlardan birini eline alıyor. "Meni'ı mı?"

Kafamı kaldırdığım an, kalbim duruyor. Annemin fakslarından biri elinde.

Diğer düğünün menüsü.

Her şey orada, yatağın altında. Bakmaya bir başlarsa...

"Hiçbir şey!" diyorum, kâğıdı elinden kaparak. "Sadece... immm... bir parti için... menü."

"Parti mi veriyorsun?"

"Yani... düşünüyoruz."

"Eh, eğer planlamada yardıma ihtiyacın olursa, ne yapacağını biliyorsun!" Robyn sır verir gibi sesini alçaltıyor. "Ve ufak bir ipucu?" Annemin menüsünü işaret ediyor. "Bence puf böreklerinin modası geçmiş olduğunu bilmelisin."

"Doğru. Eee... sağol."

Bu kadını buradan çıkarmalıyım. Hemen. Daha fazla bir şey bulmadan.

Acilen yorgani üstümden atıp yataktan fırlıyorum.

"Roby, aslında kendimi hâlâ çok iyi hissetmiyorum. Randevunun geri kalanını... daha sonraya alsak olur mu?"

"Anlıyorum." Robyn omzumu sıvazlıyor. "Seni dinlemen için bırakıyorum."

"Bu arada," diyorum gayet rahat, ön kapıya vardığımızda. "Merak ediyordum... kontrattaki tazminat var ya?"

"Evet!" Robyn bana gülücükler saçıyor.

"Sadece meraktan," diye kakhaha atıyorum. "Hiç gerçekten aldığın oldu mu?"

"Ah, birkaç kere!" diyor Robyn. Hatırlayarak duruyor. "Aptal kızın teki Polonya'ya kaçmaya çalışmıştı... ama sonunda izini bulduk... Görüşürüz, Becky!"

"Görüşürüz!" diyorum, ben de onunda aynı canlı tonda ve kapıyı kapıyorum, kalbim yerinden fırlamak üzere.

Beni yakalayacak. Eli kulağındadır.

İşe gelir gelmez, Luke'un ofisini arıyorum ve asistani Julia çıkıyor.

"Merhaba," diyorum. "Luke'la konuşabilir miyim?"

"Luke hastayım diye aradı," diyor Julia, şaşırarak. "Haberin yok muydu?"

Elimdeki telefona afallayarak bakıyorum. Luke hasta izni mi kullanmış? Vay canına. Belki de benden fena akşamdan kalmadır.

Kahretsin ve az daha foyasını meydana çıkarıyordum. "Ah, var tabii!" diyorum çabucak. "Evet... şimdi sen söyleyince hatırladım! Şifayı kapmış cidden. Çok ateşi var. Ve e-e... midesi. Bir anda unutuverdim, hepsi bu."

"Eh, hepimizin sevgilerini ilet."

"İletirim!"

Telefonu elimden bıraktığımda biraz aşırı tepki vermiş olabilirim, diye düşünüyorum. Yani, kimse Luke'a fırça atacak değil ya? Sonuçta onun şirketi.

Hatta, bir gün izin kullanmasına *seviniyorum*.

Ama yine de. Luke'un hasta olması. Hiç hastalanmaz ki. Ve hiç koşuya çıkmaz. Neler oluyor?

İş çıkışı Erin'le bir şeyler içmeye gidecektik ama bir bahane bulup eve kaçıyorum. Kendimi evin loşluğuna bırakınca bir an Luke dönmedi sanıyorum. Ama sonra onu görüyorum, karanlıkta masada oturuyor, üstünde eşofman ve eski bir tişört var.

Sonunda. Bütün akşam bizim. Tamam, işte bu. Ona her şeyi anlatıyorum.

"Merhaba," eliyorum, yanındaki sandalyeye kayarak. "Daha iyi misin? İşi aradım ve hasta olduğunu söylediler."

Sessizlik.

"İşe gidecek durumda değildim," diyor Luke nihayet.

"Bütün gün ne yaptın? Gerçekten koşmaya mı gittin?"

"Uzun bir yürüyüşe çıktım," diyor Luke. "Ve düşündüm, epey düşündüm."

"Annemi mi?.." diye soruyorum, hassas bir biçimde.

"Evet. Annemi. Birçok başka şeyi de." İlk kez bana dönüyor ve büyük bir hayretle tıraş olmadığını görüyorum. Mmm. Tıraşsız halini beğeniyorum aslında.

"Ama iyisin?"

"Soru da bu zaten," diyor, bir an susup. "İyi miyim?"

"Dün gece biraz fazla içmişsindir." Paltomu çıkarıyorum ve kelimelerimi özenle seçiyorum. "Luke, dinle. Sana söylemem gereken, gerçekten önemli bir şey var. Haftalardır erteliyorum-"

"Becky, Manhattan haritasını hiç düşündün mü?" diyor Luke, lafımı keserek. "Yani, cidden kafa yorarak düşündün mü?"

"Eee... hayır," diyorum, bir anda kalakalarak. "Düşündüm diyemem."

"Tıpkı hayatın... bir metaforu gibi. İnsan istediği tarafa yürümekte özgür olduğunu sanıyor. Ama aslında..." Parmağıyla masaya bir çizgi çiziyor. "Katı bir kontrol altındasın. Yukarı ve aşağı. Sağa ve sola. Arası yok. Başka seçenek yok."

"Doğru," diyorum, bir an durup. "Kesinlikle. Benim de-
rnek istediğim, Luke-"

"Hayat bir açık alan olmalı, Becky. İstedğin yöne yürüyebilmeksin."

"Sanırım-"

"Ben bugün adanın bir ucundan diğer ucuna yürüdüm."

"Gerçekten mi?" Luke'a dümdüz bakıyorum. "Eee... niye?"

Bir noktada kafamı kaldırıp baktım ve her tarafımda ofis binaları yükseliyordu. Güneş ışığı cam duvarlarından yukarı sekiyordu. Öne arkaya yansiyordu."

"Çok hoş," diyorum zayıfça.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Bana yoğun bir bakış fırlatıyor ve birden gözlerinin altındaki mor halkaları farkediyorum. Tanrım, ne kadar yorgun görünüyor. "Işık Manhattan'a giriyor... ve hapis kalıyor. Kendi dünyasında hapis kalıyor, ileri geri sekiyor, yansıyor ama kaçamıyor."

"Şey... evet, galiba. Sadece... bazen yağmur da yağıyor, değil mi?"

"Ve insanlar aynı."

"Öyleler mi?"

"Şu anda içinde yaşadığımız dünya bu. Kendi kendini yansıtan. Kendiyle kafayı bozmuş. Günün sonunda, anlamsız. Hastanedeki o adama bak. Otuz üç yaşında -ve kalp krizi geçiriyor. Ya ölseydi? Hayatını dilediği gibi yaşayıp tamamlamış olacak mıydı?"

"Eee-"

"Ya *ben* isteklerimi gerçekleştirip tamamlanmış bir hayatta sahip oldum mu? Dürüst ol, Becky. Bana bak ve söyle."

"Şey... ııı... tabii ki sahip oldun!"

"Saçmalık." Hemen yakınındaki Brandon İletişim basın bültenini eline alıp uzun uzun inceliyor. "Hayatım bundan ibaretti. Anlamsız bilgi kırıntıları." Tüm şaşkınlığımı karşısında kâğıdı yırtmaya başlıyor. "Anlamsız, kahrolası kâğıt parçaları."

Birden ortalık banka hesabımızı da yırttığını farkediyorum.

"Luke! Banka hesabımızdı ol!"

"Ne olmuş? Ne önemi var? Sadece birkaç anlamsız sayı işte. Kimin umrunda?"

"Ama... ama..."

Burada bir yanlışlık var.

"Hangisi önemli ki?" Kâğıt parçalarını yere savuruyor ve ben de eğilip toplamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Becky, sen çok haklıydın."

"Ben haklı mıyım?"

Büyük bir yanlışlık var.

"Hepimiz materyalizme düşmüşüz. Başarıya kafayı takmışız. Paraya. Ne yaparsak yapalım asla etkilenmeyecek insanları etkilemeye çalışmaya..." Kesik kesik nefes alarak sözünü sonlandırıyor. "Ama önemli olan insanlık. Evsiz insanları bilmeliyiz. Bolivyalı köylüler tanımalıyız."

"Şey... evet," diyorum kısa bir an susup. "Yine de-"

"Sabahtan beri senin bir süre önce söylediğin bir şey kafamda dönüp duruyor. Ve hiçbir zaman unutmayacağımı biliyorum."

"Neymiş o?" diyorum gerilerek.

"Dedin ki..." Kelimeleri doğru seçmeye özenir gibi duruyor. "Dedin ki, bu gezegende zamanımız kısıtlı. Ve günün birinde sona ulaştığımızda hangisi daha önemli olacak? Birkaç anlamsız sayının doğru yazıldığını bilmek mi -yoksa olmak istediğin insan olmak mı?"

Luke'a bakakalıyorum.

"Arria... ama o sözleri uydurmuştum! *Ciddi* değildim-"

"Ben olmak istediğim insan değilim, Becky. Hatta hiçbir zaman olduğumu da sanmıyorum. Atgözlüğü takmıştım. Kafam hep yanlış şeylerle meşguldü-"

"Hadi ama!" diyorum, yüreklendirircesine elini sıkarak. "Sen Luke Brandon'sın! Başarılısın, yakışıklısın, zenginsin..."

"Ama olmam gereken insan değilim. Asıl sorun şu ki, artık o insanın kim olduğunu bilmiyorum. Kim olmak istediğimi bilmiyorum... Hayatımla ne yapmak istediğimi bilmiyorum... Hangi yolu seçeceğimi..." Öne doğru çöküp başını ellerinin arasına gömüyor. "Becky, bazı cevaplara ihtiyacım var."

İnanmıyorum. Luke bir orta yaş bunalımı yaşıyor.

SECOND UNION BANKASI
300 WALL STREET
NEW YORK NY 10005

Bayan Rebecca Bloomwood
Apt B
251 W 11. Sokak
New York
NY 10014

23 Mayıs 2002

Sevgili Bayan Bloomwood,

21 Mayıs'ta gönderdiğiniz mektubunuz için teşekkürler. Beni iyi bir arkadaş olarak görmeye başladığınıza memnun oldum ve sorunuza cevaben, doğumgünüm 31 Ekim.

Aynı zamanda düşünlerin pahalı olaylar olduğunu da kabul ediyorum. Ancak maalesef, kredi limitinizi 5000 dolardan, 105.000 dolara yükseltmeyiz.

Onun yerine size 6000 \$ limit önerebilirim ve umarım az da olsa yardımı dokunur.

Saygılarımla

Walt Pitman
Müşteri Hizmetleri Başkanı

SEYDİĞİNİZ YILDIZLAR

ÜNLÜLERİN BENZERİ AJANSI

152 BATI 24. SOKAK

NEW YORK NY 10011

Bayan Rebecca Bloomwood

Apt B

251 W 11. Sokak

New York

NY 10014

28 Mayıs 2002

Sevgili Rebecca,

Mektubun ve fotoğrafların için teşekkür ederiz. Üzülerek söylüyoruz ki, ne seni, ne de nişanlını birisine benzetip eşleştirebildik. Aynı zamanda müşterilerimizin büyük bir çoğunluğunun birbiriyle evlenmeyi reddedeceğini belirtiriz, senin deyişinle 'dolgun bir ödül' için bile olsa.

Ne var ki, bazı istisnalar var ve sadece bilgin olsun diye, 'Al Gore' benzeri müşterimiz, eğer anlaşma uygunsa, 'Charlene Tilton' ile evlenmeye hazır olduğunu söyledi.

Yardımlı dokunduysa lütfen bize haber ver.

Saygılarımızla

Candy Blumenkrantz

Direktör

49 Drakeford Yolu
Potters Bar
Hertfordshire

27 Mayıs 2002

Bay Malcolm Bloomwood, Becky ve Luke'un Plaza'daki düğününe nazık daveti için Elinor Sherman'a çok teşekkür ediyor. Maalesef katılamayacak çünkü ayağını kırdı.

The Oaks
41 Elton Yolu
Oxshott
Surrey

27 Mayıs 2002

Bay ve Bayan Martin Webster, Bayan Elinor Sherman'a, Luke ve Becky'nin 22 Haziran'da Plaza'daki düğünlerine onları da davet ettiği çok teşekkür ediyor. Maalesef katılamayacaklar çünkü ikisi de lenf benzi iltihabı oldu.

9 Foxtrot Way
Reigate
Surrey

27 Mayıs 2002

Bay ve Bayan Tom Webster, Elinor Sherman'a, Luke ve Becky'nin 22 Haziran'da Plaza'daki düğünlerine onları da davet ettiği çok teşekkür ediyor. Maalesef katılamayacaklar çünkü köpekleri vefat etti.

Ş aka biraz sınırını aştı. Luke bir haftadır işe gitmedi. Tıraş da olmadı. Sürekli kendini sokağa atıp tanrı bilir nerelerde dolaşıyor ve eve sabaha karşı ve sarhoş geliyor. Dün de işten döndüğümde bir baktım, bütün ayakka-bılarını sokaktaki insanlara dağıtmış.

Elim kolum bağlı. Hiçbir denemem işe yaramıyor. Ona kâselerce besleyici ev çorbası yapmayı denedim. (En azından kutusunda besleyici ve ev yapımı yazıyordu.) Onunla sıcak ve şefkatli bir şekilde seviştim. Ve harikaydı. (Oldukça da uzun sürdü.) Ama bir şey değişmedi. Sonrasında Luke gene aynı haline döndü, içine kapanık, dalgın ve boşlu-ğu seyreden haline.

En çok denediğim şeyse oturup onunla konuşmak oldu. Bazen bir yere vardığımıza inanıyorum. Fakat ardından Luke ya gene bunalımına geri dönüyor ya da 'Ne anlamı var ki?' deyip dışarı çıkıyor. Asıl sorunsa ağzından çıkanların hiçbirisi mantıklı gelmiyor insana. Bir saniye şirketi kapatmak ve siyasete atılmak istediğini, yüreğinde yatan aslanın bu olduğunu anlatıyor. (Siyaset mi? Daha önce hiç söz etmemiş-

ti.) Ondan sonra tek istediğinin babalık olduğunu söylüyor, hadi altı çocuk yapıp evde oturalım, ben de çocuklara bakarım, diyor.

Bu arada asistanı da her gün, Luke daha iyi mi diye öğrenmek için telefon ediyor ve ben gittikçe daha ayrıntılı yalanlar uydurmak zorunda kalıyorum. Şimdiye kadar Luke'un bir veba olmadığı kaldı.

Çok çaresizim. Dün Michael'ı aradım ve bir şey yapabilir mi diye deneyeceğine söz verdi. Eğer birisi yardım edebilirse, bu, Michael'dan başkası olamaz.

Ve düğüne gelince...

Aklıma her gelişinde midem çalkalanıyor. Üç hafta kaldı. Hâlâ bir çözüme ulaşamadım.

Annem her sabah beni arıyor ve bir şekilde onunla mükemmel konuşmayı başarıyorum. Robyn de her öğleden sonra arıyor ve onunla da mükemmel konuşmayı başarıyorum. Hatta geçen gün tam nikâh günü gelmezmişiz, diye şaka bile yaptım. Kahkahalar attık ve Robyn, "Seni dava ederim!" diye yapıştırdığında o anda histerikçe hıçkırıklara boğulmamayı başardım.

Kendimi gökten düşer gibi hissediyorum. Paraşütsüz, yere iniyorum.

Nasıl yapıyorum, bilmiyorum. Artık yepyeni bir alana girmiş gibiyim, panik yok, çözüm yok. Beni kurtarmak için bir mucize gerekiyor.

Ki ümitlerimi aynen buna bağlamış durumdayım. St Thomas'da elli mum yaktım, St Patricks'de bir elli daha yaktım, 65- Sokak'taki sinagogun dua tahtasına bir dilekçe ilıştirdim ve Hindu Tanrıça Ganesh'e çiçekler verdim. Artı, internette bulduğum Ohio'lu bir grup da benim için dua ediyor.

En azından alkolizmle olan savaşımı yenip mutluluğa kavuşmam için dua ediyodar. Peder Gilbert'a iki düğün hikâyemi açıklamaya yüzüm yoktu, özellikle de aldatmanın Tanrı katında Şeytan'ın doğru yoldan saptırması kadar acı verici olduğunu anlatan vaazından sonra. Ben de böylece alkolizmden dem vurdum çünkü zaten o konuda bir sayfaları vardı. (Ve günde üç minyatür votka devirdiğime göre, zaten o yola girmişim demektir.)

Hiç zaman yok, mühlet yok. Evde bile gevşeyemiyorum. Ev üstüme üstüme geliyor. Her odada duvar kenarında dev karton kutularda düğün hediyeleri yığılı. Annem günde elli faks çekiyor, Robyn canı istediğinde eve uğrayıveriyor ve oturma odasında Rüyaların Gelinliğinin bana sormadan gönderdiği bir deste tül ve duvak yayılı duruyor.

"Becky?" Kahvaltımdan kafamı kaldırıyorum ve Danny'nin mutfaka girdiğini görüyorum. "Kapı açıldı. İşe gitmedin mi?"

"İzin aldım."

"Anladım." Bir dilim tarçınlı kızarmış ekmek alıp dışlıyor. "Eee, hastamız nasıl?"

"Çok komik."

"Cidden." Danny birden gerçekten ilgili görünüyor ve ben de biraz kendimi bırakıyorum. "Luke o ruh halinden biraz sıyrılabildi mi?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum ve Danny'nin gözü parlıyor.

"O halde, verilecek başka giysi var mı?"

"Hayır!" diyorum ısrarla. "Yok! Ve o ayakkabıların sende kalacağını da zannetme sakın!"

"Yepyeni Prada'ların mı? Şaka yapıyorsun herhalde! Onlar benim. Luke bana verdi. Hem ayrıca o istemiyorsa-"

"İstiyor. İsteyecek. Sadece şu aralar biraz... stresli. Herkes strese girebilir! Hemen ayakkabılarını alman gerekmez!"

"Herkes strese girer. Ama herkes hiç tanımadığı insanlara yüz bin dolarlık çek vermez."

"Sahi mi?" Kaygıyla kafamı kaldırıyorum. "Öyle mi yaptı?"

"Onu metroda gördüm. Uzun saçlı, gitarlı bir herif vardı... Luke ona yürüdü ve eline bir tomar para tutuşturdu. Adam dilenmiyordu bile. Hatta, oldukça alınmışa benziyordu."

"Aman tanrım-"

"Teroim nedir, biliyor musun? Luke'un hoş, uzun, rahat bir tatile ihtiyacı var. nereye gideceksiniz?"

Ah, yo. Tekrar düşünüyorum işte. Balayı. Daha bir yerde bile rezervasyon yaptırmadım. Nasıl yaptırabilirim? Hangi havaalanından uçağa bineceğimizi bile bilmiyorum.

"Biz... orası sürpriz," diyorum sonunda. "O gün duyuracağız."

"Eee, ne pişiriyorsun?" Danny üstünde bir tencere fokurdayan ocağa bakıyor. "Ot çöp mü? Mmm, nefis."

"Onlar Çin otu. Stres için. Kaynatıp suyunu içiyorsun."

"Sence Luke'u bunu içmeye ikna edebilecek misin?" Danny karışımı kepçeyle karıştırıyor.

"Onlar Luke için değil. Benim için!"

"Senin için mi? Sen neye stres oluyorsun ki?" Kapı çalıyor ve Danny uzanıp kim diye sormadan otomatikçe basıyor.

"Danny!"

"Birini mi bekliyordun?" diyor.

"Ah, sadece beni gözetleyen kiralık katili," diyorum imalı imalı.

"Harika." Danny tarçınlı ekmekten bir ısırık daha alıyor. Kapı çalınıyor ve bakmak için ayağa kalkıyorum.

"Ben olsam daha spor bir şeyler giyerdim," diyor Danny. "Mahkeme, o giysilerinle çekilmiş resimlerini görecektir. En iyi halinle görünmek istersin."

Yine bir kuryedir diye bekleyerek kapıyı açıyorum. Ama gelen Michael, üstünde sarı bir kazak ve yüzünde kocaman bir gülümseme var. Onu görür görmez sevinçle kalbim yerinden hopluyor.

"Michael!" diye heyecanlanıp ona sarılıyorum. "Geldiğin için çok teşekkürler."

"Sorun değil," diyor Michael. "Farketseydim daha erken gelirdim." Kaşlarını kaldırıyor. "Dün Brandon İletişim ofisindeydim ve Luke'un hasta olduğunu duydum. Ama hiç bilmiyordum..."

"Evet. Şey, haberi yaydığım söylenemez. Bir iki günde geçer gider sandım."

"Luke burada mı?" Michael eve bakış atıyor.

"Hayır, sabah erkenden dışarı çıktı. Nereye gitti, bilmiyorum." Çaresizce omuz silkiyorum.

"Eve dönünce ona sevgilerimi ilet," diyor Danny, kapıdan çıkmadan önce. "Ve unutma, Ralph Lauren paltosuna talibim."

Yeni bir kahve yapıyorum (kafeinsiz, Michael ancak onu içebiliyor) ve şüpheyle otlarımı karıştırıyorum, sonra da kabalık oturma odasındaki koltuğa geçiyoruz.

"Evet," diyor Michael, dergileri kaldırıp oturarak. "Luke biraz gergin." Titrek ellerle kahvesine süt koyuşumu izliyor. "Görünüşe bakılırsa, sen de öylesin."

"Ben iyiyim," diyorum çabucak. "Sorun Luke. Bir gecede tamamen değişti. Bir dakika önce iyiydi, bir dakika sonra 'Bana bazı cevaplar gerek' ve 'Ne anlamı var ki?', 'Hepimiz nereye gidiyoruz?' oldu. Çok bunalımda, işe gitmiyor... Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Biliyor musun, bunun olacağını tahmin ediyordum," diyor Michael, kahvesini elimden alarak. "Senin adamın, kendini çok zorluyor. Her zaman öyleydi. O kadar uzun zaman boyunca o tempoda kim çalışsa..." Hüzünlü hüzünlü omuz silkiyor ve göğsüne vuruyor. "Bilmeliydim. Bir yerden kopacaktı."

"Mesele sadece iş değil. Her şey..." Beceriksizce dudağını ısıyorum. "Galiba Luke tahmin ettiğinden de çok etkilendi... senin kalbinden rahatsızlanmandan."

"Kriz."

"Evet. İkiniz en son kavga etmiştiniz... Luke haberi duyunca elektrik verilmiş gibi oldu. Sonucunda düşünmeye başladı... Bilirsin işte, hayat falan. Üstüne bir de annesiyle olan olay."

"Ah." Michael kafa sallıyor. "Luke'un *New York Times*'da çıkan habere çok üzüldüğünü biliyorum. Anlaşılr bir durum."

"O hiçbir şey! O günden beri her şeyi kötüye gitti..."

Luke'un, babasının mektuplarını buluşunu anlatıyorum ve Michael acıyla suratını buruşturuyor.

"Tamam," diyor, düşünceli düşünceli kahvesini karıştırarak. "Şimdi, her şeyi anlıyorum. Annesi, Luke'un başarılarının arkasındaki, onu iten güçtü. Sanırım bunun farkındayız hepimiz."

"Ve birdenbire... niçin bunları yaptığını bilemez oldu. O yüzden de yapmayı bıraktı. İşe gitmiyor, konuyu açtırmıyor, Elinor İsviçre'de, çalışma arkadaşları Luke'u arayıp nasıl diye soruyor ve ben de açıkçası, 'Luke telefona gelemmez, şu anda bir orta yaş bunalımı geçiriyor,' diyemiyorum."

"Merak etme. Ben bugün ofisine gideceğim zaten. Maşlı izin kullanıyor gibi bir şeyler uydururum. Gary Shepard bir süre işleri üstlenir. Oldukça becerikli biri."

"Peki sence iyi olacak mı?" Korku dolu gözlerle Michael'a bakıyorum. "Luke'u soyup soğana çevirmeye kalkmaz, değil mi?"

Luke en son şirketiyle üç dakika ilgilenmediğinde Alicia Kaltak-yl'ızlı Billington bütün müşterilerini kendine çekmeye ve Luke'un girişimini baltalamaya kalkışmıştı. Neredeyse Brandon İletişim'in sonu geliyordu.

"Gary iyi halleder," diyor Michael, güvence vererek. "Ve ben de şu an çalışmıyorum. Kontrol altında tutarım."

"Hayır!" diyorum dehşetle. "Sen kendini çok yormamaksın! Dinlenmene bak."

"Becky, yatalak değilim!" diyor Michael, hafiften sinir olur gibi. "Sen de, kızım da birbirinizden betersiniz."

Telefon çalıyor ve telesekretere bırakıyorum.

"Eee, düğün hazırlıkları nasıl gidiyor bu arada?" diye soruyor Michael, odada etrafına bakarak.

"Ah... iyi!" diye gülümsüyorum. "Teşekkürler."

"Düğün organizatörün nikâh öncesi yemeği için aradı. Annen baban gelemeyecekmiş, öyle dedi?"

"Hayır," diyorum sessizce. "Hayır, gelemeyecekler."

"Çok kötü. Hangi gün gelecekler?"

"Eee..." Bir yudum kahve içerek gözlerimi kaçırıyorum. "Kesin günden emin değilim..."

"Becky?" Annemin makineden gelen sesi odada çınlayınca yerimden fırlıyorum, koltuğa da kahve döküyorum. "Becky, tatlım, seninle konuşmam gerek, müzik grubuyla ilgili. 'Rock DJ' çalamıyorlarmış çünkü başçıları »sadece dört akor çalabiliyormuş. O yüzden bana çalabilecekleri şarkıların listesini gönderdiler-"

Ah, kahretsin. Odada dalışa geçip ahizeyi kapıyorum.

"Anne!" diyorum nefes nefese. "Dinle, şu an hiç müsait değilim, seni sonra ararım, tamam mı?"

"Ama tatlım, şarkı listesini onaylaman gerek! Sana faks gönderirim, olur mu?"

"Evet. Tamam, öyle yap." Ahizeyi elimden fırlatıp koltuğa dönüyorum ve gayet sakin görünmeye çalışıyorum.

"Annen belli ki düğün hazırlıklarına dahil olmuş," diyor Michael gülümseyerek.

"Ah, eee... evet. Öyle."

Telefon tekrar çalmaya başlıyor ama umursamıyorum.

"Başından beri sormak istiyorum, Amerika'da evlenmeni sorun etmedi mi?"

"Hayır!" diyorum, parmaklarımı düğüm yaparak. "Neden sorun etsin ki?"

"Annelerin düğünlere nasıl yaklaştığını bilirim..."

Annemin, "Afedersin, tatlım, kısacık bir soru," diye konuşan sesi tekrar duyuluyor. "Janice, peçetelerin hangi şekilde katlanmasını istersin diye soruyor. Lale şeklinde mi, yelpaze şeklinde mi?"

Telefonu kapıveriyorum.

"Anne, dinle. Yanımda bir arkadaşım var!"

"Lütfen. Beni dert etme," diyor Michael, koltuktan. "Önemli bir şeyse-"

"Önemli değil! Peçetelerin ne şekilde olduğu umrumda bile değil! Yani zaten iki saniye lale şeklinde görünecekler..."

"Becky!" diye haykırıyor annem. "Nasıl böyle konuşabiliyorsun? Janice, senin düğünün için peçete katlama kursuna katıldı! Kırk beş pound ödedi hem de ve kendi öğle yemeğini yanında götürdü-"

Pişmanlıktan kırılıyorum.

"Bak, anne, özür dilerim. Sadece şu anda biraz meşgulüm. O zaman... yelpaze şeklinde olsun. Ve Janice'e söyle,

yardımları için gerçekten minnettarım." Ahizeyi yerine koyar koymaz, kapı çalıyor.

"Janice düğün organizatörün mü?" diyor Michael ilgilenerek.

"Eee... hayır. O Robyn."

"Postanız var!" diye bağırıyor odanın köşesindeki bilgisayar.

Her şey fazla oluyor artık.

"İzninle kapıya bakmaya gidiyorum."

Nefes nefese ön kapıyı açıyorum ve elinde dev bir karton kutu taşıyan bir adamla karşılaşırım.

"Bloomwood için paket," diyor. "İçinde kırılacak şey var."

"Teşekkürler," diyorum, garip bir havayla elinden alarak.

"Burayı imzalayın lütfen..." Bana kalemi uzatıyor, sonra havayı kokluyor. "Mutfakta bir şeyin dibi mi tuttu?"

Ah s.ktir. Çin bitkilerim.

Mutfğa atılıp ocağın altını kapatıyorum, sonra adama geri dönüp kalemi elime alıyorum. Şimdi de telefon tekrar çalıyor. İnsanlar beni niye rahat bırakmıyor?

"Bir de şuraya..."

Elimden gelenin en iyisini yaparak satıra imzamı atıyorum ve adam kâğıda şüpheyle bakıyor. "Ne yazıyor?"

"Bloomwood! Bloomwood yazıyor!"

"Alo," dediğini duyuyorum Michael'm. "Hayır, burası Becky'nin evi. Ben Michael Ellis, arkadaşımım."

"Şurayı yeniden imzalamaksınız. Yasal imzanızla."

"Evet, ben Luke'un sağdıciyim. Ah, merhaba! Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorum!"

"Tamam mı?" diyorum, adımı kâğıda resmen mışladktan sonra. "Tatmin oldunuz mu?"

"Rahatla!" diyor kargocu adam, ellerini havaya kaldırarak geri çekilirken. Ayağımla kapıyı kapatıp oturma odasına yeti-
şiyorum, tam o sırada Michael şu cümleyi kuruyor: "Seremo-
ni planlarını duydum. Oldukça ihtişamlı olacağı benziyor!"

Kiminle konuşuyorsun? Ağzımı oynatarak soruyorum.

Annenle, diyor Michael da gülerek.

Kutuyu neredeyse yere düşürüyorum.

"Eminim, her şey o gün sorunsuzca ilerleyecek," diyor Michael güven verircesine. "Ben de Becky'ye, düğünle alaka-
kadar oluşunuza hayran olduğumu söylüyordum. Kolay de-
ğildir!"

Hayır. Lütfen hayır.

"Eh," diyor Michael şaşırarak. "Demek istediğim, çok zor olmalı. Sizin İngiltere'de olmanız... ve Becky ile Luke'un evlendiği yer-"

"Michael!" diyorum çaresizce ve şaşırarak kafasını kaldırıp bana bakıyor. "Dur!"

Michael elini ahizeye koyuyor.

"Ne durması?"

"Annem. Şey... haberi yok."

"Neden haberi yok?"

Acı çekerek Michael'a uzun uzun bakıyorum. Sonunda telefona dönüyor. "Bayan Bloomwood, şimdi kapatmalıyım. Telefonum çalıyor. Sizinle konuşmak harikaydı ve... düğünde görüşürüz. Eminim. Evet, siz de öyle."

Ahizeyi yerine koyuyor ve korku dolu bir sessizlik çöküyor.

"Becky, annen neyi bilmiyor?" diyor Michael sonunda.

"Şey... önemli değil."

"İçimden bir ses önemli olduğunu söylüyor." Bana cin gibi gözlerle bakıyor. "Bence doğru gitmeyen bir şeyler var."

"Ben... Önemli değil. Gerçekten..."

Susup köşedeki vırlama sesini dinliyorum. Annemin faksı. Çabucak kargo paketini koltuğa atıp faks makinesine koyuyorum.

Ama Michael benden hızlı davranıyor. Sayfayı makineden çekip okumaya başlıyor.

"Rebecca ve Luke'un düğünleri için şarkı listesi. Tarih: 22 Haziran. Mekân: The Pines, 43, Elton Yolu... Oxshott..." Kaşlarını çatıyor ve kafasını kaldırıp bana bakıyor. "Becky, bu nedir? Luke ve sen Plaza'da evleniyorsunuz, değil mi?"

Cevap veremiyorum. Beynim zonkluyor, beni neredeyse sağır ediyor.

"Doğru mu?" diye yineliyor Michael, sesi gittikçe ciddileşerek.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda, kısık bir sesle.

"Nerede evlendiğini nasıl bilmezsin?"

Faksı tekrar inceliyor. Yavaş yavaş jetonun düştüğünü görebiliyorum.

"Aman tanrım." Bana dönüyor. "Annen İngiltere'de bir düğün hazırlığıyla uğraşıyor, değil mi?"

Ses çıkarmadan ızdırap içinde ona bakıyorum. Suze'un öğrenmesinden bile beter bir durum. Yani, Suze beni o kadar uzun zamandır tanıyor ki. Ne kadar aptal olduğumu bilir ve beni affeder. Ama Michael... Yutkunuyorum. Michael bana hep saygı duymuştur. Bana bir keresinde keskin zekâlı ve sezgileri kuvvetli olduğumu söylemişti. Hatta bana şirketinde iş teklif etti. Kendimi ne kadar büyük bir batağın içine soktuğumu öğrenmesine dayanamam.

"Annen Plaza'dan haberdar mı?"

Çok yavaşça başımı olumsuz anlamda iki yana sallıyorum.

"Luke'un annesinin bu durumdan haberi var mı?"

Tekrar yavaşça kafa sallıyorum.

"Kimsenin haberi var mı? *Luke* biliyor mu?"

"Kimse bilmiyor," diyorum, sonunda sesime kavuşarak.
"Ve kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin."

"Kimseye *söylememek* mi? Dalga mı geçiyorsun?" Michael inanamayarak kafasını iki yana sallıyor. "Becky, bunun olmasına nasıl göz yumdun?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Olmasını istememiştim."

"İki aileyi aldatmayı da istemedin? Verilen emek, ayrıca harcamaları da saymıyorum... Başın büyük dertte, farkındasın değil mi?"

"Bir şekilde hallolacak!" diyorum çaresizce.

"Nasıl kendi kendine hallolacak? Becky, bu sorunlu bir akşam yemeği daveti değil! Ortada yüzlerce insan var!"

"Din-don! Din-don!" diye çalıyor düğüne geri sayım saatim kitaplıktan. "Din-don! Din-don! Büyük Gün'e yirmi iki gün kaldı!"

"Kes sesini!" diyorum aksi aksi.

"Din-don! Din-"

"*Kapa çeneni!*" diye bağırıp saati yere fırlatıyorum ve camı kırılıyor.

"Yirmi iki gün?" diyor Michael. "Becky, sadece üç hafta var!"

"Bir çaresini bulacağım! Üç haftada çok şey olabilir!"

"Bir çaresini bulacak mısın? Tek cevabın bu mu?"

"Belki de bir mucize olur!"

Hafifçe gülümsemeye çalışıyorum ama Michael'ın yüzü tepki vermiyor. Hâlâ az önceki kadar şaşkın. Hâlâ kızgın.

Birden içim acıyor. Michael'ın bana kızmasına dayanamam. Beynim zonkluyor, sıcak yaşların gözümü zorladığını

hissediyorum. Titreyen ellerimle çantama ve ceketime uzanıyorum.

"Ne yapacaksın?" Sesi keskinleşiyor. "Becky, nereye gidiyorsun?"

Zihnimde bin bir düşünce cirit atarken Michael'a bakıyorum. Kaçmam gerek. Bu evden, hayatımdan, bu koca arapşacıdan. Huzurlu bir yere ihtiyacım var, bir sığınağa ihtiyacım var. Teselli bulacağım bir yere ihtiyacım var.

"Tiffany's'e gidiyorum," diyorum, hıçkırmakla hıçkırmamak arası bir konuşmayla ve kapıyı arkamdan kapayıp çıkıyorum.

Tiffany's'in kapısından geçtiğim beş saniye sonra bile yatışıyorum. Kalp atışlarım yavaşlamaya başlıyor. Zihnim az önceki kadar çıldırmış vaziyette değil. Işıl ışıl mücevherlerle dolu vitrinlere bakarken bile teskin oluyorum. Audrey Hepburn haklıydı: Tiffany's'de kötü bir şey olamaz.

Turistleri dürterek ve pırlanta kolyeleri seyrederek zemin katın en sonuna yürüyorum. Benim yaşlarımda bir kız, nal kadar bir nişan yüzüğü deniyor ve yüzündeki coşkuyu görünce içim sızlıyor.

Luke ve ben sanki bir milyon yıl önce nişanlandık. Sanki şu anda bambaşka bir insanım. Keşke başa dönebilsem. Tanrım, aynı fırsat bir daha elime geçse keşke. Çok başka davranırdım.

Ama şimdi nasıl olabilirdi diye kendime işkence etmemin bir faydası yok. Ben bunu yaptım ve olaylar bu raddeye geldi.

Asansöre binip üçüncü kata çıkıyorum ve inince daha da moral buluyorum. Burası sahiden de başka bir dünya. Kalabalık, turist dolu giriş katından bile iyi. Cennet gibi.

Bu kat sessiz ve ova gibi uçsuz bucaksız; aynalı dolaplar-da porselenler, gümüşler, cam ev eşyaları sergileniyor. Sessiz lüksler dünyası. Hiçbir şeyi dert etmeyen, parlak, kültürlü insanların dünyası. Az ileride, denizci mavisi giymiş, iki dirhem bir çekirdek bir kadın elindeki cam şamdanı inceliyor. Karnı burnunda bir başka kadın da gümüş bir bebek çingırağına bakıyor. Burada kimsenin sorunu yok. İnsanların önündeki en büyük ikilem, akşam yemeği takımlarının kenarları altın varaklı mı olsun, yoksa gümüş yaldızlı mı sorusu.

Burada kaldığım sürece güvendeyim.

"Becky? Sen misin?" Yüreğim yerinden hopluyor ve arkamı dönüyorum, Eileen Morgan bana sırtıyor. Buradaki hediye listemi yaparken bana katları Eileen gezdirmişti. Saçı topuzlu, yaşlıca bir kadın ve bana çocukken gittiğim kurstaki bale öğretmenimi hatırlatıyor.

"Merhaba Eileen," diyorum. "Nasılsın?"

"İyiym. Senin için iyi haberlerim var!"

En son ne zaman iyi haber duyduğumu hatırlamıyorum.

"Listen çok iyi satış yapıyor."

"Gerçekten mi?" Kendime rağmen, Bayan Plipps bacaklarımı çok iyi açtığımı söylediği zamanki gibi gururlanıyorum.

"Sahiden çok iyi gidiyor. Hatta ben de bugün seni aramayı düşünüyordum. Bence zamanı geldi..." Eileen etkiyi arttırırcasına duruyor, "...artık biraz daha büyükçe parçalar seçebilirsin. Gümüş bir kâse. Bir tepsi. Antika bir şeyler."

Kulaklarıma inanamayarak ona bakıyorum. Hediye listesi bağlamında, bana Kraliyet Balesi seçmelerine katılmamı teklif ediyor.

"Gerçekten o sınıfa girdiğimi düşünüyorsun, değil mi?"

"Becky, listenin performansı çok etkileyici. En gözde gelinlerimizden birisin."

"Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum. Şimdiye kadar hiç düşünmemiştim..."

"Kendini hiçbir zaman hafife alma!" diyor Eileen sıcacık bir gülümsemeyle ve etrafını işaret ediyor. "Her şeye dilediğinince bak ve listene neler eklemek istediğini bana söyle. Yardıma ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun." Kolumu sıkıyor. "Aferin, Becky."

Eileen yürüyüp giderken gözlerim doluyor. *Birisi* de benim felaket olduğumu düşünmüyor. *Birisi* de her şeyi mahvettiğimi düşünmüyor. En azından, bir alanda başarılıyım.

Antikaların olduğu tarafa yönelip gümüş bir tepsiyi gözüme kestiriyorum. Çok duygulandım. Eileen'i yarı yolda bırakmayacağım. Elimden gelenin en iyisini yaparak en iyi antika kâseleri seçeceğim. Bir çaydanlık ve bir şekerlik...

"Rebecca."

"Evet?" diyorum arkamı dönerek. "Daha karar vermedim aslın-"

Kelimeler dudaklarımda yarıda kalarak susuyorum. Arkamdaki Eileen değilmiş.

Kaltak Alicia Uzun-bacak.

Kötülük perisi gibi bir anda peydahlanmış. Pembe etek ceket takımı giymiş, elinde bir Tiffany torbası var ve her tarafından düşmanlık akıyor.

Her zamanki gibi.

"Eee," diyor. "Eee, Becky, umarım halinden çok memnunsundur, öyle değil mi?"

"Eee... hayır. Pek sayılmaz."

"Yılın Gelini. Bayan S.çtığımın Büyülü Ormanı."

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. Alicia ve ben kanka değiliz, farkındayım ama -bu da biraz fazla olmuyor mu artık?

"Alicia," diyorum. "Sorun ne?"

"Sorun mu ne?" Sesi tiz bir şekilde yükseliyor. "Daha büyük bir sorun olabilir mi? Belki de düğün organizatörümün beni hiçbir uyarı yapmaksızın kapı dışarı etmesi olabilir. Belki buna biraz sinir olmuşumdur!"

"Ne?"

"Peki beni neden kovdu dersin? Plaza'daki büyük, önemli düğününe konsantre olabilmek için. Ekstra-özel, hiçbir-masraftan-kaçmılmayacak müşterisi Becky Bloomwood için."

Dehşetle Alicia'ya bakıyorum.

"Alicia, hiç bilmiyordum-"

"Düğünüm paramparça oldu. Başka bir organizatör bulamıyorum. Bütün şehirde adımları lekelemiş, beni yerden yere vurmuş. Söylentilere göre, 'zor' biriymişim. Zor! Yemek şirketleri aramalarımın yanıt vermiyor, gelinliğim çok kısa, çiçekçi bir gerzek..."

"Çok üzıldüm," diyorum çaresizce. "Bunlardan hiç haberim yoktu-"

"Ah, eminim yoktu. Eminim, Robyn beni aradığında, odasında kikir kikir gülen sen değildin!"

"Ben değildim! Ben öyle bir şey yapmam! Bak... Eminim, her şey yoluna girer." Derin bir nefes alıyorum. "Doğrusunu istersen, benim düğünüm de günlük güneşlik gitmiyor..."

"Dalga geçiyorsun herhalde. Düğününü duydum. Bütün şehrin dilinde." Topuğunun üstünde dönüyor ve çekip gidiyor, ben de arkasından titreyerek bakakalıyorum.

Kendi düğünümü rezil etmekle kalmadım, Alicia'ninkini de ettim. Daha kaç kişinin dünyasını kararttım acaba? Haberim olmadan daha ne kasırgalar kopardım?

Dikkatimi tekrar antika ürünlerin durduğu dolaba yönlendirmeye çalışıyorum ama çok üzgünüm. Tamam, kendine

gel. Birkaç parça seçebilirim. Biraz neşelenirim. On dokuzuncu yüzyıldan kalma bir çay süzgeci. İnci desenli bir şekerlik. İnsanın elinin altında birer tane bulunmalı, değil mi?

Hey, şu gümüş çaydanlığa da bakın. Sadece 5000 \$. Listeme yazıyorum, sonra ona takım olacak sütlük var mı diye bakıyorum. Kot pantolonlu ve tişörtlü genç bir çift aynı vitrine yaklaşıyor ve birden aynı çaydanlığa baktıklarını görüyorum.

"Şuna baksana," diyor kız. "Beş bin dolarlık bir çaydanlık. İnsan bunu alıp ne yapmak ister ki?"

"Niye, çay sevmez misin?" diyor erkek arkadaşı sırtarak.

"Tabii ki! Ama beş bin doların olsa, bir *çaydanlığa* verir miydin?"

"Beş bin dolarım olunca sana haber veririm," diyor erkek arkadaşı ve ikisi de kahkaha atıyorlar. El ele tutuşup mutlu mutlu uzaklaşıyorlar.

Ve birden orada, o vitrinin önünde dikilirken kendimi çok gülünç hissediyorum. Büyüklerin giysilerini giyip oynayan bir çocuk gibiyim. Ben 5000 dolarlık çaydanlığı ne için istiyorum?

Burada ne işim var, bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum.

Luke'u istiyorum.

Bu düşünce büyük bir dalga gibi çarpıp her şeyi altında bırakıyor. Bütün kalabalığı ve çöpleri silip süpürüyor.

Tek istediğim bu. Mutlu ve rahat Luke'u tekrar görmek.

Mutlu ve rahat halimize kavuşmak. Birdenbire ikimizi bir yerde, ıssız bir kumsalda hayal ediyorum. Güneşin batışını izliyoruz. Bavul yok, kuru gürültü yok. Sadece ikimiz. Birlikte.

Tüm bunların arasında kaybolup asıl önemli olan şeyi unuttum, değil mi? Tüm bu çılgınlık aklımı başımdan aldı.

Gelinlik, pasta, hediyeler. Tek önemli olan, Luke benimle birlikte olmak istiyor ve ben de onunla olmak istiyorum. Ah, tanrım, ne kadar aptal bir gerzeğim...

Cep telefonum ötüyor ve birden umut dolarak çantamı karıştırıyorum.

"Luke?"

"Becky? Neler oluyor?" Suze'un sesi kulağımda patlayınca neredeyse telefonu elimden düşürüyorum. "Az önce Michael Ellis aradı! New York'ta evleneceğini söyledi! Bex, sana inanamıyorum!"

"Bağırma! Tiffany's'deyim!"

"Tiffany's'de ne işin var? Bu pislği temizlemelisin! Bex, Amerika'da evlenmeyeceksin. Yapamazsın bunu! Annen kalpten gider."

"Biliyorum! Evlenmeyeceğim zaten! En azından..." Dikkatim dağılılarak saçımla oynuyorum. "Ah, tanrım, Suze. Neler olup bittiğini bilmiyorsun. Luke, orta yaş bunalımı geçiriyor... Düşün organizatörü beni dava etmekle tehdit etti... Kendimi yapayalnız hissediyorum..."

Tüm dehşetime rağmen, gözlerim yaşlarla doluyor. Vitrinin arkasına saklanıyorum ve kimsenin beni görmeyeceği yerde haliya çöküyorum.

"Elimde iki düğün var ve ikisini de yapamam! Her iki şekilde de insanlar bana sinirlenecek. Her iki şekilde de felaketle sonuçlanacak. Hayatımın en güzel günü olması gerek, Suze, ama galiba en kötü günü olacak. Hem de en, en kötü!"

"Bak, Bex, sakın kendini kaybetme," eliyor Suze, biraz yumuşayarak. "Bütün seçenekleri gözden geçirdin mi?"

"Her şeyi düşündüm. İki kere evlenmeyi, bize çok ben zeyen birilerini tutmayı..."

"Kötü fikir değil," diyor Suze düşünceli düşünceli.

"Gerçekten ne yapmak istiyorum, biliyor musun?" Boğazım kuruyor, çok duygusalım şu an. "Tüm bunlardan kaçıp bir sahilde nikâh kıydırmak. Sadece Luke ve ben, nikâh memuru ve martılar. Sonuçta önemli olan bu, değil mi? Luke'u sevmem, onun da beni sevmesi ve sonsuza dek birlikte olmamız." Luke'un, Karayipler'de günbatımında beni öptüğünü hayal ederken tekrar gözlerim doluyor. "Şık bir gelinlik kimin umrunda? Muazzam bir yemek vermek ve bir sürü hediye almak kimin umurunda? Hiçbirisi gözümde değil! Sadece basit bir sarong elbise giyerim, yalınayak oluruz ve kumlara basarak yürürüz, çok romantik olur-"

"Bex!" Suze'un sesiyle yerimden fırlıyorum. Aşırı derecede öfkeli geliyor sesi. "Sus! Dur orada! Tanrım, bazen ne kadar da bencil bir inek oluyorsun!"

"Ne demek istiyorsun?" diye kekeliyorum. "Ben sadece tüm bu uğraşlar o kadar da önemli değil demek istedim..."

"Ama *önemli*. İnsanlar bu uğraşlar için gecesini gündüzüne kattı! İnsanların canını vereceği, iki düğüne sahipsin. Tamam, ikisini birden yapamazsın. İkisini de yapmazsan... onları hak etmiyorsun demektir. Hiçbirini hak etmiyorsun demektir. Bex, bu düğünler sadece seninle ilgili değil! Düğüne dahil olan herkesle ilgili. Gerçekten özel bir şey yaratmak için emek veren, zaman ve para harcayan herkesle ilgili. Öyle arkanı dönüp kaçamazsın! Sen de bununla *yüzleşmek* zorundasın, dört yüz kişiden tek tek özür dilemen gerekse bile. Eğer kaçarsan, o zaman... o zaman sen bencil bir ineksin demektir."

Suze susup kesik kesik nefes alıp veriyor ve arka planda Ernie'nin mızımızlanmaya başladığını duyuyorum. Tam bir şok yaşıyorum, suratımın ortasına iki tokat yemiş gibiyim.

"Haklısın," diyorum sonunda.

"Üzgünüm," diyor Suze ve sesi gerçekten de üzgün geliyor. "Ama haklıyım."

"Evet, biliyorum." Yüzümü ovuşturuyorum. "Dinle... Sorunla yüzleşeceğirn. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yapacağım." Ernie'nin mızımızlanma sesi, hırslı bir ağlamaya dönüşüyor ve kendi sesimi bile zor duyuyorum. "Sen kapatsan iyi olur," diyorum. "Vaftiz oğluma sevgilerimi ilet. Ona de ki... vaftiz annesi bu kadar garip biri olduğu için ondan özür diliyor. Daha iyi olmaya çalışacak."

"O da sana sevgilerini yolluyor," diyor Suze. Duraksıyor. "Ve diyor ki, unutmayın, zaman zaman onunla zıtlığa düşsek de, gene de yardıma hazırız. Yardımcı olacağımız her konuda."

"Sağol Suze," diyorum boğazım düğümlenerek. "Ona de ki... onu gelişmelerden haberdar edeceğim."

Cep telefonumu çantaya atıp bir süre olduğum yerden kımıldamıyorum ve kafamı topluyorum. Sonunda ayaklanıyorum, üstümü başımı silkeleyip alt kata inmeye koyuluyorum.

Alicia iki metre ötede dikiliyor.

Midem çalkalanıyor. Ne kadar zamandır orada? Neler duydu?

"Merhaba," diyorum, gerginlikten sesim çatlayarak.

"Merhaba," diyor. Ağır ağır bana doğru yürüyüp gözleriyle beni tepeden tırnağa süzüyor.

"Eee," diyor tatlı tatlı. "Robyn, kaçıp bir sahilde evlenmek istediğini biliyor mu?"

S.ktir.

"Ben..." Boğazımı temizliyorum. "Bir sahile kaçmayı planlamıyorum ki!"

"Bana sanki öyle gibi geleli." Alicia tırnaklarını inceleyerek konuşuyor. "Kontratında öyle bir madde yok muydu?"

"Ben şaka yapıyordum! Sadece... bilirsin, komiklik olsun diye..."

"Robyn de gülecek mi, merak ediyorum." Alicia bana en pislik gülüşünü atıyor. "Becky Bloomwood un, ihtişamlı bir yemek vermeyi hiç umursamadığını duyunca. Bakalım en sevdiği, iki-ayakkabı-giyen Küçük Bayan Mükemmel müsterisinin... onu ortada bırakacağını duyunca ne diyecek?"

Sakin olmalıyım. Onu idare etmeliyim.

"Robyn'e hiçbir şey söylemezsin."

"Söylemez miyim?"

"Söyleyemezsin! Olmaz..." Kendimi kaybetmeme mücaadesi vererek duraklıyorum. "Alicia, birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Ve biliyorum, her zaman... canyoldaşı değildik... ama bak. İkimiz de New York'ta yaşayan, iki İngiliz kıız. İkimiz de evleniyoruz. Bir bakıma... kardeş sayılırız!"

Tüm bunları söylerken etimden et koparılıyor sanki ama başka seçeneğim yok. Onu kazanmak zorundayım. Midem bulanarak kendimi zorlayıp tek elimi pembe buklet kumaşlı koluna koyuyorum.

"Elbette bir dayanışma göstermeliyiz? Elbette... birbirimizi desteklemeliyiz?"

Bir sessizlik oluyor ve Alicia küçümseyen bakışlarla beni süzüyor. Sonra kolunu elimin altından çekip yürümeye başlıyor.

"Görüşürüz, Becky," diyor omzunun üstünden.

Onu durdurmalıyım. Çabuk.

"Becky!" Eileen'in sesi hemen arkamda ve başım dönerek bakıyorum. "Sana göstermek istediğim tencereler bu tarafta..."

"Teşekkürler," eliyorum, hiç dikkatimi veremedim. "Ben sadece..."

Arkamı dönüyorum -ama Alicia ortadan kaybolmuş.

Nereye gitmiş?

Merdivenlerden aşağı koşarcasına inip zemin kata ulaşıyorum. Salona girince bir an durup etrafıma bakıyorum, çaresizce pembeli birini arıyorum. Ama her taraf heyecanlı, durmadan konuşan turistlerle dolu. Her tarafta canlı renkler gözüme çarpıyor.

Aralarında ite kaka ilerliyorum, nefes nefeseyim ve kendi kendime yineliyorum: Alicia, Robyn e bir şey söylemez; o kadar da zalim olamaz. Ve aynı zamanda da, aynen öyle olduğunu biliyorum.

Bütün katı arıyorum ve hiçbir yerde yok. En sonunda kol saatleriyle dolu bir vitrinin etrafını sarmış bir grup turistin arasından sıkışarak geçmeyi başarıyorum ve döner kapılara ulaşıyorum. Dışarı çıkıp sokakta dikiliyorum, bir sağa, bir sola bakıyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Göz kamaştırıcı derecede güneşli bir gün, güneş ışınları camlardan yansıyor ve her şeyi silüet ve gölgeye dönüştürüyor.

"Rebecca." Keskince omzumdan tutan bir el hissediyorum. Kafa karışıklığı içinde arkamı dönüyorum, gözlerimi kırıştırarak bakıyorum.

Ve bakışım netleşince içimi soğuk, saf bir dehşet kaplıyor.

Karşımdaki Elinor.

İşte bu. Bittim ben. Tiffany's'den dışarı adımımı atmamalıydım.

"Rebecca, seninle konuşmalıyım," diyor Elinor. "Derhal."

Uzun, siyah bir ceket giymiş, devasa siyah güneş gözlüğü takmış ve tam bir Gestapo gibi görünüyor. Aman tanrım, her şeyi öğrendi, değil mi? Robyn ile konuşmuş. Alicia ile konuşmuş. Beni müthiş bir cezaya çarptıracak.

"Ben eee... meşgulüm," diyorum, Tiffany's'e kaçmaya çalışarak. "Sohbet etmeye vaktim yok."

"Sohbet değil bu."

"Her neyse."

"Çok önemli bir konu."

"Tamam, bakın, çok önemli görünüyor olabilir," diyorum çaresizce. "Ama bakış açımızı geniş tutalım. Bu sadece bir düğün. Daha önemli meseleler de var, yabancı ticaretçiler..."

"Ben düğünü tartışma niyetinde değilim." Elinor kaşlarını çatıyor. "Konu Luke."

"Luke?" Şaşırarak ona bakakalıyorum. "Nasıl yani... Onunla konuştunuz mu?"

"İsviçre'deyken ondan birçok rahatsızlık verici mesaj aldım. Ve dün de bir mektup geldi. Hemen eve döndüm."

"Mektupta ne yazıyordu?"

"Ben Luke'u görmeye gidiyorum," diyor Elinor, beni duymazdan gelerek. "Bana eşlik edersen, memnun olurum."

"Öyle mi? Luke nerede ki?"

"Az önce Michael Ellis'le görüştüm. Bu sabah Luke'u aramaya gitti ve onu benim evimde bulmuş. Şu anda da oraya gidiyorum. Anlaşılan, Luke benimle konuşmak istiyormuş." Duraklıyor. "Ama önce seninle konuşmak istedim, Rebecca."

"Benimle mi? Niye?"

Elinor cevap veremeden bir grup turist Tiffany's'den çıkıyor ve bir saniye aralarına karışıyoruz. Onlara katılıp kaçabilirim aslında. Tabanları yağlayabilirim.

Ama şimdi meraklandım. Elinor niçin benimle konuşmak istiyor olabilir?

Kalabalık dağılıyor ve birbirimize bakıyoruz.

"Lütfen." Elinor başıyla kaldırımın kenarını işaret ediyor. "Arabam bekliyor."

"Tamam," deyip hafifçe omuz silkiyorum. "Gelirim."

Elinor'un yumuşacık limuzinine binince dehşetim biraz azalıyor. Elinor'un soluk benizli, ser verip sır vermeyen yüzüne bakınca ona karşı nefretim kabarıyor bu kez.

Luke'u altüst eden kadın bu. Kendi on dört yaşındaki oğlunu görmezden gelen kadın bu. Limuzininde sakince oturuyor. Hâlâ sanki dünya onunmuş gibi davranıyor; sanki hiçbir hata yapmamış gibi.

"Luke mektubunda ne yazmış?" diye soruyorum.

"Mektup... oldukça karışık," diyor Elinor. "Lafı geveleyen ve saçma bir mektuptu. Luke bir çeşit..." Eskiden soyuların yaptığı gibi elini havada savuruyor.

"Sinir buhranı mı geçiriyor? Evet, öyle."

"Neden?"

"Sizce neden?" diye yapıştırıyorum, sesimdeki kinayeli tonu gizleyemeyerek.

"Çok çalışıyor," diyor Elinor. "Belki bazen fazla çalışıyor."

"Mesele iş değil!" diyorum, kendime hâkim olamadan. "Mesele sizsiniz!"

"Ben." Kaşlarını çatıyor.

"Evet, siz! Ona davranış biçiminiz!"

Uzun bir sessizlik oluyor. Ardından Elinor, "Ne demek istiyorsun?" diyor.

Cidden şaşır mış benziyor. Ah, tanrı aşkına ya. O kadar odun mu bu kadın?

"Tamam... Nereden başlasam? Vakıf kuruluşunuz! Tüm çalışma saatlerini harcadığı vakfınız. Hani şirketinin profiline yarar sağlayacağına söz verdiğiniz vakfınız. Ama ne komiktir ki, hiçbir faydası görülmedi... çünkü bütün faydayı siz kendinize aldınız!"

Oh be, çok iyi geldi! Neden daha önce Elinor'a içimden geçenleri sayıp dökmemişim?

Elinor'un burun delikleri hafifçe açılıp kapanıyor ve kızdığı belli oluyor ama tek söylediği, "Olayları çarpıtıyorsun," oluyor.

"Hayır, çarpıtmıyorum. Luke'u kullandınız!"

"Luke hiçbir zaman çalışmaktan şikâyet etmedi."

"Etmez ki. Ama bir hiç uğruna size ne kadar vakit harcadığını görmeliydiniz! Tanrı aşkına, onun personelinden birini bile aldınız! Yani, sırf bu bile onun başını derde sokmaya yeterdi-"

"Katılıyorum," diyor Elinor.

"Ne?" Bir saniye nutkum tutuluyor.

"Brandon İletişim'den personel kullanmak benim fikrim değildi. Hatta ben karşı çıktım. Luke kendi ısrar etti. Ve Luke'a da açıkladığım gibi, gazetedeki haber benim hatam değildi. Bana son dakika röportaj yapabilir miyim diye fırsat sunuldu. Luke o sırada meşguldü. Muhabire, Luke'un da dahil olduğunu söyledim ve Brandon İletişim'in promosyon geçmişini anlatan raporu verdim. Bana okuyacağına söz verdi ama sonra kullanmadı. Seni temin ederim, Rebecca, kontrolüm dışındaydı."

"Saçmalık!" diyorum hemen. "Doğru düzgün bir muhabir öyle bir şeyi görmezden gelmez..."

Hımmm. İşin aslı... belki de gelir. Şimdi düşününce hatırlıyorum, röportaj yaptığım insanların bana söylediklerinin yarısını ciddiye almazdım. Bana verdikleri o ağır aptal raporları asla okumazdım.

"Şey... tamam," diyorum, bir an durup. "Belki orada tüm hata sizin olmayabilir. Ama asıl mesele o değil. Luke o yüzden bu kadar üzgün değil. Birkaç gün önce evinize aile fotoğraflarını aramaya gitmiş. Ama hiçbirini bulamamış. Onun yerine, babasının gönderdiği mektupları bulmuş. Çocukken Luke'u nasıl hiç istemediğinizi anlatan mektuplar. Onunla beş dakikalığına da olsa tanışmakla hiç ilgilenmediğinizi anlatan mektuplar."

Elinor hafifçe yüzünü buruşturuyor ama bir şey demiyor.

"Ve o mektuplar birçok acı dolu anıyı hatırlattı Luke'a. Mesela New York'ta sizi görmeye geldiği ve apartmanınızın önünde oturduğu, sizinse onu görüp tanımamış gibi yapmanızı? Hatırlıyor musunuz, Elinor?"

Acımasız olduğumun farkındayım ama bana ne.

"Oydu," diyor Elinor sonunda.

"Tabii ki oydu! O olduğunu anlamamış gibi davranmayın sakın. Elinor, sizce Luke niçin kendini bu kadar paralıyor? Sizce niçin New York'a geldi? Tabii ki, sizi etkilemek için! Yıllardır buna kafayı takmış! Şimdi böyle sıyırmasına şaşır-mamak lazım. Dürüst olmam gerekirse, onun yaşadığı çocukluğu geçirip de bu kadar süre kafayı yemeden kalması-na hayret ediyorum."

Nefes almak için durduğumda kafama dank ediyor, belki de Luke, tüm bu gizli nevrozlarını annesiyle tartışmamdan hiç hoşlanmayabilir.

Eh, artık çok geç. Her neyse, birisi de Elinor'a haddini bildirmeli.

"Luke'un çocukluğu mutlu geçti," eliyor Elinor sonunda, kaskatı bir suratla camdan dışarı bakarak. Yaya geçidinde duruyoruz ve Elinor'un güneş gözlüğünün camında yanımızdan geçen insanların yansımalarını görüyorum.

"Ama sizi seviyordu. *Sizi* istiyordu. Annesini. Ve burada olduğunuzu ama onu görmek istemediğinizi bilmek-"

"Bana kızgın."

"Tabii ki kızgın! Onu arkanızda bırakıp Amerika'ya gitmişsiniz, onu hiç umursamadan, mutlu mesut bir şekilde..."

"Mutlu." Elinor kafasını çeviriyor. "Sence ben mutlu muyum, Rebecca?"

Kalıyorum. Ufacık bir utanç ve sızıyla farkediyorum ki, şimdiye kadar hiç Elinor'un mutlu olup olmadığını düşünmemişim. Sadece ne kadar öküzlüğünü düşünmüşüm.

"Ben... bilmem," diyorum sonunda.

"Ben kararımı verdim. Ve ona sadık kaldım. Yine de bu, pişman olmadığım anlamına gelmez."

Elinor güneş gözlüğünü çıkarıyor ve onu görünce şok olduğumu gizleyemiyorum. Cildi eskisinden de gergin ve gözlerinin çevresinde hafif bir morluk kalmış. Daha yeni yüz gerdirmesine rağmen, bana sanki eskisinden de yaşlı görünüyor. Ve biraz daha savunmasız, incinebilir.

"O gün Luke'u tanıdım," diyor sessizce.

"O zaman niçin yanına gitmediniz?"

Arabada sessizlik içinde oturuyoruz -ve sonra dudakları neredeyse hiç kıılmadan, "Kaygılıydım," diyor.

"Kaygılı?" diye tekrar ediyorum inanamayarak. Elinor'un herhangi bir konuda kaygılı olduğunu hayal edemiyorum.

"Çocuğundan vazgeçmek muazzam bir adım. Çocuğunu hayatına yeniden dahil etmekse... aynı derecede büyük. Özellikle de o kadar uzun zaman sonra. Öyle bir adıma hazır değildim. Onu görmeye hiç hazır değildim."

"Yine de onunla konuşmak istemediniz mi? Onu tanımak... istemediniz mi?"

"Belki. Belki istedim."

Sol gözünün hemen altında hafif bir seğirme görüyorum. Acaba bir duygu ifadesi olabilir mi?

"Bazı insanlar yeni deneyimlere kolayca kucak açar. Bazılarıysa açamaz. Bazıları geri çekilir. Bunu anlayan zor olabilir, Rebecca. Senin içten, sıcak bir insan olduğunu biliyorum. Sende hayranlık duyduğum şeylerden biri bu."

"Ya, evet," diyorum alaylı alaylı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yapma Elinor," diyorum, gözlerimi devirerek. "Bırakalım oyun oynamayı. Beni sevmiyorsunuz. Hiç sevmediniz."

"Neden seni sevmediğimi düşünüyorsun?"

Ciddi olamaz.

"Kapıdaki insanlar beni kendi nişan partime bile almadı... Bana evlilik öncesi sözleşme imzalatmaya çalıştınız... Bana hiçbir zaman iyi davranmıyorsunuz..."

"Partideki olaydan dolayı ben de pişmanım. Partiyi planlayanların hatasıydı." Hafiften kaşlarını çatıyor. "Ama niçin evlilik öncesi sözleşmeye karşı geldiğini anlamadım. Kimse sözleşmesiz evlenmemek." Camdan dışarı bakıyor. "Geldik."

Araba duruyor ve şoför kapıyı açmak için yanımıza geliyor. Elinor bana bakıyor.

"Seviyorum seni, Rebecca. Hem de çok." Arabadan iniyor ve bakışları ayaklarıma kayıyor. "Ayakkabın kirlenmiş. Çamurlu görünüyor."

"Görüyor musunuz?" diyorum sabrım taşmışçasına. "Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Ne?" Elinor bana boş boş bakıyor.

Ah, pes ediyorum.

Elinor'un evi, iyi ışık aldığından aydınlık ve tamamen sessiz. İlk başta yanıldığını, Luke'un burada olmadığını düşünüyorum -ama oturma odasına girdiğimizde onu görüyorum. Geniş manzara alan pencerenin önünde duruyor ve kaşlarını çatmış, derin derin dışarıyı izliyor.

"Luke, iyi misin?" diyorum dikkatlice ve büyük bir şaşkınlıkla yerinden fırlayıp arkasını dönüyor.

"Becky. Burada ne arıyorsun?"

"Ben sadece... Tiffany's'cle annene rastladım. Sen sabah-tan beri neredeydin?"

"Orada burada," diyor Luke. "Düşünüyordum."

Elinor'a bakış atıyorum. Yüzünde sır vermeyen bir ifadeyle Luke'a bakıyor.

"Her neyse, ben çıksam mı artık?" diyorum garip bir şekilde. "Siz ikiniz konuşacaksınız..."

"Hayır," diyor Luke. "Kal. Uzun sürmez."

Bir koltuğun koluna oturuyorum ve keşke içine girsem diye diliyorum. Bu evin atmosferi beni hiç açmaz zaten - ama şu anda adeta bir işkence odası gibi.

"Mesajlarını aldım," diyor Elinor. "Ve bir şey anlaşılmayan mektubunu." Kısa ve kesik hareketlerle eldivenlerini çıkarıyor, bir yan sehpaye koyuyor. "Beni neyle suçlamaya çalıştığın hakkında hiçbir fikrim yok."

"Seni hiçbir şeyle suçlamak amacıyla burada değilim," diyor Luke, sakın kalmak için gözle görünür bir çaba harcayarak. "Sadece birtakım şeylerin farkına vardığımı sana söylemek istedim. İşlerinden biri de benim bir şekilde... yıllar yılı yanılsama içinde olduğumdu. Sen hiçbir zaman benim, seninle birlikte olmamı istemedin, değil mi? Yine de buna inanmama izin verdin."

"Saçmalama, Luke," diyor Elinor, bir an durakladıktan sonra. "Durum, senin hayal edebileceğinden çok daha karmaşıktı."

"Sen benim... benim zayıflıklarımın faydalandın. Beni kullandın. Ve şirketimi de. Bana tıpkı bir..." Cümlesini kesiyor, kesik kesik nefes alıyor ve sakinleşmek için birkaç saniye bekliyor. "Üzücü olan şeylerden biri de, New York'ı gelmemin sebebi, seninle vakit geçirebilmektir. Belki de, Becky'nin annesini tanıdığı kadar tanımaktı seni."

Beni işaret ediyor ve telaşla kafamı kaldırıp bakıyorum. Beni sakın sokma!

"Ne büyük bir vakit kaybı." Ses tonu katılaşıyor. "Ben senin o tür bir ilişki kurma yetisine sahip olduğundan bile emin değilim."

"Bu kadar yeter!" diyor Elinor. "Luke, sen böyle bir haldeyken seninle konuşmam mümkün değil."

Luke ve Elinor birbiriyle yüzleşirken ilk kez onların, fark etmediğim kadar birbirine benzediğini görüyorum. İkisi de işler kötüye gittiğinde aynı boş, korku dolu ifadeyi takınıyor. İkisi de kendine imkânsız derecede yüksek standartlar koyuyor. İkisi de dış dünyaya göstermediği kadar hassas ve darbelere açıkları.

"Benimle konuşmak zorunda değilsin," diyor Luke. "Şimdi gidiyorum. Beni ya da Becky'yi bir daha görmeyeceksin."

Şokla aniden yüzümü ona çeviriyorum. Ciddi mi?

"Anlamsız konuşuyorsun," diyor Elinor.

"Elinor Sherman Vakfı'na istifa dilekçemi gönderdim. Bir daha yollarımızın kesişmesi için hiçbir sebep yok."

"Düğünü unutuyorsun," diyor Elinor gevrek gevrek.

"Hayır, unutmuyorum. Hiç de unutmadım." Luke derin bir nefes alıyor ve bana uzun uzun bakıyor. "Şu andan itibaren Becky ve ben, düğünümüz için alternatif bir hazırlık arayacağız. Doğal olarak, gereken tüm masrafları ben karşılayacağım."

N-

Ne?

Nutkum tutularak Luke'a bakıyorum.

Yani az önce benim tam da-

Yani şimdi Luke...

Yoksa hayal mi görüyorum?

"Luke," diyorum, sakın kalmaya çalışarak, fıttırmamaya çalışarak. "Yani şunu bir anlayalım... Plaza'daki düğünden çekilmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Becky, bunu karşılıklı konuşmadığımızı biliyorum." Luke yanıma gelip ellerimi tutuyor. "Aylardır bu düğünü planladığını biliyorum. Senden vazgeçmeni istemek çok büyük bir şey, farkındayım. Ama şu koşullar altında, katlanabileceğimi zannetmiyorum."

"Düğünden çekilmek istiyorsun." Yutkunuyorum. "Finansal bir cezası var, biliyor musun?"

"Umrunda değil."

"Umrunda... değil mi?"

Umrunda değil!

Gülsem mi, ağlasam mı, bilemiyorum.

"Öyle demek istemedim!" diyor Luke, yüz ifademi görünce. "umrunda! Tabii ki bizi önemsiyorum. Ama milletin önüne çıkıp sevgi dolu bir evlatmış gibi davranmak..." Eleanor'a bakış atıyor. "Komedi olur. Her şeyin kalitesini düşürür, bozar. Anlayabiliyor musun?"

"Luke... tabii ki anlıyorum," diyorum, heyecandan havalara uçtuğumu sesimden belli etmeme mücadelesi vererek. "Eğer geri çekilmek istiyorsan, ben de sana katılmaktan memnun olurum."

İnanamıyorum. Kurtuldum. Kurtuldum!

"Ciddisin, değil mi?" Bana inanamayarak bakıyor.

"Elbette ciddiyim! Eğer düğünü iptal etmek istiyorsan, sana karşı gelmem. Hatta... hadi şu anda haber verelim!"

"Sen milyonda bir rastlanacak bir kızsın, Becky Bloomwood." Luke'un sesi birden kalmlaşıyor. "Bir an bile tereddüt etmeksizin tamam demen..."

"İstedğin bu, Luke," diyorum basitçe. "Benim için tek önemli olan bu."

Bir mucize oldu!

Başka bir açıklaması yok bunun.

Hayatımda ilk kez tanrı beni dinledi. Ya O, ya da Tanrı-
ça Ganesh.

"Bunu yapamazsınız." İlk kez Elinor'un sesinde duygusal bir titreşim duyuluyor. "Sizin için organize ettiğim düğünü bırakıp gidemezsiniz. Sizin için yatırım yaptığım düğünü."

"Gidebilirim."

"Yüksek derecede öneme sahip bir gece olacak! Dört yüz insan davetli! Önemli insanlar. Arkadaşlarım, vakıftaki-
ler-

"Onlara özürlerimi iletirsin."

Elinor, Luke'a doğru birkaç adım atıyor ve şaşkınlık içinde, sinirden titrediğini görüyorum.

"Luke, eğer bunu yaparsan, sana bir daha hiç konuşmayacağımıza söz verebilirim."

"Bana uyar. Hadi gel, Becky." Elimden tutup çekiyor ve halıda hafifçe tökezleyerek onu takip ediyorum.

Elinor'un yüzü tekrar seğiriyor ve hat safhaya varan hayretimle birlikte, ona karşı minik bir merhamet ve acıma duyuyorum. Ama sonra, arkamızı dönüp evden dışarı adım atarken bu duygumu da içimde sıkıp bastırıyorum. Elinor bana ve annelere karşı yeterince kötü davrandı. Hepsini hak ediyor.

Sessizce alt kata iniyoruz. Sanırım ikimiz de savaş mağduru gibiyiz. Luke elini kaldırıp taksi çeviriyor, şoföre adresimizi veriyor ve arabaya biniyoruz.

Yüz metre kadar gittikten sonra birbirimize bakıyoruz. Luke solgun ve hafiften titriyor.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diyor. "Az önce bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Muhteşemdin," diyorum kararlı bir şekilde. "Elinor da bekliyordu zaten."

"Becky, düğün konusunda çok üzgünüm. Ne kadar sabırsızlandığınızı biliyorum. Sana telafi edeceğim. Söz. Sadece nasıl yapacağımı söyle, yeter."

Zihnim hızla çalışarak ona bakıyorum. Tamam. Tek elimi dikkatlice oynamalıyım. Yanlış hamleyi yaparsam, gene her şey yerle bir olabilir.

"Eee... hâlâ evlenmek istiyorsun, değil mi? Yani, teoride."

"Tabii ki istiyorum!" Luke şok geçirmişe benziyor. "Becky, seni seviyorum. Eskisinden de çok seviyorum. Hatta, seni şu ana dek o odada sevdiğim kadar sevmemiştim. Benim için o inanılmaz fedakarlığı göze aldın ya, hem de gözünü bile kırpmadan."

"Ne? Ah, düğün! Evet." Çabucak ifademi takınıyorum. "Evet, şey. Oldukça büyük bir şeydi. Ve immm... düğün demişken..."

Adeta dilim varmıyor. Sanki son kartımı da piramidin üstüne yerleştiriyorum. Tam dengede koymalıyım.

"Acaba... Oxshott'ta evlenelim desem, ne derdin?"

"Oxhott. Mükemmel." Luke gözlerini kapayıp koltukta arkasına yaslanıyor, yorgunluktan ölmüş gibi bir hali var.

Bense uyuşuyorum. Her şey cuk diye yerine oturdu. Mucize tamamlandı. Beşinci Cadde'de yol almaya devam ederken taksi camından dışarı bakıyorum, birdenbire dışarıdaki dünyayı algılıyorum. İlk kez yaz geldiğinin farkına varıyorum. Güneşli, güzel bir gün. Saks, vitrinine yazlık mayoları

koymuş. Stresten ve kafamın doluluğundan bırakın hoşlanmayı, görmeyi bile başaramadığım küçük şeyleri görüyorum.

Sanki uzun süredir sırtımda ağır bir yükte dolaşıyordum da, dik durmayı unutmuşum gibi. Ama şimdi, sonunda yük omzumdan kalkıyor ve dikkatlice doğrulup esneyebiliyorum, hayatın tadını çıkarmaya başlayabiliyorum. Kâbus dolu geceler bitti. Nihayet, bu gece rahat bir uyku çekebildim.

Sadece çekemiyorum.

Hatta, gözümü bile kırpamıyorum.

Luke kafayı vurup onuncu uykusuna daldığında bile ben yatmış, tavanı kesiyorum, hiç rahat değilim. Bir yanlışlık var burada. Emin olamıyorum.

Yüzeyde, her şey mükemmel. Elinor, Luke'un hayatından temelli çıkıyor. Evde evlenebiliriz. Robyn'i dert etmek zorunda değilim. Hiçbir şeyi dert etmek zorunda değilim. Sanki koskocaman bir bowling topu geldi ve her şeyi bir atışta devirdi geçti, geriye sadece iyiler kaldı.

Harika bir kutlama yemeği yedik ve bir şişe şampanya açtık, Luke'un hayatının gelecekteki günleri için, düğünü müz için ve birbirimiz için kadeh kaldırdık. Ardından bala yında nereye gitmeliyiz konusunu konuşmaya başladık, ben Bali'yi savunurken Luke, Moskova diye directti ve hani insan çok sevinçli ve rahatlamış anında kahkahadan kınla rak tartışır ya bir konuyu, aynen o şekilde konuştuk. Mıltı teşem, mutlu bir geceydi. Tatmin içinde olmalıydım.

Fakat şu anda yataktayım ve beynim sakinleştiği için liri şey kafama akın ediyor. Luke'un bu geceki görüntüsü. Yol

gunluktan ölmüş hali. Gözlerindeki aşırı canlılık. İkimizin de manyak gibi kahkahalar atması. Sanki durmaya cesaretimiz yokmuş gibi gülmemiz.

Ve diğer şeyler. Elinor'un biz giderkenki bakışı. Aylar önce, Annabel ile yaptığım konuşma.

Zafer kazanmış gibi hissetmeliyim kendimi. Haklı çıktığım kanıtlandı. Ama... öyle değilim. Nedense, bir yanlışlık var gibi.

Sonunda sabaha karşı üçte yataktan kalkıyorum, oturma odasına yürüyüp Suze'un numarasını çeviriyorum.

"Merhaba Bex!" diyor şaşırarak. "Orada saat kaç?" Arka planda televizyondaki kahvaltı haberlerinin sesi ve Ernie'nin viyaklamaları duyuluyor. "Tanrım, çok üzgünüm. Dün sana zorluk çıkardım. O zamandan beri de moralim çok bozuk."

"Önemli değil. Cidden, ben unuttum bile." Parke zeminine kıvrılıp sabahlığımın önünü kapatıyorum. "Dinle Suze. Luke, annesiyle büyük bir tartışma yaşadı. Plaza'daki düğünden çekildi. Sonuçta Oxshott'ta evlenebiliyoruz."

"Ne?" Suze hattın diğer ucunda volkan gibi patlıyor. "Aman tanrım! İnanılmaz! Şahane! Bex, o kadar endişelenmişim ki! Ne yapacağını bir türlü bulamıyordum. Tavanda dans ediyorsundur! Herhalde sevinçten-"

"Evet. Sayılır."

Suze nefesi kesilerek susuyor.

"Ne demek sayılır?"

"Her şey rayına oturdu, biliyorum. Her şeyin şahane olduğunun da farkındayım." Sabahlığımın kuşağını parmağıma doluyorum. "Ama nedense... bana öyle muhteşemmiş gibi geliyor."

"Ne demek istiyorsun?" Suze'un televizyonun sesini kıs-
tığını duyabiliyorum. "Bex, sorun ne?"

"Kendimi kötü hissediyorum," diyorum çabucak. "San-ki... kazanmışım da, kazanmak istemiyormuşum gibi. Yani, tamam, istediğim her şeye sahip oldum. Luke, Elinor'la yüzleşti, düşün organizatörünün parasını ödeyecek, düşün evde yapabileceğiz... Bir yandan her şey harika. Ama öte yandan-"

"Ne öte yanı?" diyor Suze. "Öte yan falan yok!"

"Var. En azından... bence var." Oyalanırcasına tırnak etimi yemeye başlıyorum. "Suze, Luke için endişeleniyorum. Annesine gerçekten saldırdı. Ve şimdi de onunla bir daha hiç konuşmayacağını söylüyor..."

"Eee, ne olmuş? İyi bir şey değil mi bu?"

"Bilmiyorum. Öyle mi?" Birkaç saniye süpürgeliği seyre-diyorum. "Luke şu anda son derece mutlu. Ama ya zaman-la vicdan azabı duyarsa? Ya bu durum gelecekte onu yine kahrederse? Biliyorsun, üvey annesi Annabel, Elinor'u, Luke'un hayatından bıçak gibi kesip atmaya kalkarsam, ona da zarar vereceğimi söylemişti."

"Ama Elinor'u, Luke'un hayatından bıçak gibi kesip atmadın ki," diye belirtiyor Suze. "Luke kendi yaptı."

"Eh, belki de kendine zarar verdi. Belki de... sağ kolu kesilmiş gibi hissediyor."

"İyh, iğrenç!"

"Ve şimdi de kimsenin göremediği derin bir yara var, o orada irinlenecek ve bir gün tekrar patlayacak..."

"Bex! Kes şunu! Kahvaltımı ediyorum!"

"Tamam. Affedersin. Ben sadece Luke için endişeliyim diyorum. Haklı değil. Ve diğer mesele de..." Gözlerimi kapatıyorum ve söylemek üzere olduğum şeye ben bile inanmıyorum. "Elinor hakkındaki fikrimi... değiştirdim galiba."

"Ne?" diye cırtlıyor Suze. "Bex, lütfen böyle şeyler söyleme! Ernie'yi yere düşürtüyordum az kalsın!"

"Onu *seviyor* değilim canım," diyorum çabucak. "Ama uzun uzun konuştuk onunla. Ve belki de Luke'u seviyor olabileceğini düşünüyorum. Yani kendi garip, buz kalıbı yoluyla."

"Ama onu terkedip gitti!"

"Biliyorum. Ama pişmanlık duyuyor."

"Ne olmuş yani? Herhalde duyacak, duymaması abuk!"

"Suze, sadece düşün... belki de ikinci şansı hak ediyor." Kuşağı sıktığım parmakucuma bakıyorum, yavaşça morarıyor. "Yani... bana bak mesela. Hayatım boyunca milyonlarca aptalca, düşüncesizce şey yaptım. İnsanları hayalkırıklığına uğrattım... ama bana hep ikinci bir şans tanıdılar."

"Bex, sen o cadı Elinor'la bir misin? Sen çocuğunu asla bırakmazdın!"

"Ben onun *gibi*im demiyorum! Sadece diyorum ki..." Cümlemi tamamlayamıyorum ve sabahlığın kuşağını gevşeti-
yorum.

Gerçekten de, ne dediğimi ben de bilmiyorum. Ve Suze'un neden bahsettiğimi anlayacağını da sanmıyorum. O hayatında hiç hata yapmamış. Her zaman rahatça yaşamış, kimseyi üzmemiş, başını derde sokmamış. Ama ben öyle değilim. Ben aptalca -ya da aptalcadan da kötü- bir şey yapmanın ve ondan sonra da yana yakıla keşke yapmasaydım diye pişman olmanın nasıl bir duygu olduğunu bilirim.

"Eee, tüm bunlar ne demek oluyor? Sen neden-" Suze birden panikleyerek ciddi konuşuyor. "Bir dakika. Bex, yoksa bu şekilde sonuçta yine New York'ta evleneceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Durum o kadar basit değil," diyorum kısa bir sessizlikten sonra.

"Bex... Seni öldürürüm. Gerçekten öldürürüm. Eğer bana şu anda New York'ta evlenmek istediğini söylersen-"

"Suze, New York'ta evlenmek *istemiyorum*. Tabii ki istemiyorum! Ama eğer düğünden şimdi vazgeçersek... her şey bitecek. Elinor bir daha bizimle asla konuşmaz. İkimizle de."

"İnanmıyorum. Sana inanmıyorum! Gene her şeyi rezil edeceksin, değil mi?"

"Suze-"

"Tam her şey düzelmiş, oturmuşken! Tam hayatında bir kere, büyük bir sorunun ve karmaşanın içinde değilken ve rahatlamaya başlamışken..."

"Suze-"

"Becky?"

Bir anda kafamı kaldırıp bakıyorum. Luke karşımda boksırı ve tişörtüyle dikilmiş, uykulu bir şaşkınlıkla bana bakıyor.

"İyi misin?" diyor.

"İyiyim," diyorum, elimi ahizenin üstüne koyarak. "Suze'la konuşuyordum. Sen git yat. Birazdan dönerim."

Luke'un gitmesini bekliyorum, sonra azıcık ısı yayan kalorifere iyice sokuluyorum.

"Tamam, Suze, dinle," diyorum. "Sadece... sadece bir kulaak ver. Hiçbir şeyi rezil etmeyeceğim. Gerçekten uzun uzun düşündüm ve aklıma dahiyane bir fikir geldi..."

Ertesi sabah saat dokuzda Elinor'un evindeyim. Özene bezene giyindim, en şık diplomat-OLMAYAN-elçi-tarzı ceketi mi giydim ve görünüşümü hiç tehditkar görünmeyen, yu-

varlak burunlu ayakkabılarımla tamamladım. Gerçi Elinor, gösterdiğim çabayı takdir eder mi, etmez mi, bilemiyorum. Kapıyı açtığında her zamankinden de solgun görünüyor ve gözleri iki hançere benziyor.

"Rebecca," diyor taş gibi.

"Elinor," diye cevap veriyorum, eşit derecede taşımsı. Ardından, buraya uzlaşmacı olmaya geldiğimi hatırlıyorum. "Elinor," diye yineliyorum, sözcüğe biraz daha sıcaklık katarak. "Konuşmaya geldim."

"Özür dilemeye," diyor, koridorda yürürken.

Tanrım, kadın tam bir öküz cidden. Ayrıca da, ben ne yaptım ki? Hiçbir şey! Bir an arkamı dönüp orayı terketmeyi düşünüyorum. Ama bunu yapmaya karar verdim bir ke-re, o yüzden yapacağım.

"Pek sayılmaz," diyorum. "Konuşmaya. Siz ve Luke hakkında."

"Luke sert tavırlarından pişman oldu."

"Hayır."

"Özür dilemek istiyor."

"Hayır! İstemiyor! Kalbi kırılmış ve kızgın, sizin yanınıza bir daha gelmeye hiç niyeti yok!

"Öyleyse sen niçin buradasın?"

"Çünkü... ikiniz aranızı düzeltmeye çalışırsanız, iyi olur diye düşündüm. Ya da en azından birbirinizle yeniden konuşursanız."

"Luke'a söyleyecek bir şeyim yok," diye yanıt veriyor Elinor. "Sana söyleyecek bir şeyim de yok. Luke'un dün de belirttiği gibi, ilişkimiz sona erdi."

Tanrım, *ne kadar da* benziyorlar.

"Eee... Robyn'e düğünün iptal edildiğini söylediniz mi?" Gizli korkum bu ve cevabı beklerken nefesimi tutuyorum.

"Hayır. Luke'a yeniden düşünmesi için bir şans vermeyi uygun buldum. Hata ettiği ortada."

Derin bir nefes çekiyorum.

"Luke'u, düğüne katılmaya ikna ederim. Eğer ondan özür dilerseniz." Sesim hafif titriyor. Bunu yaptığıma kendim bile inanmıyorum.

"Ne dedin sen?" Elinor yavaşça bana dönüp dik dik bakıyor.

"Luke'tan özür dileyin ve ona deyin ki... şey, onu sevdiğinizi söyleyin işte. Ben de onu Plaza'da evlenmeye ikna ederim. Bütün arkadaşlarınızın önünde o büyük, şık düğününüzü vermiş olun. Anlaşmamız bu."

"Yoksa benimle... *pazarlık* mı ediyorsun?"

"Eee... evet." Yüz yüze bakmak için ona dönüyorum ve yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. "Elinor esasında, buraya tamamen bencilce nedenlerden ötürü geldim. Luke hayatı boyunca sizden dolayı hep çok sıkılmış. Şimdi de sizi hayatı boyunca bir daha hiç görmemeye karar verdi. Ki bence güzel, iyi -ama ben, her şeyin orada sona ermeyeceğini düşünüyorum. İki yıl sonra ansızın New York'a gelmesi, sizi bulup gerçekten de düşündüğü kadar kötü müsünüz, değil misiniz diye anlaması gerektiğine karar verir diye korkuyorum. Ve her şey yeniden başlar diye."

"Akıl almaz bir şey söylüyorsun. Ne cüretle-"

"Elinor, bu düğünün olmasını istiyorsunuz. İstedığınızı biliyorum. Sadece oğlunuza karşı tatlı olmalısınız ve düğününüz sizindir. Yani, tanrım, çok şey mi istiyorum!"

Sessizlik oluyor. En sonunda Elinor'un gözleri, son estetik operasyonunun el verdiği ölçüde kısılıyor. "Sen de bu düğünü istiyorsun, Rebecca. Lütfen bana bunu tamamen başkalarını düşünerek teklif ettiğini söyleme. Luke düğün-

den vazgeçince sen de benim kadar üzüldün. İtiraf et. Sen Plaza'da evlenmek istediğin için buradasın."

"Sizce sadece bu yüzden mi buradayım?" Ağzım açık kalıyor. "Plaza düğünü iptal edildiği için üzüldüm mü sanıyorsunuz?"

Neredeyse histerik bir gülme krizine tutulacağım. Neredeyse ona tüm gerçekleri sayıp dökeceğim, ta en başından başlayarak.

"İnanın bana, Elinor," diyorum sonunda. "Bu yüzden gelmedim. Evet, düğünü ipte çekiyordum, heyecanlıyım. Ama eğer Luke istemiyorsa... bitmiştir. Aynen bu şekilde vazgeçebilirim. Davetliler benim arkadaşım değil. Burası benim vatanım da değil. Hakikaten umrumda değil."

Keskin bir sessizlik daha yaşıyoruz. Elinor cılalı bir sehpa doğru yürüyor ve tüm hayretim karşısında bir sigara alıp yakıyor. Nasıl da çaktırmadan sürdürmüş alışkanlığını!

"Luke'u ikna edebilirim," diyorum, Elinor sigara kutusunu sehpa üzerine koyarken. "Siz edemezsiniz."

"İnanılması imkânsız birisin," diyor. "Kendi düğününü pazarlığa çıkarıyorsun."

"Biliyorum. O halde evet mi demek oluyor bu?"

Kazandım. Elinor'un yüzünde okuyabiliyorum bunu. Kararını verdi bile.

"İşte söylemeniz gereken şu." Çantamdan bir kâğıt parçası çıkarıyorum. "Luke'un duymaya ihtiyacı olan her şey burada. Ona, onu sevdiğinizi, çocukken onu ne kadar özlediğinizi, İngiltere'de daha iyi olacağını düşündüğünüzü, onu görmek istememenizin tek sebebinin onu hayalkırıklığına uğratmaktan korktuğunuz olduğunu söylemelisiniz..." Kâğıdı Elinor'a uzatıyorum. "Biliyorum, hiçbirisi uzaktan yakından doğal gelmeyecek kulağa. O yüzden de konuşma-

nıza, 'Bu sözcükleri söylemem doğama çok uygun değil ama,' diye başlamalısınız."

Elinor kâğıda boş boş bakıyor. Derin derin nefes alıyor ve bir an kâğıdı yüzüme fırlatacak sanıyorum. Sonra kâğıdı dikkatlice katlayıp sehpaye koyuyor. Yoksa gözünün altında bir duygu seğirmesi daha mı oldu? Üzgün mü? Çok mu kızgın? Yoksa kibirli mi?

Elinor'u bir türlü çözemiyorum. Bir saniye içinde ulaşılmamış, dev bir sevgi taşıdığını düşünürken iki saniye sonra taş-kalpli bir öküz diyorum. Bir an benden tamamen nefret ediyor sanıyorum. Sonra kendini ifade etmeyi bilmiyor, diye karar veriyorum. Belki de bunca zaman boyunca haki-katen son derece arkadaş canlısı olduğuna inandı.

Yani, eğer kimse ona ne kadar berbat tavırları olduğunu *söylemediyse...* nereden bilsin?

"Luke tekrar New York'a gelmeye karar verebilir, derken ne demek istedin?" diyor buz gibi. "Buradan ayrılmayı mı planlıyorsunuz?"

"Daha konuşmadık," diyorum. "Ama, evet. Bence ayrılabiliriz. New York harika ama sanırım artık bizim için iyi bir yer değil. Luke perişan oldu. Bence bir manzara değişikliğine ihtiyacı var."

Senden uzak olmaya ihtiyacı var, diye ekliyorum içimden sessizce.

"Anlıyorum." Elinor sigarasından bir nefes çekiyor. "Biliyorsun, bu apartmanın yönetim kurulu başkanıyla bir toplantı düzenledim? Büyük çabalarla."

"Biliyorum. Luke bana söyledi. Fakat dürüst olmam gerekirse Elinor, biz burada oturmazdık zaten."

Yüzü tekrar seğiriyor ve bir duygusunu bastırmaya çalıştığına eminim. Ama ne? Yaptıklarından minnet duymadığım

için bana mı öfkeleniyor? Luke onunla aynı apartmanda oturmayacak diye mi üzülüyor? Bir yanım aşırı derecede meraklı, o ön cephesini kırıp içeri dalmak ve hakkındaki her şeyi öğrenmek için çıldırıyor.

Ve diğer, mantıklı yanımsa diyor ki, boşver Becky. Boşver.

Yine de kapıya ulaştığımda arkamı dönmeden edemiyorum. "Elinor, her şişman insanın içinde dışarı çıkma savaşı veren zayıf bir insan vardır ya? Eh... sizi düşündükçe belki de -yani bir ihtimal- içinizde hoş bir insan olduğunu düşünüyorum. Ama insanlara kötü davranmaya devam ettiğiniz sürece ve onlara ayakkabılarının pis ve çamurlu olduğunu söylediniz sürece, kimse o içinizdeki insanı tanıyamayacak."

İşte. Şimdi beni kesin öldürür. En iyisi çıkmak. Tabanları yağlamış gibi görünmemeye çalışarak koridorda yürüyüp evden çıkıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve yaslanıyorum, kalbim ağzımda atıyor.

Tamam. Şu ana kadar iyiydi. Şimdi Luke'a gelelim.

"Neden Rockefeller Center'a gitmek istiyorsun, hiçbir fikrim yok." Luke takside arkasına yaslanıyor ve camdan dışarı somurtarak bakıyor.

"Çünkü hayatımda hiç gitmedim, tamam mı? Manzarayı görmek istiyorum!"

"Ama neden şimdi? Neden bugün?"

"Neden bugün değil?" Kol saatime bakıyorum, sonra da gergince Luke'u süzüyorum.

Mutluymuş gibi yapıyor. Özgürleşmiş gibi yapıyor. Ama hiç öyle değil. İçinden kara kara düşünüyor.

Yapay bir biçimde her şey biraz daha iyiye gitmeye başladı. En azından Luke artık kıyafetlerini sağa sola dağıtmıyor, hatta bu sabah tıraş oldu. Ama yine de eski halinden

çok uzak. Bugün işe gitmedi ve Bette Davis'in oynadığı, üç siyah beyaz film izledi.

Yine son derece komik, Elinor ile Bette Davis arasındaki benzerliği de daha önce farketmemiştim.

Doğrusu, Annabel haklıydı; Luke'u izledikçe daha iyi anlıyorum bunu. Eh, tabii ki haklıydı. Üvey oğlunu, kendi çocuğu kadar iyi tanıyor. Ve Elinor'un, Luke'un içinde olduğunu, onun varlığının bir parçası olduğunu çok iyi biliyor. Luke onu kesip atıp ondan sonra da hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edemez. En azından bir karara ihtiyacı var. Acı verse bile.

Gözlerimi kapatıp bütün tanrılara sessizce yakarıyorum. Lütfen işe yarasın. Lütfen. Belki ondan sonra her şeye bir çizgi çeker, hayatımıza geri dönebiliriz.

"Rockefeller Center," diyor taksici, ben de gerginliğimi gizlemeye çalışarak Luke'a gülümsüyorum.

Elinor'la karşılaşma olasılığının en düşük olduğu yeri bulmaya çalıştım ve Rockefeller Center'daki Rainbow Room aklıma geldi, turistlerin kokteyl içmeye ve Manhattan manzarasını izlemeye gittikleri restoran. Asansörle altmış beşinci kata çıkarken ikimiz de sessiziz ve içimden çaresizce umarım burada olur, umarım her şey yolunda gider, umarım Luke bana kızmaz diye dualar ediyorum.

Asansörden iniyoruz... ve onu görebiliyorum. Koyu renk ceketiyle, cam kenarındaki bir masaya oturmuş, yüzü manzaraya dönük.

Onu görür görmez, Luke huzursuzlanıyor.

"Becky. Ne bok olu-" Topuğunun üstünde dönüyor ve koluna yapışıyorum.

"Luke, lütfen. Seninle konuşmak istiyor. Sadece... ona bir şans tanı."

"Bunu sen mi ayarladın?" Yüzü öfkeden bembeyaz oluyor. "Beni buraya bilerek mi getirdin?"

"Mecburdum! Başka şekilde gelmezdin. Sadece beş dakika. Ne dediğini dinle, o kadar."

"Neden dinleyecektim?"

"Bence ikiniz gerçekten konuşmalısınız. Luke, bu şekilde bırakamazsın. Seni içten içe kemiriyor! Ve eğer onunla konuşmazsan, daha iyi olmayacaksın... Hadi, Luke." Kolu-nu yavaşça bırakıp ona yakaran gözlerle bakıyorum. "Sadece beş dakika. Tek istediğim bu."

Kabul etmek zorunda. Eğer arkasını dönüp giderse, bit-tim demektir.

Arkamızdan bir grup Alman turist geliyor ve cam kenarına ilerleyip manzaraya huşu içinde bakışlarını izliyorum.

"Beş dakika," diyor Luke sonunda. "Hepsi bu." Restoranın içinde yavaşça yürüyor ve Elinor'un karşısına oturuyor. Bana bakış atıp kafa sallıyor, ben de arkamı dönüyorum ama o sırada kalbim güm güm atıyor. Lütfen, Elinor bunu mahvetmesin. Lütfen.

Bardan çıkıp boş bir parti salonuna giriyorum ve yere kadar inen camın kenarında durup şehri seyrediyorum. Bir süre sonra kol saatime bakıyorum. Beş dakika geçti ve Luke fırtına gibi eserek restorandan çıkmadı.

Elinor anlaşmada üstüne düşen kısmı yerine getirdi. Şimdiye ben benimkini yerine getirmeliyim.

Cep telefonumu çıkarıyorum ve dehşetten midem buluyor. Çok zor olacak. Gerçekten zor olacak. Annem nasıl bir tepki verecek, bilmiyorum. Ne diyecek, bilmiyorum.

Ama önemli olan şu ki, ne derse desin, bana ne kadar kızarsa kızsın, biliyorum ki, annemle ben gene barışacağız. Annem ve benim ilişkimiz asla bitmez.

Ancak bu, Luke'un, Elinor'la barışması için son şansı olabilirdi.

Telefonun çalmasını dinlerken Manhattan'a, gümüş rengi yüksek binalara ve gökdelenlere bakıyorum. Güneş bir binaya çarpıp sekiyor, diğerinden tekrar aşağı yansıyor, tıpkı Luke'un dediği gibi. İleri, geri ama asla gitmiyor. Sarı tak-siler o kadar aşağıda ki oyuncığa benziyorlar ve oradan oraya koşturan insanlar minik böcekler kadar. İleride, ortadaysa Central Park dikdörtgeni çocukların oynaması için serilmiş bir piknik örtüsü gibi duruyor.

Manzaradan büyülenmiş halde dikiliyorum. Dün Elinor'a söylediklerimde ciddi miydim? Luke ve benim bu göz kamaştırıcı şehirden ayrılmamızı istiyor muyum?

"Alo?" Annemin sesi düşüncelerimi bölüyor ve birden baston yutmuş gibi oluyorum. Bir an gerilmekten felç oldum sanıyorum. Bunu yapamam.

Ama yapmak zorundayım.

Başka seçeneğim yok.

"Merhaba anne," diyorum sonunda, tırnaklarımı avcunun içine batırarak. "Ben... Becky. Dinle, sana söylemem gereken bir şey var. Ve maalesef pek hoşuna gitmeyecek..."

BAYAN JAMES BRANDON
RIDGE HOUSE
RIDGEWAY
NORTH FULLERTON
DEVON

2 Haziran 2002

Sevgili Becky,

Araman bizi ilk başta hayrete düşürdü. Bize durumu açıkladığında her şeyin çok güzel olacağını temin etmene rağmen ve sana son derece güvenmemize rağmen, neler olup bittiğini anlamış değiliz.

Yine de James ve ben uzun uzun konuştuk ve nihayet senin söylediğin şeyi yapmaya karar verdik. New York, uçuşlarımızı iptal ettik ve ailemizin geri kalanına da haber verdik.

Becky, tatlım, umarını her şey yolunda gider.

En içten dileklerimle ve Luke'a sevgilerimizle

Annabel

SECOND UNION BANKASI
300 WALL STREET
NEW YORK NY 10005

Bayan Rebecca Bloomwood
Apt B
251 W 11. Sokak
New York
NY 10014

10 Haziran 2002

Sevgili Bayan Bloomwood,

Walt Pitman'a göndermiş olduğunuz düğün davetiyesi için çok teşekkür ederiz.

Birtakım tartışmalar sonucunda size güvenebileceğimize kanaat getirdik. Aslında Walt Pitman diye birisi yok. O yalnızca, tüm müşteri hizmetleri çalışanlarımızı temsilen kullandığımız genel bir isim.

'Walt Pitman' ismi, ulaşılabilir ancak aynı zamanda başarılı bir çalışanı simgelemesi üzere derin ve uzun araştırmalar sonucunda büyük bir dikkatle seçildi. Müşterilerden aldığımız geribildirim gösteriyor ki, Walt'un müşterilerimizin hayatında daima bulunması, bize olan güveni ve sadakati yüzde elli oranında arttırdı.

Bu gerçeği kendinize saklarsanız, memnun oluruz. Yine de düğününüzde Second Union Bankası'ndan birini görmek istiyorsanız, katılmaktan zevk duyarım. Doğumgünüm 5 Mart ve en sevdiğim renk, mavi.

Saygılarımla

Bernard Lieberman
Genel Müdür Yardımcısı

Tamam. Panik yapma. İŖe yarayacak. Eğer baŖımı dik tutar ve sakın olursam, iŖe yarayacak.

"İŖe yaramayacak," diyor Suze'un sesi kulağımda.

"Kapa eneni!" diye tersliyorum onu.

"Hayatta iŖe yaramaz. Seni uyarıyorum."

"Beni uyarman gerekmez! Beni yreklendirmen gerekir!"

Sesimi alçaltıyorum. "Ve herkes üstüne dŖŖeni yaparsa, kesinlikle iŖe yarayacak. Yaramak zorunda."

Plaza'da, on ikinci katta bir sitin penceresinden dıŖarı, aŖaęıdaki Plaza Meydanı'na bakıyorum. DıŖarıda, sıcak gneŖli bir gün var. İnsanlar tiŖrtleri, Ŗortları ekmiŖ, geziniyor ve parkta turlamak için fayton kiralamak, eŖmeye bozuk para atmak gibi sıradan Ŗeyler yapıyorlar.

Bense buradayım, bir havluya sarınmıŖım, saım tanınmayacak bir 'Uyuyan Güzel' stilinde ve makyajım iki santim kalınlığında yapılmıŖ ve hayatımda rastladığım en yüksek, beyaz saten topuklu ayakkabının içinde (Christian Louboutin, Barneys'den, özel indirimimle aldım) ortalıkta yürüyorum.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diyor Suze'un sesi.

"Camdan dışarı bakıyorum."

"Hangi amaçla yapıyorsun bunu?"

"Bilmiyorum." İzlendiğinden habersiz, bir banka oturup kutu kolasını açan, kot şortlu bir kadına bakıyorum. "Sanırım bir parça normallik hissetmek için."

"Normallik mi?" Suze, hattın diğer ucunda makineli tüfek gibi sıralıyor laflarını. "Bex, sence de normallik için biraz geç değil mi?"

"Haksızlık bu!"

"Normallik dünya diyelim ki, sen şu an neredesin biliyor musun?"

"Eee... ay?" diye korkarak soruyorum.

"Elli milyon ışık yılı uzaktasın. Sen... başka bir galaksidesin. Uzun zaman geridesin."

"Ben de zaten kendimi başka bir dünyada gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum. Ve dönüp arkamdaki saray yavrusu süiti inceliyorum.

Atmosfer sessiz, saç spreyi, parfümler ve beklenti kokuyor. Ne yana baksam, aşırı kokoş çiçek aranjmanları, sepetlerce meyve, kutularca çikolata, şişelerce şampanya var. Tuvalet masasının orada makyaj uzmanı ve saç stilisti, Erin'i hazırlarken çene çalıyor. Bir tarafta röportaja gelen fotoğrafçı filmini değiştiriyor, bu arada asistanı da MTV'de Madonna'yı izlerken oda servisi garsonu bir tepsi dolusu bardak ve fincanı daha toplamaya geliyor.

O kadar ihtişamlı, o kadar pahalı ki. Ama aynı zamanda, en çok aklıma gelen, okulun sene sonu piyesine hazırlanmak. Pencerele siyah bir şeylerle kapatılmış olurdu ve hepimiz aşırı heyecanla aynanın önüne üşüştük, dışarıda anne babalarımızın geldiğini duyardık ama aradan onlara bakmamız yasaktı...

"Şu anda ne yapıyorsun?" diye geliyor Suzeun sesi yenden.

"Hâlâ camdan dışarı bakıyorum."

"İyi, o zaman camdan dışarı bakmayı kes! Bir buçuk saat kaldı!"

"Suze, rahatla."

"Nasıl rahatlayabilirim?"

"Her şey yolunda. Her şey kontrol altında."

"Ve daha kimseye söylemedin," diyor bir milyonuncu kez. "Danny'ye söylemedin."

"Tabii ki söylemedim! O kadar aptal değilim!" Kimsenin beni duyamayacağı bir köşeye sınıyorum. "Sadece Michael biliyor. Ve Laurel. Hepsi bu."

"Kimse bir şeyden şüphelenmiyor?"

"Hayır canım," diyorum, tam Robyn odaya girdiği sırada. "Merhaba Robyn. Suze, sonra konuşuruz, tamam-"

Cep telefonumu indirip Robyn'e gülümsüyorum, üstünde parlak pembe bir etek ceket takımı var, kulaklık takmış ve elinde bir telsizle dolaşıyor.

"Tamam Becky," diyor, son derece ciddi, işkadını edasıyla. "Birinci Aşama tamamlandı. İkinci Aşama yolda. Ama bir sorunumuz var."

"Gerçekten mi?" Yutkunuyorum. "Neymiş?"

"Luke'un ailesinden kimse gelmedi. Babası, üvey annesi, listedeki birkaç kuzeni... Bana seninle konuştuklarını söylemiştin?"

"Evet, konuştular." Boğazımı temizliyorum. "Aslına bakarsan, az önce gene aradılar. Uçaklarında bir sorun varmış. Yerleri başkalarına satılmış."

"Gerçekten mi?" Robyn'in yüzü düşüyor. "Çok fena! Bir düğünde bu kadar son dakika değişikliği olduğunu ilk kez

görüyorum! Yeni bir baş nedime... Yeni bir sağdıç... Yeni bir nikâh memuru... Resmen her şey değişti!"

"Biliyorum," diyorum özür diler gibi. "Çok üzgünüm, size çok fazla iş çıktı, farkındayım. Birdenbire bir yabancı yerine, Michael'm bizi evlendirmesi uygun göründü gözümüz, ne de olsa çok eski bir dostumuz, buna yetkisi de var. O yüzden Luke'un da sağdıçı değişmek zorunda kaldı..."

"Ama düğünden üç hafta önce karar değiştirmek! Ve biliyor musun, Peder Simon reddedildiği için çok üzüldü. Yoksa saçından dolayı mı diye merak etti."

"Hayır! Tabii ki değil! Cidden, onunla hiçbir alakası yok-"

"Sonra annen ve babanın aynı anda suçlu olduğu çıkarılması. Yani, böyle bir şeyin olma ihtimali nedir?"

"Biliyorum!" Kederle dudak büküyorum. "Ne talihsizlik."

Telsizinden bir cızırtı gelince Robyn yana dönüyor.

"Evet," diyor. "O ne? Hayır! Ben canlı sarı ışık dedim! Mavi değil! Tamam, geliyorum..." Kapıya ulaşınca arkasına bakıyor.

"Becky, gitmeliyim. Sadece şunu demeye gelmiştim, her şey o kadar karıştı ki, tüm değişiklikler sonucu birkaç ek ayrıntı koymak zorunda kaldım ama seninle konuşmaya zaman olmadı. O yüzden, kafama göre ayarladım, tamam mı?"

"Her neyse," diyorum. "Zevkine güveniyorum. Sağol Robyn."

Robyn çıkınca kapı tıklatılıyor ve elinde bir şampanya kadehiyle Christina giriyor bu kez, uçuk altın rengi Issey Miyake elbisesinin içinde olağanüstü görünüyor.

"Gelin nasıl?" diye soruyor gülümseyerek. "Gergin misin?"

"Pek değil!" diyorum.

Ki doğru sayılır.

Hatta doğru. Gerginliği çoktan aştım. Ya her şey plana göre gidecek. Ya da gitmeyecek ve bir felaket yaşanacak. Elimden bir şey gelmez.

"Az önce Laurel'la konuştum," diyor, şampanyasından bir yudum içip. "Düğün hazırlıklarına bu kadar dahil olduğunu hiç bilmiyordum."

"Ah, değil zaten," diyorum. "Sadece bana küçücük bir iyilik yaptı."

"Anladım." Christina beni kadehinin üstünden süzüyor ve birdenbire Laurel ona ne anlattı diye merak ediyorum.

"Sana... nasıl bir iyilik yaptığından bahsetti mi?" diye soruyorum gayet sıradan.

"Bana anafikrini söyledi. Becky, bundan sağ kurtulursan..." diyor Christina. Başını iki yana sallıyor. "Bundan alınının akıyla çıkarsan, cesaret Nobel'i sana verilmeli." Kadeh kaldırıyor. "Sana. Bol şans."

"Teşekkürler."

"Hey Christina!" İkimiz de dönünce Erin'in bize doğru geldiğini görüyoruz. Uzun, lavanta rengi baş nedime elbisesini giymiş, saçları ortaçağ leydileri gibi topuz yapılmış ve gözleri heyecandan parlıyor. "Uyuyan Güzel teması çok havalı değil mi? Becky'nin gelinliğini gördün mü? Baş nedime olduğuma inanamıyorum! Hayatımda ilk kez!"

Bence Erin biraz da terfi ettiği için bu kadar heyecanlı. Ona en yakın arkadaşım Suze, Amerika'ya gelemeyecek, onun yerine baş nedimem olur musun dediğimde karşımda gözyaşlarına boğulmuştu.

"Becky'nin gelinliğini daha görmedim," eliyor Christina. "Bakmaya yüreğim el vermiyor."

"Gerçekten güzel!" diye karşı çıkıyorum. "Gel de gör."

Onu Danny'nin tasarımı gelinliğin aslı durduğu, son derece lüks giyinme bölümüne götürüyorum.

"Tek parça halinde," diye gözlemliyor Christina kısa ve öz. "İyi bir başlangıç."

"Christina," diyorum, "tişörtler gibi değil bu. Bambaşka bir kulvarda. Yakından incelesene!"

Danny'nin ne kadar olağanüstü bir iş çıkardığına inanmıyorum. Christiana'ya itiraf etmesem de, onun diktiği gelinliği gönül rahatlığıyla beklemiyordum. Hatta, tamamen dürüst olmak gerekirse, bir hafta öncesine kadar Vera Wang'de kaçak randevularım vardı.

Ama sonra bir gece Danny kapıyı çaldı, yüzü heyecanla doluydu. Beni yukarı, evine sürükledi, koridoru geçirdi ve odasının kapısını bir cakayla açtı. Ve küçük dilimi yuttum.

Uzaktan bakılınca geleneksel, beyaz bir gelinliği andırıyor, gövdesi sıkı, eteği kabarık ve romantik, kuyruklu. Ama yaklaştıkça her tarafındaki ince ayrıntıyı görüyorsunuz. Arka tarafındaki beyaz kırışık kot kumaşlı kısmı. Belde toplanan, Danny'nin imzası olmuş minik pliler. Kuyruğunu baştan başa kaplayan minik taşlar, payetler ve simler sanki birisi üstüne bir kutu şeker boca etmiş gibi duruyor.

Hayatımda hiç öyle bir gelinlik görmedim. Bir sanat eseri.

"Eh," diyor Christina. "Açık konuşacağım. Bana genç Bay Kovitz'in bir tasarımını giyeceğini söylediğin zaman, biraz endişeliydim. Ama bu..." Ufak bir boncuğa dokunuyor. "Et-kilendim. Sen yürürken kuyruğun salonun ortasında kopup düşmeyeceğini varsayarsak."

"Düşmeyecek," diye onu temin ediyorum. "Bizim evde yarım saat boyunca gezdim. Bir boncuk bile düşmedi!"

"Göz alıcı görüneceksin," diyor Erin rüyada gibi. "Tıpkı bir prenses gibi. Ve o salonda..."

"Salon muhteşem," diyor Christina. "Bence bazı çeneler yerlere düşecek."

"Ben daha görmedim," diyorum. "Robyn beni sokmadı."

"Ah, kısa bir bakış atmalısın," diyor Erin. "Kapıdan şöyle. İnsanlarla dolmadan önce."

"Yapamam! Ya biri beni görürse?"

"Hadi ama! Başına bir eşarp sar. Kimse sen olduğunu anlamaz."

Birisinden ödünç aldığım kapüşonlu bir montla alt kata iniyorum ve yanımdan geçen olursa, başımı öne eğiyorum, kendimi saçma sapan bir şekilde yaramaz hissediyorum. Tasarımcının planlarını görmüştüm ve Teras Salonunun kapısını açarken sanırım kabaca ne beklediğimi biliyorum. Görkemli ve teatral bir şey.

Hiçbir şey beni bu salonda gördüklerime hazırlayamazdı. Adeta başka bir diyara giriyorum.

Gümüşümsü, ıslıl ıslıl, sihirli bir orman. Kafamı kaldırdığımda tepemde kubbe gibi ağaç dalları. Topraktan fışkırır gibi çiçekler. Gümüş rengi elmalarla dolu bir elma ağacı, asmalar, meyveler, çiy damlalarıyla kaplı bir örümcek ağı... ve şurada uçanlar *gerçek* kuş mu?

Renkli ışıklar ağaç dallarından sarkıp sandalyelerin üstünde sallanıyor. İki kadın, her bir sandalyenin üstündeki tozları fırçayla temizliyor. Kot pantolonlu bir adam halılara kablo yapııştırıyor. Başka bir adam gümüşümsü bir ağaç dalını düzeltiyor. Bir kemancı kenarda minik ritimler ve ezgiler çalıyor. Ve davulcunun ses kontrolü yaparken çıkardığı vuruşlar ritmik bir şekilde çalıyor.

Adeta bir West End gösterisinin sahne hazırlıklarını izliyorum.

Kenarda durup etrafıma bakıyorum, her bir ayrıntıyı inceliyorum. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim ve bir daha da göreceğimi sanmıyorum.

Birden Robyn uzak ucta, telsiziyle konuşarak salona giriyor. Gözleriyle odayı tarıyor ve kapüşonumun içine gömülüyorum. Beni görmeden hemen Teras Salonu'ndan dışarı çıkıyorum ve Büyük Salon'a geçmek için asansöre biniyorum.

Kapılar kapanmak üzereyken koyu renk etekli, beyaz gömlekli yaşlıca iki kadın biniyor.

"Pastayı gördün mü?" diyor biri. "En az üç bin dolar."

"Aile kim?"

"Sherman," diyor ilk kadın. "Elinor Sherman."

"Ah, Elinor Sherman düğünü *bu* demek."

Kapılar açılıyor ve asansörden iniyorlar.

"Bloomwood," diyorum ama çok geç. "Galiba gelinin adı Becky..."

Zaten dinlemiyorlar.

Dikkatlice peşlerinden Büyük Salon'a giriyorum. Luke ile ilk dansımızı edeceğimiz, beyaz, altın rengi, devasa salon.

Aman tanrım. Hatırladığımdan da devasaymış. Daha varaklı ve ihtişamlı. Spotlardan çıkan ışık dönerek odada dolaşüyor, sırasıyla balkonları ve avizeleri aydınlatıyor. Ani efektler için sönüp yanıyorlar, sonra disko ışığına geçiyor, masalara son dokunuşları yapan garsonların yüzüne vuruyor. Bütün yuvarlak masaların ortasında beyaz çiçeklerden bir aranjman var. Tavanlara muslin kumaştan tente yapılmış ve inci gibi minicik ışıklarla aydınlatılmış. Dans pisti kocaman ve parlıyor. Sahnedeysen on kişilik bir müzik grubu ses ayarını yapmakla meşgul. Başım dönerek etrafıma bakıyo-

rum ve Antoine'ın pasta atölyesinden iki asistanın, sandalye tepesine çıkmış, sekiz katlı pastanın en üstüne birkaç şeker lale yerleştirdiklerini görüyorum. Her tarafta çiçek kokuları, mumlar ve beklentinin o müthiş atmosferi.

"Afedersiniz." Garson tekerlekli bir servis masasıyla geçerken kenara kaçıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyor, yakasında Plaza arması olan bir kadın.

"Ben sadece eee... etrafa bakıyordum..." diyorum.

"Etrafa mı bakıyordunuz?" Şüpheyile gözlerini kısıyor.

"Evet! Gün gelir de... eee... evlenmek istersem diye." Ve daha fazla soru sormasına kalmadan geri çekiliyorum. Zaten yeterince şey gördüm.

Buradan süite nasıl döneceğimi bilmiyorum, burası o kadar büyük ki, kaybolma ihtimalim yüksek, o yüzden en alt kata inip oradan kaçmayı planlıyorum, kimseye çaktırmadan asansörlere doğru yürümeye başlıyorum.

Koltuğun olduğu bir girintinin önünden geçerken duruyorum. Tanıdık bir koyu saçlı kafa. Cin tonik tutan, bildiğim bir el.

"Luke?" Kafasını çeviriyor ve bana boş boş bakıyor -o anda yüzümün saklı olduğunu farkediyorum. "Benim!" diye tıslıyorum.

"Becky?" diyor inanamayarak. "Burada ne arıyorsun?"

"Her şeyi görmek istedim. Olağanüstü değil mi?" Biri beni gözetliyor mu diye etrafı kolaçan ediyorum, sonra da Luke'un karşısındaki koltuğa oturuyorum. "Harika görünüyorsun."

Harikadan da öte. Tam anlamıyla nefes kesici, jilet gibi bir takım elbise ve gıcır gıcır bir beyaz gömlek var üstünde. Kahverengi saçları ışıkların altında parlıyor ve tıraş sonrası

losyonunun kokusunu duyuyorum. Göz göze geldiğimizde de içimde bir şeylerin gevşediğini hissediyorum, bir makara çözülüyor. Bugün her ne olursa olsun -bundan alnımızın akıyla çıkalım ya da çıkmayalım- ikimiz birlikteyiz nasılsa. İyi olacağız.

"Birbirimizle konuşmamalıyız, biliyorsun," diyor ufak bir gülüşle. "Uğursuzluktur."

"Biliyorum," diyorum ve cin toniğinden bir yudum içiyorum. "Ama doğrusu, şu anda batıl inançların çok ötesindeyiz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ah... hiç." Kendimi yatıştırmak için beşe kadar sayıyorum. "Annenle babanın geciktiğini duydun mu?"

"Evet, söylediler." Luke kaşlarını çatıyor. "Onlarla konuştun mu? Ne zaman geleceklermiş, haberin var mı?"

"Ah, çok sürmez herhalde," diyorum belli belirsiz. "Merak etme, senin koridorda yürüdüğünü görmek için kesinlikle burada olacaklarmış."

Ki doğru. Başka bir açıdan.

Luke'un planlarımdan haberi yok. Zaten yeterince şeyle uğraştı. Bir kere de, ben kontroldeyim.

Son birkaç haftadır bambaşka bir Luke görmüş gibiyim. Daha genç, daha kırılgan bir Luke, dış dünyanın hiç bilmediği bir Luke. Elinor'la görüştüktan sonra kısa bir süre çok sessiz kaldı. Büyük bir duygusal patlama; dramatik sahne yaşanmadı. Bazı açılardan eski haline donuverdi. Ama yine hassastı, yorgundu. Yine de işe gidemedi. Yaklaşık iki hafta günde on dört on beş saat uyudu, uyudu. Sanki on yıl boyunca kendini paralamanın acısını çıkarıyordu.

Şimdiyse nihayet yavaş yavaş eski haline dönüyor. Kendine güveni yeniden güçlendi. İnsanlara hislerini belli et-

mediği o boş ifadesi geri döndü. O hızlı, işadamı tavırları. Geçen hafta ofise gidip geldi ve her şey önceki temposuna yaklaştı.

Ama tam olarak değil. Çünkü kaplama gene çekildiyse de, ben altında ne olduğunu gördüm. Luke'un nasıl düşündüğünü gördüm. Beyninin nasıl çalıştığını, ne zaman korktuğunu ve hayattan asıl beklentilerinin ne olduğunu gördüm. Bu olay yaşanmadan önce neredeyse iki yıldır birlikteydik. Beraber yaşıyorduk, başarılı bir çifttik. Fakat şu anda onu daha önce hiç bilmediğim bir şekilde tanıdığımı hissediyorum.

"Annemle yaptığım o konuşmayı hatırlayıp duruyorum," diyor Luke, içkisine bakarak kaşlarını çatıp. "Rainbow Room'daki."

"Gerçekten mi?" diyorum yorgunca. "Tam olarak ne-"

"Hâlâ kafamı karıştırıyor."

"Karıştırıyor mu?" diyorum bir an durup. "Neden?"

"Daha önce hiç öyle konuştuğunu duymamıştım. Gerçek değildi sanki." Kafasını kaldırıyor. "Ona inansam mı, inanasam mı, bilmiyorum."

Öne eğilip elini tutuyorum.

"Luke, hayatı boyunca sana bunları hiç söylememiş olması, yalan söylediğini göstermez."

Luke'un, Elinor'la karşılıklı konuştuğu günden beri, her gün ona aynı cümleyi söylüyorum. Aynı şeyi didiklemeden vazgeçmesini istiyorum. Elinor'un söylediklerini kabul edip mutlu olması dileğim. Ama Luke, fazla zeki. Birkaç saniye sessiz kalıyor ve konuşmayı zihninde bir kez daha oynattığını anlıyorum.

"Söylediği bazı şeyler gerçek geldi bana, bazılarıysa yalan."

"Nereleri yalan geldi?" diyorum. "Sadece meraktan soruyorum."

"Bana yaptığım her şeyden gurur duyduğunu söylediği kısım mesela. Şirketi kurmamdan, seni kendime eş olarak seçmemden gurur duyması. Sanki bana... Bilmiyorum..." Başını iki yana sallıyor.

"Bence gayet iyiydi!" diye karşı çıkıyorum, kendime hâkim olamadan. "Yani... bilirsin... onun söyleyebileceği bir şey gibi-"

"Ama sonra bana bir şey daha dedi. Doğduğum günden beri, beni düşünmediği bir gün bile olmamış." Luke duraksıyor. "Ve söyleyiş şeklinden, bana... bana çok gerçekçi geldi."

"Elinor öyle mi dedi?" diyorum şaşırıp kalarak.

Elinor'a verdiğim kâğıtta öyle bir cümle yazmıyordu. Luke'un cin tonağıne uzanıp dalgın dalgın uzaklara bakarak bir yudum içiyorum.

"Bence gerçekten söylediği şeyde ciddiydi," diyorum sonunda. "Hatta bundan... eminim. Önemli olan, sana seni sevdiğini söylemeye çalışması. Eğer sana söylediği her şey doğal gelmese bile, en azından bunu bilmeni istemiş."

"Bence de öyle." Göz göze geliyoruz. "Ama yine de. Ben ona karşı aynı hisleri duyamıyorum. Başta olduğum noktaya dönemem."

"Hayır," diyorum ben de, biraz düşünüp. "Şey, bence bu iyi bir şey."

Büyü bozuldu. Luke sonunda uyandı.

Eğilip onu öpüyorum ve içkisinden son bir yudum içiyorum.

"Ben üstümü giymeye gidiyorum."

"O kuryeci montunu giymeyecek misin?" diyor Luke sırtarak.

"Eh, giyecektim. Ama sen gördüğün için artık başka bir şey bulmak zorundayım..." Ayağa kalkıyorum -sonra tereddüt ediyorum. "Dinle Luke. Eğer bugün bazı şeyler sana garip gelirse, sadece... istifini bozma, tamam mı?"

"Tamam," diyor Luke da şaşırarak.

"Söz mü?"

"Söz." Bana yan yan bakıyor. "Becky, bilmem gereken bir şey var mı?"

"Eee... yok," diyorum masumca. "Hayır, sanmıyorum. Orada görüşürüz."

Bu ana kadar gelmeyi başardığıma inanamıyorum. Gerçekten oldu! Üstümde bir gelinlik var. Saçımda ışı l ışı l bir duvak var.

Gelin oldum.

Robyn tarafından Plaza'nın boş, sessiz koridorlarında salona doğru götürölürken kendimi bir Hollywood filmindeki cumhurbaşkanı gibi hissediyorum. "Güzellik yolda," diye mırıldanıyor Robyn, yumuşacık kırmızı halıda yürürken. "Güzellik yaklaşıyor."

Bir köşeyi dönerken devasa, antika bir aynada kendimi görüyorum ve bir an irkiliyorum. Tabii ki nasıl göründüğümü biliyorum. Üst kattaki süitte yarım saat kendimi inceledim, tanrı aşkına! Yine de beklenmedik bir anda kendimi görünce o duvağın altındaki kızın ben olduğuma inanamıyorum. O *benim*.

Plaza'daki uzun koridoru yürümek üzereyim. Dört yüz kişi her bir hareketimi izleyecek. Ah tanrım.

Ah tanrım. Ne yapıyorum ben?

Teras Salonu'nun kapılarını görünce ani bir şok dalgası sarıyor içimi ve parmaklarımla buketimi sıkıyorum. Asla işe

yaramayacak. Delirdim galiba. Yapamayacağım. Kaçmak istiyorum.

Ama kaçacak bir yer yok. İlerlemek dışında yapılacak bir şey yok.

Erin ve diğer nedimeler bekliyor ve biz yaklaştıkça hepsi gelinliğime ağzının suyu akararak bakıyor. Nedimelerin hiçbirinin adını bilmiyorum. Elinor'un arkadaşlarının kızları. Bugünden sonra onları muhtemelen bir daha hiç görmeyeceğim.

"Yaylı orkestrası. Becky'nin yanında durun," diyor Robyn kulaklığına.

"Becky!" Kafamı çeviriyorum ve tanrıya şükür, Danny orada, deri pantolon üstüne brokar ceket giymiş, elinde taş rengi bir Seremoni Programı tutuyor. "Olağanüstü görünüyorsunuz."

"Gerçekten mi? İyi miyim?"

"Şahane," diyor Danny istifini bozmadan. Gelinliğin kuyruğunu düzeltiyor, arkaya bir adım atıp bakıyor, sonra bir makas çıkarıp bir kurdele parçasını kırt diye kesiyor.

"Hazır mısın?" diyor Robyn.

"Sanırım," diyorum, ufak bir şok daha atlatırken.

Çift kanatlı kapılar savrularak açılıyor ve dört yüz kişinin sandalyesinde dönme hissettirenini duyuyorum. Keman orkestrası *Uyuyan Güzelin* film müziğini çalmaya başlıyor ve nedimeler de uzun koridora yöneliyor.

Ve birden ileri doğru atılıp büyülü ormanda yürüyorum, müzik beni alıp götürüyor. Üstümüzde minicik ışıklar göz kırıyor. Ayağımın altındaki çam yapraklarından temiz kokular yayılıyor. Taze toprak kokusu ve kuşların cıvıltısını duyuyorum, hafif bir su şırıltısı akıyor. Attığım her adımda çiçekler sihirli bir şekilde açıyor, yapraklar büyüyor ve in-

sanlar nefesini tutuyor. Ve Luke tam karşımda, yakışıklı prensim beni bekliyor.

İşte şimdi nihayet rahatlayabilirim. Tadını çıkarabilirim.

Her adımla birlikte Covent Garden'da mükemmel bir oyunda dans eden prima balerina gibi hissediyorum kendimi. Ya da Oscar törenlerine gelmiş bir film yıldızı. Müzik çalıyor, bütün gözler bende, saçımda parlak taşlar ve üstümde gelmiş geçmiş en harika gelinlik. Hayatım boyunca bir daha asla böyle bir deneyim yaşamayacağım, biliyorum. Asla. Koridorun sonuna vardığımda hızımı yavaşlatıyorum, atmosferi içime çekiyorum, ağaçları, çiçekleri, harika kokuyu duyumsuyorum. Bütün ayrıntıları zihnimde tek tek algılamaya çalışıyorum. Her bir büyülü sesi hafızama kazıyorum.

Tamam. İtiraf ediyorum.

Elinor haklıydı. Düşünüyordum ki kurtarmaya çalışırken fedakarca davranmıyordum aslında. Niyetim yalnızca ve yalnızca Luke'un annesiyle ilişkisini kurtarmak değildi.

Bunu kendime istiyordum. Bir günlüğüne, bir masal prensesi olmak istiyordum.

Luke'un yanına ulaşmıştım Erin'e veriyordum. Luke'un yeni sağdıç Gary'ye sıcacık gülümsüyordum -sonra da Luke'un elini tutuyordum. Luke elimi hafifçe sıkıyor, ben de onunkini sıkıyorum.

Ve işte Michael öne çıkıyor, üstünde hafiften papaz elbisesini andıran, koyu renk bir kıyafet var.

Bana minik, işbirlikçi bir gülümseme çakıyor, ardından derin bir nefes alıp topluluğa sesleniyor.

"Sevgili konuklar. Bugün burada iki insan arasındaki sevgiye tanıklık etmek için bir aradayız. Ve de birbirlerine olan aşklarına şahit olmak üzere toplandık. Birbirlerine olan

sevgiyi ve aşkı kutlarken onlara katılmaya geldik. Tanrı bütün sevenleri korusun ve bugün birbirlerine yeminlerini edecek olan Luke ve Becky'yi de korusun."

Bana dönüyor ve insanların beni görmeye çalışırken kıpırdandığını duyuyorum.

"Sen, Rebecca, Luke'u seviyor musun?" diyor. "İyi günde, kötü günde, zenginlikte, yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, onun yanında olacağına yemin ediyor musun? Ona şu anda ve sonsuza dek güvendiğine ve güveneceğine söz veriyor musun?"

"Evet," diyorum, sesimin azıcık da olsa titremesine engel olamadan.

"Sen, Luke, Rebecca'yı seviyor musun? İyi günde, kötü günde, zenginlikte, yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, onun yanında olacağına yemin ediyor musun? Ona şu anda ve sonsuza dek güvendiğine ve güveneceğine söz veriyor musun?"

"Evet," diyor Luke, kararlı bir tonla. "Veriyorum."

"Tanrı, Luke ve Becky'yi korusun; onlara ömür boyu mutluluk versin." Michael durup salondakilere göz gezdirmiyor, adeta birinin ona karşı çıkması için meydan okuyor ve parmaklarını Luke'un parmaklarını sıkıyor. "Karşılıklı anlaşmanın sevincini, büyüyen sevginin neşesini ve sonsuz dostluğun sıcaklığını hissetsinler. Şimdi mutlu çifti alkışlayalım." Luke'a gülümsüyor. "Gelini öpebilirsin."

Luke beni öpmek için eğilirken Michael kararlı bir şekilde alkışlamaya başlıyor. Tereddütü dolu, hafiften bir duraklama oluyor... sonra bir grup insan daha alkışa katılıyor ve çok geçmeden tüm salon alkışlıyor.

Gary, Luke'un kulağına bir şey fısıldıyor ve şaşkın şaşkın dönüp bana bakıyor.

"Yüzük ne olacak?"

"Yüzükten söz etme," diyorum, sabit gülüşümü bozmadan.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, neredeyse soluk alamıyorum. Birisinin ayağa kalkmasını bekliyorum, birinin kalkıp "Bir dakika..." demesini bekliyorum.

Ama kimse kalkmıyor. Kimse hiçbir şey demiyor.

İşe yaradı.

Bir saniye Michael ile göz göze geliyorum -sonra kimse bir şey farketmesin diye başka tarafa bakıyorum. Daha rahatlayamıyorum. Tam olarak değil.

Fotoğrafçı öne çıkıyor ve sıkıca Luke'un koluna giriyorum, Erin de elinde buketimle yanıma geliyor ve bu arada da, eliyle gözyaşlarını siliyor.

"Çok güzel bir seremoniydi!" diyor. "Sonsuz dostluğun sıcaklığı kısmı, çok içime dokundu biliyor musun, çünkü tek istediğim bu." Buketimi göğsüne bastırıyor. "Hayatım boyunca hep bunu istedim."

"Eh, bir gün bulacağından eminim," diyorum ve ona sımsıkı sarılıyorum. "Bulacağını biliyorum."

"Afedersiniz?" diyor fotoğrafçı. "Gelin ve damadı yalnız alabilirsem..."

Erin bana çiçeklerimi verip yoldan çekiliyor, ben de en ışık saçan, yeni evlenmiş ifademi takmıyorum.

"Ama Becky," diyor Luke. "Gary diyor ki-"

"Yüzüğü Gary'den al," diyorum, kafamı kıpırdatmadan. "Aradan kaçırıldı diye çok utandığını ve biraz sonra takılacağını söyle."

Bazı davetliler fotoğraf çekirmek için yanıma geliyor ve ben de başımı Luke'un omzuna koyup hepsine mutlu mutlu gülümsüyorum.

"Bir yanlışlık var," diyor Luke. "Michael bizi karı koca ilan etmedi. Ayrıca da bir yere imza atmıyor muyduk?"

"Şşş!" Parlak bir flaş patlıyor ve ikimiz de sırtıyoruz.

"Becky, neler oluyor?" Beni çevirip yüzüme bakıyor. "Evlendik mi?"

"Çok güzel bir pozdu!" diyor fotoğrafçı. "Öyle kalın."

"Şey... tamam," diyorum isteksizce. "Durum şu ki, evlenmedik."

Gözümüzü kör eden bir flaş daha çakıyor. Bakışlarım yeniden odaklanmayı başardığında Luke'un bana baktığını görüyorum.

"Evlenmedik mi?"

"Bak, bana güven, tamam mı?"

"Sana *güveneyim* mi?"

"Evet! Beş saniye önce söz verdiğin gibi. Hatırladın mı?"

"Ben evlendiğimizi sandığım için söz verdim!"

Birdenbire keman orkestrası düğün marşı çalmaya başlıyor. Düğün görevlilerinden birileri de fotoğraf çekmek için yanımıza gelen konukları dağıtıyor.

"Hadi," diyor cızırdayan, çatlak bir ses. "Yürüyün."

Ses nereden geldi peki? Çiçeklerim mi benimle konuşuyor?

Birden gözlerim bir gül goncasının içindeki minik bir mikrofona takılıyor. Robyn, çiçeklerime mikrofona mu yerleştirmiş?

"Gelin ve damat! Yürüyün!"

"Tamam!" diyorum çiçeklere. "Gidiyoruz!"

Luke'un koluna sımsıkı yapışıyorum ve koridorda yürümeye başlıyoruz, tekrar büyümlü ormandan geçiyoruz.

"Evlenmedik," diyor Luke inanamayarak. "Koskoca bir orman, dört yüz kişi, büyük bir gelinlik ve evlenmedik."

"Şşş!" diye tersliyorum onu. "Herkese duyurma! Bak, eğer garip bir şeyler olursa, istifini bozmayacağına söz verdin. Tamam, şimdi de bozma!"

İkimiz kol kola yürürken güneş ışınları ormanın dallarının içine işliyor, yere yansıyor. Birdenbire bir uğultu oluyor ve tüm şaşkınlığım karşısında, dallar geri çekilmeye başlıyor ve tavanda oynayan bir gökkuşağı ortaya çıkıyor. Koro cennetimsi bir şarkıya başlıyor, gökten pofuduk bir bulut geçiyor ve içinden bir çift, tombul pembe güvercin uçuyor.

Aman tanrım. Gülme krizi tutuyor beni. Bu kadarı da fazla artık. Yoksa Robyn'in bahsettiği minik ayrıntılar bunlar mı?

Kafamı kaldırıp Luke'a bakıyorum, onun da dudakları şüpheyile kıvrılıyor.

"Ormanı nasıl buldun?" diyorum ıslıl ıslıl. "Çok havalı, değil mi? Huş ağacı dallarını İsviçre'den özel uçakla getirttiler."

"Sahi mi?" diyor Luke. "Güvercinleri nereden getirdiler?" Kuşlara bakış atıyor. "Güvercin olamayacak kadar büyükler. Hindiler herhalde."

"Onlar hindi değil!"

"Aşk hindisi."

"Luke, kapa çeneni," diye mırıldanıyorum, gülmemek için kendimi kasarak. "Onlar güvercin."

Şık şıkıdım giyimli konukların yanından geçiyoruz, hepsi sıraya dizilmiş, hepsi tepeden-tırnağa Manhattan atmakla meşgul kızlar hariç herkes bize sıcacık gülerek bakıyor.

"Tüm bu insanlar da kimin nesi?" diyor Luke, gülümseyen yabancıları tek tek süzerek.

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyorum. "Bazılarını tanırsın sanmıştım."

Son bir fotoğraf seansı için salonun sonuna ulaştığımızda Luke bana sorgularcasına bakıyor.

"Becky, annemle babam yok. Seninkiler de."

"Eee... hayır. Yoklar."

"Aile yok. Yüzük yok. Ve evlenmedik." Luke duruyor. "Bana deli diyebilirsin ama nikâhımızı böyle hayal etmemiştim."

"Bu nikâhımız değil," diyorum ve objektiflere bakarak onu öpüyorum.

Paçayı sıyırdığımıza inanamıyorum. Kimse bir şey demedi. Kimse bir şeyi sorgulamadı. Birkaç insan yüzüğü görmek istedi ve onlara ters çevirdiğim nişan yüzüğümü alyans gibi gösterdim.

Suşi ve havyar yedik. Şahane bir akşam yemeği servis edildi. Kadeh kaldırdık. Her şey plana göre işliyor. Upuzun, gümüş rengi bir kılıçla pastayı kestik, herkes alkışladı, ardından orkestra "The Way You Look Tonight"ı çalmaya başladı ve Luke beni dans pistine yöneltti. İşte hafıza defterimde sonsuza dek saklayacağım anlardan biriydi. Bir parça beyaz ve altın rengi, sim ve müzik, Luke'un belimi saran kolları ve şampanyadan dönen başım ve işte bu, işte en üst noktası bı, yakında her şey sona erecek diye bilmek.

Parti artık son hızına ulaştı. Orkestra sayısını hatırladığım bir caz parçası çalıyor ve dans pisti tıklım tıklım. İyi giyimli dansçılar kalabalığı arasında birkaç tanıdık yüzü seçebiliyorum. Christina o geceki kavalyesiyle dans ediyor, Erin sağdıçlardan biriyle sohbet halinde. Ve işte Laurel, son derece enerjik bir şekilde... Michael ile dans ediyor!

Hımm, evet. İyi bir fikir.

"Eee, bir bakalım kaç kişi kartımı istedi?" diyor bir ses kulağıma. Arkamı dönünce zafer sarhoşluğu içindeki Danny'yle karşılaşıyorum, iki elinde de birer şampanya ve

dudaklarında bir sigara. "Yirmi! En az! Hatta biri hemen oracıkta ölçülerini almamı istedi. Hepsi gelinliğine ölüp bitti. Ve onlara bir zamanlar John Galliano'yla çalıştığımı anlatınca da..."

"Danny, sen hiç John Galliano'yla çalışmadın ki!"

"Ona bir kere bir fincan kahve vermiştim," diyor Danny, savunmaya geçerek. "Ve bana teşekkür etmişti. O da, kendi içinde, sanatsal bir iletişimdi..."

"Öyle diyorsan." Mutlu mutlu sırtıyorum. "Senin adına çok sevindim."

"Eğleniyor musun?"

"Elbette!"

"Kayınvaliden bugün havasında."

İkimiz de kafamızı çevirip etrafı şık kadınlarla dolu Ellenor'u incelemek üzere onun masasına bakıyoruz. Yanakları hafif pembeleşmiş ve onu hiç görmediğim kadar canlı bir hali var. Üstüne upuzun, açık yeşil bir elbise giymiş ve yüksek miktarda pırlanta takmış; gecenin esas kadını gibi duruyor. Ki bir bakıma öyle de. Bunlar onun arkadaşı. Aslında bu da onun partisi, Luke'un ya da benim değil. Harika bir manzara. Davetli olmak için harika bir davet.

Ve ben de kendimi aynen öyle hissediyorum.

Bir grup kadın yüksek sesle muhabbet ederek yanımızdan geçiyor ve bazı söyledikleri kulağıma çalınıyor.

"Olağanüstü..."

"Çok yaratıcı..."

Bana ve Danny'ye gülümsüyorlar, ben de onlara karşılık veriyorum. Ama ağzım biraz kasılmış gibi. Tanımadığım insanlara gülücük saçmaktan yoruldum.

"Harika bir düğün," diyor Danny, ılık ılık odada etrafına bakarak. "Gerçekten muazzam. Yine de beklediğimden *da-ha* az sen."

"Gerçekten mi? Niye öyle dedin?"

"Muhteşem olmadığını söylemiyorum. Son derece şaşıla, son derece gösterişli. Sadece... senin düğünün olarak hayal ettiğim şey değil. Ama yanlışmışım," diye ekliyor, yüz ifadesi görünce çabucak. "Anlaşılan."

Yamuk yumuk, komik ifadesini, şüphe etmeyen yüzünü görüyorum. Ah tanrım. Ona söylemeliyim. Danny'ye söylemeden *duramam*.

"Danny, bilmen gereken bir şey var," diyorum, kısık bir sesle.

"Neymiş o?"

"Düğün hakkında-"

"Selam çocuklar!"

Suçluluk duyarak susuyorum ve arkamı dönüyorum - dans etmekten kızarmış ve hafif terlemiş Laurel'ı görüyorum.

"Mükemmel parti, Becky," diyor. "Orkestra harika. Tanrım, dans etmeyi ne kadar sevdiğimi unutmuşum."

Dış görünüşünü biraz içim burkularak inceliyorum.

"Laurel," diyorum. "1000 dolarlık bir Yves Saint Laurent elbisenin kolları yukarı sıyılmaz."

"Sıcakladım," diyor Laurel, neşeyle omuz silkerek. "Becky, sana bunu söylemekten nefret ediyorum." Sesini alçaltıyor. "Ama birazdan partiden ayrılmanız gerek."

"Ne çabuk?" İçgüdüsel olarak bileğime bakıyorum ama kolumda saat yok.

"Araba dışarıda bekliyor," diyor Laurel. "Şoföre bütün ayrıntılar verildi ve JFK'de nereye gideceğinizi size gösterecek. Özel uçaklar için farklı bir prosedür uygulanıyor ama kısa sürer. En ufak bir sorunda beni ara." Sesini iyice alçalıp fısıldayarak konuşuyor ve dinlemiyormuş gibi yapan

Danny'ye yandan bir bakış atıyorum. "İngiltere'ye gitmeniz için vaktiniz olacak. Umarım her şey iyi geçer."

Uzanıp ona sımsıkı sarılıyorum.

"Laurel... sen bir yıldızsın," diye mırıldanıyorum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Becky, inan bana, bu hiçbir şey. Bana yaptığın iyilikten sonra on uçağım sana feda." O da bana sarılıyor, ardından saatine bakıyor. "Luke'u bulsan iyi edersin. Birazdan görüşürüz."

Laurel yanımdan ayrıldıktan sonra kısa, ilgi dolu bir sessizlik yaşıyoruz.

"Becky, acaba 'özel uçak' diye bir şey mi duydum?" diyor Danny.

"Eee... evet. Evet, duydun."

"Özel uçağa mı bineceksiniz?"

"Evet," diyorum gayet doğal olmaya çalışarak. "Biniyoruz. Laurel'ın bize düğün hediyesi."

"Özel jetini mi verdi?" Danny başını iki yana sallıyor. "Kahretsin. Biliyor musun, ben de sana aynısını ayarlamaya çalışıyordum. Ya o, ya da yumurta çırpıcı diyordum..."

"Şapşal! Laurel bir uçak şirketinin sahibi."

"Tanrım. Özel uçak ha? Eee... yolculuk nereye? Yoksa büyük bir sır mı hâlâ?" Sigarasından bir fırt çekiyor ve birden içimde ona karşı müthiş bir sevgi duyuyorum.

Danny'ye sadece neler olduğunu anlatmakla kalmak istemiyorum.

Onun da olayların bir parçası olmasını istiyorum.

"Danny," diyorum. "Yanında pasaportun var mı?"

Luke'u bulmam biraz zaman alıyor. İki finansçı tarafından bir köşeye sıkıştırılmış ve beni görünce bir oh çekip sevin-

yor ve yanıma geliyor. Birlikte kalabalık salonu dolaşıp tanıdığımız bütün davetlilere geldikleri için teşekkür ediyoruz. Açıkçası, hiç uzun sürmüyor.

Son olarak öndeki masaya yaklaşıp mümkün olduğunca nazik bir şekilde Elinor'un konuşmasını bölüyoruz.

"Anne, biz gidiyoruz," diyor Luke.

"Şimdi mi?" Elinor kaşlarını çatıyor. "Daha erken."

"Şey... gidiyoruz gene de."

"Harika bir düğün yaptınız, teşekkür ederiz," diyorum samimice. "Gerçekten olağanüstüydü. Herkes ne kadar şahane bir gece olduğunu konuşuyor." Onu öpmek için eğiliyorum. "Hoşçakalın."

Neden içimde Elinor'u bir daha hiç görmeyeceğime dair bir his var?

"Hoşçakal Becky," diyor Elinor da o resmi havasıyla. "Hoşçakal Luke."

"Hoşçakal anne."

Birbirlerine bakıyorlar ve bir an Elinor başka bir şey daha diyecek sanıyorum. Ama onun yerine kaskatı bir şekilde eğilip Luke'u yanağından öpüyor.

"Becky!" Birinin omzumu dürttüğünü hissediyorum. "Becky, daha gitmiyorsunuz!" Arkamı dönünce Robyn'i görüyorum, oldukça rahatsız olmuş bakıyor.

"Eee... evet. Yola çıktık bile. Her şey için tekrar çok teşekkürü!"

"Daha gidemezsiniz!"

"Kimse farketmez," diyorum, kalabalığa bakarak.

"Farketmek zorundalar! Çıkışınızı planladık, unuttun mu? Gül yaprakları? Müzik?"

"Eee... belki de çıkış planını unutturuz-"

"Çıkış planını unutmak mı?" Robyn bana dümdüz bakıyor. "Dalga mı geçiyorsun? Orkestra!" diyor hızla kulaklığı-

na. "Ara vermeden 'Some Day'e geçin. Duydunuz mu, 'Some Day'e geçin?" Telsizini kaldırıyor. "Işık ekibi, gül yapraklarının orada durun."

"Robyn," diyorum çaresizce. "Cidden, biz sessizce ayrılalım istedik..."

"Benim gelinlerim öyle sessizce ayrılmaz! Giriş müziği," diyor kulaklığına. "Işık ekibi, çıkış spot ışıklarını hazırlayın."

Aniden gürültülü bir trompet müziği giriyor ve dans pistindeki insanlar yerinden fırlıyor. Işıklar disko ışıltılarından canlı bir pembeye dönüyor ve müzisyenler "Some Day My Princess Will Come"ı çalmaya başlıyor.

"Hadi gidin, Uyuyan Güzel ve Prens," diyor Robyn, beni arkadan itekleyerek. "Hadi! Bir-ki-üç! Bir-ki-üç..."

Luke ve ben kısaca bir an bakışıp dans pistine yürüyoruz, dans edenler de bize yer açıyor. Müzik son hızla çalıyor, spot ışıkları adımlarımızı takip ediyor ve birden tavadan gül yaprakları dökülmeye başlıyor.

Ah, aslında gayet hoş. Herkes yüzünde tatlı ifadelerle gülüyor ve biz geçerken insanların iç geçirdiğini duyuyorum. Pembe ışıktan süzülen aydınlık, adeta bir gökkuşağının içinde yürümek gibi ve kafamıza, kolumuza ve yerlere düşen gül yaprakları çok güzel kokuyor. Luke ve ben birbirimize gülümsüyoruz, kafasında bir yaprak kalıyor-

"Durun!"

Sesi duyduğum anda dehşetle midem büzüşüyor.

Çift kanatlı kapılar açılmış ve orada işte, girişte dikiliyor. Üstünde siyah bir etek ceket takım ve hayatımda gördüğüm en yüksek topuklu siyah ayakkabılar.

İblis perinin ta kendisi.

Herkes kafasını çevirip bakıyor ve orkestra tereddüt ediyor, yavaşlıyor.

"Alicia?" diyor Lulce, şaşkınlık içinde. "Burada ne arıyorsun?"

"Düğün nasıl geçiyor, Luke?" diyor Alicia, haince pis pis sırıtarak.

Odada birkaç adım atıyor ve yanından geçtiği davetlilerin sindiğini görüyorum.

"İçeri gel," diyorum. "Gel partiye katıl. Seni de davet ederdik de..."

"Ne yaptığını biliyorum, Becky."

"Evleniyoruz!" diyorum, umarsız davranmaya çalışarak. "Tahmin eden büyük ödül kazanıyor!"

"Ben tam olarak ne yaptığını biliyorum. Surrey'de arkadaşlarım var. Bazı şeyleri kontrol ediyorlardı bir süredir." Zafer kazanmış gibi gözlerimin içine bakıyor ve omurgamdan aşağı bir buz atılıyor sanki.

Hayır.

Lütfen, hayır.

Üstelik tam da bu kadar ilerlemişken.

"Sanırım davetlilerinle paylaşmadığın mini minnacık bir sırrın var." Alicia sanki bizi düşünüp endişeleniyormuş gibi yaparak konuşuyor. "Kibar bir davranış sayılmaz, değil mi?"

Kıpırdayamıyorum. Nefes alamıyorum. Derhal iyilik perilerine ihtiyacım var, acilen.

Laurel bana korku dolu bir bakış fırlatıyor.

Christina şampanya kadehini masaya koyuyor.

"Kırmızı alarm. Kırmızı alarm." Robyn'in sesi buketin içinden cızırdıyor. "Çabuk. Kırmızı alarm."

Şu anda Alicia dans pistinde dolanıyor, iyice dikkat toplamak için oyalanıyor.

"Gerçek şu ki," diyor tatlı bir sesle, "tüm bunlar sahte. Değil mi, Becky?"

Gözüm seğiriyor. İki çam yarması görevli, DJ kabininden çıkıp yürüyor. Ama vaktinde yetişemeyecekler. Her şey mahvolacak.

"Her şey çok hoş görünüyor. Ortam son derece romantik." Sesi birden katılıyor. "Ama insanların bilmek isteyeceği şey, mükemmel bir Plaza düğününe benzeyen bu gecenin aslında tam bir... *ağhhh!*" Sesi bir çığlığa dönüşüyor. "Beni hemen indir!"

İnanmıyorum. Luke.

Sakin sakın Alicia'ya doğru yürümüş ve onu omzuna kaldırmış. Şimdi de onu, sanki mızımız bir çocukmuş gibi dışarıya taşıyor.

"İndir beni!" diye bağılıyor Alicia. "Birisi bana yardım et-sin!"

Ama konuklar kahkahalar atmaya başlıyor. Alicia, sivri burun botlarıyla Luke'u tekmeliyor ve Luke kaşlarını kaldırırsa da adımlarını hiç yavaşlatmıyor.

"Sahte!" diye çığırıyor Alicia, kapıya vardıklarında. "Numara yapıyorlar! Aslında onlar-"

Kapı çat diye kapanıyor ve Alicia'nın sesi yok oluyor; bir an salon bomba düşmüş gibi sessizleşiyor. Kimse kıpırdamıyor, Robyn bile. Sonra yavaşça kapı açılıyor ve Luke ellerini silkeleyerek ortaya çıkıyor.

"Davetsiz misafirlerden hiç hoşlanmam," diyor kuru kuru.

"Bravo!" diye bağılıyor tanımadığım kadının teki. Luke hafifçe eğilerek selam veriyor ve kocaman, rahat bir kahkaha patlıyor, ardından tüm salon alkışlıyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, ayakta durmaya dayanamayacağım den emin değilim. Luke tekrar yanıma dönünce elimi uzatıyorum ve sımsıkı tutuyor. Artık gitmek istiyorum. Bir an önce kaçmak istiyorum.

Odada ilgili insanların mırıltıları duyuluyor ve tanrıya şükür, 'kafayı yemiş' ve 'kıskanmıştır' gibi sözler çarpıyor kulaklarıma. Tepeden tırnağa Prada giymiş bir kadın, "Biliyor musunuz, aynı şey *benim* düğünümde de olmuştu," diye anlatmaya başlıyor.

Aman tanrım, şimdi de Elinor ve Robyn, *Alice Harikalar Diyarı* n'dan iki kraliçe gibi kol kola geliyor.

"Çok üzgünüm!" diyor Robyn, yaklaşıp yaklaşmaz. "Sakin canını sıkmasına izin verme. Sadece kin dolu, mutsuz bir kadın işte."

"O *kimdi* öyle?" diyor Elinor, kaşlarını çatarak. "Onu tanıyor muydun?"

"Huysuz bir eski müşterim," diyor Robyn. "Bazı kadınlar gerçekten çok sıkılıyor ve tatsızlaşabiliyorlar. Onlara ne oluyor bilmiyorum! Bir saniye şeker, genç insanlarken iki saniye sonra dava açıyorlar! Merak etme, Becky. Çıkışı baştan alırsınız. Dikkat, orkestra," diyor acilen. "İşaretimle beraber 'Some Day'i bir daha çalın. Işık ekibi, acil durum gül yapraklarının yanına!"

"Acil durum gül yaprakları da mı var?" diyorum inanamayarak.

"Hayatım, her ihtimale hazırlıklıyım." Bana göz kırptıyor. "O yüzden düğün organizatörü tuttu ya!"

"Robyn," diyorum içten bir sesle. "Bence her kuruşunu hak ediyorsun." Ona tek kolumla sarılıp yanağından öpüyorum. "Hoşçakal. Ve tekrar hoşçakal Elinor."

Müzik yine havayı kaplıyor, tekrar çıkışımızı yapmak için yürüyoruz ve tavandan daha fazla gül yaprağı dökülüyor. Robyn'in hakkını teslim etmeliyim. İnsanlar etrafımızı sarıp alkışlıyor -ve ben mi hayal ediyorum, yoksa Alicia olayından sonra herkes biraz daha mı arkadaş canlısı bakıyor? Sı-

ranın sonunda Erin'i görüyorum, hevesle öne eğilmiş ve buketimi uzanan kollarına fırlatıyorum.

Sonra da çıkıyoruz.

Ağır çift kanatlı kapılar arkamızdan kapanıyor ve dimdik önlerine bakan iki görevli dışında bomboş, sessiz, yumuşacık halılı koridorda kalıyoruz.

"Başardık," diyorum yarı kahkaha atarak ve rahatlayarak; büyük bir heyecan içindeyim. "Luke, başardık!"

"Evet, anladım onu," diyor Luke, kafa sallayarak. "Aferin bize. Şimdi, bana ortada ne b.k döndüğünü anlatma zahmetine girer misin, sakıncası yoksa?"

Laurel her şeyi mükemmel ayarlamış. Uçak bizi JFK'de hazır bekliyor. Ve Gatewick'e saat sabah 8 civarı varıyoruz, orada da başka bir araba karşılıyor bizi. Ve şu anda da Surrey sokaklarında, Oxshott'a doğru hızla yol alıyoruz. Birazdan orada olacağız! Her şeyin ne kadar pürüzsüz olduğuna inanamıyorum.

"Tabii ki en büyük hatanın ne olduğunun farkındasın," diyor Danny, deri Mercedes koltuğunda büyük bir keyifle arkaya gerinerek.

"Neymiş o?" diyorum, telefonda kafamı kaldırarak.

"İki düğünle yetinmek. Yani madem birden fazla kez yapacaktın, neden üç kere yapmadın? Neden altı kere yapmadın? Altı parti..."

"Altı gelinlik..." diye araya giriyor Luke.

"Altı pasta..."

"Kapayın çenenizi!" diyorum inatla. "Ben bunları kasten yapmadım, biliyorsunuz! Hepsi... oluverdi."

"Oluverdi," diye tekrar ediyor Danny, burun bükerek. "Becky, bizim yanımızda numara yapmana gerek yok. İki gelinlik giymek istedin. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Danny, telefodayım-" Camdan dışarı bakıyorum. "Tamam Suze. On dakikalık yolumuz kaldı."

"Başardığına inanamıyorum bir türlü," diyor Suze, hattın diğer ucunda. "Planın işe yaradığına inanamıyorum! İçimden koşup herkese anlatmak geliyor!"

"Sakin ha!"

"Ama marnlamayacak bir durum! Dün gece Plaza'daydın ve şu anda-" Ansızın panikle susuyor. "Hey, hâlâ aynı gelinlikle değilsin, değil mi?"

"Tabii ki hayır!" diye kıkırdıyorum. "O kadar moron muyum? Uçakta üstümüzü değiştirdik."

"Eee, uçak nasıldı?"

"O kadar *havalıydı* ki. Cidden, Suze, bundan böyle Lear jetten başkasına binmem."

Güneşli, parlak bir gün ve camdan dışarıya, tarlalara baktıkça içimde büyük bir mutluluk duyuyorum. Her şeyin yerli yerine oturduğuna inanamıyorum. Endişe ve dertle geçen onca aydan sonra. Sonunda buradayız, İngiltere'deyiz. Güneş parlıyor. Ve evlenmek üzereyiz.

"Ben bir parça şüpheliyim," diyor Danny, camdan dışarı bakış atarak. "Şatolar nerede?"

"Burası Surrey," diye açıklıyorum. "Buradakiler şatoda yaşamıyor."

"Peki kafalarına ayı postu kalpak takan askerler nerede?" Gözlerini kısıyor. "Becky, buranın İngiltere olduğundan emin misin? Pilot yolu biliyor muydu dersin?"

"Eminim," diyorum, çantamdan rujumu çıkararak.

"Bilmiyorum," diyor Danny kuşkulu kuşkulu. "Bana daha çok Fransa'yı anımsattı buralar."

Trafik ışığında duruyoruz ve Danny camı açıyor.

"*Bonjour*," diyerek kadının tekini şaşırtıyor. "*Comment allez-vous?*"

"Ben... bilmiyorum," diyor kadın ve acele acele karşıdan karşıya geçiyor.

"Anlamıştım," diyor Danny. "Becky, seni kırmak istemem ama... burası Fransa."

"Burası Oxshott, şaşkın," diye karşılık veriyorum. "Ve... tanırım. İşte bizim sokak."

Tanıdık tabelayı görünce heyecandan yerimde duramıyorum adeta. Neredeyse geldik.

"Tamam," diyor şoförümüz. "Elton Yolu. Numara kaçtı?"

"43- Ev hemen şurada," diyorum. "Balonlu ve rengarenk bayraklı... Hani ağaçlarından gümüş rengi süsler sallanan..."

Vay canına. Evimiz masallardan fırlamış gibi görünüyor. Öndeki atkestanesi ağacının orada bir adam var, dallara minik ışıklar sarıyor; ayrıca garaj yoluna beyaz bir geniş araba park edilmiş ve beyazlı yeşilli kadınlar eve girip çıkıyor.

"Zaten seni bekliyorlarmış galiba," diyor Danny. "İyi misin?"

"İyiyim," diyorum ve çok saçma ama sesim titriyor.

Arabamız ansızın duruyor, arkamızda bavullarımızı taşıyan araba da öyle.

"Anlamadığım şey," diyor Luke, tüm faaliyetlere bakarak, "koca bir düğünü nasıl ayarladığın. Üç hafta öncesinden haber verip. Yani, yemek şirketiyle konuşuyorsun, orkestrayı ayarlıyorsun, bir milyon meşgul profesyonelle görüşüyorsun..."

"Luke, burası Manhattan değil," diyorum, arabanın kapısını açarken. "Görürsün."

Dışarı çıktığımızda ön kapı da bir çalımla açılıyor ve annem üstünde ekose pantolonla GELİNİN ANNESİ yazan bir sweatshirt giymiş, duruyor.

"Becky!" diye bağıyor, koşup bana sarılıyor.

"Anne." Ben de ona sarılıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey kontrol altında bence!" diyor biraz telaş içinde. "Masa örtülerinde bir sorun çıktı ama şans duaları ediyorum, yola çıkmışlardır... Luke! Nasılsın? Finans konferansı nasıldı?"

"Gayet eee... iyi geçti," diyor Luke. "Evet, gayet iyiydi, teşekkürler. Düğün planlarını aksattığı için çok üzgünüm."

"Ah, hiç önemli değil!" diyor annem. "İtiraf ediyorum, Becky telefon ettiğinde biraz afallamıştım. Ama düğünle ilgili bir değişiklik yaratmadı. Zaten davetlilerin çoğu pazar kahvaltısına kalacaktı. Kilisedeki peder Peter da çok anlayışlıydı. Çoğunlukla pazar günü nikâh kıymadığını söyledi ama bu durumda bir istisna yapabilmemiş."

"Peki ya... yemek şirketi mesela? Dün için rezervasyon yapılmamış mıydı?"

"Ah, Lulu da önemsemedi! Değil mi Lulu?" diyor annem yeşilli beyazlı kadınlardan birine.

"Hayır!" diyor Lulu da canlı canlı. "Tabii ki sorun değil. Selam Becky! Nasılsın?"

Aman tanrım! Eskiden beni browni yedirmeye götüren Lulu!

"Merhaba!" diyorum. "Yemeklerin senden olduğunu biliyordum."

"Ah, evet." Tevazu göstererek bir hareket yapıyor. "Beni gerçekten oyalıyor işte. Artık çocuklar da büyüdü..."

"Biliyorsun, Lulu'nun oğlu Aaron da orkestrada çalışıyor!" diyor annem gururla. "Klavyede! Ve biliyorsun, onlar çok iyidir! Özellikle 'Unchained Melody'yi çalıştılar-"

"Şimdi, şunu bir tat," diyor Lulu, folyoyla kaplı bir tepsiye uzanıp bir kanepede alarak. "Yeni milföylü Thai lezzetimiz. Tadını biz çok beğeniyoruz. Biliyorsun, milföy bu aralar çok moda."

"Sahi mi?"

"Ah, evet." Lulu başıyla onaylıyor bilgiç bilgiç. "Artık kimse tartölet yemiyor. Hele talaş böreği..." Suratını asıyor. "Tarihten bir yaprak."

"Çok haklısın," diyor Danny, gözleri parlayarak. "Talaş böreği artık öldü. Tost oldu, gitti. Acaba kuşkonmaz hakkındaki görüşünü alabilir miyim?"

"Anne, bu Danny," diye araya giriyorum çabucak. "Komşum, hatırladın mı?"

"Bayan B, sizinle tanışmak bir şeref," diyor Danny, annemin elini öperek. "Umarım, Becky'ye takılıp gelmemin bir sakıncası yoktur?"

"Tabii ki yok!" diyor annem. "Ne kadar kalabalık, o kadar eğlenceli olur demişler! Hadi içeri gelin de bahçedeki çadırı görün!"

Hep birlikte bahçeye doğru yürürken çenem düşüyor. Çimlerin ortasında devasa, gümüş rengi-beyaz bir çadır havalanıyor. Bütün hercaimenekşelerin yapraklarında "Becky ve Luke" yazıyor. Ne kadar bodur ağaç, çalı varsa, hepsi minik ışıklarla donatılmış. Üniformalı bir bahçıvan yeni granit çeşmeyi cilalıyor, birisi verandayı süpürüyor ve çadırın içinde de ellerinde defterlerle bir sürü orta yaşlı kadın oturuyor.

"Janice kızlara ekip brifingi veriyor," diyor annem, kısık bir sesle. "Düğün organizasyonu dalgasına iyi kapıldı. Profesyonel olarak yapmak istiyor!"

"Şimdi," dediğini duyuyorum Janice'in, yaklaştıkça. "Acil durum gül yaprakları A Sütunu'nun yanında bir sepette duracak. Lütfen hepiniz yer krokinizde işaretler misiniz-"

"Biliyor musun, bence çok başarılı olabilir," diyorum düşüncelere dalarak.

"Betty ve Margot, siz düğme iliklerinden sorumlusunuz. Annabel, senin görevin de-"

"Anne?" diyor Luke, gözlerine inanamayarak çadıra bakış atarken.

Aman tanrım. Annabel! Luke'un üvey annesi; o da herkesin arasında yerini almış, oturuyor.

"Luke!" Annabel kafasını kaldırıyor ve yüzü aydınlanıyor. "Janice, bir saniye izin istiyorum-"

Bize doğru koşup Luke'u sımsıkı kucaklıyor.

"Buradasınız. Seni gördüğüme çok sevindim." Kaygılanarak Luke'un suratını inceliyor. "İyi misin, canım?"

"İyiyim," diyor Luke. "Sanırım. Son günlerde çok olay oldu..."

"Anlarım," diyor Annabel ve bana keskin bir bakış fırlatıyor. "Becky." Bir kolunu uzatarak aynı anda bana da sarılıyor. "Seninle sonra uzun uzun konuşacağız," diyor kulağıma.

"Eee... sen de düğün hazırlıklarına yardım mı ediyorsun?" diye soruyor Luke annesine.

"Ah, her şeyi şu takım halletti!" diyor annem. "Annabel de artık bizden biri!"

"Babam nerede?" diyor Luke, etrafına bakarak.

"Graliam'la ikisi yedek bardak almaya gittiler," diyor annem. "İkisi çok iyi anlaştı. Şimdi, kim bir fincan kahve ister?"

"Luke'un anne babasıyla iyi anlaşıyorsunuz!" diyorum mutfağa doğru annemi takip ederek.

"Ah, ikisi harikalar!" diyor annem de mutlu mutlu. "Gerçekten çok şekerler. Bizi Devon'a kalmaya davet ettiler. Hoş, sıradan, senin benim gibi insanlar. O... kadın gibi değiller."

"Hayır. Elinor'dan oldukça farklılar."

"Düğünle hiç ilgilenmemiş gibi," diyor annem, sesi hafiften titreyerek. "Biliyor musun, davetiyeye cevap bile yazmadı!"

"Yazmadı mı?"

Kahretsin. Ben de Elinor adına bir cevap yolladım sanıyordum.

"Son zamanlarda onu gördün mü?" diye soruyor annem.

"Eee... hayır," diyorum. "Pek sayılmaz."

Bir tepsi kahveyle annemin yatak odasına, yukarı çıkıyoruz ve kapıyı açınca karşımızda Suze ve Danny, yatakta Ernie'yi ortalarına almış, oturuyorlar, Ernie de minik pembe ayaklarıyla yattığı yerden havaya tekmeler atıyor. Ve gardırobun kapısının üstünde, annemin gelinliği, eskisinden de beyaz ve kabarık fırfırlarıyla asılı duruyor.

"Suze!" diye bağırıp sarılıyorum ona. "Ve yakışıklı Ernie! Ne kadar *büyümüş-*" Bebeğin yanağını öpmek için eğiliyorum ve o da bana dişetlerini göstererek gülüyor.

"Başardın." Suze bana sırtıyor. "Aferin Bex."

"Suze da bana aile yadigârı gelinliğinizi gösteriyordu, Bayan B," diyor Danny, bana kaşlarını kaldırarak. "Bence... eşsiz bir şey."

"Bu elbise resmen dokuz canlı!" diyor annem, zevkten dört köşe. "Mahvoldu sanmıştık ama kahve lekesi çıktı!"

"Ne mucize!" yorumunu yapıyor Danny.

"Ve daha bu sabah Ernie üstüne elma püresi fırlatmaya kalktı!"

"Ya, öyle mi?" deyip Suze'a bakış atıyorum ve hafiften kızarıyor.

"Ama neyse ki, gelinliği koruyucu plastik kılıfla sarmıştım!" diyor annem. Gelinliğe uzanıp fırfırlarını kabartıyor ve gözlerinin çevresi kızarıyor. "Uzun zamandır hayalini kurduğum bir an bu. Becky, benim gelinliğimi giyiyor. Çok salakça, değil mi?"

"Hayır, salakça değil," diyerek anneme sarılıyorum. "Düğümler böyledir."

"Bayan Bloomwood, Becky gelinliği bana tarif etmişti," eliyor Danny. "Ama bence hakkını verememiş. Acaba birkaç yenileme yapsam sizin için bir sakıncası olur mu?"

"Hayır, hiç de değil!" diyor annem ve kol saatine bakıyor. "Neyse, ben işe koyulmalıyım. Hâlâ o masa örtülerinin peşindeyim!"

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Suze ve Danny birbirine bakıyor.

"Tamam," diyor Danny. "Bu gelinlikle ne yapabiliriz?"

"Başlangıç olarak, kollarını kısaltabilirsin," diyor Suze. "Ve büstiyerindeki fırfırlara da bir dokunuş gerekebilir."

"Ne kadarını tutmalıyız acaba?" Danny kafasını kaldırıyor. "Becky, ne düşünüyorsun?"

Cevap vermiyorum. Camdan dışarı bakıyorum. Luke ve Annabel'in bahçede yürüdüğünü görüyorum, kafa kafaya vermiş konuşuyorlar. Ve annem de çiçek açmış vişne ağacını işaret ederek Janice'e bir şeyler anlatıyor.

"Becky?" diyor Danny tekrar.

"Hiç dokunma," diyorum arkama dönerek.

"Ne?"

"Gelinliği elleme." Danny'nin afallayan suratına gülümseyorum. "Olduğu gibi kalsın."

Üçe on kala hazırım. Sosisli börek etkisi yaratan gelinlik üstümde. Makyajım Janice'in Işıltılı Bahar Gelini tarzında yapıldı, sadece biraz kâğıt mendil ve suyla tonlarını açtım. Saçımda parlak pembe karanfiller ve minik beyaz çiçeklerden bir taç var, annem buketimle birlikte sipariş etmiş. Stil sahibi olmakla uzaktan yakından ilgisi olan tek şey, Christian Louboutin ayakkabılarım, ki onlar da eteğin altında görünmüyor.

Ve umrumda değil. Tam istediğim gibi görünüyorum.

Çiçek açmış vişne ağacının yanında fotoğraf çektiriyoruz ve annem 'Yaz Zarafeti' makyajına aldırmandan salya sümük ağladığı için makyajı tazelenmek zorunda kaldı. Şimdiyse herkes kiliseye gitti. Babam ve ben, birazdan yola çıkacağız.

"Hazır mısın?" diyor, garaj yoluna beyaz bir Rolls-Royce girerken.

"Sanırım," diyorum, sesimde ağlamaklı bir titremeyle.

Evleniyorum. Sahiden evleniyorum.

"Sence doğru şeyi mi yapıyorum?" diyorum, sadece şaşkına.

"Ah, evet." Babam koridordaki aynaya bakıp ipek kravatını düzeltiyor. "Annene Luke'la ilk tanıştığım gün, 'Bı Becky'ye ayak uyduracak,' dediğimi hatırlıyorum." Aynada gözümün içine bakıyor. "Haklı mıydım, tatlım? Sana ayak uyduruyor mu?"

"Pek sayılmaz," diye sırtıyorum. "Ama... yaklaşıyor."

"Güzel." Babam da bana gülüyor. "O da aynı umudu taşıyordu r."

Şoför evin zilini çalıyor ve kapıyı açınca adamın, şapkasının altında gölgede kalan yüzünü inceliyorum. İnanmıyorum. Eski direksiyon hocam Clive.

"Clive! Merhaba! Nasılsın?"

"Becky Bloomwood!" diye şen şakrak bir giriş yapıyor. "Bu günleri de görecekmışiz! Becky Bloomwood, evleniyor! Sürücü testini geçtin mi o zaman?"

"Eee... evet. Eninde sonunda geçtim."

"Kimin aklına gelirdi?" Hayretler içinde kalmış gibi başını iki yana sallıyor. "O günlerde sana ders verirken eve dönerdim ve karıma 'Eğer o kız, ehliyet sınavını verirse, ben de haşlanmış yumurtayım,' derdim. Ama tabii iş pratiğe gelince-"

"Evet, şey, her neyse-"

"Sınav görevlisi hiç öyle bir şey görmediğini söylemişti. Müstakbel kocan seni araba kullanırken gördü mü hiç?"

"Evet."

"Ve seninle gene de evlenmek istiyor?"

"Evet!" diyorum ters ters.

Cidden ya. Bugün evlendiğim gün. Seneler önce olmuş bitmiş, aptal ehliyet sınavlarının hatırlatılması şart mı?

"Binelim mi?" diyor babam yeteneklice. "Merhaba Clive. Görüştüğümüze sevindim."

Garaj yoluna yürüyoruz ve arabanın yanına ulaştığımızda kafamı çevirip eve bakıyorum. Evi bir daha gördüğümde evli bir kadın olacağım. Derin bir nefes alıp arabaya adımlımı atıyorum.

"Duuuuur!" diye bir ses geliyor. "Becky! Dur!"

Dehşet içinde donakalıyorum. Ne oldu? Kim çıktı? Ne biliyorlar?

"Tüm bunları yaşamana göz yumamam!"

Ne? Hiç anlamıyorum. Yan evdeki komşumuz Tom Webster çizgili takım elbisesiyle bize doğru koşuyor. Ne yaptığını zannediyor? Kilisede, gelenleri karşılıyor olması lazımdı.

"Becky, burada durup seyirci kalamam," diyor nefes nefese, Rolls-Royce'un üstüne elini koyarak. "Hayatının en büyük hatası olabilir. Etraflıca düşünmedin."

Ah, tanrı aşkına ya.

"Evet, düşündüm," diyorum ve onu dirseğimle itip yoldan çekmeye çalışıyorum. Ama omzuma yapışıyor.

"Dün gece kafama dank etti. Biz birbirimize aitiz. Sen ve ben. Bir düşün, Becky. Küçüklükten beri tanışıyoruz. Birlikte büyüdük. Belki birbirimize karşı gerçek hislerimizi keşfetmemiz biraz uzun sürdü ama... o duygulara da bir şans vermeyi hak etmiyor muyuz?"

"Tom, benim sana karşı herhangi bir hissim yok," diyorum. "Ve iki dakika sonra evleniyorum. O yüzden, lütfen yolumdan çekilir misin?"

"Neyin içine girdiğini bilmiyorsun! Evliliğin gerçeğinden haberin yok! Becky, bana dürüstçe söyle. Kendini gerçekten ömrünün tüm günlerini Luke ile geçirirken hayal edebiliyor musun? Her gün, her gece? Bitmek bilmeyen saatler boyunca?"

"Evet!" diyorum, kendimi kaybederek. "Evet, ediyorum! Luke'ı çok seviyorum ve hayatımın geri kalan tüm günlerini onunla geçirmek istiyorum! Tom, bu ana kadar gelebilme için çok çaba sarfettim, bin badire atlattım. Tahmin edemeyeceğin kadar hem de. Ve eğer şu anda önümden çekilip nikâhıma gitmeme izin vermezsen... seni öldürürüm."

"Tom," diye araya giriyor babam. "Sanırım cevap hayır."

"Ah." Tom bir saniye sessiz kalıyor. "Şey... tamam." Utanarak omuz silkiyor. "Affedersin."

"Tom Webster, zamanlama konusunda hiçbir zaman iyi değildin zaten," diyor Clive azarlarcasma. "İlk kez bir kav-

şığı döndüğün günü hatırlıyorum. İkimizi de neredeyse öldürüyordun!"

"Tamam, geçti. Kimseye zarar gelmedi. Artık gidebilir miyiz?" Arabaya biniyorum, gelinliğimi düzeltip yerleştiriyorum ve babam yanıma oturuyor.

"Orada görüşürüz o zaman, tamam mı?" diyor Tom kederle ve gözlerimi tavana dikeyorum.

"Tom, seni kiliseye bırakmamızı ister misin?"

"Ah, teşekkürler. Çok iyi olurdu. Merhaba Graham," diyor babama garip bir şekilde, koltuğa otururken. "Az önceki sahne için özür dilerim."

"Sorun değil, Tom," diyor babam, Tom'un sırtını sıvazlayarak. "Hepimizin öyle anları olur bazen." Tom'un kafasının arkasından bana surat yapıyor ve ben de gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Eee. Her şey hazır mı?" diyor Güve, koltuğunda arkaya dönerek. "Herhangi bir ani gönül değişikliği? Son dakika ilan-ı aşkı? İstikamet değişikliği?"

"Yok!" diyorum. "Başka bir şey yok. Hadi gidelim artık!"

Kiliseye vardığımızda çanlar çalıyor, güneş tepede parıl parıl ve son dakikada yetişen bir iki davetli içeri koşuyor. Tom arabanın kapısını açıyor ve arkasına bile bakmadan kilise kapısına yollanıyor, ben de oradan geçenlerin hayran bakışları altında gelinliğimin kuyruğunu kabartıyorum.

Tanrım, gelin olmak çok eğlenceli. Özleyeceğim.

"Her şey hazır mı?" diyor babam, bana buketimi vererek.

"Galiba." Ona sırtıyorum ve uzattığı koluna giriyorum.

"İyi şanslar," diyor Clive ve başıyla ileriye gösteriyor. "Geciken birileri var galiba."

Kilisenin önüne siyah bir taksi yanaşır ve iki yolcu kapısı da çat diye açılıyor. Gözlerime inanamayarak ileriye ba-

kıyorum, acaba hayal mi görüyorum diye merak ediyorum çünkü Michael üstünde hâlâ Plaza'da giydiği takım elbiseyle taksiden iniyor. Arkasını dönüp elini uzatıyor ve içeriden Laurel çıkıyor, o da hâlâ aynı Yves Saint Laurent elbiseyle ve kolları hâlâ yukarı sıyrılmış vaziyette.

"Bizi bekleyip gecikmeyin," diyor. "Biz araya sıkışırız!"

"Ama... ama burada ne işiniz *var*?"

"Biraz kibar ol, Becky," diye uyarıyor Clive.

"İnsan istediği zaman istediği yere uçup gidemedikten sonra, yüz özel jeti kontrol etse ne olur?" diyor Laurel ve öne çıkıp bana sarılıyor. "Birden evlendiğini görmek istediğimize karar verdik."

"Gerçek olarak," diyor Michael, kulağıma. "Sana şapka çıkarıyorum, Becky."

İkisi kiliseye girip gözden kaybolduktan sonra babam ve ben Suze'un heyecan içinde beklediği girişe yürüyoruz. Üstünde metalik mavi bir elbise var ve kucağında Ernie'yi taşıyor, ona da aynı renk tulum giydirmiş. Kilisenin içine çaktırmadan bakış atınca ailemden tanıdık yüzlerin büyük bir heyecanla beklediğini görüyorum; bütün eski arkadaşlarım; Luke'un arkadaşları ve akrabaları oradalar. Yan yana oturmuşlar, hepsi ıslıl ıslıl, heyecanlı ve mutlu.

Org susuyor ve birden geriliyorum.

Nihayet oluyor. Nihayet evleniyorum. Hem de gerçekten.

Ardından Düğün Marşı başlıyor ve babam kolumu sıkıyor; koridorda yürümeye başlıyoruz.

Evlendik.

Gerçekten evlendik.

Luke'un kilisede parmağıma taktığı, parlak alyansıma bakıyorum. Sonra da kafamı kaldırıp etrafımdaki manzaraya. Batan yaz güneşinin alacakaranlığında çadır adeta parıldıyor ve orkestra "Smoke Gets In Your Eyes"ın bozuk bir versiyonunu çalıyor, insanlar dans ediyor. Müzik Plaza'daki kadar pürüzsüz ve uyumlu olmayabilir. Davetlilerin hepsi en son modaya göre giyinmiş olmayabilir. Ama hepsi bizden. Hepsi bize benziyor.

Suteresi çorbası, kuzu kaburga ve yaz pudinginden oluşan çok güzel bir akşam yemeği yedik, bir sürü şampanya içtik ve annemle babamın Fransa'dan aldığı şarapları tükettik. Sonra da babam çatalıyla kadehine vurdu ve Luke ve benim için bir konuşma yaptı. Annemle ikisinin hep nasıl biriyle evleneceğimi konuştuklarını anlattı, her şeyi kabul ederlermiş ama tek bir şartları varmış, 'ayakları yere basan biri' olmalıymış. Sonra da Luke'a baktı, Luke da ayağa kalkıp ufak bir dans figürü yaparak etrafında döndü ve herkes

kahkahalarla güldü. Babam, Luke'u da, anne babasını da çok sevdiğini ve bu günün yalnızca bir düğün değil, aynı zamanda iki ailenin birleşmesi olduğunu söyledi. Ardından benim çok sadık ve kocasına destek olan bir eş olacağımı bildiğini söyleyip üstüne de, benim sekiz yaşındayken İngiliz hükümetine mektup yazıp babamı başbakan yapmalarını istediğimi, bir hafta sonra da neden cevap yazmadıklarını soran bir mektup daha gönderdiğimi anlattı ve herkes gülmekten yerlere yattı.

Sonra da Luke kalkıp ben finans muhabiriyken Londra'da tanışma hikâyemizi anlattı, basın toplantısında kalkıp beni ilk gördüğü anda, yani Barclay Bankası'nın halkla ilişkiler müdürüne niçin çek defterlerini cep telefonu kılıfları gibi modaya uygun nesnelerle süslemediklerini sorduğum sırada farkettiğini söyledi. Sonra da alanımla alakalı olmasa da, bana her fırsatta basın toplantılarına davetiye gönderdiğini, çünkü olayı neşelendirdiğimi itiraf etti.

(Daha önce bana bile söylememişti bunu. Ama şimdi daha iyi anlıyorum! Demek o yüzden ticari malları ya da çelik endüstrisini ilgilendiren o garip toplantılara davet edilip duruyordum.)

Son olarak da Michael ayağa kalkıp o sıcak, yumuşak sesiyle kendini tanıttı ve Luke'tan bahsetti. Ne kadar başarılı olduğunu ancak yanında birine ihtiyaç duyduğunu, onu olduğu gibi seven ve hayatı çok ciddiye almasını engelleyecek birine ihtiyacı olduğunu belirtti. Annem ve babamla tanışmaktan şeref duyduğunu, hiç tanımadıkları bir yabancıya çok samimi ve dostça davrandıklarını söyledi; bu sayede bendeki iyi kalpli mutluluğu, o 'Bloomwood sıcaklığını' nereden aldığımı anladığını ifade etti. Ve ayrıca son dönemde gerçekten olgunlaştığımı ekledi. Çok zorlu durumlarla başa

çıkışımı izlediğini, ayrıntılara giremeyeceğini ama birkaç büyük sorunla yüz yüze kaldığımı ve hepsini çözmeyi başardığımı söyledi.

Hem de Visa kart kullanmadan, diye ekledi ve bu kez millet kahkahadan kırıldı.

Ayrıca zamanında pek çok düğüne katıldığını ama şu anki tatmini hiçbirinde yaşamadığını anlattı. Luke ve benim birbirimiz için yaratıldığımızı bildiğini, ikimizi de çok sevdiğini ve ne kadar şanslı olduğumuzun farkına varamadığımızı söyledi. Ve eğer çocuğumuz olursa, onlar da ne kadar şanslı olduğunu bilemeyecekmiş.

Hatta, Michael'ın konuşması beni neredeyse ağılattı.

Şu anda da Luke ile çimlerde oturuyorum, baş başayız. Şimdilik herkesten uzaktayız. Christian Louboutin'lerim çimen lekeli içinde ve Ernie'nin çilekli parmakları da gelinliğimin büstiyerinde iz bıraktı. Aslında rezil görüldüğümü düşünsem yeridir. Ama mutluyum işte.

Sanırım hayatımın en mutlu gününü yaşıyorum.

"Eee," diyor Luke, dirsekleri üstünde arkaya yaslanarak ve kararan gökyüzünü seyrederek. "Başardık."

"Başardık." Çiçek tacım tek gözümün üstüne düşmeye başlıyor, ben de dikkatlice saçımdan söküp çimenlerin üstüne koyuyorum. "Kafa göz yarmadan."

"Biliyor musun... son birkaç hafta benim için tuhaf bir rüya gibi," diyor Luke. "Kendime ve kendi dünyama öyle düşmüşüm ki, gerçek hayatta neler olup bittiğini farketmemişim bile." Kafasını iki yana sallıyor. "Galiba o zaman az daha bende yay kopacaktı."

"Az daha mı?"

"Tamam. Yay kopmuştu." Dönüp bana bakıyor, koyu renk gözleri çadırdan sızan ışıktaki parlıyor. "Sana çok şey borçluyum, Becky."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diyorum şaşırarak. "Artık evliyiz. Sanki... her şey bir ortak hesap."

Evin kenarından gümbürtüye benzer bir ses geliyor ve dönüp bakınca babamın iki bavulu yüklenip arabaya koyduğunu görüyorum. Gitmeye hazırız.

"Eee," diyor Luke, bakışımı takip edip. "Meşhur halayımız. Nereye gittiğimizi bilmeye iznim var mı? Yoksa ufak bir sır mı?"

İçimde küçük bir gerginlik yaşıyorum. İşte geliyor. Planımın son kısmı. Pastanın üstündeki son şekerleme.

"Tamam," diyorum ve derin bir nefes alıyorum. "İşte. Son günlerde ikimizi çok düşündüm, Luke. Evli olmayı, nerede oturacağımızı. New York'ta kalsak mı, kalmasak mı? Ne yapsak..." Sözcüklerimi dikkatlice seçmek için duraklıyorum. "Farkettim ki... Ben daha yerleşik hayata hazır değilim. Tom ve Lucy aceleci davrandı ve bak ne oldular. Küçük Ernie'ye tapıyorum ama Suze'un neler çektiğini görünce... Anladım ki, çocuk yapmaya da hazır değilim. Henüz." Anlayışlı bir şekilde ona bakıyorum. "Luke, benim hayatımda hiç yapmadığım bir sürü şey var. Hiç değişik bir yere seyahat etmedim. Dünyayı görmedim. Sen de öyle."

"Ama New York'ta yaşadın," diye belirtiyor Luke.

"New York harika bir şehir ve orayı çok seviyorum. Ama başka harika şehirler de var dünyada. Oraları da görmek istiyorum. Sidney. Hong Kong... ve sadece büyük şehir olması da gerekmiyor!" Kollarımı iki yana açıyorum. "Nehirler... Dağlar... Dünyadaki tüm manzaralar..."

"Peki," diyor Luke, şaşkın şaşkın. "Yani, tek bir balayıyla yetinmek..."

"Tamam." Yutkunuyorum. "Ne yaptım, söylüyorum. New York'ta aldığımız bütün düğün hediyelerini nakit paraya çevirdim. O aptal şamdanlar, çaydanlıklar vesaire. Ve bize... bize dünyanın her yerine birinci sınıf bilet aldım."

"Dünyanın her yerine mi?" Luke ciciden afallıyor. "Ciddi misin?"

"Evet! Devri alem!" Konuşurken parmaklarımı üst üste getirip sıkıyorum. "İstedığımız kadar uzatabiliriz. Üç hafta da olabilir..." Umutluyum ama aynı zamanda gerginim, Luke'a bakıyorum. "Bir yıl da."

"Bir yıl mı?" Luke bana dümdüz bakıyor. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka değil. Christina'ya, Barneys'deki işime geri dönmeyebilirim dedim ve anlayışla karşıladı. Danny de evimizdeki eşyaları kutulara doldurup depoya koyacak-"

"Becky!" diyor Luke, başını iki yana sallayarak. "Çok hoş bir fikir. Ama ben kafama estiği gibi ayaklarımın götürdüğü yere gidemem-"

"Evet gidersin. Gidebilirsin! Her şey ayarlandı. Michael, New York'taki ofise göz kulak olacak. Londra'daki ofisin zaten tıkr tıkr işliyor. Luke, yapabilirsin. Herkes yapman gerektiğini düşünüyor."

"Herkes mi?"

Parmaklarımla sayıyorum.

"Annen baban... benim annem babam... Michael... Laurel... Eski direksiyon hocam Clive..."

Luke bana dümdüz bakıyor.

"Eski direksiyon hocan Clive mi?"

"Tamam," diyorum çabucak, "onu takma. Ama fikrine saygı duyduğun herkes aynı görüşte. Hepsi de biraz ara vermeye ihtiyacın olduğunu düşünüyor. Çok uzun zamandır, çok çalışıyorsun..." Ağırbaşlı bir tavırla öne eğiliyorum.

"Luke, şimdi zamanı. Hâlâ gençken. Daha çocuklarımız yokken. Bir hayal et. İkimiz, serseri gibi dünyayı dolaşıyoruz. Muhteşem şeyler görüyoruz. Farklı kültürlerden bir şeyler öğreniyoruz."

Sessizlik. Luke yere bakıyor, kaşları çatık.

"Michael'la konuştun," diyor. "Ve kendi isteğiyle-"

"Kendi isteğiyle ne demek, seve seve yapacakmış. New York'ta yürüyüşe gitmekten başka bir şey yapmadan oturmaktan gına gelmiş ona! Luke, uzak bir yere gitmesek bile, senin ara vermeye ihtiyacın olduğunu söyledi. Adamakıllı tatil yapmalısın."

"Bir yıl," diyor Luke, alnını ovuşturarak. "Tatilden çok daha fazlası oluyor."

"Daha kısa da olabilir. Ya da daha uzun! Önemli olan şu ki, biz karar veriyoruz. Hayatımızda bir kere de özgür ruhlu olabiliriz. Bizi bağlayan bir şey olmadan, söz olmadan, ayakbağı olmadan-"

"Becky, tatlım," diye sesleniyor babam arabadan. "Altı bavul almana izin vereceklerinden emin misin?"

"Sorun değil. Kilo sınırını aştıklarımızın parasını öderiz-" Luke'a dönüyorum tekrar. "Hadi. Ne diyorsun?"

Luke birkaç saniye ağzını açmıyor ve yüreğime bir sıkıntı oturuyor. Eski Luke'a geri dönecek diye korkuyorum. Eski, işkolik, kafası tek bir konuya takık, işadamı Luke'a.

Sonra bakışlarını kaldırıp bakıyor ve yüzünde yamuk yamuk bir gülüş var.

"Başka seçeneğim var mı?"

"Hayır." Rahatlayarak elini tutuyorum. "Yok."

Dünyayı gezeceğiz! Gezgin olacağız!

"Şu son ikisi çok hafifmiş!" diye bağıırıyor babam ve bavulları havaya kaldırıp sallıyor. "İçinde bir şey yok mu yoksa?"

"Hayır, boşlar!" Zevkten dört köşe, Luke'a dönüyorum. "Ah, Luke, harika olacak. Bir sene kaçma fırsatımız var. Basit geçen bir sene. Sadece ikimiz. Başka kimse olmayacak!"

Bir sessizlik oluyor. Luke bana bakarken ağzının kenarları kıvrılıyor.

"Ve yanımıza iki koca boş bavul alıyoruz çünkü..."

"Eh, belli olmaz," diye açıklıyorum. "Yolda giderken birkaç şey alabiliriz. Gezinler her zaman yerel ekonomiyi desteklemeli-" derken susuyorum çünkü Luke kahkahayı patlatıyor.

"Ne?" diyorum istifimi bozmadan. "Öyle!"

"Biliyorum." Luke gözlerini siliyor. "Biliyorum, öyle. Becky Bloomwood, seni seviyorum."

"Artık Becky Brandon'ım, unuttun mu!" diye karşı çıkıyorum, parmağımdaki güzeller güzeli yeni yüzüğe bir kez daha bakarak. "Bayan Rebecca Brandon." Luke ise başını iki yana sallıyor.

"Sadece bir Becky Bloomwood var. Sakın o olmaktan vazgeçme." İki elimi de elinin içine alıp garip bir yoğunlukla gözlerimin içine bakıyor. "Ne yaparsan yap. Asla Becky Bloomwood olmaktan vazgeçme."

"Şey... tamam," diyorum şaşırarak. "Vazgeçmem."

"Becky! Luke!" Annem çimlerin oradan bizi çağırıyor. "Pastayı kesme zamanı! Graham, minik ışıkları yak!"

"Tamamdır!" diye sesleniyor babam da.

"Geliyoruz!" diye bağıriyorum ben. "Bir dakika, tacımı takıyorum."

"Ben yaparım." Luke pembe çiçekli tacı alıyor ve hafiften gülümseyerek kafama takıyor.

"Çok mu aptal görünüyorum?" diyorum, somurtarak.

"Evet. Oldukça." Beni öpüyor, sonra da ayağa kalkıp benim kalkmama yardım ediyor. "Hadi Becky B. İzleyicilerin seni bekliyor."

Ve her tarafta minicik ışıklar yanıp sönerken insanların yanına doğru yürüyoruz, Luke sımsıkı elimi tutuyor.

EVLİLİK SÖZLEŞMESİ

Rebecca Bloomwood ve Luke Brandon arasında

22 Haziran 2002

5. Ortak Hesap

5.1. Ortak hesap, gerekli ev giderleri için kullanılmalı. 'Ev giderleri' Miu Miu etek, ayakkabılar ve Gelin'in önemli bulduğu diğer geçeleri içerir.

5.2. Bu tür gereçleri alma konusunda son kararı hep Gelin verir.

5.3. Damat tarafından Gelin'e yöneltilen, ortak hesapla ilgili sorular hiç uyarı yapmaksızın sorulmamalı, yazıyla bildirilip cevap için 24 saat zaman tanınmalıdır.

6. Önemli Günler

6.1. Damat bütün doğumgünlerini, yıldönümlerini hatırlamalı ve bu sayılan tarihleri sürpriz hediyelerle* taçlandırmalıdır.

6.2. Gelin, Damat'ın seçimleri karşısında şaşırmalı ve beğendiğini göstermelidir.

7. Ev

Gelin elinden gelen her şeyi yapıp evlerinde düzeni ve temizliği sağlamalıdır ANCAK bu maddeye uymadığı takdirde, sözleşmeyi ihlal etmiş sayılmaz.

8. Taşıma

Damat, Gelin'in sürücülük kabiliyeti hakkında yorum yapmamalıdır.

9. Sosyal Yaşam

9.1. Gelin, Damat'tan, tanışmadıkları da dahil, tüm arkadaşlarının romantik geçmişini bilmesini beklememelidir.

9.2. Damat her hafta belli bir vaktini dinlenme ve keyif içeren aktivitelere ayıracağına söz vermelidir.

9.3. Alışveriş, rahatlatıcı bir aktivite olarak tanımlanmalıdır.

* Sürpriz hediyeler Gelin tarafından, belirtilen tarihlere yakın haftalarda evde oraya buraya bırakılmış kataloglar ve dergilerde çaktırmadan işaretlenmiş ürünleri de kapsayabilir.